

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Πώς «βυθίσθηκαν» ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΚΟΚΟ

Ένα καταπληκτικό τέχνασμα της 'Ιντέλιτζενς Σέρβις

Μόλις τώρα τελευταία αποκαλύφθηκε μία από τις πιο παράξενες ιστορίες του πολέμου στην "Απω Ανατολή": Οι "Αγγλοι «εβύθισαν» τις Κόκους "Αιλαντες, τα νησιά του Κόκο, για να μη καταληφθούν από τους "Ιάπωνες!

Οι Κόκοι "Αιλαντες, είναι ένα σύμπλεγμα από 27 κοραλλιογενή νησιά στον "Ινδικό Ωκεανό και αποτελούν το κέντρο της τηλεγραφικής επικοινωνίας, που συνδέει την Αυστραλία με τις "Ολλανδικές "Ινδίες, την Κίνα και τις "Ινδίες. "Αν οι "Ιάπωνες κατελάμβαναν το σύμπλεγμα των νησιών αυτών, μέγιστα τμήματα της "Απω Ανατολής, θα έπαιναν να έχουν απ' ευθείας τηλεγραφική επικοινωνία και θα απομονώνονταν από τον υπόλοιπο κόσμο.

"Όταν οι "Ιάπωνες επέτρεψαν στο Πέρλ Χάρμπορ, στα νησιά Κόκο, υπήρχαν μόνον μία μικρή φρουρά από "Αγγλους στρατιώτες, δυο "Αυστραλοί μετεωρολόγοι και το προσωπικό του τηλεγραφικού κέντρου. "Ήσαν όπλισμένοι με ελάχιστα μόνο, παλαιού τύπου, όπλα. Το άγγλικό επίτελειο βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Οι "Ιάπωνες είχαν φτάσει κι' όλες στις Φιλιππίνες. Καιρός για να σταλούν ενισχύσεις και να κρατηθούν τα νησιά Κόκο, δεν υπήρχε. "Ένας αξιωματικός τότε της "Ιντέλλιτζενς Σέρβις είχε την έμπνευση να προτείνει να «βυθισθούν» τα νησιά.

— Οι "Ιάπωνες, είπε, ελάχιστα ξέρουν για τα νησιά αυτά. "Αρκει να τα σβύσουμε από τους χάρτες, για να... εξαφανιστούν.

Η πρότασις αυτή ήταν κάτι περισσότερο από εξωφρενική. Μά οι "Αγγλοι είναι βετικοί άνθρωποι. "Όλα τα προσέχουν. Δεν υπάρχει άλλωστε άλλη λύσις.

Μέσα στη γενική άεπληστία της εποχής εκείνης, η πρότασις έγινε δεκτή και η "Ιντέλλιτζενς Σέρβις, ανέλαβε να την πραγματοποιήσει. Για να το επιτύχει αυτό η "Ιντέλλιτζενς Σέρβις, σκηνοθέτησε, με καταπληκτικά αριστοτεχνικό τρόπο το... βούλιαγμα των "Κόκοις "Αιλαντες. Δόθηκε δηλαδή άμεσως παντού εντολή να διαγραφούν από κάθε χάρτη, από κάθε επιτελικό σχεδιαγράμμα, να μην αναφέρονται ποτέ από το ραδιοφωνικό και απαγορεύτηκε ακόμη και να μιλή κανείς για τα νησιά αυτά.

Ταυτοχρόνως από κάθε άγγλική βάση και από κάθε γενικής περιοχής όπου κυριαρχούσαν οι σύμμαχοι, μαζεύτηκαν όλοι οι επιτελικοί και άλλοι χάρτες και εστάλησαν καινούριοι επιτελικοί χάρτες που τυπώθηκαν κατά χιλιάδες στην Αυστραλία και από τους οποίους φυσικά... έλειπαν τα νησιά.

Ειδικό πράκτορες της "Ιντέλλιτζενς Σέρβις στην "Απω Ανατολή, φρόντισαν οι χάρτες αυτοί να περιέλθουν στην κατοχή των "Ιαπώνων, σ' αυτούς δε άγγλική βάση κατέλαβαν οι "Ιάπωνες, αυτούς μόνο τους επιτελικούς χάρτες βρήκαν.

Το τέχνασμα αυτό, είχε καταπληκτική επιτυχία. Οι "Ιάπωνες, ένθουσιασμένοι από τις πρώτες νίκες τους, «μεθυσμένοι» από τις επιτυχίες τους, ούτε σκέφτηκαν ότι εκεί κάπου στο αρχιπέλαγος της Μαλαισίας, βρίσκονταν τα σπουδαιότερα αυτά νησιά. Τόσο πολύ την έπαθαν, ώστε τα πλοία τους, περνούσαν κοντά στα νησιά αυτά — όπου βέβαια οι "Αγγλοι είχαν επιβάλει αυστηρότατη συσκότιση — και ποτέ δεν τα παρατήρησαν. "Έτσι όχι μόνο γλύτωσαν, αλλά και σιγά-σιγά, τα νησιά μεταβλήθηκαν από τους "Αγγλους σε ισχυρότατη μυστική αεροπορική βάση, που έπαιξε σημαντικό ρόλο στον πόλεμο κατά της "Ιαπωνίας.

Μετά την ιαπωνική συνθηκολόγηση, μαθεύτηκε ότι οι αξιωματικοί του ναυτικού επίτελειου της "Ιαπωνίας, μόλις ανακάλυψαν και κατέσχον στις κυριευμένες άγγλικές βάσεις τους άγγλικούς επιτελικούς χάρτες έσχισαν τους δικούς τους και χρησιμοποιούσαν τους άγγλικούς, που ήταν πλαστοί, δημιουργήματα της "Ιντέλλιτζενς Σέρβις. Κι' όμως, αν οι "Ιάπωνες ναύαρχοι είχαν έμπιστοσύνη στον έαυτό τους κι' έκαναν τον κόπο να μπουρ σ' ένα βιβλιοπωλείο του Τόκιο, θα εύρισκαν γνήσιους άγγλικούς χάρτες, όπου σημειώνονται και οι "Κόκοι "Αιλαντες.

Και θα κατελάμβαναν τα νησιά αυτά, όποτε ήσως θα ήταν και διαφορετική η πολεμική εξέλιξις στον "Ινδικό ωκεανό. "Αλλά όπως λέει και η παροιμία, «το ξύπνιο πουλί, από τη μύτη πιάνεται». "Η μάλλον, αγκαπεί ο Θεός τον κλέφτη, αλλά αγκαπεί και τον νοικοκύρη.

‘Ο διπλός θάνατος

Πρωτότυπο διήγημα

Καθώς επέστρεφε στο Παρίσι, ύστερα από είκοσι ημερών διαμονή στα λουτρά, ο Πιέρ Λαμέρ σκεπτόταν ότι η εύτυχισμένη περίοδος των διακοπών είχε δυστυχώς τελειώσει κι' ότι θα ξανατίκρυζε τη γυναίκα του, το ίδιο φιλόπονη, το ίδιο ζηλιάρη πάντοτε. Του φαινόταν πως θα την άκουγε κι' όλες να του φωνάζη, μόλις θα παρουσιαζόταν στο σπίτι:

— Ποιος ξέρει με πόσες τάφια-ρες εκεί πέρα... "Αλλά δεν φταίς εσύ! Φταίω εγώ η κουτή, που σ' άφησα να πάς μονάχος σου στα λουτρά!

— Θεέ μου! Τί γυναίκα κι' αυτή η Ρόζα! ψιθύρισε αναστενάζοντας ο Πιέρ.

Την ώρα εκείνη, το τραίνο είχε σταθί σ' ένα μικρό σταθμό, για να πάρη η μηχανή νερό. Η έξοχη απλώνονταν γαλήνια, γεμάτη δέντρα. Ο Πιέρ Λαμέρ ένοιωσε μιάν αλλόκοτη συγκίνησι: Νά μπορούσε να ζήση σ' αυτή την άπομνη γωνιά, χωρίς να βλεπή κανένα, χωρίς να τον ξέρη κανένας, απάλλαγμένος απ' όλες τις καθημερινές φροντίδες του Παρισιού κι' ιδίως από τη Ρόζα...

"Αλλά γιατί όχι; σκέφθηκε. Μήπως δεν ήταν ανεξάρτητος οικονομικά; "Η μήπως είχε παιδιά που τον περίμεναν; Με μιάν απότομη κίνησι, άρπαξε τη βαλίτσα του και πήδησε από το τραίνο, τη στιγμή που η μηχανή έδασε εμπρός.

Του φαινόταν πως ήταν μαθητής και τότε σκάσει από το σχολείο. Τώρα όμως, που έβλεπε το τραίνο ν' απομακρύνεται, καταλάβαινε πως είχε φερθή παιδίαστικά.

— "Ας είνε! σκέφθηκε. Μένω μιά δυο μέρες εδώ κι' έπειτα γυρίζω στο Παρίσι...

Την άλλη όμως μέρα, διάβασε κατάπληκτος, ότι το τραίνο, με το οποίο είχε ταξιδέψει, εκτροχιάστηκε σε μιά χαράδρα κι' οι δεκάδες επιβάτες του άπανθρακώθηκαν.

Η είδησι αυτή τον έκαμε ν' αναπληρώσει.

— "Νατε η Ρόζα θα με νομίζει νεκρό! ψιθύρισε. Τόσο το καλλιτέρο! Νά μία μοναδική ευκαιρία για να γλυτώσω για καλά!

Κι' αποφάσισε να μην ξαναγυρίση στο Παρίσι, αλλά ν' άφιση να τον θεωρούν ως «θύμα» της εκτροχιάσεως...

Φεύγοντας από τη μικρή επαρχιακή εκείνη πόλη, έγκαταστάθηκε, με ψεύτικο όνομα φυσικά, στη Μασσαλία όπου, πολύ γρήγορα, ξαναφτιάξε μιά καινούργια ζωή.

Τα πρώτα δυο χρόνια, ήταν κατενθουσιασμένος. Ζούσε άμεριμνος, συνδεόταν ποτέ με τη μιά και ποτέ με την άλλη και χαίροταν την ελευθερία του.

"Αλλ' όσο περνούσε ο καιρός, τόσο άρχισαν να τον βασανίζουν οι τύψεις. Θυμόταν τη Ρόζα, κι' όπως συμβαίνει πάντοτε, ο χωρισμός κι' ο χρόνος τον έκαναν να ξεχνάη τα ελαττώματά της και να μη θυμάται παρά τον πρώτο καιρό της αγάπης του... Τώρα, άλλωστε, την δικαιοσύνη για τις καθημερινές σκηνές που του έκανε.

— Με αγαπούσε η καυμένη και γι' αυτό με ζήλευε! έλεγε.

Κι' έτσι, μιά μέρα, αποφάσισε να ξαναγυρίση στο Παρίσι. Θα όμολογούσε στη Ρόζα πως δεν έχει πεθάνει και πως, αν άφισε να γίνη πιστευτός ο θάνατός του, ήταν για ν' απαλλαγί απ' αυτήν. Θα της ζή-

τούσε συγγνώμην και θα συνέχιζαν τη συζυγική τους ζωή...

"Αφού το σκέφθηκε καλά και το αποφάσισε, πήρε μιά μέρα το τραίνο για το Παρίσι. "Ανυπομονούσε τώρα να γυρίση σπίτι του, κοντά στη Ρόζα, ύστερα από τόσα χρόνια χωρισμού. Πως θα της φαινόταν, άραγε, αυτή η «νεκρανάστασις» του; Δεν θα πίστευε στα μάτια της...

Κόντευαν μεσάνυχτα, όταν το ταξί, που τον μετέφερε από το σταθμό, σταμάτησε μπροστά στο σπίτι. Τα φώτα όλα ήταν σβυστά. Η Ρόζα θα κοιμόταν ασφαλώς.

Ο Πιέρ άνοιξε την εξώπορτα, με το κλειδί που είχε μαζί του, από τότε που έφυγε για τα μπάνια. Προχώρησε στο διάδρομο, φροντίζοντας να μην κάνει κρότο. "Ήθελε να ιδί τί εντύπωση θα έκανε στη Ρόζα, όταν θα τον έβλεπε ξαφνικά...

Καθώς όμως πλησίαζε στο δωμάτιο της γυναίκας του, στάθηκε άποτομα. Του φάνηκε πως την άκουσε να μιλά. "Αλλά με ποιόν θα μπορούσε να κουβεντιάξη, τέτοια ώρα, μέσα στην κρεββατοκάμαρά της;

Θέλησε να προχωρήση, αλλά, καθώς δεν έδλεπε, έπεσε απάνω σε ένα κάθισμα, που κυλίστηκε στο διάδρομο με πάταγο.

— Ποιος είναι; άκούστηκε μιά αντρική φωνή.

Ο Πιέρ πάγωσε από τον τρόμο του. Σάν μέσα σε όνειρο, άκουσε τη φωνή της Ρόζας, της γυναίκας του, που έλεγε:

— Πρόσεχε, αγάπη μου... Θα-νε κανένας λωποδύτης... Στάσου... Μην βγαίνης εσύ... Θα κυττάξω εγώ... Δός μου το πιστόλι σου...

"Εκείνος υπάκουσε. Της έδωσε το πιστόλι, πιστεύοντας ίσως ότι δεν έπρόκειτο να συμβή τίποτε σοβαρό.

Ο Πιέρ δεν πρόφτασε να μιλήση, να φωνάξη πως ήταν αὐτός, που δεν είχε πεθάνει, που ξαναγύριζε...

Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και το φως της κρεββατοκάμαρας έπεσε απάνω του. Είθε έναν άντρα με πυτζάμες, και τη Ρόζα, τη γυναίκα του...

— "Α! έκαμε εκείνη τρομαγμένη. Το φάντασμά του!

Και, το χέρι της που έτρεμε, πίεσε άσυναίσθητα τη σκανδάλη του πιστολιού, που κρατούσε στο χέρι της.

Η σφαίρα βρήκε τον Πιέρ στην καρδιά και σωριασθηκε βαρύς στο πάτωμα.

Κι' έτσι ο Πιέρ Λαμέρ πέθανε δυο φορές: Την πρώτη σαν άνθρωπος και τη δεύτερη σαν φάντασμα.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

***

Έξεφώνησε μόνος του τον... έλικήδειό του

Ο Τζωρτζ Στέφενς, λογιστής μιάς εταιρείας του Τέξας, συνήθιζε να λήη πάντοτε: «Ποτέ ένας άνθρωπος δεν εξυπηρετείται τόσο καλά όσο από τον ίδιο τον έαυτό του».

Ο άνθρωπος αυτός πέθανε, λοιπόν, τελευταία. Και οι φίλοι του εξέπληγσαν όχι λίγο ακούγοντάς τον να... έκφωνη ο ίδιος τον επικηδειό του. "Αστόσο, δεν έπρόκειτο για κανένα θαύμα. Ο Στέφενς, απλούστατα, είχαν αποτυπώσει τον έλικήδειό του πάνω σ' ένα δίσκο γραμμοφώνου δέκα χρόνια πρό του θανάτου του.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ της εποχής

Σκέπτεται η κυρία: Καλά να φύγη, όπως της λέει ο γιατρός, όπως τη συμβουλεύει ο άντρας της. "Έχει τόση ανάγκη από έξοχη... Και αν άδιαφορή η ίδια για τον έαυτό της, δεν μπορεί να δείξη την ίδια άδιαφορία και για τα παιδιά. Κάποια διόγκωσι των άδένων παρουσιάζει η μικρή της κόρη. Και το αγοράκι, έφηδος πιά, που βρίσκεται στο στάδιο της αναπτύξεώς του, χρειάζεται κι' αυτό ν' αλλάξη τον αέρα του. "Ανάγκη για όλους τους. Φυσικά και για τον πατέρα.

Ο πατέρας όμως δεν μπορεί να τους συνοδεύση στον παραθερισμό τους. Τους το είπε καθαρά: Οι υποθέσεις του δεν του επιτρέπουν την απομάκρυνσι από το κέντρο. Δυο μήνες δεν είνε η αιωνιότης. Θα περάσουν χωρίς να τους καταλάβη.

Τί βολικά που τα παρουσιάζει — όταν θέλη... σκέπτεται η γυναίκα. "Αν κανένα μεσημέρι της τύχη πολλή δουλειά και τον παρακαλέση εκείνη τη μέρα να γευματίση έξω, χαλά τον κόσμο, γιατί του ανατρέπει τις συνήθειες. Τώρα τα βρίσκει όλα απλά και εύκολα. Δυο μήνες μόνος, αυτός που κάθε στιγμή βρίσκει και κάτι να ζητήσει. "Κάνε μου έναν καφέ. Φέρε μου τις παντούφλες. Πού είνε οι πυτζάμες μου; Ξύπνησέ με στις έφτά. Πού χάσεται πάλι τη βελγινή του αναπτήρα μου και δεν τη βρίσκω;... Και τόσο μίζερος στο φαγητό του! Τόσο δύσκολος στο στρώσιμό του κρεββατιού! Ποιός θα του τα νοιάζεται αυτά όλα;

Τα παραμελεί όλα και τους στέλνει να παραθερίσουν. Θυσία βέβαια. Θυσία οικονομική, θυσία των ανέσων του. "Αλλά... σκέπτεται η κυρία... μόνο αυτό άραγε; "Αλλοίμονο, κανένας δεν είνε άγιος σ' αυτόν τον κόσμο. Και πολύ λιγότερο ο άντρας της. Τον ξέρει δά... Ζωήρ έξωοικιακή δράσι, τώρα που είνε κοντά στη γυναίκα του. Ο Θεός ξέρει πόσο θα χορήση το αλογάκι του, όταν θα βρεθί μακριά από τον έλεγχο της. Δυο μήνες όλο-μόναχος. Σχολαστική δεν είνε. Δεν λογαριάζει τις πρόχειρες περιπέτειες. Ποιός της έγγυγται όμως, αν σε τόσο χρονικό διάστημα δεν δημιουργηθή κανένας μονιμότερος σύνδεσμος;

"Ας ήταν τρόπος ν' αποφύγη τον ανεπιθύμητο αυτό παραθερισμό. "Αλλά πως; Πρώτα τα παιδιά, κι' ύστερα όλα τ' άλλα...

Σκέπτεται και παίρνει την απόφασι του δίμνουω χωρισμού.

Σκέπτεται ο κύριος: Μιά ευκαιρία βέβαια για μένα. "Επί τέλους. Δεκαπέντε χρόνια συζυγικού βίου. "Έχω κι' εγώ δικαίωμα να πάρω την άναπνοή μου. Κι' έπειτα, το είπε ο γιατρός. Πρέπει ν' αλλάξουν τον αέρα τους τα παιδιά. Δυο μήνες. Νά ξαναζηση λίγο τα περασμένα δέκα χρόνια πρό του θανάτου του. "Η ζωή του έργενη. Θάγιναν

γκρίζες σαν κι' αυτόν οι παλιές του γνωριμίες. Δεν λείπουν όμως οι νέες. Ο ζήτων εύρησι.

Καλά όλα αυτά, σκέπτεται ο σύζυγος. "Υπάρχει όμως εκείνη. "Η, καμμία υπόνοια εις βάρος της. Θά-πεφτε φωτιά να τον κάψη, αν ίσχυρίζονταν το αντίθετο. Ο τύπος της έναρετης γυναίκας. "Αφοσιωμένη στο σπίτι, στα παιδιά, στον άντρα της. Δεκαπέντε χρόνια δεν του έδωσε ποτέ άφορη νά την υποφιασθή. Και είνε τόσο ωραία, τόσο θερμή και σχετικώς νέα. Ούτε σα-ράντα ακόμα σωστά. Στην πρώτη της ώριμότητα. Πολλοί την έχουν πολιορκήσει. "Ητημένοι άποσύρθηκαν όλοι από τον άγωνα τους. Το μόνο που της άρέσει είνε να την κομπλιμεντάρουν. Νά προκαλή το ενδιαφέρον γύρω της. Νά ξέρη ότι κινεί την επιθυμία. Τίποτα όμως πέρα απ' αυτό. Είνε βέβαιος ο σύζυγος.

Ναί, αλλά... — και παγώνει το αίμα του, όταν φτάση σ' αυτό το αλλά... ξέρεις πάλι τί γίνεται; Δεν έζησαν ποτέ ως τώρα μόνοι. Δυο μήνες είνε αυτοί... Μόνη της δυο μήνες, και στην έξοχη. Γίνονται τόσο ρωμαντικοί οι άνθρωποι, όταν έπικοινωνήσουν με τη φύσι... Μιά κακιά ώρα, μιά στιγμή άδυναμίας και το πόν καταστρέφεται.

"Αλλά πώς να κάνει κι' αλλοιώς; Ν' άφιση τη δουλειά και να τα τους ακολουθήση; "Αποκλείεται. Νά τους κρατήσει εδώ; Θα ήταν πολύ κακός πατέρας, αν έκλεινε το όρομο της έξοχης των παιδιών του, για να διαφυλάξη τη συζυγική του υπόληψη. "Ας πανε με το καλό κι' ό,τι θέλει ο Θεός. "Εκτός πια αν — σκέπτεται πάντα ο άντρας — έκτός αν η ίδια έπιμεινη στην άνοησί της. Δεν το νομίζει όμως. Του φαίνεται τόσο χαλαρή η αντίστασις της.

Σκέπτεται η μιά. Σκέπτεται ο άλλος. Πόσα ζευγάρια περνούν από το ίδιο στάδιο αυτή την εποχή. Μεγάλος πειρασμός ο παραθερισμός. Πειρασμός για τη σύζυγο, που φεύγει. Το πεύκο, η θάλασσα, το φεγγάρι, το μονοπάτι, η πηγή που κελαρύζει, η γαλήνη της έξοχης, όλη η αμύσησφιρα, επιτρέπουν στη φαντασία ταξείδια, που δεν γίνονται τόσο συχνά στο σπίτι της πόλεως.

"Αλλά πειρασμός και για το σύζυγο που μένει. Δημιουργεί τόσες ευκαιρίες η μοναξιά...

Και πόσα όμως ανταλλάγματα προσφέρει ο παραθερισμός για τις ανησυχίες που προκαλεί... Γενική άναεσσι του ανθρώπου. "Ανανέωσι του έρωτα και της επιθυμίας. Διαλύεται η ρουτίνα. "Η συνήθεια παύει να είνε συνήθεια. Και όταν το φθινόπωρο θμίζουν πάλι κάτω από τη στέγη της πόλεως θα ξαναζησουν τις συγκινήσεις των πρώτων τους χρόνων. Σά ν' άρχίζουν από την αρχή. Σά να μη μεσολάβησαν τα χρόνια που τους ένουν κουράσει.

"Ένα τέτοιο φρεσκαίσμα δε νομίζετε ότι αξίζει να πληρωθί με τις ανησυχίες της περιόδου αυτής που είνε η περίοδος της διασποράς των οικογενειών και των διακοπών των ανθρώπων;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο κύριος "Αρίστος έχει έναν φίλο τροχιοδρομικό!... (Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

«Φαῦλος κύκλος»!

"Ήσουν ένα κοριτσάκι, λεπτεπίλεπτο, Λουίζα, ένα πλάσμα με φινέτσα και κοκκέτικα δειλό κι' οι πλατειές σου βλεφαρίδες, μιά μετάξινη μαρ- (κιζα), που έσκέπαζ' ένα βλέμμα, πονηρό και ντροπαλό.

"Ήσουν ένα κοριτσάκι, που καθένας το ποθούσε που το κύτταξαν κι' οι γέροι, και τ' άμούστακα (παιδιά).

Σάν ζυγώναμε κοντά σου, τ' άρωμά σου μάς μεθούσε και ξεκουραζόταν τότε, η φτωχή μας η καρδιά.

Σούπιανα δειλά το χέρι, τ' απαλότατο, Λουίζα, κι' αισθανόμουν να κλωσάη της καρδιάς το «τί- (κι-τάκ) κι' όλο κόχλαζε—βρασθήρας που τον έδασαν στην (πρίζα) — και μου στέγγωνε το στόμα, του φτωχού, από το (τράκ).

Και να σ' αποχτήσω ήταν, το μεγάλο τ' όνειρό μου — το να ζω χωρίς εσένα τώβρισμα πολύ πεζό — και χωρίς να κάνω κόρτε και να χάνω τον καιρό μου σε παντρεύτηκα, Λουίζα, κι' έτσι άρχισα να ζω.

Σ' ένα από δωμάτια κατοικήσαμε «προχείρως» — είμαστε φτωχοί κι' οι δυο μας κι' είνε «δύσκα- (λοι καιροί) — κι' άρχισες να μαγειρεύεις, μα κι' εγώ να ζω σά (χοίρος, μιά κατάσταση, που λένε, με μιά λεζί φοβερή.

Πούνε κείνη σου η χάρι, πούσουνα σαν όπτασία, πούνε και τ' άβρο σου χέρι κι' η κομψή σου ή (γραμμή). Στη φτωχή την κάμαρά μας, μεσ' την άκαταστασία πλένεις πιάτα στη λεκάνη κι' έχεις άγαρμπο κορμί.

Πέρασαν, θαρρώ, δυο χρόνια και πλαδάρουνες, μα- (ρό μου, και τ' άβρά σου τα χεράκια κοκκινίσανε φρικτά και τ' άχτένιστα μαλλιά σου πούταν τότε τ' όνει- (ρό μου, θα στο πά και μη θυμώσης, δεν μου είνε άνεκτα.

Οι μεγάλες βλεφαρίδες είνε τώρα τσιμπλιασμένες, γιατί πριν εγώ να φύγω, δεν προφταίνεις να πλυθής τριγυρίζεις με παντούφλες πάντα στραβοπατημένες κι' είσαι θέαμα, Λουίζα, πούνε να το σιχαθής!

Κι' έχω δη ένα κοριτάκι—εδώ δίπλα μας, Λουίζα— ένα πλάσμα με φινέτσα και κοκκέτικα δειλό, οι πλατειές του βλεφαρίδες είνε μιά λεπτή μαρκίζα που σκεπάζει ένα βλέμμα, πονηρό και ντροπαλό... ΕΥ—

Ταδράματα της καρδιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

Κύτταζε την αγαπημένη του γυναίκα, τη Ζακελίνα, πλαγισμένη στο κρεβάτι, με την αγωνία στην ψυχή. Άραγε θα γλυτώνει; Ό Πώλ τλάσιον το γιατρό. — Λοιπόν, τί λέτε; Θα σωθί; ρώτησε. — Τό ελπίζω, είπε ο γιατρός. Τό δηλητήριο που ήπιε ήταν πολύ δραστικό. Έκανα ωστόσο ό τι μπορούσα. — Όστε μπορεί και να τη χάσω; φώναζε απελπισμένος ό Πώλ. — Μόνον ό Θεός τό ξέρει! απάντησε ό γιατρός.

Τώρα ό Πώλ ήταν μονάχος, καθισμένος κοντά στο κρεβάτι της γυναίκας του. Παρακολουθούσε την κομμένη ανσπινθή της, έβλεπε το γλυκό και χλωμό της πρόσωπο κι' αναρωτιόταν με πόνο γιατί θέλανε ν' αυτοκτονήσθ ότοι ζάρνικα. Μήπως δεν την λάτρευε; Μήπως δεν τους ένωνε μία μεγάλη αγάπη, μία αγάπη που τη φωτίζε το χαμόγελο του μικρού παιδιού τους, της Άννουλας, που περπατούσε τώρα στα τρία της χρόνια; Οι σκέψεις αυτές τον βασάνιζαν. Μέσα στην απελπισία του άκουσε τη φωνή της. — Μία φωνή σθεμένη, σαν ναρχόταν απ' τον άλλον κόσμο. — Πώλ!

— Ζακελίνα, αγάπη μου! της είπε κοιδευόντάς την. Γιατί τόκανες αυτό; Γιατί θέλπες να πεθάνης; — Πώλ! ζανάπε εκείνη, αν ήξερες!

— Όχι, δε θέλω να μάθω τίποτα! Ήσυχασε. — Πρέπει να σου μιλήσω, να σου εξηγήσω.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πρός τίνα λόγον;

— Ό! κορασίδες δόλιοι, γυναί κατηραμένα, άχάριστοι, φιλόποτοι και πεπονηρεμένοι, τρέμετε ήδη τον θυμόν άνδρός γνωστού τοίς πάσιν, και δώσατέ μοι προσοχήν, ύπακοήν και βάσιν. Καί εξηγούμαι πάραυτα ή μάλλον έρωτώ — ταχείαν δε απάντησιν, βεβαίως, απαιτώ: — Προς τίνα λόγον σοβαρόν, σπουδαίον και μεγάλον μακρύνετε τας φούσας σας μέχρι των άστραγάλων; Καί διατί, ώ! άφρονες, διέρχεσθε τας ρύμας κεκαλυμμένας έχουσαι, τας στρουμβουλώδεις κνήμας; Τυχάνει τούτο αστοχόν ή άλλως κουταμάρα, παραφροσύνη, τοιγαρούν, βαρβαριστί, και πάσχω, δυσανασχετώ σφόδρα αναμφιβόλως. Μή βλέπων δε ό δυστυχος έμβούτιον ουδόλως, άγανακτώ, ταρασσόμαι και φρίττων βαρβαρικό, και προς άπάσας τας γυναίς κραυγάζω έν θυμώ: — Γυναί μακροφουστάνιαι, τοίς λόγοις (μου πεισθήτε, από καθέδρας όμιλώ) γυναί συνετισθήτε!

»Αλλέως — ώ! μά τους Θεούς και του (Διός την κάραν — »θα ύποστήτε παρ' έμού κανονικήν (λαχτάραν. »Τούτέστιν από σήμερον προς γνώσιν (καθαρίζω, »ότι τας φούσας τας μακράς έν άκα- (ρει θα σχίζω »και δη έν μέσω της οδού εις ένδειξιν (ποιήσης, »έν άλλοις λόγοις θα γενώ, βαβαί,... (σχιζοφρενής!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τόν έδιωξα, γιατί λάτρευα εσένα... Αυτός όμως με ήθελε. Δεν μ' άναπούσε, αλλά με ήθελε... Καταλαβαίνεις; Ήμουν άσφορη, νέα. Την παρτίκιονή του γάμου μας, με απείλησε πως θα με σκότωνε, αν σε παντρευόμουν... Μά δεν έδωσα σημασία στα λόγια του... Όταν παντρευτήκαμε με παρακολούθησε όπου κι' αν πήγαμε. Μούλεγε πως θα σου πη ότι άλλοτε ήμουν φιλενάδα του. Κι' αυτό γιά να σε κάνη να με συκαθής, να με διώχης! — Άν ήξερες τί ύπόφερα τούς πρώτους μήνες! Μία μέρα πρηνόσα απ' τα μάτια μου. Έμαθα πως είχε φύγει απ' τό Παρίσι. Τότε πούκασα...

Σταμάτησε πάλι γιατί οι πόνοι την έπνιγαν. Έκανε ακόμα μία προσπάθεια και εξακολούθησε:

— Θάτανε μία βδομάδα που έλειπεσ στην Ίταλία, όταν ένα βράδυ χτύπησε ή πόρτα. Ήταν εκείνος. — Όταν τον είδα τάχασα, θέλησα να τον διώξω. Θέλησα να φωνάξω. Μά μ' έσπρωξε δύνατα και κλείδωσε την πόρτα. «Δεν με περιμένεις!» μου είπε ορκοστικά. Και ξαφνικά με πήρε στην άγκαλιά του κι' άρχισε να με συκαρής... γιά να μ' ήρωανίζετα ή ψυχή μου... εκεί επάνω...

Σώπασε μία στιγμή, άνάσσε βαθεία κι' έπειτα ανένεισε: — Πώλ, θυμάσαι τό δεύτερο χρόνο του γάμου μας όταν έφυγες γιά την Ίταλία; — Ναι, θυμάμαι. Είχα πάει γιά κάτι δουλειές. Μά δεν έλειψα πάνω από τρεις μήνες.

— Στο διάστημα της άπουσίας σου, σ' άπάτησε Πώλ!

— Τόκανεσ αυτό; Έού;

— Ναι... παρ' ή θέλησή μου. Ήσυχασε στή βία... στή βία ενός κτηνανθρώπου... Δεν τό θέλησα... Πρίν να σ' αγαπήσω πρίν να παντρευτώμε, ή μπέρδα μου με είχε αρραβωνιάσει μ' έναν πλούσιο... Μά ένώ

— Πώλ! συχώρα με! Δεν τό ήθελα! Ήσυχασε στή βία φώναζε ή Ζακελίνα μ' όση φωνή της άπομένε. Συχώρα με... πεθάνω!

— Ό Πώλ την κύτταζε με βλέμμα απλάνες όταν ό κόμος νάχε γκρεμιστή μπροστά του.

— Συχώρα με! ψιθύρισε πάλι ή ετοιμοθάνατη.

— Ό Θεός να σε συκαρής για τό κακό που μούκανες! είπε ό Πώλ και σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα, κλαίοντας μ' ανασυλλήτα.

Πόση ώρα έμεινε έτσι; Ούτε ό ίδιος δεν θα μπορούσε να τό πη. Όταν σηκώθηκε και πηλοήσε στο κρεβάτι, είδε με τρόμο τά γυάλινα μάτια της γυναίκας του που τον κύτταζαν. Τά κλεισε απαλά με τό χέρι του. Όλα πιά είχαν τελειώσει. Μά τό θάνατο της γυναίκας του κάτι είχε πεθάγει μέσα του: ή καρά της ζωής...

ΑΝΡΙΕΤ ΣΑΡΑΣΣΟΝ

Ρεκόρ μπιλιάρδου

Τό ρεκόρ άντοχής στο μπιλιάρδο άνήκε ως τώρα σε κάποιον Τζών Ρόμπερτ, που τό είχε κερδίσει στή Γλασκώδη προ' ένός αιώνος. Ήταν δε 43 ώρες. Τελευταίως λοιπόν, τό κατέρριψε ό συμπατριώτης του Ν. Τόμας, με 44 ώρες και 50 λεπτά. Για να παίξη μπιλιάρδο επί τόσες ώρες κατά συνέχειαν, ό Τόμας έκαμε 95.040 βήματα, που αποτελούν μία συνολική διαφορά 36 μιλίων.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπερτάζ

Έκτός από τό «Περσέ», που παρουσιάζει αυτήν την έβδομάδα την καινούργια επιθεώρησή του κ. Δ. Γιαννουκάκη «Πόλεμος νευρών» και τά άλλα μουσικά θέατρα ετοιμαζούν νέα έργα.

Έτσι, του «Σαμαρτίτη», άρχισε τις δοκιμές μιας καινούργιας επιθεωρήσεως των συγγραφέων Τραϊφόρου - Γιαννουκάου που φέρει τον τίτλο «Λάβετε θέσεις».

Τό φινάλε του έργου είνε ένα τεράστιο δέμα, γεμάτο δάρα, που στέλνει ή Ελλάδα στην Αμερική, μέσα στα όποια τό πρώτο δάρο είνε ό Τραϊφόρος και τό χαρακτηριστικώτερο ή ελληνική σημαία.

Επίσης στο «Μετροπολιτάν» ετοιμάζεται μία νέα επιθεώρησις με σκηνικά του κ. Άγγ. Σπαχή, αυτή τη φορά. Ή νέα επιθεώρησις, που γίνεται σκέψις να τιτλοφορηθή «Παπούτσι από τον τόπο σου», θα περιλαμβάνη ένα πολύ ένδιαφέρον αστυνομικό σκέτς, στο όποιον παίζουν οι κ.κ. Τσαγανέας, Φωτόπουλος και Ίωαννίδης. Στο ίδιο έργο ή βεντέτα της μόδας Νίκη Ντέμις, θα έμφανισθή σε αμερικάνικο τραγούδι, με συνδυασμό χορού, στο στυλ της Ρίτας Χάιγουορθ.

Τέλος στο «Ακροπόλ» ετοιμάζεται μία καινούργια επιθεώρησις με σκηνικά του κ. Γιώτη Στεφανίδη. Στή καινούργια αυτή επιθεώρησι, θα έμφανισθή γιά πρώτη φορά και ένα καινούργιο χορευτικό τριό, από την Έλενα Πετράκη, τον Ροβέρτο Σαραγά και την Ήρώ Σπαθάρη.

Ό θιασάρχης Μάνος Φιλιππίδης, που σύμφωνα με την διάγνωση του συμβουλίου του «Ευαγγελισμού» απέδειχθ ότι πάσχει από μετατραυματική σπονδυλίτιδα, έφυγε γιά τη Σουηδία, προκειμένου να έγχειρισθή εκεί, από έναν διάσημο καθηγητή. Μόνο ή έγχειρήσις, που είνε σμειωτέον, δυσκολωτάτη, θα στοιχίση 100 λίρες χρυσές!

Στό κινηματοθέατρο «Πάλλας» θα δοθ ήντός του Ίουλίου μία μεγάλη παράστασις γιά τη «Φανέλα του στρατιώτου», στην όποια θα παιχθ ήνα ανέκδοτο έργο πρόζας, με τον τίτλο «Τό τελευταίο σύννεφο».

Στό έργο αυτό θα πρωταγωνιστήσθ γιά πρώτη φορά, ένας ήθοποιός του έλαφρού θεάτρου, σε ένα δραματικό ρόλο, ό Πέτρος Κυριαδός.

Ό μουσικός θίασος Παρασκευά Οικονόμου, έπειτα από δυό έτών συνεχείς επιτυχίες στή Θεσσαλονίκη, έμφανίζεται από αυτήν την έβδομάδα στο Βόλο.

Επέστρεψε προχθές από την Αίγυπτο, ή γνωστή καλλιτέχνις του τραγουδιού, Κούλα Νικολαΐδου, ή όποια, πρόκειται να άναπαυθή επί αρκετό διάστημα.

Τό χορευτικό μας ζευγάρι Λίντα Άλμα - Φλερό, επιστρέφει στο Παρίσι, όπου έκλεισε συμβόλαιο, γιά να έμφανισθή σε ένα από τά καλύτερα εκεί κέντρα.

Οι γνωστοί χορευταί Νίνα Παυλόςκα — Άλιμπερτί, μετά τό Παρίσι έμφανίζονται τώρα με επιτυχία στο Λονδίνο.

Στά «Πεύκα» του Ζαππείου σημειώνει μεγάλη επιτυχία σε ένα Ίνδοκινέζικο χορό τό χορευτικό ζευγάρι Άλμπανέζ - Φιλοσόφου.

Στό ίδιο βαριετέ, θα έμφανισθούν την προσέχ ή έβδομάδα με ένα εξαιρετικό νούμερο, ως Μουσσολίνι και Χίτλερ, δυό γνωστότατοι ήθοποιοί του έλαφρού θεάτρου, οι Σταυρίδης και Δούκας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ζευγαριό καρδιουπότη

Τό πρώτο μας τό ραντεβού — ή πρώτη μας αγάπη — έχει «προλόγους», γράμματα και νάζια και τερτίπια. Φοράμε ό,τι έχουμε καλό μέσ' στο ντουλάπι. Και πάμε στή συνάντησι με χίλια καρδιουπότη. Εκείνη τρέμει σύγκορη κι' εκείνος έχει «τράκ» και του ντουέττου τό δειλό, τό «τίκι - τίκι τάκ» αποτελεί τό Έρωτα τό είδικό ρολόι που χίλιες ώρες της ζωής σε μία στιγμή τις τρώει.

Είνε κι' οι δυό παιδιά. (Εκείνος είνε φοιτητής κι' αυτή με μπλε ποδιά...) Και ή μικρή καρδιά τά ζευγαρώνει εύκολα τά όνειρα τ' άνήλικα και λείι δίκαια κανείς: Για δες... τά παληοθήλυκα! Μά να τό πούμε καθαρά, δεν είνε κατηγόρια, σε τέτοια μία περίπτωσι, φταίν' άσφαλώς τ' άγόρια γιατί σ' αυτή την τρυφερή μικρούλα ήλικία πούχει καρδιά κουκλιότικη, πλανιέται πολύ εύκολα μία σκέψις γυναικεία μία σκέψις κοριτσιότικη.

Ότε: Οι δυό τους δίνουνε τη μάχη μάλλον άνισή κι' ή πλάνη της σεμνής μικρής γίνεται... περιπλάνησι. Γιατί εκείνος, πούδρασε, ό φίλος, ένεργώς βρίσκει αιτία κάποια και δεν πατά στα ραντεβού και «γίνεται λαγός» κι' όταν αυτή τηλεφωνεί, της κάνει αυτός την «πάτια» και γράφά πολύ τό σκέπτεται και ξενοχτά και κλαίει και σε μία φίλη «έμπιστη» με δάκρυα τά λείι, κι' αυτή υπάταται τυπικώς κι' άρχίζει τις «συστάσεις» και βγαίνει και στή γειτονιά, τό λείι σ' όλο τό ντουβιά και γιά ένδιαφέρουσες μιλάει καταστάσεις, (Τις φίλες τί τις θέλουμε σε τέτοιες περιστάσεις;)

Τό ραντεβού τό δεύτερο; Αυτό είν' ακαθόριστο. Μπορεί να ήλθ άντρώγινα που φαίνεται άχάριστο και νάχη αυτή δυό ραντεβού κι' εκείνος άλλα τρία, ένώ μαζί συνδέονται... μ' «άφάνταστη λατρεία»! Τό πρώτο είνε ραντεβού! Και τ' άλλα είν' άστεία. Ύπάρχουν χίλια ραντεβού κι' άγνά κι' άνομολόγητα κι' έρχεται δεύτερος σταθμός... ή πρώτη άπιστία σε ζεύγη που βλογήθηκαν, μά και σε άνευλόγητα.

Υπάρχουν χίλια ραντεβού — και έννοούν' αγάπες — που λόγια λές που κι' άλλοτε πολλές φορές ζανάπες, υπάρχουν ραντεβού πολλά, τη νύχτα και τη μέρα, Μά στής ζωής μας την άρχή, γερό θα κάνη κρότο τό ραντεβού τό παιδικό, τό ραντεβού τό πρώτο! — φτωχοί, μοιραίοι κι' άμοιροι, και δοϋλοι του γραφτού μας, στού πόθου μας τά ραντεβού τά πάντα μυστικά ακόμη κι' απ' τον έλεγχό του ίδιου εαυτού μας.

Α ή αλήθεια της ζωής, Έγώ σ' αυτό δεν φταίω, μά υπάρχει κι' άλλο ραντεβού: Είνε τό τελευταίο. Αυτό που δίνουνε δειλά δυό πικραμμένοι γέροι. Να είνε τό καλλίτερο; Άραγε ποιος τό ξέρει;

Επισημογραφία: Ημε. Γαλμα. Δ. Διονυσίου Γ.

Ο Άνδρεας Τσαμόπουλος, ο πρώτος δημοσιογράφος που ευστοχματοποίησε το φωτορεπορτάζ στον ελληνικό τύπο.

Το «μην κινηθίτε» ΕΝΟΣ ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ο μακαρίτης Άνδρεας Τσαμόπουλος, ήταν ο πρώτος που συστηματοποίησε το φωτορεπορτάζ στην Ελλάδα. Όταν λέγω φωτορεπορτάζ, εννοώ την ταυτόχρονη δημοσίευση της δημοσιογραφικής επικαιρότητας μαζί με τις φωτογραφίες, που σχετίζονται με το κείμενο. Πριν από τον Τσαμόπουλο, εξυπηρετούσαν τις εφημερίδες ο Πουλίδης κι' ο Σούτσος, ως φωτογράφοι όμως αποκλειστικά. Ο Τσαμόπουλος συνέδυαζε τον ρεπόρτερ και τον φωτογράφο. Δεν παρέδιδε στον αρχισυντάκτη του χειρόγραφο, αν δεν συνοδευόταν από φωτογραφίες. Δεν αποχωριζόταν ούτε μια στιγμή τη φωτογραφική του μηχανή.

Κάποτε, θέλοντας να φωτογραφίσει από πολύ κοντά τον Κάιζερ, που παραβριζε στην Κέρκυρα, αναγκάστηκε να ντυθεί φουστανελλάς και να πάρει μέρος, ως καλλιτεχνικός εκτελεστής, σε μία επίδειξη λαϊκών χορών, που θα γινόταν ενώπιόν του. Τα πράγματα όμως ήρθαν έτσι ανάποδα, που ο Τσαμόπουλος δεν μπόρεσε να κάνει χρήση της μηχανής του. Την επομένη ο Κάιζερ έκανε βόλτες στη θάλασσα με τη θαλαμηγό του. Ο Τσαμόπουλος φόρεσε πάλι φουστανελλάς, πήρε μία βάρκα, τη σηματοτόλησε και την πλεύρισε στη θαλαμηγό. Ο Κάιζερ παρακολουθούσε από πάνω με καμάρι τον... χωρικό, που τον χαιρετούσε με ένα μεγάλο μαντήλι κι' έδινε την εντύπωση φανατικού θαυμαστού του.

Ο Τσαμόπουλος βρήκε κατάλληλη τη στιγμή να πάρει τη φωτογραφία. Πήγε στην πλώρη της βάρκας, όπου του έρχονταν πιο βολικά, σηκώθηκε όρθιος και κολήθηκε τη μηχανή στο πρόσωπό του, για να κανονίσει ασφαλέστερα το φακό. Κάνοντας όμως τις μονούδρες του παραπάτησε κι' έπεσε στη θάλασσα. Τον ανέσυραν με τις μουσκεμένες φουστανελάδες του και τον ώδηγησαν στο νοσοκομείο της θαλαμηγού, όπου σε λίγο τον επεσκέφθη ο Κάιζερ. Έπιασαν μία μικρή κουβεντούλα, χωρίς να ξέρει ο Γουλιέλμος, ότι ο φουστανελλάς θαυμαστής του ήταν Αθηναίος δημοσιογράφος. Η φωτογραφική του μηχανή είχε γίνει άφαντη. Εξασφάλισε όμως μιά απροσδόκητη συνέντευξη, που τη δημοσίευσε την επομένη πανηγυρικά στην εφημερίδα του, μαζί με την περιγραφή της κωμικοτραγικής περιπέτειάς του.

Από τους επαγγελματίες φωτορεπόρτερ, της κατηγορίας εκείνων που δεν έγραφαν, αλλά κυνηγούσαν μόνο την επί-

καιρη φωτογραφία, ο Ν. Σούτσος κι' ο Π. Πουλίδης ήταν οι πρώτοι που έκαναν κάπως συστηματικά αυτή τη δουλειά στους βαλκανικούς πολέμους και συστηματικότερα στον πρώτο παγκόσμιο. Ο Πουλίδης είχε καταρτίσει ένα πάρα πολύ ενδιαφέρον αρχείο. Ο Σούτσος ήταν ένας ιδιόρρυθμος φωτορεπόρτερ, που δεν έννοωσε να κάνει τίποτε το προχειρό. Ουσίαζε πολλές φορές την επικαιρότητα στην καλλιτεχνία. Δεν παρέδιδε στην εφημερίδα φωτογραφία, αν δεν διέπιστνε ότι ήταν τελεία από καλλιτεχνικής απόψεως. Ήταν μανιώδης έχθρος των συγχρονισμένων και απλών φωτογραφικών μηχανών. Χρησιμοποιούσε μία μεγάλη μηχανή, πολύπλοκη, παλαιού στυλ, με τρίποδα και μαύρο πανί κάτω από το οποίο έχανε το κεφάλι του και κανόνιζε τις λεπτομέρειες της καλλιτεχνικής επίτυχίας. Το περίεργο είναι ότι με την ίδια μηχανή προσπαθούσε να φωτογραφίσει και τις παλές δορυβάσεις διαδηλώσεις και τα ταραχώδη γεγονότα των στρατιωτικών επαναστάσεων. Και συνήθως επέστρεφε στην εφημερίδα δίχως φωτογραφίες και με στραπατσαρισμένη τη μηχανή.

Μανία του Σούτσου ήταν να κρατάει τον μέλλοντα να φωτογραφηθεί, επί πολλή ώρα σε άκίνησία. Από τη στιγμή που θα έδινε την προσταγή: «Μην κινηθείτε!», ως την ώρα που θα σκέπαζε το φακό με το ειδικό μαύρο περικάλυμμα, περνούσαν αρκετά λεπτά.

Κατά το τέλος του 1931 — αν θυμώμαι καλά τη χρονολογία — πέθανε στη Νέα Φιλαδέλφεια ο αείμνηστος Πατριάρχης Κωνσταντινών, που είχαν απελασθή από την έδρα του το 1925. Φυσικά έπρεπε να εξασφαλιστεί η «Πατρίς» — όπως και όλες οι εφημερίδες — καλές και ενδιαφέρουσες φωτογραφίες του νεκρού Πατριάρχου.

Δύο συνάδελφοι ανέλαβαν να κάνουν το σχετικό με το θάνατο και την κηδεία ρεπορτάζ κι' όταν πήγαν στη Νέα Φιλαδέλφεια πήραν μαζί τους και τον Σούτσο με όλα τα συνεργά του. Στη μέση ενός εύρυχωρου δωματίου ήταν ο νεκρός του αείμνηστου Πατριάρχου έπλωτο στο κρεβάτι του. Δεν είχε ετοιμασθή ακόμη το φέρετρό. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο κόσμο.

Ο Σούτσος εγκατέστησε τη μηχανή του, άνοιξε τις κουρτίνες, για να μπει α-φθονο φως, παραμέρισε τον κόσμο κι' άρχισε να μελετά την επιτυχία της φωτογραφίας. Έχωσε δύο, τρεις, δέκα φορές το κεφάλι του κάτω από το μαύρο πανί, άνεδοκατεβάζοντας διαρκώς: τον τρίποδα, όσο να βρή την κατάλληλη γιά το φακό θέση. Κι' όταν ήρθε η μεγάλη στιγμή, έριξε μία τελευταία ματιά και άπευθυνό-

Το νερό και το κρασί

Ο κύριος Άναστάσης είναι τρομερός μικρής, φοβερό και τρομερό ποτήρι. Άλλα τώρα τελευταία νοιώθει κάτι ύποπτους πόνους στο στήθος του. Τρέχει λοιπόν στο γιατρό του.

— Δεν είναι τίποτε σοβαρό, του λέει ο γιατρός. Ήσυχος πρέπει να πάψεις να πίνεις κρασί. Γιατί το πίνεις κοιτιανέ μου; Η μητέρα μας ή φύσε μάς προσφέρει το ύψιστο, το θροσερό, το υγιεινό νερό που είναι ένα κι' ένα γιά την υγεία...

Ο κύριος Άναστάσης ακούει με νουρλωμένα τα μάτια.

Ο γιατρός έχει πάρει φόρα και συνεχίζει:

— Το κρασί είναι κάτι άφύσικο. Θα σου φέρω ένα παράδειγμα: Αν νεύσης έναν κουβά με νερό κι' έναν άλλον με κρασί θα ιδής ότι κανένα ζώο δεν θα πλησιάσει στον κουβά με το κρασί.

— Μα γι' αυτό τα λένε και ζώα, γιάτρέ μου! φωνάζει πικαρισμένος ο κύριος Άναστάσης.

Ο ΦΑΚΟΣ

μενος στο... νεκρό Πατριάρχη, είπε με την τραυλίζουσα φωνή του:

— Μμμήν κιννηθήτε σσσας παρακαλώ!

Παρά τη βαθύτατη πένθιμη ατμόσφαιρα, μερικοί δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τα γέλια τους. Έν πάση περιπτώσει ο Σούτσος έκανε καλά τη δουλειά του.

Το φωτορεπορτάζ εκείνη την εποχή άρχισε να παίρνει έκταση. Νέοι δραστήριοι και ταχυκίνητοι — ο Μεγαλοοικονόμος με το αυτοκίνητάκι του κι' άλλοι — έβγαζαν στην πιάντα. Όλοι χρησιμοποιούσαν συγχρονισμένες φωτογραφικές μηχανές. Μόνον ο Σούτσος δεν έννοωσε ν' αποχωρισθή από την κλασσική δική του. Πολύ αργότερα, όταν προσελήφθη ως μόνιμος φωτορεπόρτερ του «Έθνους», υποχρεώθηκε να προμηθευθή συγχρονισμένη μηχανή, που την χρησιμοποιούσε σε πολύ επείγουσες περιπτώσεις.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

***

«Θα σκοτώσω τη μητέρα μου!»

Ένας αστυνομικός που περιπολούσε στους δρόμους μίας γαλλικής κωμοπόλεως, συνάντησε κάποιο βροχερό βράδυ ένα κοριτσάκι, ως 13 ετών, αδύνατο, κλωμό, μικροκαμωμένο. Φαινόταν πως ή κοπελλίτσα αυτή έρχόταν από μακριά, γιατί ήταν κατακουρασμένη και τα πεπούται της είχαν φθαρή απ' την πεζοπορεία. Ο καλόκαρδος αστυνομικός την έπηρε στο τμήμα, της έδωσε να φάει κι' έπειτα άρχισε να την ρωτάει ποιά ήταν και πού πήγαινε.

Μα οι απαντήσεις της τον άφισαν άναυδο: Πήγαινε πεζή στο Παρίσι — που απέιχε ακόμη 150 χιλιόμετρα απ' την κωμόπολη — γιά να βρή και να σκοτώσει τη μητέρα της!

Ο αστυνομικός ζήτησε να μάθει την ιστορία της. Έπειτα προσπάθησε να τη μεταπείσει, συγχρόνως όμως συλλογιζόταν ότι είχε δικήν να μισή έτσι τη μητέρα της και να ζητή να εκδικηθή γιά το μόνο πρόσωπο που είχε αγαπήσει πολύ στον κόσμο: τον πατέρα της.

Ο πατέρας της μικρής ήταν άλλοτε σιδηροδρομικός στο Παρίσι. Λάτρευε κι' αυτός την κόρη του. Η μεγαλύτερη χαρά του ήταν να παίξει μαζί της, στις ώρες της ελευθερίας του.

Μία νύχτα του 1943 όταν το Παρίσι βρισκόταν υπό τη γερμανική κατοχή, η Γκεσταπό χτύπησε την πόρτα του σιδηροδρομικού και τον συνέλαβε, μπροστά στα μάτια της τρομοκρατημένης μικρούλας. Τον κατανοούσαν ότι ήταν μέλος της Άντιστάσεως. Και, σε λίγες μέρες, τον τουφεκίσαν.

Τότε η μητέρα της μικρής την εγκατέλειψε, δίνοντάς της μόνο λίγα φράγκα και μερικές άοριστες οδηγίες γιά να καταφύγει στο αγρόκτημα ενός θείου της, 200 χιλιόμετρα μακριά απ' το Παρίσι. Το κοριτσάκι ήταν τότε 8 ετών μόνο, κι' όμως κατάφερε να κάμει το μακρινό αυτό ταξίδι.

Μετά την απελευθέρωση, έπεσε στα χέρια της ένα γράμμα που είχε γράψει ο πατέρας της στο θείο της, την παρουσή της εκτελεσώς του. Μέσα σ' αυτό, κατηγορούσε τη σύζυγό του ότι τον είχε παραδώσει στη Γκεσταπό, γιά να μείνει ελεύθερη και να φύγει μ' ένα φίλο της! Η μικρή έκρηξε τότε στην ψυχή του πατέρα της να εκδικηθή γιά το θάνατό του. Και, μόλις μπόρεσε, ξεκίνησε γιά το Παρίσι, γιά να δρῇ τη μητέρα της και να τη σκοτώσει.

Είπε ακλόνητα αποφασισμένη να κρατήσει τον όρκo της. Το δήλωσε καθαρά στους αστυνομικούς και πρόσθεσε:

— Θα ξαναπροσπαθήσω, μόλις μου δοθή ευκαιρία, κι' είμαι βεβαία ότι θα πετύχω!

Οι περιεργότερες ποντικοπαγίδες

Έφευρέθηκε μία ποντικοπαγίδα που κεραινοβολεί τον ποντικό με μία ηλεκτρική εκκένωση, μόλις θα μπει μέσα, και κατόπιν πετάει έξω το πτώμα του. Έξ' άλλου ένας εφευρέτης απ' το Λος Άντζελες αναγγέλλει ότι εφτίασε μία τέλεια «πανανθρωπική ποντικοπαγίδα», που λειτουργεί ως εξής: Έχει μία τρύπα, ραντισμένη με άρωμα τυριού, ελαφρό στο έξω μέρος και δυνατότερο στο βάθος. Όταν μπει σ' αυτήν ο ποντικός, αντίκρισες την εικόνα του σ' ένα φωτισμένο καθρέφτη. Ναιμίζοντας τότε πως είναι άλλο ποντίκι, άρνει πιά κατά μέρος κάθε προσφύλαξη, προχωρεί και μπαίνει σ' ένα μικρό διαμέρισμα γεμάτο καθρέφτες. Ένα δικτυωτό πέφτει τότε πίσω του και τον φυλακίζει. Ο δεύτερος ποντικός που θα μπει, νομίζει — χάρη στους καθρέφτες — ότι βλέπει 12 ποντίκια, κι' έτσι προχωρεί άβυστακτα και φυλακίζεται πίσω από άλλο δικτυωτό. Ο τρίτος ποντικός βλέπει άλους 24 κι' αυτό συνεχίζεται ως όπου η παγίδα γεμίσει πραγματικά από ποντίκια.

Ντίνα Άντοριους
Άνν Μπάστερ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ο Άλφ Φουάτ παύει να νιώθει στις έπαυλες της Μ. Ασίας και αρπάζει όμορφες κοπέλλες για το χαρέμι του Σουλτάνου 'Αβδούλ Χαμίτ. Ετσι συναντά μια μέρα και τη Μαρία, την πεντάμορφη κόρη του Έλληνα άρχοντα Φωσάρ, και την παίρνει μαζί του. Στην Πόλη όμως δεν την παρουσιάζει στο Σουλτάνο. Την κρατάει στο άρκατο του και κάτορθώνει να την κάνει να τον αγαπήσει. Ετσι γίνεται η πρώτη απ' τις γυναίκες του ή πιο αγαπημένη του με το όνομα Μεντιέ. Σε λίγο αποχτούν και μια κορούλα τη Ζεκίε. Οι Έλληνες και ιδίως η αδελφή της Μαρία Λυσούνη εναντίον της. Και μια βροδιά που οι γυναίκες του Φουάτ λευθοδρουν στο Βόσπορο την τραυματίζουν θανάσιμα κι αποχάνουν τη Ζεκίε. Ο Φουάτ είναι τρελλός από απελπισία και παρακαλεί το γιατρό του να σώσει την λατρευτή του.

Ο γιατρός ένωσε τα χέρια του σε μια κίνηση απελπισμένη. — Μήπως έγω δεν θα το ήθελα; Μακάρι να μπορούσα να δώσω τη ζωή μου για να στη σώσω...

Και για να δώσει μια πρόσκαιρη παρηγοριά στον απελπισμένο άντρα, έσκυψε πάλι άπάνω στη Μεντιέ.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε στ' αυτιά του Άλφ Φουάτ τ' όνομα της Ζεκίε. Στην αρχή δεν έδωσε σημασία, όταν όμως τ' άκουσε κι' αυτό ένωμένο στο θρήνο, πετάχτηκε σαν πληγωμένο λιοντάρι.

— Ζεκίε! φώναξε άγρια. Πού είναι η Ζεκίε;

Οι γυναίκες, μαζεμένες σαν τρομαγμένο κοπάδι, τον κυτάναν βουδές.

— Πού είναι η Ζεκίε; ξεφώνισε πάλι ο Φουάτ, κι' άρπαξε από το χέρι την Έμινε, με ύφος τρελλό και ίκετευτικό μαζί.

— Την πήραν! Βόγγηξε η πρώτη γυναίκα του Πασσά. Οι ίδιοι που πλήγωσαν την Μεντιέ, άρπαξαν και τη Ζεκίε.

— Προβόδες! βρυχήθηκε ο Άλφ Φουάτ! Τέρατα! Γιατί δεν μου το λέτε; Γρήγορα, Τρέξτε! Κυνηγήστε τους!... Ένας να πάει στο Γιλδίτ, το μάθη δ' Αβδούλ Χαμίτ... Να ξεσηκωθεί όλη η αστυνομία. Όλος ο στόλος να τους κυνηγήσει. Είναι Έλληνες — τόκαναν επίτηδες, θέλησαν να μου πάρουν το παιδί μου. Μην τους αφήσετε να ξεφύγουν... θα το πληρώσετε με τα κεφάλια σας.

Όσο φώναζε ο Φουάτ, τόσο έτρεχαν οι αυλικόι αλαφιασμένοι εδώ κι' εκεί... Ο ένας στο Γιλδίτ, ο άλλος να πάει άπάνω τους Βαρκάρδες, ο άλλος να πάει άπάνω στην πιο ψηλή κορυφή του παλατιού, να παρατηρήσει μη φαινόταν τίποτα στη θάλασσα.

Πιο τρελλός, πιο απελπισμένος γύρισε ο Άλφ Φουάτ κοντά στη Μεντιέ.

Μόλις είχε ανοίξει τα μάτια της η δύστυχη γυναίκα. Όταν τον αντίκρυσε, ένα έχνο χαμόγελο φώτισε τη φυσιογνωμία της που είχε μια νεκρική χλωμάδα.

— Μεντιέ! Άγαπημένη μου! ψιθύρισε ο Πασσάς μ' ένα λυγμό στη φωνή.

— Άχ, Φουάτ! βόγγηξε με άπειρη λατρεία η έτοιμοθάνη.

— Μεντιέ! Δέ θέλω να πεθάνεις. Σ' αγαπώ! Χωρίς έσένα δε ζω.

— Κι' έγω σ' αγαπώ! Άντρα μου!... Μά θα πεθάνω...

— Ποιος σε χτύπησε; Τον γνώρισε; ρώτησε άγρια ο Πασσάς.

— Όχι! Δεν ξέρω... δεν τον κατάλαβα... αποκρίθηκε με φόβο η γυναίκα.

— Ήταν Έλληνες;...

— Ίσως... δεν ξέρω.

— Εκλείσε τα μάτια της η πληγωμένη για μια στιγμή. Την άλλη στιγμή τ' ανοίξε υπέρμετρα μεγάλη.

— Ή Ζεκίε; φώναξε βραχνά.

— Άχ, η Ζεκίε! αποκρίθηκε με σπαράγμο ο Φουάτ.

— Δεν την ήπραν;

— Θα την βρούνε, θα την βρούνε! την παρηγόρησε αυτός, βλέποντας το θανάσιμο πόνο στα μάτια της που βασιλευαν. Θα την βρούνε. Όλη η Σταμπούλ ξεσηκώθηκε, θ' αναστατώσουν όλη την αυτοκρατορία. Και να ξέρεις πως θα την βρούν. Μονάχα έσύ να γιάνεις.

— Αν έβλεπα το κοριτσάκι μου, ίσως να γινόταν το θαύμα, ψιθύρισε η έτοιμοθάνη.

Ώρες πενεμένες και νοσταλγικές

Η νύχτα προχωρούσε γεμάτη μουσικοπάθεια και μαγεία. Από το στενό παράθυρο του δωματίου της Μεντιέ έμπαιναν ολόκαυρες και λαμπρές οι άχτιδες του φεγγαριού και χάρειναν τα ολόχρυσά μαλλιά της άρρωστης και τα μισόκλειστα μάτια. Καμμία φωνή δεν άκουγόταν. Οι γυναίκες είχαν κλειστή στα διαμερίσματά τους και σιγώκλιαν, οι υπηρέτες τρομαγμένοι είχαν ξεφάνισι από τους διαδρόμους — όλα είχαν μια νεκρική γαλήνη — όλο το παλάτι λες και περίμενε κάτι μεγάλο και άνηκουστο. Μεγάλο και άνηκουστο σαν το θάνατο της πεντάμορφης Μεντιέ.

Ο Άλφ Φουάτ είχε διώξει πιά τους γιατρούς. Πείσθηκε πως άδικα βασάνιζαν το άγαπημένο αυτό κορμί.

— Θα πεθάνω, ό,τι και να κάνουν, του έπτε η Μεντιέ. Μη με βασανίζεις. Άσε με να πεθάνω ήσυχα.

Τους έδιωξε όλους και κάθισε δίπλα της, κρατώντας της το χέρι, που όλο και παγωνέ ανειπαισθητά.

Πότε πότε της ψιθύριζε μια λέξη, τρυφερή:

— Άγάπη μου! Κουζούμ! Πιο όμορφη κι' από το φεγγάρι. Ξανθοάου μου, λουλούδι μου ολόχρυσο.

Τα λόγια αυτά που τα είχε άκούσει τόσες και τόσες φορές από τ' αγαπημένα του χείλη έκαναν τα βαρεια βλεφαρά της έτοιμοθάνης να τρεμοπαίζουν για μια στιγμή. Τό έσφιγγε ανεπαισθητά το χέρι. Και το μυαλό της, ξεφεύγοντας από τη δυστυχία αυτής της στιγμής, ταξείδευε...

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ

Άπ' το σημερινό μας τεύχος στη σελίδα 59 το πιο συναρπαστικό περιπετειώδες μυθιστόρημα στυγρών έγκλημάτων και κατασκοπείας του διασημού Άγγλου συγγραφέως ΠΗΤΕΡ ΤΣΙΝΕ-Υ.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΗΡΩΣ

Είναι η ανατριχιαστική δραματική οδύσσεια ενός τρομερού γκάγκστερ του Σικάγου, που για την αγάπη μιας μοιραίας γυναίκας του υποκόσμου, περιπλέκεται στις πιο έφιαλτικές περιπέτειες και γίνεται ο πιο άσπονδος εχθρός των Γερμανών στη Νορβηγία, εξαγοράζοντας το σκοτεινό παρελθόν του με αφάνταστους ηρωισμούς και συγκλονιστικές αυτοθυσίες, για να βρή τέλος την εύχλια στην άγκαλιά μιας υπέρτερης γυναίκας.

πίσω, σε χρόνια γεμάτα λατρεία, αλλά και πόνο.

Όλη της η ζωή περνούσε μπροστά στα έτοιμοθάνατα μάτια της. Περνούσε ξάστερη — ολόζωντανη — με τις φωτοσκιάσεις της. Και το τραγούδι αυτό του παλιού καιρού, σ' ένα ναούριζε την ψυχή της ώπου να πετάξει από το κορμί.

Στην Προύσα, την πεντάμορφη πολιτεία

— Μαρία! Κάνε την προσευχή σου! Δύο χεράκια ένωνονται εύλαβικά. Δυό δροσερά χειλάκια προφέρουν με πίστι: «Παναγία μου, σε παρακαλώ, έλευθέρωσε την πατρίδα μας...».

Ετσι άρχιζε πάντα η προσευχή που έλεγε όταν ήταν πέντε χρονών. Εμοιαζε τόσο της μικρής της Ζεκίε, κι' είχε κι αυτή μια καρδούλα άγνη, τρυφερή και θαρραλέα.

Τα έξη αδέρφια της, όλα μεγαλύτερά της, την τριγυρίζαν με λατρεία και την καμάρωναν.

Κι' όταν έχασε μικρή τη μητέρα της, ο πατέρας της και τ' αδέρφια της δεν την άφησαν να καταλάβει την ορφάνια. Την είχαν τόσο εύτυχισμένη.

Χτισμένη μέσα σε παραδεισένιους κήπους, η Προύσα, ήταν η πολιτεία που μπορούσε να χαρίσει εύτυχία μονάχα με τη θωρία της.

Ώρες καθόταν η Μαρία Φωσάρα όταν έγινε παιδούλα δέκα τεσσάρων χρόνων στην ταράτσα του άρχοντικού της, κι' άφινε τα μάτια της να πλανηθούνε στην καταπράσινη θάλασσα των φύλλων γύρω της και τις αισθήσεις της έλευθέρωνε να μεθύσουν από τις μοσχοβολίες.

— Μαρία! Έλα να παίξουμε! την φώναζαν τ' αδέρφια της, και πιο πολύ απ' όλους ο Άντρέας, ο μικρότερος.

Μα όσο μεγάλωνε αυτή, τόσο και λιγότερη εύχρηστη έβρισκε στ' αγορίστικα παιχνίδια. Τόσο και πιο πολύ της άρεσε να όνειροπολή, άπάνω στην ταράτσα του σπιτιού της. Της άρεσαν κι' οι μοναχικοί περίπατοι. Έπαιρνε τη βέργια της την Άρχοντα και τραβούσε μέσα από τα περιβόλια, τις γλυκές αυγές της άνοιξης και τα φθινοπωρινά δειλινά.

Κάποια άγνωστη χαρά φούσκωνε το στήθος της τότε και το τραγούδι ανάδιδε από τα χείλη της αυθόρμητα, σαν του κορυδαλλού το κελόδημα.

— Μαρία! της έλεγε ο Παναγής, ο μεγαλύτερος αδελφός της, καμμία φορά. Πρόσεξε! Το τραγούδι καμμία φορά ξυπνάει το κοιμισμένο θηρίο.

Αυτή γελάουσε και του άποκρινόταν ξενοιαστά:

— Τό ήμερέυει όμως κι' όλας!

Κι' εξακολουθούσε να τραγουδά, σαν τον κορυδαλλό περνώντας με βήμα ανάλαφρο, χορευτικό, άνάμεσα στα φουντωμένα περιβόλια.

Όλα γύρω ήταν έλληνικά κι' όλοι την ήξεραν. Εβγαίνουν στις πόρτες τους οι Έλληνίδες άρχοντισσες όταν περνούσε και της χαμογελάσαν.

Πολλών παλληκαριών οι καρδιές φλογίζονταν στο θερμό της τραγουδι. Πολλές μάνες ήρθαν και μίλησαν στον πατέρα της. Μα ο Άδωνάντιος Φωσάρας είχε τις ιδέες του.

— Είναι μικρή ακόμα, το μυαλό της άπληχτο. Δεν την παντρεύω αν δεν γίνη δεκαοχτώ χρόνων, έλεγε.

Και τ' άπροξενεία πήγαιναν κι' έρχονταν, κι' ο Φωσάρας όλο και διάλεγε, κι' όλο δεν έβρισκε παλληκαρι άντάξιο να έσση στην πεντάμορφη και μονακίρη θυγάτριά του.

Άπεσταλμένες του Πατισσάχ

Μια μέρα ήλθε μια γειτόνισσα τρομαγμένη κι' είπε στον πατέρα της:

— Άρχοντα Φωσάρα, μαύρα μαντάτα!

— Τι τρέχει;

— Έφτασε, λένε, άνθρωπος σταλμένος από τον Πατισσάχ, να μαζέψει τα πιο όμορφα κορίτσια του τόπου.

— Μίλα καλά! έκανε ο Φωσάρας ταραγμένος.

Πήρε, λένε, κι' όλας, τη Βασιλική του Ζεύκη!

— Τη Βασιλική του Ζεύκη!

— Ναι, εκείνο το κοριτσάκι που είναι

δεν είναι δεκαπέντε χρονών.

— Πώς το πήραν;

— Δεν ξέρω, έτσι λένε. Πάντως η Μαρία σου είναι χίλιες φορές πιο όμορφη από τη Βασιλική, γι' αυτό φύλαξε την.

Τις πρώτες ήμέρες ο Φωσάρας άπαγόρευσε στην κόρη του να βγή έξω. Η μικρή στενοχωριόταν, γιατί ήταν συνηθισμένη σαν το πουλί να χαίρεται τον έλευθέρων αέρα. Όσο όμως περνούσαν οι ήμέρες και δεν άκουγόταν τίποτα για τον άπεσταλμένο του Σουλτάνου, ούτε και για κορίτσια που είχαν πάρει, ξεθάρρεψε η Μαρία.

Και μια μέρα, έπέμεινε τόσο να βγή έξω, που ο πατέρας της της έδωσε την άδεια.

Πήρε την πίστη της Άρχοντα και τραβήξε τον άγαπημένο της δρόμο, άνάμεσα στα περιβόλια. Το τραγούδι άνέθηκε αυθόρμητα στα χείλη της.

— Μην τραγουδάς! της φώναξε τρομαγμένη η Βαγία.

— Γιατί; έκανε αυτή άψηφιστα.

— Μην ζυμνήση η φωνή σου κανένα θηοίο, όπως λέει ο αδελφός σου.

— Κι' αν τό ζυμνήση, θα τό ξανακοιμίσω, γέλασε αυτή.

Ποτέ δεν ήταν τόσο θερμή η φωνή της και ποτέ πιο χαρούμενη η καρδιά της. Οι ήμέρες που είχε περάσει κλεισμένη την είχαν κάνει να ποθήσει το ύπαιθρο κι' ένιωθε τώρα μια βαθιά εύτυχία.

Προχωρούσαν σ' ένα έρημικο μονοπάτι. Δεξιά τους ένα άπεσπαστο περιβόλι τριγυρισμένο από όλανθισμένες λεμονιές. Αριστερά ένας γκρεμός, μια κοσάδρα, βαθιά. Κάτω κυλούσε ένα κρυσταλλένιο ποταμάκι.

Άξαφνα μιο άντρίκιο φωνή της έκοψε το τραγούδι:

— Καλημέρα σπιδονακι τ' ουρανού!

Η κοπέλλα σταμάτησε με μιάς, κι' η Βαγία της την έπιασε προστατευτικό από το νεύο.

Ένας άντρας στεκόταν μπροστά της. Ένας άντρας νέος, όμορφος, ψηλός ήλιδοκάρμενος, με μάτια ωατέρω καστανά και 'να τρυφερό χαμόγελο.

— Καλημέρα, του άποκρίθηκε με κάποιο δισταγμό η δεκαπεντάχρονη παιδούλα.

Ο άντρας ήταν ντυμένος πλούσια, φαινόταν βέβαια Τουρκός, άλλ' είχε άπάνω του μια παράξενη εύγένεια που κανε τη Μαρία να μ' ή φοβάται.

— Ποιος σου έμπε να τραγουδάς έτσι κοπελλίτσα, τη ρώτησε.

— Μονάχη μου! του άποκρίθηκε ζωηρά κι' έκανε ν' του γυρίσει την πλάτη τσαμπινικά και ν' άπροσπέρση.

Αυτός όμως την κράτησε από το χέρι.

— Γιατί βιάζεσαι;

— Δεν στέκει να μιλώ με άγνωστους ανθρώπους.

— Η όμορφιά δεν πρέπει να είναι σιγ' γουναί. Δεν γάνει τίποτα αν χάρισης δυό στιγμές χαράς σ' ένα διαβάτη έπιτρέποντας του να σε κυττάει.

Η Μαρία γέλασε, δείχνοντας μια σειρά δόντια πιο λευκά από τα πιο πολύτιμα μαργαριτάρια. Τό μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγε τέτοια λόγια.

— Πάμε! της ψιθύρισε η Βαγία της. Δίστασε αυτή, και γυνοίζοντας στον ξενο με ύφος τσαμπινικό.

— Αν είμαι όμορφη όπως λέτε, είπε, ένας λόγος παραπάνω να μ' κάθωμαι να μιλώ με ξένους.

Και μ' αυτά τα λόγια, σηκώνοντας το κεφάλι της περήφανα τράβηξε το δρόμο της.

Ο ξένος στάθηκε να την παρακολουθή με τό βλέμμα.

— Δεν έπρεπε να του μίλησης καθόλου τη μάλωσε η Άρχοντα.

Σήκωσε αυτή τους ώμους της.

— Και τί έπαθα που του μίλησα; Δεν μπορεί να μ' έφη με τα μάτια.

— Άχ είσαι μικρή κι' ανήξερη! άνα στέναξε η Βαγία. Από τα μάτια άρχίζει πάντα το κακό.

Η Μαρία τα θυμάται όλα σ' α νάταν χθές. Το μυαλό της, έλευθερωμένο κι' όλας βαρρείς από τό γήινο βάρος, έχει τη δύναμη να ζωντανέψη τις παλιές εικόνες. Τί τσαλαμένη που γύρισε στο σπίτι της.

Πώς άνεδοκατέβαινε το παρθενικό της στήθος τρικυμισμένο και πως εύχαρίστησε τη Βαγία της που δεν τη μαρτύρησε.

Επίασε ένα εργόχειρο, αλλά ο νους της πήγαινε όλο μακριά. Έβλεπε μπροστά της τη γερή κορμοστασιά του άγνωστου άντρα, τα μάτια του τα καστανά που της γελοούσαν, κι' άκουγε τη φωνή του χαϊδευτική στ' αυτιά της.

Πρώτη φορά που σκέφθηκε η παιδούλα τί εύτυχία που θα είναι να σ' αγαπάει ένας τέτοιος άντρας.

Ένας τέτοιος άντρας... Δεν έδαζε στο μυαλό της πως ήταν δυνατόν να δεχθή την άγάπη ενός άλλωθρησκου. Άλλά όσο και να βασάνιζε το μυαλό της δεν εύρισκε κανέναν από τους γνωστούς της, από τους φίλους των αδελφών της, που θα μπορούσαν να τη συγκινήσουν τόσο, όσο αυτός ο άγνωστος ξένος.

Ετσι πέρασε όλη αυτή η μέρα κι' η νύχτα της έφερε όνειρα γλυκά και ταραγμένα.

Η άπαγωγή

Την άλλη μέρα ο πατέρας της άνυποπτος, της έπέτρεψε πάλι να πάει στον άγαπημένο της περίπατο. Ο φόβος είχε πιά φύγει από την ψυχή του και πίστευε μέσα του ο Άδωνάντιος Φωσάρας πως ήταν ίσως διάδοσι ότι είχε έρθει άπεσταλμένος του Σουλτάνου. Όταν συνέβαινε κάτι τέτοιο, το θυμόταν κι' από άλλες φορές, άκουγόταν ο θρήνος από σπείτα των κοριτσιών και μαθεύονταν άμέσως ποιές ήταν οι δυστυχισμένες που είχαν την τραγική τιμή να τις προσέξη ο άντιπρόσωπος του Πατισσάχ.

Απόλυτη γαλήνη βασιλευε στη μικρή κοινωνία όμως κι' έκτός από τη Βασιλική του Ζεύκη που είχε εξαφανισθή μ' έναν τρόπο μυστηριώδη, καμμία άλλη οικογένεια δεν είχε ν' κλάψη το κορίτσι της.

— Μαρία! της έπτε η Άρχοντα εκείνο τό πρωί να σε χαρώ κόρη μου! Μην άρχισης πάλι το τραγούδι.

— Γιατί Βαγία;

— Να... δεν θυμάσαι χθές τί έγινε;

— Τι έγινε;

— Ο ξένος που μ' έμπε Καλλιτέσα να μ' τραγουδάς.

Η Μαρία γέλασε και σε λίγο το τραγούδι ανέβλυζε σαν το γάργαρο νερό στα χείλη της.

Περπατούσαν τώρα άρκετα μακριά από τα σπείτα στο δρόμο με τις άνθισμένες λεμονιές.

Η αυγή ήταν ξάστερη, μυρωμένη. Κοιμόνταν ακόμα οι περισσότεροι άνθρωποι. Πού και πού κανένας χωρικός σκυμμένος.

Κι' αν δεν τόχης άκούει, η σφραγίδα

αυτή του πολυχρονομένου μας Πατισσάχ θα σου το μάθω.

Κι' έβγαλε ένα χαρτί με τη σφραγίδα του 'Αδδούλ - Χαμίτ. Δεν είχαν όμως ανάγκη να ιδούν τη σφραγίδα οι δυο γυναίκες. Τ' όνομα του 'Αλή - Φουάτ - Πασσά τα λίγα τελευταία χρόνια, ήταν ό' έφ'είδ' της τών ελληνικών οικογενειών. 'Ήξεραν πως η δουλειά του ήταν να γυρίζη στις έπαρχίες του Κράτους, και να ανακαλύπτει τα πιο όμορφα κορίτσια, για τόν αφέντη του, τόν Σουλτάνο 'Αδδούλ - Χαμίτ. Σά θρύλος είχε ακουστή τ' όνομά του στην Προύσα. Ποτέ του δεν είχε πατήσει τόν πόδι του στη μαγεμένη αυτή πολιτεία. 'Ο 'Αλή - Φουάτ τις άφησε λίγη ώρα να συνέλθουν από τόν τρόπο τους. 'Επειτα γύρισε γελαστός στην κοπέλλα.

— Πεντάμορφη, της είπε με ύφος επίσημο. 'Ο 'Αλλάχ δεν θέλησε να μείνουν θαμμένα τέτοια καλλιά. Σ' έφερε μπροστά μου, κι' είμαι ό' πιο εύτυχης άνθρωπος σήμερα στόν κόσμο, γιατί θα προσθέσω τόν πιο πολύτιμο πετράδι στην κορώνα του πολυχρονομένου μας Πατισσάχ.

— 'Η νέα έτρεψε. — Μαρία Φωσαρά, τόν έρω πώς η γενιά σου είνε άρχοντική, γι' αυτό δε μπορώ νάρθω στόν πατέρα σου να τόν ζητήσω να σε πουλήσει στό Σουλτάνο. 'Η υπερηφάνειά του δεν θα τόν επιτρέψει να δεχθώ. 'Επειδή όμως και μένα η συνείδησή μου δεν μου επιτρέπει να στερήσω τόν Σουλτάνο από ένα τέτοιο πολύτιμο θησαυρό, μία και τόν ανακαλύψα, θα σε πάρω μαζί μου χωρίς να ζητήσω τη συγκατάθεσή τού πατέρα σου. 'Αν είσαι έξυπνη θα μ' ακολουθήσεις χωρίς φασαρία.

— 'Η Μαρία τόν κούταξε με μάτια τρέλλα, σά να μη καταλάβαινε. 'Η 'Αρχόντα έβαλε τις φωνές:

— Σκυλιά! Πώς θα πάρετε αυτό τόν κορίτσι; Καλλίτερα να πατήσετε στό πτώμα μου.

Χωρίς δυσκολία, οι στρατιώτες τήν έπιασαν, τήν έδεσαν και τή φίμωσαν. Ούτε ένα λεπτό δεν βάσταξε όλη η διαδικασία. Κι' έτσι έμεινε η Μαρία όλομόναχη, αντίμετωπη με τούς έγχρους.

— 'Ο 'Αλή - Φουάτ της είπε γλυκά: — Μη φοβάσαι, κοπελλίτσα. Σέ περιμένει μια άνεπιπτη εύτυχία. Θα βρεις μέσα στο Γιλδίξ, χρυσό πουλί κι' εσύ, μέσα στα μεταξωτά και στα διαμαντικά. Οάχης δυναμί και δόξα και μία μέρα θα εύλογης τ' όνομά μου.

— Δεν θέλω τίποτα από αυτά, τού άποκρίθηκε τρεμουλιαστή η νέα. Θέλω να μ' αφήσουν να γυρίσω σπίτι μου.

— Αυτό δεν γίνεται, χρυσό πουλί. Τώρα πιάσθηκες στό κλουδί. Και θα μάθεις να λές τα τραγούδια σου και πίσω από τά κάγκελλα.

Και χωρίς άλλη διαδικασία, τήν άρπαξε ό' δυνατός άντρας στην άγκαλιά του και μέσα από πολύπλοκα μονοπάτια τήν έφερε σ' ένα έρμηκό μέρος.

— Εκεί περιμένε μία άμαξα. Τή φόρτωσαν μαζί με τήν 'Αρχόντα, που ήταν πάντα δεμένη και φιμωμένη κι' η άμαξα ξεκίνησε.

Τό μήνυμα στόν 'Αδδούλ - Χαμίτ

— 'Ηταν νύχτα όταν ανήγγειλαν στόν 'Αδδούλ - Χαμίτ πώς κάποιος τόν ζητούσε.

— Όλη τήν ημέρα τήν είχε περάσει η οικογένεια σε θανάσιμη άγωνία. Δεν είχε φανή ούτε η Μαρία, ούτε η δούγιά της, και τά έξη άδέρφια έτρεχαν σάν τρέλλα ρωτώντας έδώ κι' εκεί. Μά κανένας δεν ήξερε να τούς πη.

— 'Ο 'Αλή - Φουάτ παρουσιάστηκε ό' ίδιος στόν ανήσυχό πατέρα, με ύφος σοβαρό, επίσημο.

— 'Αρχοντα Φωσαρά, είπε μετά τούς απαραίτητους τυπικούς χαιρετισμούς. 'Ηρθα να σου πώ να μην άνησυχείς για τή θυγατέρα σου.

— Τα μάτια του 'Ελληνα εύπατρίδη άστραψαν.

— Τί ξέρεις εσύ για τή θυγατέρα μου; — Ξέρω ότι αύριο θα είνε μία από τις πιο εύτυχισμένες γυναίκες της αυτοκρατορίας. Αύριο η κόρη σου θα παρουσιασθή στόν πολυχρονομένο μας Σουλτάνο. Κι' αν

έχη τήν τύχη να τού άρέσει, θα είσαι έσύ από αύριο ό' πεθερός του 'Αδδούλ - Χαμίτ.

— Τα λόγια αυτά τόν έπεισε με άπειρη ευγένεια ό' αντιπρόσωπος του Σουλτάνου, με ύφος πομπώδες κι' επίσημο.

— 'Ο Φωσαράς έμεινε σάν κεραυνοχτυπημένος. 'Όταν συνήλθε, λόγια τρέλλα άνέδρασαν στη χείλη του.

— Δώσε μου πίσω τή μοναχοκόρη μου, φώναξε. 'Ο,τι έχω στό τάξω. Πάρε μου και τή ζωή μου, αν θέλεις. Να γίνω σκλάβος σου, να σε δουλεύω όλη μου τή ζωή, μά δώσε μου πίσω τή Μαρία.

— Ταπεινώθηκε ό' εύπατρίδης, γονάτισε μπροστά στόν Τούρκο άξιωματικό, έταξε, φοβήθηκε, έκλαψε.

— 'Ο 'Αλή - Φουάτ στάθηκε ανέκδοτος. — Έφυγε με τό ίδιο επίσημο ύφος, λέγοντας πως θα μάθαινε τά νέα σύντομα για τήν υπέρτατη τιμή πού θα τού γινόταν.

— 'Αλή - Φουάτ! τού φώναξε ό' 'Αδδούλ - Χαμίτ. Ένα πράγμα σου λέω: και να μου τόν θυμήθης. Τό δώρο σου στόν αφέντη σου θα είνε άχρηστο. 'Επειδή είμαι σίγουρος πώς η κόρη μου θα προτιμήσει να σκοτωθή πριν δεχθώ να μπη στόν κοιτώνα του 'Αδδούλ - Χαμίτ.

— Αυτό θα τόν ιδούμε, Φωσαρά. — Όλες στην άρχη λένε πώς θα σκοτωθούν. Καμία όμως δεν τ' άποφασίζει.

— 'Η κόρη μου δεν θα μπη ζωντανή στό σουλτανικό χαρέμι. Και θα μείνεις με τό κρίμα.

— Δίχως ν' άποκριθώ, έφυγε ό' 'Αλή - Φουάτ, αφήνοντας σε μαύρη άπελπισία τόν 'Αδδούλ - Χαμίτ και τούς έξη γιουούς του.

Πρός τόν άγνωστο

— 'Ο 'Αλή - Φουάτ είχε αφήσει τήν άμαξα με τις αιχμαλώτες γυναίκες μακριά κι' είχε γυρίσει στην Προύσα για να κανονισή αν ήταν δυνατόν, φιλικά, τόν ζήτημα με τόν πατέρα της Μαρίας και τή Βασιλική Ζεύκη. Με τόν Φωσαρά ήταν σίγουρος πώς δεν θα τόν κατάφερνε, έπειδή είχε άκούσει πώς η οικογένεια αυτή ήταν βαθύπλουτη και περήφανη.

— Με τόν πατέρα της Βασιλικής ήταν πιο εύκολα τά πράγματα. Φτωχός, ξεπεσμένος άριστοκράτης αυτός, με έξη κορίτσια, συνθηκολόγησε με τή μοίρα του, κι' αν δεν δέχθηκε πληρωμή για να δώσει τή Βασιλική, δέχθηκε τις υποσχέσεις για μελλοντική υποστήριξη όλης του τής οικογένειας. Γιατί και τή Βασιλική τήν είχαν κλέψει οι άνθρωποι του 'Αλή - Φουάτ βρίσκοντας τήν μόνη στην έξοχή.

— Τώρα, καθώς συναντήθηκαν στην άμαξα οι δυο κοπελλίτσες πού γνωρίζονταν λιγάκι, έπεσαν η μία στην άγκαλιά της άλλης μ' άναφυλλήτά.

— 'Η 'Αρχόντα, κουδούρι στην άκρη της άμαξας, μαλλιοτραβιδιόταν άνικανη να μιλήσει.

— Έτσι άγκαλιασμένες σφιχτά οι δυο μικρές, σάν τροχαυμένα πουλιά, περίμεναν τόν γυρισμό του 'Αλή - Φουάτ.

— 'Ηταν μεσάνυχτα, όταν γύρισε ό' Τούρκος άξιωματικός. Τό φεγγάρι όλόγιομο έβριχνε άγκαλιές τόν άσημ' γύρω, όπως

στο σπίτι της ήταν σεμνές κι' έπιφύλακτικές οι γυναίκες άνεμεταξύ τους. Κι' όταν τήν έγδυσε η Περσάτ, η σκλάβά, κι' άρχισε να τής τρίβει τόν κορμί με διάφορα μυρωδικά, η Μαρία έκρυβε τόν πρόσωπό της κι' έκλαιγε από ντροπή. Κι' η καλή Περσάτ, τήν παρηγορούσε χαμογελώντας:

— Δεν πρέπει να είσαι τόσο ντροπαλή. Τί θα κάνεις σήμερα - αύριο πού θα παρουσιασθή στόν 'Αδδούλ - Χαμίτ και θα σε κούταξη από τήν κορυφή ως τά νύχια;

— Έκλαιγε η Μαρία, έκλαιγε, κι' η σκλάβά, η Περσάτ, τή μάλανε μαλακά:

— Δεν πρέπει να κλαίεις, θα φανής άσχημη.

— Καλλίτερα να φανώ άσχημη, να μ' ιδώξη ό' Σουλτάνος.

— 'Η Περσάτ, κουνήσε τόν κεφάλι της.

— Τί αθώα πού είσαι! Νομίζεις πώς έτσι είνε τά πράγματα; Πώς αν σε ιδώξη ό' Σουλτάνος, θα σε στείλουν πίσω στό σπίτι σου, όπως είσαι; Αυτό να μ' η περιμένεις. Μία και θα πατήσης στό Γιλδίξ, δε θα ξαναβγής από κεί. Κι' αν δε σε κρατήσουν ό' Σουλτάνος ό' ίδιος, κάποιος αλλικός θα βρεθώ να σε βρω τού γούστου του. Γι' αυτό, αν είσαι έξυπνη, θα προσ-

καί τούτη τή νύχτα. — Όπως και τούτη τή νύχτα η σιγολιά ήταν γεμάτη έρωτα και μυστήριο.

— 'Ο 'Αλή - Φουάτ έδωσε στη Βασιλική ένα γράμμα τού πατέρα της. 'Ο Ζεύκης εύχόταν στην κόρη του καλή τύχη και τή συμβούλευε να υποταχθή στη μοίρα της και να προσπαθήσει να ζήσει όσο μπορούσε πιο εύτυχισμένη.

— Σκούπισε τά δάκρυά της σ' αυτά τά λόγια η κοπελλίτσα και χαμογέλασε άχνά.

— Έμένα μου στέλνει μήνυμα ό' πατέρας μου; ρώτησε η Μαρία.

— Έσένα, έκανε ό' 'Αλή - Φουάτ, ό' πατέρας σου δεν παίρνει ακόμα από λόγια, πεντάμορφη. Δεν τόν ξέρεις; Όταν όμως μάθω ποσο εύτυχισμένη θα γίνεις, θ' άλλαξη γνώμη.

— Έκλαψε πολύ η Μαρία. Κι' ό' 'Αλή - Φουάτ της χείδευε άπαλά τά χρυσά της μαλλιά και με φωνή μαλακιά σάν χάδι τής ζωγράφισε τή μελλοντική ζωή της:

— Θάσαι εύτυχισμένη, μέσα στό χαρέμι τού Γιλδίξ τόν χρυσόχτισμένο, μικρούλα μου. Μετάξια και βελούδα είνε παντού στρωμένα και τόν κορμί σου θα τόν περιποιούνται σκλάβες γονατιστές. Ξέρεις τί θα πη να γίνης Βασιλίσσα;

— 'Η Μαρία έκλαιγε, έκλαιγε. Τώρα όμως πού δεν μπορούσε παρά να είνε άπόλυτα ειλικρινής πρós τόν εαυτό της, όμολογούσε πώς τά δάκρυά της δεν ήταν τόσο άπελπισμένα όσο θάπρεπε να είνε. Γιατί η άπαλή φωνή τού 'Αλή - Φουάτ - Πασσά, γλύκαινε τόν πόνο της, τόν ναυούριζε.

— Κοιμήθηκε στο τέλος μέσα στην άμαξα με μάτια δακρυομένο. Τέλος, ένα βραδυό ξύπνησε στό παλάτι τού 'Αλή - Φουάτ. Είχαν φτάσει.

— Τά χείλη της πληγωμένης χαμογελούνε, τόν χέρι της χείδευε άνεπαίσθητα τόν χέρι τού άγαπημένου της, ενώ τά σκέπτεται αυτά. Κι' η φαντασία της φέρνει μπροστά της τις άπειρες ακόμα λεπτομέρειες τού παλιού καιρού.

— 'Η πρώτη γυναίκα πού αντίκρισε η Μαρία, μόλις άνοιξε τά μάτια της ήταν η 'Εμινέ - Χανούμ, η πρώτη γυναίκα τού Φουάτ.

— Καλώς άφρισε! της είπε γλυκά. Δεν πρέπει ν' άπελτίξεις! Να κοιμηθής ήσυχά κι' όταν ξημερώσει θα δοκιμάσης τήν τύχη σου.

— Της έδειξε με καλωσύνη ένα δωμάτιο κι' εκεί ήρθε τή Βασιλική πού κοιμόταν κι' όλος βαθύ.

— 'Η Μαρία δεν έκλεισε μάτι. Φόβοι κι' έλπίδες πάλευαν στην καρδιά της. Μία έπεφτε στην πιο μαύρη άπελπισία και μία συνεχόταν δειλά από κάποια έλπίδα.

— Τό πρωί, μία σκλάβά ήρθε και τή σήκωσε από τόν κρεβάτι.

— Έλα, της είπε, θα σου κάνω μπάνιο και θα σε έτοιμάσω.

— Άλλη σκλάβά ήρθε τή Βασιλική.

— Πώς κοκκινίζουν ακόμα τάρτα τ' άχνό μάγουλά της έτοιμοθάνατης σ' αυτή τή θυμωσι!

— Στο σπίτι της ήταν σεμνές κι' έπιφύλακτικές οι γυναίκες άνεμεταξύ τους. Κι' όταν τήν έγδυσε η Περσάτ, η σκλάβά, κι' άρχισε να τής τρίβει τόν κορμί με διάφορα μυρωδικά, η Μαρία έκρυβε τόν πρόσωπό της κι' έκλαιγε από ντροπή. Κι' η καλή Περσάτ, τήν παρηγορούσε χαμογελώντας:

— Δεν πρέπει να είσαι τόσο ντροπαλή. Τί θα κάνεις σήμερα - αύριο πού θα παρουσιασθή στόν 'Αδδούλ - Χαμίτ και θα σε κούταξη από τήν κορυφή ως τά νύχια;

— Έκλαιγε η Μαρία, έκλαιγε, κι' η σκλάβά, η Περσάτ, τή μάλανε μαλακά:

— Δεν πρέπει να κλαίεις, θα φανής άσχημη.

— Καλλίτερα να φανώ άσχημη, να μ' ιδώξη ό' Σουλτάνος.

— 'Η Περσάτ, κουνήσε τόν κεφάλι της.

— Τί αθώα πού είσαι! Νομίζεις πώς έτσι είνε τά πράγματα; Πώς αν σε ιδώξη ό' Σουλτάνος, θα σε στείλουν πίσω στό σπίτι σου, όπως είσαι; Αυτό να μ' η περιμένεις. Μία και θα πατήσης στό Γιλδίξ, δε θα ξαναβγής από κεί. Κι' αν δε σε κρατήσουν ό' Σουλτάνος ό' ίδιος, κάποιος αλλικός θα βρεθώ να σε βρω τού γούστου του. Γι' αυτό, αν είσαι έξυπνη, θα προσ-

παθήσης ν' άρέσης στόν ίδιο τόν Πατισσάχ.

— Της φέρανε τούρκικα φορέματα, φορτωμένα με πολύτιμα πετράδια, τής χτένισαν τά μαλλιά της, πλέκοντάς τα με χρυσά νήματα, τής φέρανε βραχιόλια και δαχτυλίδια βαρύτιμα.

— Είσαι όμορφη σάν τή Βασιλοπούλα τού παραινουβιού! είπε τότε η Περσάτ. Θα ξετρελλάνης τόν 'Αδδούλ - Χαμίτ. Νά, κούταξο και μόνη σου στόν καθρέφτη.

— 'Η Μαρία έβριζε μία δειλή ματιά στόν καθρέφτη και έμεινε έκστατική. — Όχι, δεν μπορούσε να είνε αυτή, η πεντάμορφη κοπελλά πού άστραφτε όλόκληρη από τήν κορυφή ως τά νύχια. — Όχι, δεν μπορούσε να είνε αυτή. Τόν κορμί της ντυμένο με άρχοντοφάντα μεταξωτά, διαγραφόταν μισογυμνο, κυτό, άγαλματένιο, άνάλαφρο σάν νεράιδας κορμί.

— Έτσι θα παρουσιαστώ στό Σουλτάνο; ρώτησε δειλά.

— Ναι, κοκκίνα μου και νάσαι σίγουρη πού δεν θάχη ίδη άλλη πιο όμορφη γυναίκα από σενα.

— Όχι! Όχι, φώναξε η κοπέλλα. — Έτσι δεν παρουσιάζομαι, είμαι γυμνή.

— 'Η Περσάτ γέλασε.

— Θα καταλάβεις σε λίγο πώς αυτό τόν ντύσιμο ταιριάζει για τόν χαρέμι τού 'Αδδούλ - Χαμίτ, της είπε. Κρίμα δεν είνε να κρύβεις τέτοια στήθη, τέτοιες γραμμές; Κι' η σκλάβά τού 'Αλή - Φουάτ χείδευε τόν λυγρό κορμί τής κοπελλίτσας πού είχε γίνει πιο κόκκινη κι' από τήν παπαρούνα απ' τήν ντροπή της. — Εκείνη τή στιγμή έφεραν και τή Βασιλική στό δωμάτιο. Οι δυο κοπελλίτσες κούταχθηκαν ντροπισμένες με μάτια βουρκωμένα.

— 'Ηταν όμορφη κι' η Βασιλική. Μέτριο άνάστημα, σπαράτη με μάτια μαύρα όλόφλογα, με δέρμα γλωμό, με χείλη άλικά.

— Όλη η όμορφιά της ήταν στό μάτι, πού έβριχναν γύρω τους ένα φως γεμάτο μυστικοπάθεια. — Έπρεπε να τή προσέξεις αυτά τά μάτια για να τή βρής ώραία. — Ενώ της Μαρίας η όμορφιά έλαμπε όλόδροση σάν τήν αυγή.

— Τήν άλλη στιγμή μπήκε ό' 'Αλή - Φουάτ στό δωμάτιο τών κοριτσιών.

— Ένα παθητικό είδύλλιο

— Ζάρωσε η Μαρία, προσπάθησε να κρύψει με τά χέρια της τόν στήθος της πού διαγραφόταν γυμνό σχεδόν κάτω από τόν άρχοντοφάντο ύφασμα, κι' ένοιωσε μία τρεμούλα να τής παραλύη όλο τόν κορμί.

— 'Η Βασιλική στεκόταν όλόρθη ακίνητη και τόν κούταζε με ύφος ήρεμο.

— 'Ο 'Αλή - Φουάτ έβριζε μία γρήγορη ματιά στό Μαρία και προχώρησε πρós τή Βασιλική. Της σήκωσε τόν σαγόνι με τόν χέρι του, τήν κούταξε στό μάτι.

— Χμ... έκανε με ύφος έμπειρογνώμονος, αυτά τά μάτια σου αξίζουν. Μά θάπρεπε να μάθεις να τή χρησιμοποιήσεις. Τόν κορμί σου είνε άπαιστό ακόμα.

— Της έπιασε με άναίδεια τά μπράτσα, τής άγκάλιασε τή λεπτή μέση.

— Είσαι παιδί ακόμα, μπορείς να γίνεις όμως εξαιρετική γυναίκα, είπε. Γι' αυτό θ' άποφασίσω να σε παρουσιάσω στό Σουλτάνο.

— Έκανε ένα νόημα στην Περσάτ, πού στεκόταν ακίνητη, κι' αυτή ήρθε τή Βασιλική σ' ένα άλλο δωμάτιο.

— Όταν η Μαρία έμεινε μόνη με τόν 'Αλή - Φουάτ - Πασσά, με βήμα άργό ζύγωσε αυτός τήν κοπελλίτσα.

— Αυτή όλο ζάρωνε, ζάρωνε, λές κι' ήθελε να χυθώ μέσα στό γή.

— Με φοβάσαι; τή ρώτησε αυτός.

— Τόν κούταζε με θυμό, με φρίκη στην άρχη. Τά μάτια του όμως ήταν όλο χάδι κι' η καρδιά της έπαψε να χτυπά σάν τρέλλη.

— Τού άποκρίθηκε με θάρρος:

— Έσένα δεν σε φοβάμαι, αλλά δεν βελω να πώ στο Γιλδίξ.

— 'Α, έτσι, χρυσό μου;

— Στο ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχισι

— Έκδόσεις

— Κυκλοφόρησε τόν «Μοντέρνο τρανούδι» τού Κώστα Μάνου με όλα τά τελευταία θεατρικά τραγούδια και όλες τις έπιτυχίες τής σοζόν.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑ 'ΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Δύο Γυναίκες Περσών

16ον

— 'Η Λουκία Βότα, τώρα πού δεν τήν τύφλωνε τόν πάθος, κατάλαβε πώς έπρεπε να φύγη, ν' αφήσει μόνους τούς δυο νέους. — Όταν λοιπόν κάθισε η Μίνα δίπλα στό κρεβάτι τού 'Αργύρη, αυτή τραβήχτηκε άδρόμια κι' έκλεισε πίσω της τήν πόρτα.

— Τό μόνο πού της έμενε να κάνει ήταν να ένώσει τά χέρια σε προσευχή και να παρακαλέσει ταπεινά τόν Θεό να φωτίσει τήν κοπέλλα αυτή, πού τή μισούσε τόσο πριν λίγον καιρό, να τής δώσει τή δύναμη να σώσει τόν παιδί της.

— 'Ο 'Αργύρης είχε καθήσει στό κρεβάτι του. — Έδινε τήν έντύπωσι ενός ανθρώπου πού δεν έπρόκειτο να σηκωθή πιά, να σταθή στό πόδια του. 'Η Μίνα, γιατρός κι' αυτή, είχε ίδη βέβαια πολλές σχετικές περιπτώσεις. Αλλά δεν θα μπορούσε ποτέ να πιστέψη πώς ήταν δυνατόν ένας άνθρωπος να παθή τέτοια μεταμόρφωσι μέσα σε λίγες ώρες. Τού κρατούσε τόν χέρι και τόν χείδευε.

— Μίνα, της ψιθύρισε ό' 'Αργύρης, για τί ήρθες; Είσαι τόσο καλή!...

— 'Αργύρη!...

— 'Η φωνή της έτρεψε, δεν μπορούσε ν' άρθρώσει άλλη λέξη.

— Μίνα, δεν έπρεπε νάρθης πιά σε μένα. 'Ωστόσο ήθελα να σε ιδώ, πριν... να είνε πολύ άργα, για να σ' ευχαριστήσω. Φέρθωκα άπαιστα.

— 'Αργύρη!... Γιατί τόκανε αυτό;... Για... για τήν άλλη;

— Ναι, άποκρίθηκε ο γιατρός βραχνά. Κι' εξακολούθησε αμέσως:

— Δεν έπρεπε να στό όμολογήσω έτσι κυνικά αυτό. Αλλά πού πολύ να πονέσες απ' ό,τι πόνεσες ως τώρα, δεν γίνεται. Και πιο πολύ να ντροπιστώ έγω, δεν γίνεται πάλι. Πάντως, Μίνα, είνε η τελευταία φορά πού βλεπόμαστε. Όπως και νάρθουνε τά πράγματα, δεν πρόκειται να ξανασυναντηθούμε.

— Τού έσφιξε τόν χέρι η Μίνα.

— 'Αργύρη, τού είπε, δεν μ' άγασάς πιά καθόλου. 'Ωστε μέσα στην ψυχή σου, μέσα απ' όλες τις μπόρες, δεν άπόμεινε τίποτα για μένα;

— Έκλεισε τά μάτια του κι' άναστενάξε.

— Κι' αν σ' άγαστώ, Μίνα, είνε σάν να σ' άγαστώ ένας πεθαμένος.

— Μα έγω, 'Αργύρη, σ' άγαστώ.

— Νομίζεις πώς μ' άγασάς Μίνα. Μά, σε λίγο θα καταλάβεις πώς γελαστήκες.

— 'Ο άνθρωπος πού άγοπούσε πέθανε, και τώρα έχεις υπέρστος σου έναν άλλον άνθρωπο, έντελώς αλλοιώτικo.

— 'Αργύρη, τόν έέρω πώς η ζωή σου κουρελιαστική. Αλλά, θα ξαναρχίσουμε μαζί, αν θέλεις, μέσα από τά συντρίμια.

— Όχι! τήν έκασε ό' 'Αργύρης βραχνά. Άρκετά κακό σούκανο ως τώρα.

— 'Αργύρη, δεν υπάρχει άλλη εύτυχία για μένα.

— Φύγε, Μίνα. Δεν καταλαβαίνεις πώς αυτή η συζήτησι είνε μοιραίο για μένα; 'Η Μίνα δεν έφυγε. Σίγα, μολόκα, τού μιλούσε, τού μιλούσε, τού χείδευε τόν χείρα σά να είχε μπροστά της ένα άρρωστο μεγάλο παιδί.

— Κι' όταν έπιτέλους έφυγε, ψιθύρισε στη μητέρα του, πού τήν κούταζε με άγωνία στό μάτι:

— Μου φαίνεται πώς ζωντανάφα κάποια σπίθα μέσα του. Δεν είμαι και σίγουρη. Αύριο θα ξαναβλώ, κυρία Βότα, αν μου τόν επιτρέψετε.

— 'Αν στό επιτρέπω, έκανε η μητέρα άχνά. Γονατιστή σε παρακαλώ παιδί μου.

— 'Επίλογος

— Οι Γερμανοί δεν είχαν φύγει ακόμα από τήν 'Αθήνα. Όλοι όμως πιά ήξεραν πώς ακόμα λίγες μέρες θα κυματίει ό' άγκυλωτός σταυρός άπάνω στην Ακρόπολη.

— 'Ηταν κάποια μέρο τού Σεπτέμβρη 1944

— 'Η Μίνα άνοιξε τά παραθυρόφυλλα τού σπιτιού της, και κούταξε άπάνω τόν ουρανόν. Μέρα γλυκιά, μελαγχολική μ' άνάλαφα ταξιδιάρικα συννεφάκια.

— Τί κάνει ό' 'Αργύρης; ρώτησε ό' πατέρας της σίγα.

— Κοιμάται ακόμα.

— Πώς σου φαίνεται;

— Σήμερα είνε η κρίσιμη μέρα υπομπα. Θα ιδούμε.

— Μου φαίνόταν πολύ καλό χθες, πολύ ευδιάθετος.

— Νά ιδούμε, μπαντά, σήμερα.

— Δύο χρόνια είχε πελάσει η Μίνα για τήν εύτυχία της και για τή ζωή τού 'Αργύρη. Δύο χρόνια γεμάτα άγωνία έλπίδες κι' άπογοητεύσεις.

— 'Εξη μίνες τώρα, ήταν γυναίκα τού 'Αργύρη. Είχε πετύχει να τόν πείσει να δεχθώ αυτό τόν πράγμα, πού τόν θεωρούσε δική της θυσία. Τήν ημέρα πού άποφάσισε ό' 'Αργύρης πιά να γίνη ό' νέμος, ήταν όλο τύψεις κι' έρωτηστικά.

— 'Εξη μίνες είχαν περάσει κι' η Μίνα, δεν είχε νοιώσει ακόμα τήν εύτυχία της. Γυναίκα του ήταν, σύμφωνη με τόν 'Α' κι' όμως μέσα της καταλάβαινε πώς κάτι τούς χωρίζει ακόμα. Όσο ό' 'Αργύρης δεν έργαζόταν, δεν μπορούσε να είνε κανένας τούς εύτυχισμένους.

— Δύο χρόνια ό' 'Αργύρης δεν ένοούσε να ιδή πελάτη. Ζούσε πουλώντας ό,τι είχε και δεν είχε, κι' η μητέρα του τούς λίγους πόνες πούχσε μετά τήν κατάχρησι, τούς πέρασε σε δυστυχία. Πέθανε άναπαύτα εκεί πού κοιμόταν μια νύχτα κι' ό' 'Αργύρης ένοιωσε τότε πολύ τή μοναξιά του, αλλά και σάν κάποια άνακατανοήσι. Τώρα μόνον, τριάντα χρόνια άντρας πιά, καταλάβαινε πώς είνε ελεύθερος να κανονισή τή ζωή του.

— Τώρα όμως πού ήταν ελεύθερος να πετάξη, δεν είχε πιά όφρα. Τό μόνο πού τόν συγκρατούσε στη ζωή ήταν η Μίνα. Πάλευε για να τήν άπομακρύνη από τή ζωή του. Πότε με τρυφερότητα, πότε άγρια τής έλεγε πώς δεν θέλει να δει τή ζωή της με τή δική του.

— Έκλαψε πολλές φορές η Μίνα τά δυο αυτά χρόνια. Και τούς έξη μίνες πού ήταν παντρεμένη, έκλαιγε συχνά.

— 'Ο γάμος τούς είχε γίνει μυστικό σ' ένα έρημοκλήσι.

Τά υπέρ καί τά κατὰ
ἐνός νόμου

Πρό ὀλίγων μηνῶν, ἕνας καρκινοπαθὴς τηλεφώνησε στὰ γραφεῖα τῆς «Εταιρίας Εὐθανασίας» τῆς Ν. Υόρκης.

— Πότε θὰ ψηφισθῇ ἐπιτέλους ἐκεῖνος ὁ νόμος; ρώτησε μὲ ἀγωνία. Δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω τοὺς πόνους! Ξέρω ὅτι δὲν ἔχω ἐλπίδα σωτηρίας... Ἐπιχείρησα νὰ δηλητηριασθῶ, ἀλλὰ ἡ νοσοκόμος μὲ πρόλαβε... Πότε θὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριό μου;

Ἡ «Εταιρία Εὐθανασίας» παίρνει παρὰ παρόμοια τηλεφωνήματα ἀπὸ ἀνθρώπους πού πάσχουν ἀπὸ ἀνίατες καὶ βάσανιστικές ἀσθένειες καὶ ζητιανεύουν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ἀκόμη ψηφισθῇ ὁ νόμος πού θὰ ἐπιτρέπῃ αὐτὴν τὴν ἀπολύτρωση τῶν δυστυχισμένων...

Ὅσοι εἶνε βέβαιοι ὅτι πολλοὶ γιατροὶ ἐφαρμόζουν ἤδη τὴν εὐθανασία, δηλαδή τὸν ἀνώδυνο θάνατο, σὲ περιπτώσεις πού τοὺς τὸ ζητοῦν ἄρρωστοὶ ἀνεκλήτητα καταδικασμένοι, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἀνυπόφορη ἀγωνία ὀκλήρων μηνῶν...

Σ' ἕνα ἀμερικανικὸ ἱατρικὸ συνέδριο, ὁ διακεκριμένος χειρουργὸς δόκτωρ Κάιμποτ ἀφοῦ μίλησε γιὰ τὸν καρκίνο, εἶπε στὸ ἀκροατήριό του:

— Παρακαλῶ νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι τοῦ ὁποῖος ἀπὸ σὰς δὲν ἔδωκε κάποτε τέλος στὸ ἀπελπισμένον μαρτύριό ἐνός ἀρρώστου!

Κανεῖς λοιπὸν ἀπ' τοὺς τόσους γιατροὺς δὲν ἐσήκωσε τὸ χέρι του!

Ἐξ ἄλλου, ὁ δόκτωρ Γουόλπαρστ, γνωστὸς οὐρολόγος, τὸνίζει ὅτι «τὸ ν' ἀρνήται ὁ γιατρός τὴν εὐθανασία σ' ἕναν ἄρρωστο πού ὑποφέρει καὶ τοῦ τὴν

ζητεῖ, εἶνε μιά παραβίασις τῆς ρητῆς ὑποσχέσεώς του ν' ἀνακουφίσῃ τὸν ἀνθρώπινον πόνο».

Ὅπως εἶνε σήμερα ἡ ἀμερικανικὴ νομοθεσία, ἐπιβάλλει στὸν πάσχοντα ἀπὸ ἀνίατες κί' ὀδυνηρὲς ἀσθένειες νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ περνῶν μιά ζωὴ ἀσκαπὴ καὶ μαρτυρικὴ. Ὅλα τὰ ἀναλγητικὰ φάρμακα, πού ἔχει ἐφεύρει ὡς τώρα ἡ Ἑπιστήμη, δὲν φέρνουν παρὰ μόνον προσωρινὴ ἀνακούφισι. Ὅσο ὁ ὀργανισμὸς τῆς συνηθίζει σιγὰ-σιγὰ, ἐλαττώνεται ἡ ἐνέργειά τους. Καὶ συχνὰ ὁ ἄρρωστος ἀυτοκτονεῖ στὸ τέλος, ζετρελαμένος ἀπ' τοὺς πόνους.

Ἄλλοτε πάλι κάποιοι δικῶς του, πού τὸν ἀγαπᾶνε καὶ δὲν μπορεῖ πιά νὰ τὸν βλέπῃ νὰ βασανίζεται, τοῦ προσφέρει τὴ λυτρώσι μὲ τὸ θάνατο. Κατόπιν ὁμῶς αἰσθάνεται τόση φρίκη γιὰ τὴν πράξιν του, ὥστε φτάνει κάποτε στὴν αὐτοκτονία...

Εἶνε χαρακτηριστικὴ ἡ πραγματικὴ περίπτωση ἐνός χημικοῦ τοῦ Μπρούκλιν, πού θέλησε νὰ σώσῃ ἀπ' τοὺς πόνους τὸν ἄρρωστο γιῶν του καὶ τοῦδωσε νὰ πῇ ἕνα δυνατό ὀξύ. Κατόπιν, πανικόβλητος, ἤπια ὁ ἴδιος τὸ ὑπόλοιπο καὶ πέθανε ἀμέσως, ἐνῶ ὁ ἄρρωστος ἐζησε — γιὰτὶ ἡ δόσις τοῦ ὀξέος ἦταν ἀνεπαρκής — καὶ ὑπέφερε ἀκόμη ἐπὶ μῆνες!

Ὅστόσο, ἂν ἡ νομοθεσία ἀπαγορεύῃ τὴν εὐθανασία, σπάνια ὁμῶς τὴν τιμωροῦν τὰ δικαστήρια. Πέρσι, μιά γυναίκα δικάσθηκε, στὸ Ρήντινγκ τῆς Ἀμερικῆς, γιὰτὶ εἶχε σκοτώσει τὴ γρῆν καὶ ἄρρωστη μητέρα της. Κατέθεσε δὲ στὸ δικαστήριό ὅτι ἡ μητέρα της τῆς εἶχε ζητήσει ἱκετευτικὰ τὸν «αἰώνιο ὕπνο», ἔπειτα ἀπὸ 2½ ἐτῶν μαρτυρία. Πράγματι, ἡ κατηγορουμένη τῆς εἶχε δώσει μιά μεγάλη ποσότητα ὑπνωτικῶν φαρμάκων κί' ἔπειτα εἶχε πῇ ἡ ἴδια τὸ ὑπόλοιπο. Εἶχαν προσευχηθῇ κατόπιν κί' οἱ δύο μαζί μὲ κατάνυξι, ἀλλὰ μόνον ἡ γρῆν εἶχε πεθάνει. Ἡ κόρη τῆς εἶχε δια-

σωθῇ καὶ δικάσθηκε γιὰ τὴν πράξιν της. Τὸ δικαστήριό ὁμῶς τὴν ἀθώωσε, κί' ἡ ἀπόφασίς ἐγένε δεκτὴ ἀπ' τὸ ἀκροατήριό μὲ αὐθόρμητα χειροκροτήματα.

Σὲ μιά ἄλλη περίπτωσι, ἕνας ἐπιχειρηματίας τοῦ Λονγγκ Ἀϊλάντ δὲν ἀντίειχε πιά νὰ βλέπῃ τὴ γυναίκα του ν' ἀργοπεθαίνει ἀπὸ καρκίνο. Ὁ γιατρός τὸν εἶχε βεβαίωσει ἀπὸ 2 μῆνες, ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐλπίδα σωτηρίας. Ἐπὶ πέντε μερόνυχτα, ὁ σύζυγος δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ πλευρὸ τῆς ἀρρώστης, πού σπάραιε ἀπ' τοὺς πόνους καὶ τὸν ἱκέτεια νὰ τὴν λυτρώσῃ. Τέλος, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του καὶ διωχέτευσέ μ' ἕνα σωλήνα γκάς στὸ δωμάτιό της... Μετὰ τὸ θάνατό της, πῆγε καὶ παραδόθηκε μόνος τὸν στὴν ἀστυνομία. Καὶ σ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν περίπτωση, ἡ ἀπόφασίς τοῦ δικαστηρίου ὑπῆρξε ἀθωωτική.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἔκαμ 2.000 γιατροὺς τῆς Ν. Υόρκης νὰ καταρτίσουν καὶ νὰ ὑποβάλουν στὸ Κογκρέσσον ἕνα νομοσχέδιο, πού ἐπιτρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ἡ εὐθανασία, ἀλλὰ μὲ ὀρισμένους περιορισμούς καὶ προϋποθέσεις. Ἀς υποθέσουμε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ὑποφέρει ἀπὸ ἀφόρητους πόνους, ἀπὸ μιά ἀρρώστεια γιὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει καμμία γνωστὴ θεραπεία ἢ ἀνακούφισις. Ἐφ' ὅσον εἶνε ἂνω τῶν 21 ἐτῶν κί' ἔχει τὰ λογικά του ἐντάξει, θὰ μπορῇ νὰ ὑποβάλῃ στὸ ἀρμόδιο δικαστήριό μιά αἴτησι, ζητώντας τὴν εὐθανασία. Θὰ τὴ συνοδεύῃ μὲ μιά βεβαίωσι τοῦ γιατροῦ του, ὅτι ἡ ἀρρώστεια του εἶνε ἀνίατη.

Τὸ δικαστήριό θ' ἀναβῇ τότε τὴ σχετικὴ ἐξακρίβωσι σὲ μιά ἐπιτροπὴ ἀπὸ δύο γιατροὺς κί' ἕνα δικηγόρο, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπισκέπτονται σὲ 3—4 ἡμέρες τὸν ἄρρωστο, θὰ τὸν ἐξετάζουν, θὰ τὸν ρωτοῦν, ἂν ἐξακολουθῇ νὰ θέλῃ τὴν εὐθανασία (γιὰτὶ μπορεῖ νὰ τὴ ζητήσει πάλιν σὲ μιά κρίσι πόνων κί' ἔπειτα νὰ μετανιώσῃ) καὶ θὰ ἐπιτρέπουν τέλος στὸν γιατρό του νὰ τοῦ κάμῃ ἐπὶ παρουσίας τους μιά ἰσχυροτάτη ἐνδοφλέβια ἔνεσι μορφίνης, πού θὰ τὸν σκοτάνῃ ἀνώδυνα καὶ ἡσυχά.

Πολυάριθμοι προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι κληρικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι πρέπει νὰ ψηφισθῇ αὐτὸς ὁ νόμος κί' ὅτι ἡ ἐκούσια εὐθανασία δὲν ἀντιβαίνει καθόλου στὴς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀρχὰς. Ἄλλοι ὁμῶς ἱερωμένοι φέρνουν ἰσχυροτάτη ἀντίδρασι ἐναντίον αὐτῆς τῆς «δολοφονίας» — ὅπως τὴν ὀνομάζουν. — Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ γιατροὶ φρονοῦν ὅτι ἕνας τέτοιος νόμος θὰ κλονίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου στὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμην κί' ὅτι θὰ ἐξασθενίσῃ τὴς προσπάθειες τῶν ἐπιστημόνων νὰ βροῦν νέες θεραπευτικὰς μεθόδους.

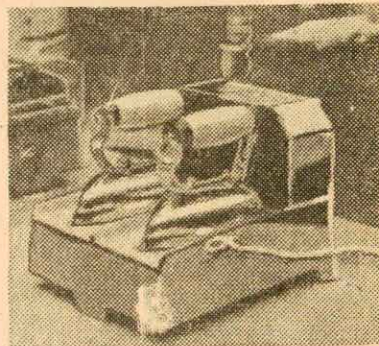
Ἐν τῷ μεταξύ, πρόκειται νὰ συζητηθῇ καὶ στὸ Ἀγγλικὸ Κοινοβούλιον ἕνα παρόμοιο νομοσχέδιο.

Σ. ΤΖΕ'ΙΜΣ

«ΤΣΑΝΤΑΚΙ» ΣΤΗ ΣΟΛΑ

Τὰ ἀσυνήθιστα αὐτὰ ποπούτσια, πού ἐμφανίσθηκαν στὴ Ν. Υόρκη ἔχουν στὴ σόλα τους μιά κοιλότητα ὅπου ἡ κομψὴ κυρία μπορεῖ νὰ βάλῃ τὴν πούντρα της, τὸ κραγιὸν της, τὰ τοιγάρα καὶ τὰ σπέρτα της, κλπ.

ΝΕΑ ΣΙΔΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΙΔΕΡΩΜΑ

Ἐνα γαλλικὸ ἐργοστάσιο κατασκεύασε νέον τύπο ηλεκτρικοῦ σιδήρου πού περιλαμβάνει δύο σιδερὰ ἀντὶ γιὰ ἕνα. Αὐτὰ τὰ δύο σιδερὰ θερμαίνονται τοποθετούμενα πάνω σὲ μιά βάσι πού συνδέεται μὲ τὴν πρίζα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τὰ δύο σιδερὰ εἶνε ἀνεξάρτητα, πράγμα πού τὰ κάνει περισσότερο εὐχρηστα καὶ ἀκίνδυνα.

ΓΡΑΒΑΤΕΣ ΣΤΟ ΜΑΓΙΩ

Μιά κί' οἱ ἀντρες δὲν φοροῦν συνήθως γραβάτα τὸ καλοκαίρι στίς πλάζ, ἀποφάσισαν νὰ τὴ μεταχειρισθῶν οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ στολίσουν τὰ μαγιό τους! Ἐτοί δείχνει τουλάχιστον ἡ καινούργια αὐτὴ παριζιάνικη μόδα πού λανθάρει ἕνα χαριτωμένο μανεκέν.

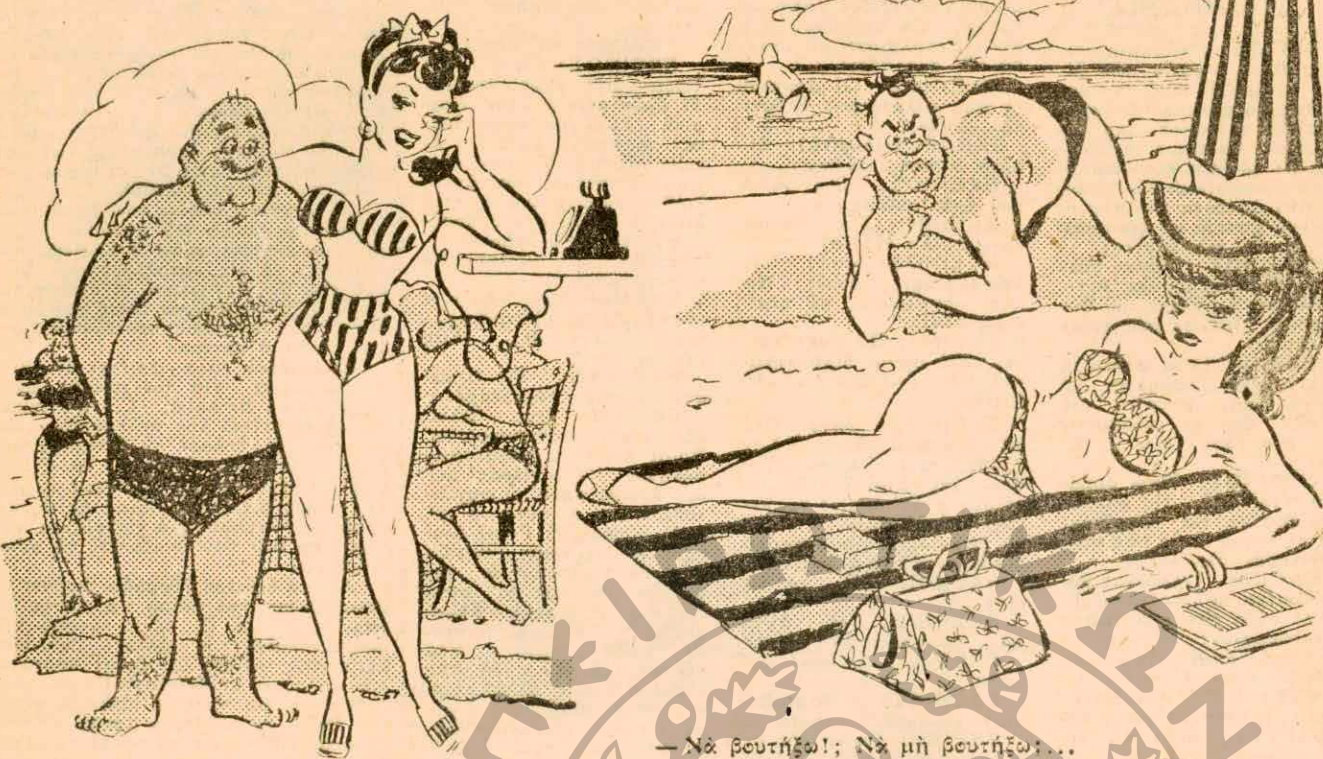
Μπάνια

ΤΟΥ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

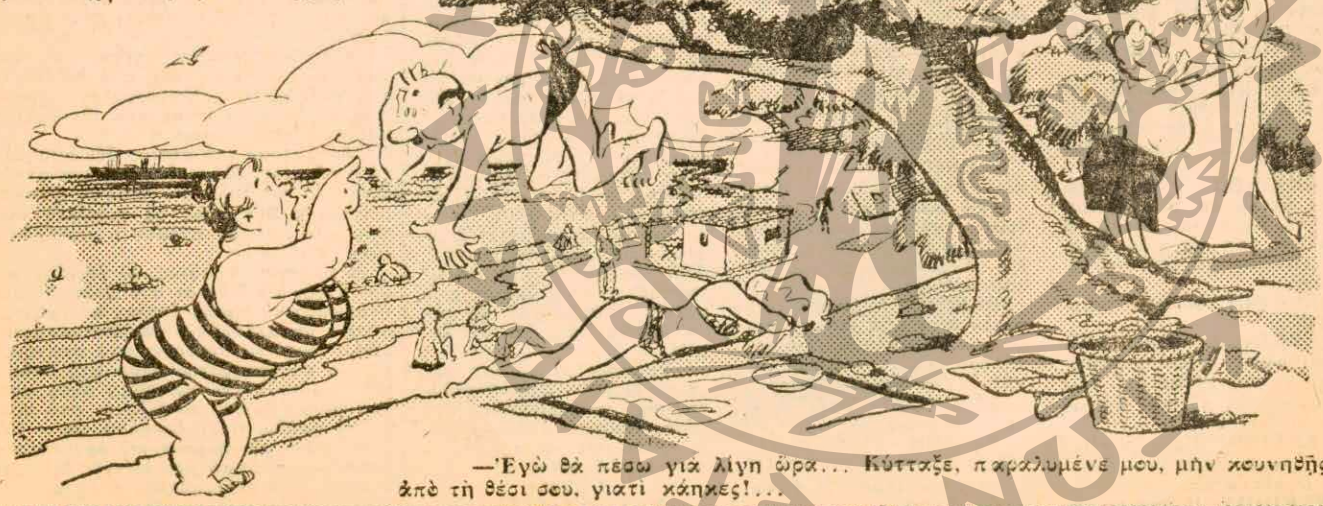
— Μ' ἔκαψες! Τί πάς νὰ κάνης; Εἶδα κί' ἔπαθα νὰ πείσω τὴν πεθερά μου πὼς πατώνει!

— Μά, τέλος πάντων, κύριε, θὰ μ' ἀφίσετε ἡσυχῇ; Ἀπὸ τὸ Ζάππειο μὲ παρακολουθεῖτε!...

— Νὰ βουτήξω!; Νὰ μὴ βουτήξω!...

— Ἀντρούλη μου, μὴ μὲ περιμένῃς... Ὁ ἀργήσω λιγάκι... Σήμερα θὰ ἔχω ὑπερωρία στὰ γραφεῖα...

— Ἐγὼ θὰ περῶ γιὰ λίγη ὥρα... Κότταξε, παραλυμένε μου, μὴν κουνηθῇς ἀπὸ τὴ θέσι σου, γιὰτὶ κάπνισες!...

Λαϊκὰ δίστιχα

Ἀγγελιοὶ στὸ ζωγράφισαν τὸ καγκελόφρουδὸ σου, καὶ τὸ κοντύλι ἔσταξε ἐλῖα στὸ μάγουλό σου.
Αὐτὰ τὰ μάτια τὰ ὁμορφα πάντα στριφογυρίζουν, θάνατο δίνουν ζωντανό, νεκροῦ ζωὴ χαρίζουν.
Ἀφῆν σου καλὴ νυχτιά, πέσε κόρη, κοιμήσου, καὶ στ' ὄνειρό σου νὰ μὲ ᾄδῃς σκλάβο καὶ δουλευτὴ σου.
Ἀχ! καὶ νὰ ἦταν μπορετὸ νάμαστε πάντα ὁμάδι οἶον ὅταν φαίνον στὸ πανὶ στίμονι καὶ ὑφάδι.
Ἀφῆσ' τὸ μύλο κί' ἄς βροντᾷ καὶ τὸ νερό κί' ἄς τρέχει, ἀφῆσ' τὸ νεῖο νὰ σ' ἀγαπᾷ κί' ἐλπίδα ἄς μὴν ἔχει.
Βάλε τὸ καντίο στὸ νερό νὰ λυώσῃ νὰ τὸ πιούμε νὰ γλυκαθοῦν τὰ χεῖλη μας νὰ ρθῶ νὰ φιληθοῦμε.
Γλυκοχαράζον τὰ βουνα κί' οἱ ὁμορφες κοιμούνται, καὶ τῶν μαζάνων τὰ παιδιὰ γιὰ κείνες ζελογιούνται.
Δὲν εἶνε μιά, δὲν εἶνε δύο, τρεῖς εἶν' ἢ ἀνοθεμάτες, πέστε μου ποιά ν' ἀπαρνῶθῶ, πούν, ὅλες μαυρομάτες;

Μία γνωριμία ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

(Ο καφός μεσημεριότικος ήλιος θαρρείς πως θέλει να βράση μέσα στη θαλάσσια τα κορμιά. Οι χρωματικές ποικιλίες της αμμουδιάς χαλίζουν το βλέμμα. Κι οι ερωτικές λαιμαργίες χορταίνουν όπτικώς με την ασύδοτη περιπλάνηση του ματιού σε ζωντανές γλυπτικές τελειότητες).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας σύγχρονος «έφηβος των Αντικυβήρων» ή μάλλον του Φαλήρου; Είδατε πως καίει ο ήλιος;

ΕΚΕΙΝΗ: (Μία σημερινή χαριτωμένη Αφροδίτη με μαγιά και μύτερα της πλαζ); Δεν με ευχαρίστησε και τόσο πολύ... Έσας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ φοβάμαι πιο πολύ τις φλόγες του έρωτος. Νά, παραδείγματος χάριν, εσάς σας συλογίζομαι όλη νύχτα.

ΕΚΕΙΝΗ: (γελώντας κατακευμένα και ναϊάρικα): Καλέ αυτό είναι μια σωστή ντεκλαρασιόν! Και τί αποτέλεσμα! Έτσι τις κάνετε σεις τις δουλειές σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Απαλά): Δεν καταλαβαίνω γιατί θα πρέπει να το κρύψω. Είναι τίποτα κακό;

ΕΚΕΙΝΗ: Καθόλου. Άλλα μοιάζει σαν αρχή μυθιστορηματος. (Παιχνιδιάρικα): Μοντέρνου μυθιστορηματος. «Άγαπώ μίαν άγνωστη» θα ήταν ο τίτλος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα όμως είμαστε γνωστοί.

ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμώ να μη μου συστηθείτε! Άς μείνουμε ακόμη λίγον καιρό άγνωστοί! Είναι αρκετά ρομαντικό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα μάτια σας έχουν το ίδιο χρώμα με τη θάλασσα. Και τα μαλλιά σας λες πως φτιαχτήκαν απ' το φως του ήλιου.

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλάτε ποιητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπα! Είκοσι μέρες τώρα παιδεύομαι να το μάθω απ' δέξω για να σας το πω Κάπου το διάβασα.

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ περίεργος τύπος είσαστε. Γιατί γ' ωμολογώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ντοάπηκα τον

εαυτό μου. Ύστερα θα με καταλαβαίνετε. Δεν μπορώ βέβαια ν' άποστηθίσω κι' ολοκληρές σελίδες! Κι' άπάνω στην κουβέντα θα σας έλεγα όλο σαχλαμάρες.

ΕΚΕΙΝΗ: Ως τώρα δεν είπατε καμμία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλήθεια; Τυχρός είμαι. (Μικρή παύση. Το θαλασσινό αεράκι ένάντι στο ρεύμα του τις δυο γαλάζιες έκπνοες των τσιγάρων. Τις δίνει άγκαλιάστα κι' ύστερα τις σκορπάει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οι άναπνοές μας φιλήθηκαν! Είδατε τον καπνό;

ΕΚΕΙΝΗ: (εϊρωνικά): Κι' αυτό τόχετε διαβάσει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Αυτό μου ήρθε αυθόρμητα.

ΕΚΕΙΝΗ: Σας «έρχονται», πολλά τέτοια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπα! Τις περισσότερες φορές λένω κάτι κουταμάρες με περικεφαλαία!

ΕΚΕΙΝΗ: Θα έινε, ξέρετε, πολύ άργα. Ξεχάστηκα με! Κι' έχω μία πείνα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λίγο. Πού θα πάτε από δω;... (Σαν να θυμάται): Ά, ναι. Βέβαια. Θα κάτσετε πάλι μόνο σας σ' έν' άκρινό τραπέζι και θα φάτε. Ύστερα θα καπνίσετε ένα τσιγάρο διαβάζοντας το βιβλίο σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Πού το ξέρετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' άφου σας παρακολουθώ μέρες;

ΕΚΕΙΝΗ: Ά, ναι, ξεχάσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλήθεια, γιατί είσαστε πάντα μόνη;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δεν μ' άρέσουν οι παρέες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως τόσο άρα κουβεντιάσετε μαζί μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Δεν ξέρω γιατί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλετε να πάμε έναν περίπατο με τ' άμάξι μου και να φάμε κάπου πιο μακριά;

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει άμάξι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι.

ΕΚΕΙΝΗ: Νά πάμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ντυθήτε, λοιπόν. Έγώ θα κάνω το ίδιο.

(Σε δέκα λεπτά μπαίνουν στην κομψή «Κράουσερ» που ρολάρει σιωπηλά με το δροσερό νεανικό φορτίο της).

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ένα τέτοιο αυτοκίνητο πως να μην πάρω μία κοπέλλα... τον καθήφορο, έ;... (μικρή σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν βλέπετε; Σωφάερ.

ΕΚΕΙΝΗ: (γελώντας): Όχι, δεν έννοώ τί κανέτε αυτή τη στιγμή. Τί επαγγελμα έχετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ντοάπηκα τον

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σωφάερ! Αυτό έινε το επαγγελμα μου! Δεν σας άρέσει; ΕΚΕΙΝΗ: Μ' άρέσουν όλα τα επαγγέλματα. Σιχαίνομαι μόνο τους άεργους. Τους δανήδες και τους προικοθήρες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχετε προίκα;

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ; Όυτε πεντάρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έργάζεστε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Είμαι μανικιουρίστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ά, μπα; Σε ποιά κομμωτήριο;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είμαι σε μαγαζί. Πηγαίνω στα σπίτια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν σας κουράζει που δουλεύετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Και τί να κάνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά παντρευτήτε.

ΕΚΕΙΝΗ: Εύκολο το νομίζετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ. (Την κυττάζει κατάματα): Θέλετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όλας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί όχι; Τώρα πιά γνωριστήκαμε. Τί άλλο μένει; Στην Αμερική... θάχαν άποχτήσει και το πρώτο παιδί! (Έκείνη γελάει. Έκείνος φρενάρει άπότομα, την άγκαλιάζει πιο άπότομα και της δίνει ένα φιλί στο στόμα).

ΕΚΕΙΝΗ: Τί κάνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φίλησα τη μνηστή μου!

ΕΚΕΙΝΗ: (που άρχίζει να νοιάζει μικρές τυφές): Ξέρετε... Σταθήτε... Σας έκρυφα κάτι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί; Είσαστε μήπως παντρεμένη;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Άλλά δεν είμαι μανικιουρίστα. Είμαι κόρη... μεγαλοδισμύχου. Ο πατέρας μου δεν θάδινε ποτέ τη συγκατάθεσή του σ' αυτό το γάμο!... Κρίμα! Γιατί όλοι όσοι με θέλουν για την προίκα μου και γι' αυτό δεν παίρνω κανένα. Άπορρίπτω πάντα κάθε πρόταση. Έσας όμως... που δεν με ξέρετε... θα σας έπαιρνα χωρίς άλλο! Άλλά, καταλαβαίνετε... έχω με μεγάλη κοινωνική διαφορά! (Με πολύ τράκ): Θα με συγχαρήσετε για το παινιόδι που σας έπαιξα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (ψυχραίμα): Για σταθήτε. Ποιο είναι το έμποδιο; Έπειδή είμαι σωφάερ; Μά δεν είμαι σωφάερ! Έτσι σας τώπα και μόλις είδα, πως το πιστέψατε, σας άφησα να το νομίζετε! Δικηγόρος είμαι! Κι' όπως βλέπετε, έχω πολύ φτωχός!... (Έκείνη σκάει σε ήχηρο γέλιο. Έκείνος της δίνει δεύτερο φιλί τόσης διαρκείας όσο φτάνει γι' αυτό το μονόλογο που λέει από μέσα του): Τρελλοκόριτσο! Στην έσκασα! Ο μόνος τρόπος, για να δεχτής έσυ πρότασι γάμου ήταν να κάνω κανείς πως δεν σε ξέρει!

(Τραβάει με το ένα χέρι το «ρίντω» στο παράθυρο του αυτοκινήτου. Άν αυτό γινόταν στο σινεμά, θα μπορούσε να γράψη άπάνω: «Δη χέντ» ή: Τέλος

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΗ παιδική τροφ

Τί πρέπει νά ξέρουν οι μητέρες

Παρ' όλας τις προόδους της διαιτητικής έπιστήμης, δεν έχει βρεθεί ως τώρα τροφή ιδεωδέστερη για το παιδί απ' το μητρικό γάλα. Όλοι οι γιατροί τονίζουν ότι το γάλα της μητέρας έχει άνεκτίμητη θρεπτική άξία, κι' ότι επίσης προλαμβάνει ή θεραπεύει πολλές ασθένειες.

Τα παιδιά που τρέφονται μ' αυτό, παθαίνουν σπανιότερα γαστρικές διαταραχές. Ένώ το άγελαδινό γάλα πηζει μέσα στο στομάχι τού βρέφους, το μητρικό μένει υγρό, κι' έτσι προλαμβάνει τη δυσκοιλιοτήτα. Όταν όμως μια μητέρα δεν μπορεί για οποιοδήποτε λόγο να θηλάσει το παιδί της, οι παιδίατροι συνιστούν ως άμέσως έπόμενο σε άξία το άγελαδινό γάλα.

Τόσο οι γαστρικές όσο κι' οι άναπνευστικές ασθένειες έινε πολύ σπανιότερες κι' έχουν ελαφρότερη μορφή στα παιδιά που τρέφονται με το γάλα της μητέρας τους. Γιατί το γάλα αυτό περιέχει πολλά «άντισώματα», χημικές ούσιες που προλαμβάνουν και θεραπεύουν τις μολυσματικές παθήσεις. Είινε πιθανόν ότι ένα μεγάλο ποσοστό των αντισωμάτων άλλοιώνονται απ' την πεπτική λειτουργία του παιδιού, φαίνεται όμως ότι υπάρχουν κι' άλλα που μένουν άμετάβλητα.

Οι θρεπτικές ούσιες (σάκχαρα, πρωτεΐνες και λίπη) του μητρικού γάλατος παράγονται μέσα στο σώμα της μητέρας, με τις καταλληλότερες μορφές για την άφοίωσή έκ μέρους του παιδιού. Οι βιταμίνες όμως και τα άλατα του γάλατος προέρχονται απ' ό,τι τρώει ή μητέρα.

Το μητρικό γάλα περιέχει βιταμίνη Α, άναγκαία για την αύξηση, άντισκορβουτική βιταμίνη C, νικωτινικόν όξύ, προληπτικό της πελλάγρας, και φολικόν όξύ, δηλαδή τη βιταμίνη που προλαμβάνει την άναιμία. Το άγελαδινό περιέχει σε μεγαλύτερη άναλογία άλλες βιταμίνες, ιδίως δε ριμποφλαβίνη, άναγκαία για την αύξηση, και βιταμίνη Β6 που υποδοθεί τη μυική άνάπτυξη.

Απ' τη δεύτερη βδομάδα, πρέπει να χορηγούνται στα βρέφη πρόσθετες βιταμίνες Α και D, με τη μορφή του μουρουνόλαδου ή άλλης άναλογης σκευασίας, καθώς και ζουμί ποτοκαλλίου, πλούσιο σε βιταμίνη C.

Πάντως, για τους έξι πρώτους μήνες της ζωής, ή καλλίτερη τροφή είναι το μητρικό γάλα. Άν το παιδί τρέφεται άναγκαστικά με άγελαδινό γάλα, με μπιμπερόν, πρέπει τουλάχιστον ή μητέρα να το κρατάει κοντά στο στήθος της, την ώρα του φαγητού του, σαν να το θηλάζει. Είναι μία ψυχολογική άνάγκη, γιατί το παιδί νοιάζει έτσι άσφάλεια.

Άλλά και για τη μητέρα έχει μεγάλη ψυχολογική σημασία ο θηλασμός του παιδιού της. Μπορούμε να πούμε πως είναι άπαραίτητος για την ψυχική και πνευματική υγεία της.

Άν ωστόσο μία μητέρα δεν άγαπάει το παιδί της, δεν πρέπει να έξαναγκάζεται να το θηλάζει. Έπίσης άπαγορεύεται ο θηλασμός σε γυναίκες που πάσχουν από φυματίωση ή ώρισμένες άλλες ασθένειες.

Μετά τους 3 μήνες, οι παιδίατροι συνιστούν να δίδεται στο βρέφος συμπληρωματική τροφή (κρέας και χορταρικά, καταλλήλως παρασκευασμένα, ούτως ώστε να πέφτουν κατά σταγόνες μ' ένα σταγονόμετρο μέσα στο στόμα του παιδιού).

Η πρόσθετη αυτή στερεά τροφή πρέπει να δίδεται στο παιδί το βράδυ, όταν ζυπνίσουν απ' τον ύπνο όλης της ημέρας κι' άρχισιν τις φωνές — πράγμα που δείχνει ότι έχει άνάγκη από περισσότερο φαγητό.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο άλυσούνητος Ροδόλφος Βαλεντίνο.

Ε μιά συγκέντρωση που έγινε πρό μηνών στο σπίτι του ζεύγους Τζίν Κράιν-Πάλ Μπρίκμαν, ή Λίντα Νταρνέλ έρριξε μία πρωτότυπη ιδέα:

— Γιατί δεν ίδρύωμε μιά έκβеси, στην όποια να συγκεντρώνωμε τα πιο περίεργα ένθυμα του σ.α.ζίου μας;

Η πρότασι έγινε δεκτή με ένθουσιασμό και διωρίστηκε άμέσως όργανωτής της έκβέσεως ο Ένινγκας Πρίνελτον, ένας από τους καλύτερους δημοσιογράφους του Χόλλυγουντ. Πέρασαν από τότε τρεις ολόκληροι μήνες και επί τέλους ή έκβεσις άνοιξε στα σαλόνια του «Γκάρντινγκ Ότέλ».

Βρίσκει κανείς εκεί πληθος έξαιρητικό ένδιόφροντος άντικείμενα και πρωτα — πρωτα έκατοντάδες έπιστολών, — τις πιο πρωτότυπες φυσικά, γιατί άν έπρόκειτο να έκτεθ ή όλη ή άλληλογραφία των στάρ δεν θα έφταναν όλα τα σπίτια του Χόλλυγουντ και του Λος Άντζελες. Υπάρχει π.χ μιά έρωτική έξομολόγησι προς την Νόρμα Σηρερ συντεταγμένη πάνω σ' ένα χαρτόνημο και το φλογερό γράμμα ένός καμαριέρη από το Περναμπουκο προς την μακαρίτισσα Τζίν Χάολου, νοσημένο με το... αίμα του.

Η Τζόαν Κράουφορντ είχε σ.ή διαθείσι της έναν ολόκληρο τοίχο, για να έκθεση ή ένθymiα της. Δεν κρέμασε όμως σ' αυτόν παρά ένα μικρό καθράκι, που περιέχει το σιδηροδρομικό εισιτήριο, με το όποιο έφτασε για πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ.

Πιο πέρα βλέπει κανείς τις περίφημες γράβάτες του δυστυχισμένου Βαλεντίνο, θραυστά διατηρημένες, καθώς και περικά κοσμήματά του, μεταξυ των όποιων διακρίνεται ένα δαχτυλίδι με σμαράγδι. Ίσως μερικά θαυμαστά και

Η Ίνγκριντ Μπέργκμαν στην «Ίωάννα της Λωρραίνης».

θαυμάστριες του Ροδόλφου να θυμούνται την ιστορία που συνδέεται με το δαχτυλίδι αυτό, οι περισσότεροι όμως την άγνοούν.

Ο Βαλεντίνο έλαβε το δαχτυλίδι αυτό ως δώρο, από μιά θαυμάστριά του δυο χρόνια πρό του θανάτου του.

Δεν άργησε όμως να γίνη γνωστό, ότι μιά νέε είχε κλέψει το κόσμημα αυτό από την μίς Κέννιγκτον, την κόρη του διασημού έπιχειρηματίου πετρελαίων και ότι ή κλέφτρα είχε συλληφθή, χωρίς να άποκαλύψη τί είχε κάνει το δαχτυλίδι.

Ο Βαλεντίνο ήρθε άμέσως σε συνεννόηση με την άστυνομία και διεπιστώθη πράγματι, ότι ή δωρήτρια του δαχτυλιδίου ήταν ή νέα που είχε κλέψει. Ο Ροδόλφος συγκινήθηκε από την πρωτότυπη αυτή έκδήλωσι θαυμασμού της Έβελιν — έτσι λεγόταν ή νέα που ο έρωτάς της προς αυτόν την έκανε κλέφτρα — και άφου πέτυχε την άποφυλακισί της, την πήρε κοντά του ως γραμματέα.

Ύστερα από δυο μήνες όμως ο Βαλεντίνο έχασε το περίφημο δαχτυλίδι, που το είχε κρατήσει, άκριβοπληρώνοντάς το στην ιδιοκτήτριά του. Το δαχτυλίδι βρισκόταν τώρα στα

Συγκινητικά κειμήλια των άστέρων

χέρια του Κόνραντ Νάγκελ. Γιατί ή Έβελιν ήταν πλέον έρωτευμένη μ' αυτόν! Έτσι ο Ροδόλφος Βαλεντίνο, ο όγης που δεν κατώρθωσε στη ζωή του να γνωρίσει τον πραγματικό τον τέλει έρωτα, δοκίμασε μιά ακόμη άπογοήτευση.

Σε μιά άλλη αίθουσα της έκβέσεως, την πιο μονότονη, βρίσκονται τα πρώτα συμβόλαια των μεγάλων άστέρων με τις κινηματογραφικές εταιρίες. Όπως μπορεί να έξοκιδώση κανείς εκεί, ο Ρικάρντο Κορτέζ και ή Άρλεν Γουίλσον είναι απ' τους ήθοποιούς που πέτυχαν, ευθύς εξ άρχης ύψηλους μισθούς για να κατέβουν άργότερα σε μικρότερους. Αντιθέτως, ο Ουάλλας Μπέρρυ άρχισε από ένα δολλάριο την έβδομάδα, για να φτάση σ' ένα δολλάριο κάθε τρία λίνα.

Η Γκάρμπντ δεν έλαβε μέρας στην έκβеси.

— Έγώ δεν έχω κανένο ύλικό ένθύμιο, έδωλας στον Πρίνελτον. Καταστρέφω όλο μου το γράμμα και άνονέω να συνεχώς ακόμη και το έπιπλα του σπιτιού μου. Διεξάγω ένα σιγάπλο και άδικοπο πόλεμο κατά του χρόνου. Δεν θέλω, λοιπόν, έκτός απ' το μυαλό μου, να μου θυμίζουν διάφορα άντικείμενα κι' αυτά άκούω να γαρούμενο περιστάτικα της ζωής μου, γιατί κι' αυτό κλαδών χρόνο από την ζωή μας.

Ο Μπάστερ Κήτον έκβέτι μιά φωτογραφία του στην όποια έμφανίζεται γελαστός πράγμα άπίστευτο γι' αυτόν. Μιά ύποσημείωσι λέγει ότι ή φωτογραφία αυτή έληφθη την στιγμή άκριβώς που ο Μπάστερ σκέφτηκε να δημιουργήση τον τύπο του κομικού, που δεν γελά ποτέ.

Ο Σαρλό που είχε στη διαθείσι του δυο τοίχους — τιμή μοναδική — τους γεμίσε με διάφορα χειρόγραφα του κρίσεις περί του κινηματογράφου των άστέρων του κοινού κλπ. Γιατί φρονεί, ότι κάθε γερασμένο πρόνυμα είναι μελανχολικό, και ότι μόνο οι σκέψεις διατηρούνται νέες.

Τέλος ή Ίνγκριντ Μπέργκμαν έκβέτι την πανοπλία της από το θολικό φίλμ «Ίωάννα της Λωρραίνης».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η αυτοκτονία ΤΟΥ Α. ΛΟΝΤΟΥ

Και οι περιπέτειες της
σορού του

Ο Άνδρέας Λόντος, ο αγωνιστής που στάθηκε ένα από τα πρώτα και μεγαλύτερα στηρίγματα του Εικοσιένα, αυτοκτόνησε ξαφνικά στην Αθήνα το Σεπτέμβριο του 1846. Όλη η αθηναϊκή κοινωνία συνταράχθηκε τότε, στο ακουσμά της απροσδόκητης ειδήσεως. Κανένας δεν φανταζόταν τόσο τραγικό το τέλος του γενναίου αγωνιστού. Είχε βέβαια στενοχωρίες οικονομικές ο Λόντος. Ήταν γνωστόν πως όλα τ' αγαθά του τα έδωσε για την Επανάσταση. Σε όσους τον συμβούλευαν να κρατήσει και μερικά για να μη φτωμοποιηθεί αργότερα, έλεγε:

— Πλήρην μου έχω την πατρίδα και χωράφια μου την Ελλάδα!

Στο αρχοντικό και πάντα ανοιχτό για όλους σπίτι του, στο Αίγιο, είχε μείνει κι ο λόρδος Βύρων. «Φιλοξενήσεις — έγραφε ο ίδιος ο Βύρων — το 1809 υπό του Α. Λόντου εν Αίγιο, είδον αυτόν μικρόν μὲν τὸ σῶμα, κρύπτοντα ὁμως ὑπὸ ἐπιφανείᾳ μείρακος νοῦν πρεσβύτου καὶ πνεύμα ἐξαιρετοῦ φιλοπατρίας καὶ γενναιοῦτος».

Καὶ ἀφιγνέται, παρακάτω, ο Βύρων, πόση ἐντύπωσι τοῦ εἶχε κάνει ο ζωηρὸς αὐτὸς νέος, ὅταν τὸν ἀκούγε νὰ τοῦ τραγουδᾷ ᾠδοῦν, χτυπώντας παλαμιάκια, τὸ «Δεῦτε παῖδες Ἑλλήνων», τὸ «Τί καρτερεῖτε;» καὶ τὸ «Κάτω τοῦ Βάλτου τὰ χωριά...».

Τὸ ἴδιο ἀτρόμητος ἦταν ὁ Λόντος στὸ πέταγμα τῶν χρημάτων του. Ὅταν στὰ τελευταῖα του ἔδωσε σ' ἕνα φτωχὸ τὸ μοναδικὸ τάληρο, πού του ἔμενε στὴν τσέπη καὶ κάποιος θέλησε νὰ τὸν κατακρίνει γιὰ τὴν ὑπερβολὴ τῆς γενναιοδωρίας του:

— Εἶνε, τοῦ ἀπάντησε, σήμερα τῆς Παναγίας καὶ αὐτὸς ἦταν παλὸς μου στρατιώτης. Ἐχεῖ ὁ Θεὸς καὶ γιὰ μένα!

Ὅταν, λοιπόν, σκοτώθηκε ὁ Λόντος, οἱ πρώτοι πού ἔτρεξαν στὸ σπίτι του καὶ μῆταν στὸ δωμάτιό του ἦσαν ὁ Α. Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Κ. Ζωγράφος. Αὐτοὶ δηλώσαν πως καμμία σημείωσι δὲν εἶχε ἀφήσει ὁ μακαρίτης, σχετικὰ μὲ τὰ αἷτια τῆς αυτοκτονίας του, ὥστε νὰ μὴ θεωρηθοῦν οἱ ὑπηρετές του ἐνοχοὶ φόνου. Ἀλλὰ μερικὲς ἐφημερίδες ἔγραψαν τότε ὅτι ὁ Λόντος γιὰ νὰ μὴν ἐπιδαρῇ τὴ θέσι τῶν ἀνθρώπων του, ζήτησε μπροστὰ σὲ μάρτυρες τὸ πιστόλι του καὶ τὸ γέμισε μὲ τρεῖς σφαῖρες. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα βρέθηκε σκοτωμένος.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκτονήσαντος, ὁ Ἀναστάσιος Λόντος, ἔτυχε κείνη τὴν ἡμέρα νὰ εἶνε στὴν Κηφισιά. Ἐστειλάν, τότε, οἱ συγγενεῖς του ἀμάξι, στὸ προσάτιο, μαζί μ' ἕνα κουρέα γιὰ νὰ τὸν φέρῃ στὴν Αθήνα, γιὰτὶ εἶχαν φοβηθῇ μήπως ἀκούγοντας τοῦ ἀδελφοῦ του τὸ θάνατο πάθῃ συμφορὰν, ὅποτε ὁ κουρέας, ἂν ἦταν ἀνάγκη, θὰ τοῦ ἐπαίνοε αἷμα.

Ὅταν τὸ ἀμάξι ἔφτασε στὴν Κηφισιά, ἡ γυναίκα τοῦ Ἀναστάσιου Λόντου, πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν κουρέα καὶ τὸν ρώτησε, παρεξηγώντας ἀσφαλῶς τὴ μεταβάσι τους στὸ προσάτιο:

— Ἐπεσε στὸν τόπο;
— Ὀχι, κυρά, ἀπάντησε ἐκεῖνος κρατώντας πάντα μυστικὴ τὴν αὐτοκτονία, «μικρὸ κόλπο» (κόλπος - ἀποπληξία) τοῦ ἦρε...

— Δὲν σε ρωτᾷ γιὰ τὸ στρατη-

γὸ! εἶπε ἀπότομα ἡ Λονταῖνα, κι ἔφυγε.

Λόγος παράξενος αὐτός, πού σημαίνει πως ἀλλοιοῦν θάνατο περιμένα ν' ἀκούσουν (τοῦ Κωλέτη, εἶπαν, μερικοὶ) καὶ ὄχι τοῦ Α. Λόντου.

Περίεργο εἶνε πὼς τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου τοῦ ἀγωνιστοῦ ὁ Κρατιδωτὴς ἀγωνιστὴς Στ. Μήτσας εἶδε ἕνα κακὸ ὄνειρο: ὁ Λόντος καθόταν, λέει, σ' ἕνα σοφρὰ (χαμηλὸ τραπέζι στρογγυλὸ), ἔτρωγε ἕνα μεγάλο ψωτὸ γουρούνι κι ἦταν ἀλειμμένος στὸ πρόσωπο καὶ στὰ μούστακια ἀπὸ λίπη.

Ἀκούγοντας τὸ ὄνειρο τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Λόντου, ὁ πολιτευόμενος Κυπαρισσίας Α. Γρηγοριάδης, εἶπε:

— Θεὸς νὰ μὰς περάσῃ ὁ Κωλέτης — πρωθυπουργὸς τότε — ἀπὸ τὸ μαχαίρι τῶν φονιάδων τοῦ Ρουμελιωτῶν;

Ὁ Γρηγοριάδης ὑπονοοῦσε μ' αὐτὰ ὅτι ὁ Κωλέτης εἶχε σκοπὸ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἀντιπολιτευομένους γιὰ κάποια μεγάλη πολιτικὴ συνωμοσία, καὶ πού ἂν πετύχαινε θὰ ἔκανε πολὺν κρότο.

Αὐτὴ ὁμως ἡ πολιτικὴ συνωμοσία ποτὲ δὲν ἀποκαλύφθηκε. Ἦταν πραγματικὴ; Ἦταν φανταστικὴ;

Τὸ γεγονός πάντως ἦταν ἕνα: ὅτι ὁ Λόντος βρέθηκε σκοτωμένος στὸ σπίτι του καὶ ὅτι οἱ περισσότεροι πίστεψαν πὼς εἶχε αυτοκτονήσει. Καὶ ὁ Ν. Δραγούμης, πού καὶ αὐτὸς πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Λόντου λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸν Μαυροκορδάτο καὶ τὸ Ζωγράφο, εἶπε πῇ ὅτι δὲν τοῦ ἔμενε καμμία ἀμφιβολία πὼς ὁ Λόντος εἶχε αυτοκτονήσει. Εἶχε δὲ καὶ τὸ νεκρὸ καὶ τὸ τραῦμα καὶ τὴ θέσι πού εἶχε πέσει. Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ εἶχε βγάλεῖ τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Λόντος ἀφοῦ σκόπευε μπροστὰ στὸν καθρέφτη τοῦ δωματίου του, ἔβαλε τὸ πιστόλι στὸ στόμα του μέσα, καὶ ἀφοῦ τράβηξε τὴ σκανδάλη ἔπεσε ἀνάσκελα, ἐνῶ τὰ κομμάτια τοῦ κεφαλοῦ του, πού σχεδὸν πολυποιοῦντο, τινάχθηκαν καὶ σκόρπισαν γύρω στοὺς τοίχους καὶ τὸ ταβάνι...

Ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης, πού, καὶ αὐτὸς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, ἦταν πολὺ μπασιμένος στὶς φανερὲς καὶ κρυφὲς πολιτικὲς ζυμώσεις, εἶχε σημειώσει στὰ χαρτιά του, λίγων καὶρό μετὰ, τὴν αὐτοκτονία τοῦ Λόντου, αὐτὰ γιὰ τὸ στρατηγὸ:

«Ὁ μακαρίτης αὐτός, ἔπεσε σὲ μεγάλων χρέος, ὅτι δὲν ἔβανε ποτὲς πῆχρ εἰς τὰ πράγματα του. Ἐνὰς ἀνθρώπος, μόνος του, ἔπαιρνε τὸν μιστὸν τοῦ ὑποστρατηγίου, ὅπου μπορούσε νὰ ζῇ καλὰ ὅτι φαιμελιά δὲν εἶχε. Ἐκεῖνο ὅπου φάνη, ἐμπήκε σὲ μὴ μεγάλη ποσότη χρέος. Ἀπὸ αὐτὸ ἦταν, ἀπὸ ἄλλο — μὴν αὐγὴ εὐρεθῇ σκοτωμένος, ὅλο του τὸ κεφάλι σκόρπιον καὶ ἡ πιστόλα του ἀδεῖα. Αὐτὸ μόνον ὁ Θεὸς θὰ τὸ ξέρει — μόνος του σκοτώθῃ, ἄλλος τὸν σκότωσε. Ζοῦσε κι ὁ Κωλέτης τότε. Δὲν ἄφσαν νὰ τὸν θάψουν μὲ παπάδες καὶ μὲ παράταξιν. Αὐτὸ τὸ φιλονεικῆσαν καίποτες ἡμέρες, κι' ἀφοῦ δὲν ἄφσαν νὰ τὸν θάψουν μὲ παράταξιν τὸν μαπαλάσμωναν καὶ τὸν πῆραν οἱ συγγενεῖς του καὶ τὸν πῆγαν εἰς τὴν Βοστίτζα (Αἰγίο), τὴν πατρίδα του. Κι' ὡς τὴν ἡμέραν εἶνε ἀσφύτος εἰς τὴν κάσα».

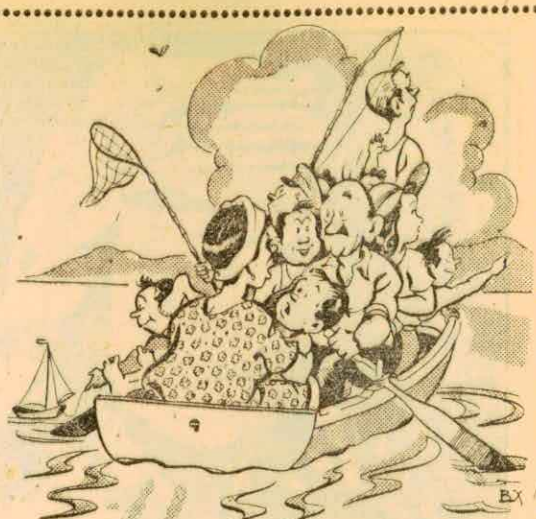
Αὐτὴ τὴ σημείωσι τὴν εἶχε κρατήσει ὁ Μακρυγιάννης, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1847!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πάντως ὅτι ὁ Λόντος αυτοκτόνησε. Περί αὐτοῦ δὲν χωράει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Οἱ λόγοι τῆς αυτοκτονίας ἦσαν καθαρά οικονομικοί.

Αὐτὴ τὴ σημείωσι τὴν εἶχε κρατήσει ὁ Μακρυγιάννης, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1847!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πάντως ὅτι ὁ Λόντος αυτοκτόνησε. Περί αὐτοῦ δὲν χωράει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Οἱ λόγοι τῆς αυτοκτονίας ἦσαν καθαρά οικονομικοί.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Τηλέμαχε, πρέπει νὰ γυρίσουμε γρήγορα σπῆτι! Τὸ παιδί θέλει τσίσα!...
(Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

Ἀθηναϊκὰ ἐπικαίρα

Ὁ «ψαλλιδόφαγος»

Συνελήφθη στὸν Πειραιᾶ ἀπροόπως καὶ αἰφνίδια λαποδυτὴς νέου τύπου πού καιρὸ κατεζήτητο καὶ πού εἶχε ἀδυναμία στὴν ραφτιάδων τὰ ψαλλιδία καὶ γι' αὐτὸ «ψαλλιδόφαγος» εἰδικὸς ἀπεκαλεῖτο. Ἐμπαινε μὲς στὰ ραφεῖα, τοὺς ραφτιάδες ἀπσπᾶλε καὶ σὰν εὕρισκε εὐκαιρία τὸ ψαλλιδί ἐβουτούσε τὰχωνε σὲ μὴ τσάντα καὶ κατόπιν τὸ ἐπώλει καὶ ἀπὸ τὴ δουλειὰ ἐτοῦτη ὁ «ψαλλιδόφαγος» ζοῦσε. Μὰ στὸ τέλος ἡ δουλειὰ του δὲν κατέληξε ὡραία συνελήφθη κάποια ὥρα ὅπως εἶδατε καὶ εἶδα. Κι' ἔτσι ὁ «ψαλλιδόφαγος» πιάστηκε κι' αὐτὸς μοι-

ἀπὸ τῆς ἀστυνομίας τὴ μεγάλη τήν... ψαλλίδα!

Αὐτοκτονίες

Αὐτοκτονίας κρούσματα πολλὰ καὶ φέτος πάλι. Πολλοὶ οἱ συμπολίται μας πού αυτοχειριάζονται. Φαίνεται ὅτι τοὺς χτυπᾷ ἡ ζέστη στὸ κεφάλι κι' εἰς τόπον λίαν χλοερὸν νὰ μεταδοῦν βιάζονται. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο προφανῶς, τὸ λέμε ἐπικαίρως οἱ αὐτοκτονίες οἱ πολλὲς συμβαίνουν τὸ θέρος. Βεβαίως εἶνε λυπηρὸν ν' αὐτοκτονοῦνε τόσοι — ἴσως μάλιστα, κάποτε, κι' ὁ νοῦς ὀλίγον φρίττει — μὰ ὑπάρχει κι' ἡ καλὴ πλευρὰ ἐν πάσῃ περιπτώσει γιὰτὶ, ὅποιος ἀπέρχεται, ἀδειάζει κι' ἕνα σπίτι!

Ἐξετάσεις

Τελειώσαν τῶν σχολείων κατ' αὐτὰς οἱ ἐξετάσεις καὶ τὸ σχολικὸν τὸ ἔτος πάλι ἐνδοξῶς τελειώνει. Ἄλλοι μαθηταὶ ἐπῆραν ἐπαξίως προβιβάσεις κι' ἄλλοι ἀκούσανε... κανόνι! Εὐτυχῶς οἱ ἐξετάσεις τελειώσαν... εἰρηνικῶς! Καὶ οἱ μαθηταί, οἱ καύμενοι — τῆς φυλῆς μας ἡ ἐλπίδα —

φρόνιμα πολὺ καθῆσαν ἐσωεξωσχολικῶς καὶ ἔτσι διόλου δὲν ἀκούστη ὁλμος ἡ χειροβομβίδα. Ἔτσι κι' οἱ καθηγηταὶ τους πού ἔδωσαν τὸ βαθμὸ (τους

στὰ μυαλὰ τῶν μαθητῶν τους τὰ σοφὰ, τὰ φωτεινὰ εἶπανε στὸ τέλος ὅλοι, κάνοντας καὶ τὸ σταυρὸ τους: — Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἐφέτος τὴ γλυτώσαμε φτηνά!

Ποδόσφαιρο

Καὶ πάλι τὸ ποδόσφαιρο ἐγίνηκε τῆς μόδας, τὰ μὰτε τὰ ποδοσφαιρικὰ δίδονται κάθε μέρα, τὰ πλήθη παρακολουθοῦν τῶν ἀθλητῶν τοὺς πόδας πού προσπαθοῦν νὰ στείλουνε στὰ τέρματα τῆς (σφαίρα.

Καὶ πλὴν τῶν ἰδικῶν μας μὰτε — μὲ ἀρκετοὺς καυ- (γάδες —

μὰς ἔρχονται πολὺ συχνὰ κι' οἱ ξένες οἱ ὁμάδες, μὲ τίς ὁποῖες παίζουμε περίφημα οἱ δικοὶ μας καὶ βγαίνουν ἀσπροπρόσωποι. Καὶ τοῦτο πρὸς τι- (μὴ μας.

Οἱ Ἀθηναῖοι στὴν κλωτσιὰ εἴμαστε δυνατοί, — ὄχι μονάχα οἱ κύριοι, μὰ κι' ἀρκετὲς μαντάμ — γιὰτὶ κάνουμε ὅλοι μας προπόνησι ἀρκετὴ, ὀλίγον στὸ ποδόσφαιρο καὶ πῶς πολὺ στὸ... τράμ!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Βικτωρ Ματούρου.

Κινηματογραφικὰ νέα ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ γνώμες τοῦ Βικτωρ
Ματούρου

Ἐνῶ οἱ συνάδελφοι τοῦ ἀκολουθώντας μὴ λογικὴ τακτικὴ μένουν σιωπηλοὶ καὶ δὲν ἐκδηλώνουν τὰ γούστα τους καὶ τίς προτιμήσεις του γιὰ νὰ μὴ δυσαστήσουν τοὺς συναδέλφους τους, ὁ Βικτωρ Ματούρου δὲν ἐδίστασε νὰ ἀποκαλύψῃ τίς δικές του προτιμήσεις.

«Τὸ Χόλλυγουντ, ἐδήλωσε, ἔχει ἑννεα ἐξαιρετικὲς γυναῖκες. Ἡ Ρίτα Χάινγουορθ εἶνε ἡ πιὸ ὁμορφὴ. Ἡ Λίντα Νταρνέλ, ἡ σταρ μὲ τὸ ὀρειότερο βαδισμα. Ἡ Κόλιν Γκρέυ, ἡ πιὸ γλυκεῖα. Ἡ Μπέττυ Γκρέντλ, ἡ πιὸ πικαντικὴ. Ἡ Λάνα Τάρνερ ἔχει τὸ καλλίτερο σῶμα. Ἡ Ἄνν Σίρλεϊ εἶνε ἡ πιὸ ἡρεμὴ. Ἡ Χέντυ Λαμάρ, ἡ πιὸ ἐξωτική. Ἡ Τζίν Τίρνελ, ἡ πιὸ προκλητικὴ καὶ ἡ Κάρμεν Μιράντα, ἡ πιὸ διασκεδαστικὴ».

Ἡ ἐτυμολογία τοῦ «Μπάρ»

Διερωτηθήκατε ποτὲ ἀπὸ πού προέρχεται ἡ λέξις «Μπάρ» πού βλέπουμε συχνά, ἰδίως τελευταίως, σὲ πολλὰς ἐπιγραφὰς κέντρων ὅπου σερβίρονται ποτά;

Ὁ περίφημος σκηνοθέτης Σεσίλ Ντέ Μιλ ἀνακάλυψε τυχαίως πρὸ μηνῶν τὴν ἐτυμολογία τῆς λέξεως αὐτῆς, ἐνῶ ἔκανε διάφορες ἐρεῖνες πού ἀπαιτοῦσε τὸ τελευταῖο του φιλμ «Οἱ ἀκατανίκητοι».

— Τὸν παλιὸ καιρὸ, ἔξηγει ὁ διάσημος σκηνοθέτης, ὅταν ἕνα ὄγυρο πού ὑπεράσπιζαν μερικές δεκάδες ἀνδρῶν, ἡ ζωὴ μέσα στὴν πόλι αὐτὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολη καὶ τὰ μέρη ὅπου προσφέροντο οἶνο πνευματώδη ποτὰ γινόντουσαν συχνὰ πεδία τρομακτικῶν καὶ γάδων. Ὁ καταστηματοῦχος ἔβλεπε τὸ ἐμπόρεμα του νὰ καλασπρέφαται καὶ τὰ μπουκ- λια του νὰ χρησιμοποιοῦντο γιὰ βλήματα.

Ἐνῶς ὅτ' τοὺς καταστράτηχα λοιπόν, εἶχε τὴν ἐμπειρίαν νὰ σερβίρῃ τὰ ποτά καὶ σὺ ἀπὸ ἕνα καγκελλοφραγὸ παραβολακὴς τοῦ βύθιζε παρὰ βυροφυλάκῃς. Τὸ μέτρον ἀπείδειχθαι σωτήριον καὶ πολλοὶ ἐμνήσθησαν τὸν ἔξυπνο ἐπιχειρηματία.

Τὰ κάγκελλα τὰ ἀγγλικὰ λέγονται «μπάρ» καὶ οἱ θεοὶ τῶν κέντρων αὐτῶν ἐν νῆυσιν νὰ ἀποκαλοῦν «μπάρ» τὸ κέντρο πού τοὺς προσέφερε

διάφορα ποτά. Ἀπὸ τότε ἡ λέξις αὕτη ἔμεινε καὶ διεδόθη σ' ὅλον τὸν κόσμον γιὰ νὰ δηλώσῃ τὸ μέρος ὅπου προσφέρονται ἀναψυκτικὰ καὶ ἰδίως οἶνοπνευματώδη ποτά.

Ὁ Μίκυ χωρίζει καὶ πάλι

Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε πὼς ὁ Μίκυ Ρούνεϊ δὲν ἔχει τύχη στὸν ἔρωτα.

Πρόκειται καὶ πάλι νὰ χωρίσῃ. Ἡ νεαρὰ τοῦ σύζυγος τὸν κατηγορεῖ ὅτι τῆς συμπεριφέρεται μὲ σκληρότητα. Ἡ Μπέττυ Τζέιν ζητᾷ ἀπὸ τὸ δικαστήριον νὰ τῆς ἀνατεθῇ ἡ φύλαξις τῶν δύο παιδιῶν τῆς, τοῦ Μίκυ (Τζούνιορ) τριῶν ἐτῶν καὶ τοῦ Τιμόθυ Χαίλς 12 μηνῶν.

Ὁ Τζέιμς Μέισον στὸ Χέλλυγουντ

Ὁ Τζέιμς Μέισον ἀποφασισε ἐπιτέλους νὰ γυρίσῃ τὸ πρῶτο τοῦ ἀμερικανικοῦ φιλμ. Οἱ Ἀμερικανοὶ πρόκειται νὰ τοῦ ἀναθέσουν τὸ ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ σὲ μὴ ἐγχρωμὴ ἐκδοστὶ πού περιφίρουν μυθιστορημάτων τοῦ Νταγιέλ ντέ Φὼς «Ροβινσὼν Κρούσο».

Ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία στατιστικῶν ἀνακάλυψε ὅτι μετὰ τὴ «Βίβλο», τὸ ἔργο αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο πού διαδίδεται περισσότερο καὶ πού μετρί σήμερα κυκλοφορεῖ σὲ περισσότερες ἐκδόσεις.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀναθέσουν ἀμέσως στὴν σεναριογράφου Ἑλέν Ντάτς τὴ συγγραφή ἑνὸς σεναρίου ἐμπνευσμένου ἀπὸ τὸ περίφημον μυθιστόρημα. Τὸ φιλμ θὰ γυρισθῇ κατὰ μέγα μέρος σὲ «ἐξωτερικὰ» στίς νήσους Μπαχάμας.

Ἐντυπωσιακὰ φιλί

Ἡ Λίντα Νταρνέλ πανηγύρισε πρὸ ἡμερῶν τὴν τετάρτη ἐπέτειον τῶν γάμων τῆς μὲ τὸν Πέβερελλ Μάρλεϊ. Ἡ ξανθιά ἡρώς τοῦ «Ἀμπερ γιὰ πάντα», ἡ μελαχροινὴ τῶν φιλμ «Σημαδὶ τοῦ Ζορρό», «Λυρωτῆς», «Μπουφάλο Μπίλ», «Ἄϊμα καὶ ἄμμος», ὑπῆρξε στὴν ὁδὸν ἡ παρτεναίρ τοῦ Τζούνορ Πάουερ, τοῦ Ρέξ Χάρισον, τοῦ Τζοελ Μακ Κρή, τοῦ Χένρυ Φόντα, τοῦ Βικτωρ Ματούρου, τοῦ Ντάναν Ἀντρίους, τοῦ Ντικ Πάουελ καὶ ἄλλων γοητευτικῶν ἔξεν πρεμιέ τοῦ Χόλλυγουντ.

Στὴ γιορτὴ ὅμως πού δόθηκε ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐπέτειου, ἡ Λίντα ἀποκάλυψε πὼς ἕνας μόνον ἡθοποιὸς τῆς ἔδωσε ἕνα φιλί πού τῆς ἔκανε τὴν ἰδίαν ἰσθμὴν μὲ τὰ φιλία πού τῆς ἔβλεπε ὁ σύζυγός της. Ὁ ἡθοποιὸς αὐτὸς εἶνε ὁ Κάρνελ Ουαϊλντ, ὁ παρτεναίρ τῆς στὸ φιλμ «Ἀμπερ γιὰ πάντα».

Ἐφευρέσεις γιὰ τὸν κινηματογράφο

Οἱ εἰδικοί τῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρείας Πορτσάντντ ἐνέδοσαν ἕνα νῆα οὐστῆμα κινηματογραφίσεως τῶν ὁκτῶν πού ἐμφανίζονται πάνω σ' ἕνα δέκτη τηλεόρασεως! Τὸ φιλμ εἶνε ἐτοιμὸ σὲ 66 δευτερόλεπτα, δὲν ὕστερος δὲ καθόλου σὲ καθάρτητα.

Ἐξ ἄλλου, ἐπινοήθηκε μὴδε μὲθοδος ἐγκρύπτου κινηματογραφίσεως στὴν ὁποία οἱ ρεῖς χρωματιστὲς εἰκόνες ἀστυπνῶνται πάνω σ' ἕνα μόνον φιλμ ἀσπρὸ καὶ μαῦρο. Ἡ μέθοδος αὕτη ὀνομάσθηκε «Πολακόλор», παρουσιάζει δὲ τὸ πλεονέκτημα ὅτι χρησιμοποιοῦται σὲ ταινίες καὶ τὸ τεχνικὸ ὄργανο τοῦ κοινῶν κινήματι γράφου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ ρωτικά σουβενίρ

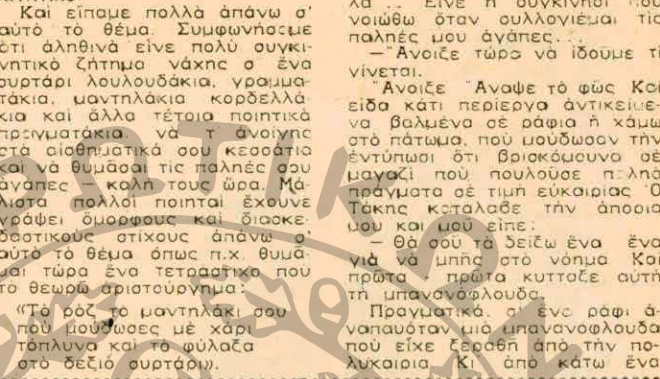
Κι ἂν μπορεῖς νὰ δοκρυλῇς ὅταν διαβάσῃς τέτοιους στίχους!

— Ὅταν ἀρνῶντο, ἀποχαιρῶντες τις κυρίες καὶ φύγαμε, ἐγὼ βρέθηκα πρὸς μ' ἕνα ἀπὸ μὰς — τὸν Τακκ.
— Εὐώ, μὲ ρώτησε ἔκσει συλλογῇ ἀπὸ ἑρωτικὰ σουβενίρ:
— Ὁχι εἶπα Δὲν τὸ σκέφτηκα ποτέ
— Καὶ ὅμως ἐπρεπε νὰ ἔκας
— Εὐώ ἔκεις;
— Ὁλόκληρο οἰθηματικὸ μου- σείο. Μία κάμαρα τοῦ οἴκου μου τὴν ἐκὼ μεταβάλεῖ σὲ βιβλίον σουβενίρ!

— Μία κάμαρα! φώναξε μὲ θαύμασμα. Μὰ τόσο πολλὰς κατακτήσεις εἶχε ὅρε ἀβέρωτος;
— Τίς συνθησμενές; Ἀλλὰ τὰ σουβενίρ μου εἶνε μενταλά.
— Εἶχε ὅρε νὰ τὰ ἴδῃς;
— Καὶ τὸ ρωτᾷς; Εὐέν; μ' ἀρέσουν αὐτὰ τὰ πράγματα.
— Πάμε, λοιπόν, στὸ σπίτι μου.

Στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα κι' ἔβγαλε τὸ κλεῖδι. Τὸ κέρρι του ὅταν νάτερε μὲ λίανι. Κάθε φῶρα πού πρόκειτο νὰ μῶ ἐδῶ μέσα — εἶπε — αἰσθάνουσι μὴ γλυκεῖα τρεμουλά. Εἶνε ἡ συγκίνησι πού νιώθω ὅταν συλλογιέμαι τίς παλῆς μου ἀγάπες.
— Ἀνοῖξε τώρα νὰ ἴδουμε τί νινέται.
— Ἀνοῖξε. Ἀνοῖξε τὸ φῶς. Καὶ εἶδα κατὰ περίεργον ἀντικείμενα βαλμένα σὲ ὀφία ἢ χάμω στὸ πάτωμα, πού μουδῶσαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι βροσκόμενον σὲ μαγαζὶ πού πουλοῦσε πλῆθυσ πράγματα σὲ τιμὴν εὐκαιρίας. Ὁ Τακκς καταλάβε τὴν ἀπορία μου καὶ μου εἶπε:

— Θὰ σοῦ τὰ δείξω ἕνα ἕνα νὰ νὰ μῆλὰ στὸ νόημα. Καὶ πρῶτα, πρῶτα κυττάξε αὐτὴ τὴ παντοφλοῦδα.
Πραγματικὰ, οἱ ἐνὸς ραφί ἀναποδοτῶν μὴ ἀναποδοτῶν πού εἶχε ξερῶθι ἀπὸ τὴν πολυκαίρια. Κι' ἀπὸ κάτω ἕνα

— Ὅριστε κύριοι, περᾶστε! Ὁλόκληρο τὸ ἔργο μὲ τὰ μισὰ λεπτά!...

(Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

καρτάκι με τη λέξη: "Τζούλια 1936".

— Τι πάει να πει αυτό; ρώτησα.

— Αυτή η μπανανόφλουδα σημαίνει ένα χρόνο ευτυχίας. Περιοδεύοντας στην όδον Σταδίου, όταν βλέπω μια εξάισια κοπέλλα να ντυσμένη στην άσφαλτο και να παίρνει κανονική τούμπα. Έτρεξε κοντά της, τη σπρώχνει, τη βοηθάει να τακτοποιηθεί. Η κοπέλλα είχε πατήσει τη μοίρα αυτή μπανανόφλουδα... Γνωρίστηκα μαζί της.

— Με τη μπανανόφλουδα; — Όχι. Με την κοπέλλα. Ήταν η Τζούλια. Έκοιμα και πήρα τη μπανανόφλουδα και την έκρυφα στην τσέπη μου. Ένα χρόνο περάσαμε μαζί ευτυχισμένα. Ύστερα χωρίσαμε.

— Θα πάτσοις ίσως και μια άλλη μπανανόφλουδα...

— Πιθανόν. Ή αλλιώς είναι ότι η Τζούλια έφυγε... Κι' έμεινε το σουβενίρ της...

— Ο Τάκης σκούπισε ένα δάκρυ και πήγε παρακάτω.

— Εδώ — είπα — βλέπω ένα κλάδον ποδιλάτου.

— Μάλιστα. Είναι σουβενίρ από την Καίτη. Της άρεσε πολύ το ποδιλάτο και πηγαίναμε μαζί ποδηλατικές εκδρομές. Έπειδή ήθελα να κωκάρω κάτι δικό της, ξεδιώχσα το κλάδον και το βάλα στην συλλογή μου.

— Γιατί δεν κρατάμεσ όλο το ποδιλάτο;

— Δεν μπορώ. Δοκίμασα μια μέρα, αλλά με είδε και χάλασε η δουλειά. Κούρμεν Κατούλα...

...είπε ο Τάκης και σκούπισε ένα δάκρυ. Προχωρήσαμε. Τρίτο κατά σειρά ήταν ένα ηλεκτρικό σίδερο. Και η καρτα: "Ελένη".

— Δεν θέλω να μου πής! τον έκοψα. Ή "Ελένη" ήταν σιδερώστρα.

— Όχι. Ήταν μια γλυκιά κοπέλλα, που δεν είχε πολλά ντραβέρια με σιδερώστρα.

— Και πως δικαιολογείται το σίδερο;

— Ένα απόγευμα είχε έρθει στο σπίτι μου. Το φόρεμά της τσαλακώθηκε — μη ρωτάς πως και γισί! — και μου ζήτησε ένα σίδερο για να το σιδερώσω. Έγώ εκείνη σιδερώνα, ενώ την αγάλασα να τη φιλήσω. Το χέρι της ακούμπησε στο σίδερο που έκοιγε, είχαμε πόνους και κλάματα και αλοιφές και, τέλος πάντων, πέρασα ένα γοητευτικό απόγευμα. Κράτησα το σίδερο για ενθύμιο.

— Κι' εκείνη τι έχει να σε θυμάται;

— Ένα μεγάλο μαύρο σημάδι στο χέρι.

— Ο Τάκης σκούπισε ένα δάκρυ. Και μουείξε το άλλο έκθεμα: "Ένα ακουστικό τηλεφώνου, με την καρτα του: "Ρένα".

— Καύμενη Ρένα, είπα με ύφος νοσταλγικό. Ποτέ δεν θα ξεχάσω την παιγνιδίστικη φωνούλα σου, που με ζυγνούσε κάθε πρωί με το τηλέφωνο.

— Την είχες για ζευγνήτρη, δαλάδη;

— Κάτι τέτοιο. Μ' έπαιρνε κάθε πρωί στις όχθες και μου έλεγε τα πιο γλυκά λόγια που μπορείς να φαντασθείς. Απ' τις όχθες ως τις δεκά μου μίλουσε. Ύστερα μ' έπαιρνε στο γραφείο από τις έντεκα ως τη μία. Τ' απόγευμα πάλι στο σπίτι πέντε μ' έφτά. Αυτή η κοπέλλα είχε μανία με το τηλέφωνο... Και κράτησα για ανάμνηση το ακουστικό.

Σκούπισε ένα δάκρυ και πήγε παρακάτω: Μία οπαμένη γλάστρα: "Λούλα".

— Αυτό τι πάει να πη;

— Της έκανα καντάδα κάτω από το παράθυρό της... "Αι ήταν ρωμαντικό κορίτσι η Λούλα και της άρεσαν κάτι τέτοια. Και μια νύχτα μούρχεται αυτή η γλάστρα. Την πέταξε ο πατέρας της, που του είχα κόψει τον ύπνο με τη φωνή μου. Ευτυχώς δεν με πήρε. Έπληρα ο-

μως έγω τη γλάστρα για σουβενίρ...

Σκούπισε ένα δάκρυ και προχωρήσαμε. Ένα παγκάκι από δημόσιο πάρκο: "Δημήτρα".

— Με τη Δημήτρα δίνανε τα ραντεβού μας στο πάρκο, ο' ένα μέρος απομακρυσμένο, που μόνο εμείς το ξέραμε. Τι αλησμόνητη εποχή... Όταν χωρίσαμε, πήγα ένα βράδυ και σήκωσα ολόκληρο το παγκάκι για σουβενίρ...

Σκούπισε ένα δάκρυ και συνεχίσαμε: Ένας κορμός πεύκου και χαραγμένα τα γραμμάτα: "ΤΑΚΗΣ — ΒΙΟΛΕΤΤΑ, 1940".

— Δεν είναι ανάγκη να μου εξηγήσεις, του είπα. Το πράμα μιλάει μόνο του. Πάμε παρακάτω. Αυτό το μεγάλο κιβώτιο τι δουλειά έχει; Ίσως για να κρυφτεί το σουβενίρ;

— Όχι. Είναι το ίδιο σουβενίρ!

Ήταν ένα κιβώτιο από κείνα που βάζουν εμπόρευμα. Πρόσεξα και την καρτα: "Ζωρζέττα".

— Αυτή ήταν παντρεμένη. Δεν τα πήγαίνα καλά με τον άντρα της, αλλά τα πήγαίνα καλά μαζί μου. Ένα βράδυ που ήμουν εκεί και τα λέγαμε, ακούστηκε ξαφνικά νάρχατος ο κύριος. Αυτό το κιβώτιο το είχα στο διάδρομο, για να στείλουν τα πράγματά τους στην έξοχή. Μόλις πρόφτασα να κρυφτώ μέσα. Κι' έμεινα τρεις ώρες. Το ζήτησα και το πήρα για να θυμάμαι τη Ζωρζέττα...

Σκούπισε ένα δάκρυ. Και μουείξε ακόμα μερικά σουβενίρ: Κάτι ποτήρια, ένα τσουβάλι, ένα μαγκάλι με αβουμένα κάρβουνα, μια κρεμάστρα, μια τρύμπα του φλιτ, μια κουλούρα ηλεκτρικό σύρμα, ένα σκαμνί, μια οπαμένη καρέκλα, μια καμπάνα εκκλησίας, μια τανάλια οδοντοιατρείου, ένα σκουτωμένο φίδι, και φτάσαμε στο τελευταίο έκθεμα: Ήταν τρία δικαστικά έγγραφα: Ένα ένταλμα συλλήψεως, μια απόφαση καταδίκης σε τρία χρόνια φυλακή κι' ένα αποφυλακιστήριο. Όλα με τ' όνομα του Τάκη. Και η απαραιτήτη καρτα: "Γιάννης".

— Γιάννη! αναστέναζε ο Τάκης. Ήταν η μοίρα γυναίκα της ζωής μου... Γι' αυτήν έκανα τη μεγάλη κατάχρησι στην Τράπεζα! Εκείνη έφαγε το ποσό της καταχρήσεως κι' εγώ τρία χρόνια φυλακή. "Ας είναι καλά η καμμένη..."

Και σκούπισε ένα δάκρυ. Είχαμε συγκινηθεί και οι δύο. Ύστερα ο Τάκης είπε:

— Αυτή είναι η συλλογή των ερωτικών μου σουβενίρ. Συχνά έρωταίς εδώ μέσα ξανθοί, μαύροι, τσιγγάνοι, μου αρέσει να θυμάμαι τις περασμένες μου αγάπες. "Αι! μα πρέπει ν' αρχίσω κι' εγώ να φτιάχνω ένα. "Αλλοίως, τι αισθηματίας είμαι! Το αποφάσισα.

Και είδα σε λίγες μέρες, μία άγγελόμορφη κοπέλλα μέσα στο τράμ. Έτυχε να καθώμαστε απέναντί. Της χαμονέλασα, μου χαμονέλασε, συνεννοηθήκαμε, κατεβήκαμε μιλώντας, τα συμφωνήσαμε. Πρόφτασα να σημειώσω τον αριθμό του τράμ: Γραμμή Πατρίων αριθ. 448.

— Αυτό το βαγόνι πρέπει να το μεταφέρω στο σπίτι μου, για να γίνει η αρχή. Αύριο είμαι για την Έταιρία Τροχιοδρόμων. Έλπίζω να μου το δώση σε καλά τιμή. "Αλλοίως θα το κλέψω. Κι' εν ανάγκη, μαζί με τον οδηγό, τον εισπρακτορά και τους επιβάτες."

— ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 180

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μέρος της γραμματικής αλλά και ο εσωτερικός κανονισμός των μονών. — Νότα μουσικής. — Το καλοκαίρι την άχρηστεύει.

2) Σύνολο συνεδριζόντων μελών.

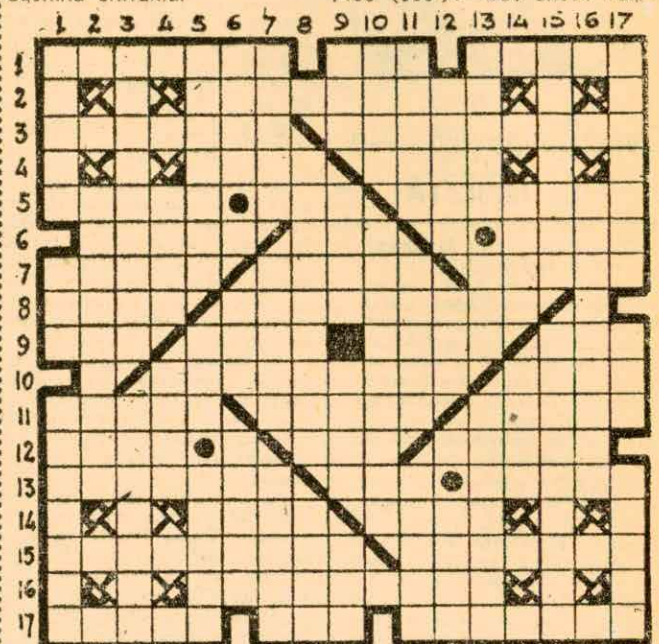
3) Πετα με ξένα φτερά. — Σκεπάζουν πιά μόνο γραφικά έξοχικά σπιτάκια.

Τρελαίων. — Συνεισφορά (τουρκική).

2) Τοπικό ή χρονικό επίρρημα.

3) Ύπάρχουν και φίλοι τέτοιοι, αλλά και λήθοι. — Περιοχή της Ευρώπης που μοιράζονται η Πολωνία ή Τσεχοσλοβακία και η Γερμανία.

4) Κάνει κάτι με την θέλησή του (ούδ.). — Δεν έχουν ταίρι.

4) Εκτείνεται σε ευθεία γραμμή. — Τέτοια ήταν η κ. Κιουρί.

5) Είδος υφάσματος. — Τίτλος στην Αγγλία. — Ρωμαίος φιλόσοφος και δραματικός συνναφεύς.

6) Ανδρικό όνομα (συντομ. — Τό φέρει ο Μάκ Άρθουρ. — Φρέσκ.

7) Νησί του Αιγαίου. — Πρώτη ύλη για κεφτέδες. — Μικρόσωμος.

8) Κτητική αντωνυμία (ούδ.). — Στην Αίγυπτο υπάρχουν τρεις περιφέρειες.

9) Ρουμανικό νόμισμα. — Αφαιρείται από το βάρος. — Πληθ. — Το ολόγο των σταυρολέων.

10) Μονόπλευρος. — Περιφρονημένο ζώο.

11) Όρεμα που μένει μακριά από την κοσμική ζωή. — Κοινώς λέγεται πλατσούτης. — Νέο προϊόν της Αττικής.

12) Η συνήθεια (αίτ.). — Θεός των Αιγυπτίων αλλά και λιμνών της Γαλλίας επί της Μεσογαίας. — Πολύ ανώμαλο υονοπάτι.

13) Εκεί καταλήγουν όλοι περιφρονούν τον νόμο (πληθ.). — Ισπανικό άρθρο ή νότα μουσικής αντεστροφμένη. — Έφ' όσον.

14) Ήγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας. — Ακέραιοι.

15) Βρίσκεται κοντά σε άσβεστ. — Αυτά είναι τα καλύτερα και πιο άγνα γλυκίσματα.

16) Διδάσκων.

17) Όπλο των αξιωματικών. — Σκώρος. — Απέρρωμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Φεύγει απ' τα σαλόνια μαζί με τη σύμπα. — Έταιρία πε-

5) Κλάδος αγριελιάς και μεταφορικά έπαθλον. — Άρθρο (αίτ.). — Άγνοούν την καλωσύνη.

6) Ολόκληρος. — Θεός των αρχαίων. — Απαραίτητο για να βρή κανείς μια καλή θέση.

7) Αρρώστια. — Βασίλειος των Περωών. — Νησί με περίφημο κρασί.

8) Ιστορική βασίλισσα. — Τόπος βοσκής.

9) Το εν τρίτον του ονόματος του Κινέζου στρατάρκου. — Φωνή ηκούσθη εν... (Ευαγγ.). — Αντικατεστάθη από την Ούνα. — Προσωπική αντωνυμία (πληθ.).

10) Ουδ' μία εξαιρουμένης. — Υπηρετεί πάνω σε πλοίο.

11) Νησί της Δωδεκανήσου. — Κάτοικος ασιατικής χώρας (καθαρ.). — Δεν έχουν κανένα λάθος.

12) Υιός του Νώε. — Ποστικό επίρρημα. — Χυμός καρπού (αίτ.).

13) Το όνομα της Κεφαλληνίας κατά τους Ουρικούς χρόνους (αίτια). — Μικρή στα χρόνια. — Επίθετο που δίνουμε στα κατάμαυρα μαλλιά.

14) Αριθμητικό (δημοτ.). — Μέτρο βάρους (αίτ.).

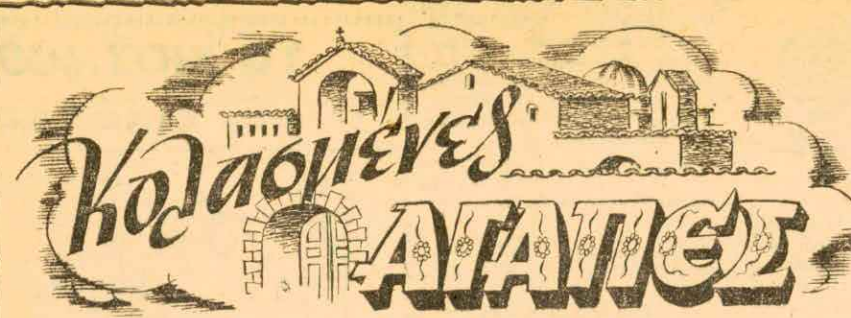
15) Η Αικατερίνη των... προκάλεσε την νύχτα του 'Αγ. Βαρθολομαίου. — Έχει σχέση με την ανατομία (θελ.).

16) Ήσαν δώδεκα, έδω μόνο ένας.

17) Βασίλισσα (γεν.). — Όμοια. — Επίθετο που κάθε γυναίκα διεκδικεί.

ΖΗΝΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Η λύσις του 179ου στη σελ. 70

Το μοναστήρι της κυρίας ντε Μιραμιόν

Ένα από τα μεγαλύτερα κοινωνικά σκάνδαλα ξέσπασε ξαφνικά στο Παρίσι κατά το έτος 1666.

Λίγον καιρό προηγουμένως, μία κυρία της αριστοκρατίας, η Μαρία ντε Μπωαρναί είχε ιδρύσει στο προάστιο Σαιν Μαρσώ ένα γυναικείο μοναστήρι, που πολύ γρήγορα απέκτησε μεγάλη φήμη και συγκέντρωσε πολλές από τις νέες των καλλιτέρων οικογενειών.

Ο κανονισμός της μονής ήταν αυστηρότατος, αντίθετα προς τη ζωή της ιδρυτρίδας του, που δεν ήταν πάντοτε υποδειγματική. Άλλ' η κυρία ντε Μιραμιόν είχε πιά κουρασθεί και είχε άφορησει στη θρησκεία με την ίδια θερμότητα που είχε δώσει άλλοτε στις αισθηματικές περιπέτειες. Αυτό τουλάχιστον έπίστευαν όλοι. Όσο για τις παλές της τρέλλες, είχαν σχεδόν ξεχασθεί.

Εκείνη που δεν τις είχε ξεχάσει, όμως, ήταν η κυρία Μιραμιόν. Και τις αναπολούσε με συγκίνηση κάθε φορά που βρισκόταν μόνη με τις τροφίμους της.

Μερικές απ' αυτές εύρισκαν ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον σ' αυτές τις αφηγήσεις κι' έτσι η «θεοσεβής» ηγουμένη δεν είχε δυσκολευθεί να σχηματίσει γύρω της έναν κύκλο από αφοσιωμένες μαθήτριες, που όντως έπαιναν μια ζωή ολόκληρη διαφορετική από εκείνη που επέβαλλαν οι αυστηροί κανονισμοί της μονής.

Μία μέρα, η κυρία Μιραμιόν τους αφηγήθηκε ότι θα τις έπαιρνε μαζί της σ' ένα «εὐλαβικό προσκύνημα» έξω από τη μονή.

Πραγματικά, το ίδιο βράδυ, δύο μεγάλα άμαξια στάθηκαν έξω από την πόρτα της μονής.

Η κυρία Μιραμιόν και όχτω από τις ενοσούμενες μαθήτριές της έπήραν θέσι σ' αυτά.

Τα άμαξια ακολούθησαν το δρόμο που έφερνε προς το δάσος της Βουλώνης, το διέσχισαν από τη μία άκρη ως την άλλη και σταμάτησαν εμπρός σ' ένα μεγάλο, που η πρόσφυσι του κρυβόταν πίσω από πανύψηλα δέντρα.

Το μεγάλο αυτό άνθηκε στον Ροζέ ντε Ραμπουτέν, κόμητη ντε Μπουασύ.

Μέσα σε μία άπεραντη αίθουσα, ο οικοδεσπότης, περιτοιχιζόμενος από καμιά δεκαριά άλλους νεαρούς ευγενείς, περίμεναν την επίσκεψη της κυρίας Μιραμιόν και των μαθητριών της...

Το «εὐλαβικό προσκύνημα» τελείωσε κατά τα ημερώματα. Την ώρα αυτή, η κυρία Μιραμιόν ξαναγύρισε μαζί με τις νεαρές μοναχές στο μοναστήρι.

Η ηγουμένη είχε συστήσει στις ενοσούμενες της απόλυτη εχεμύθεια. Άλλ' όπως ήταν δυνατόν οι τρυφερές αυτές υπάκουες να κρατήσουν το θελκτικό μυστικό τους; Σε λίγο το ήξεραν όλες οι άλλες μοναχές. Και συναγινίζονταν μεταξύ τους ποιά θα άποσπούσε μιάν υπόθεσι από την κυρία Μιραμιόν ότι θα την έπαιρνε μαζί της, όταν θα πήγαίνα για ένα καινούργιο «προσκύνημα».

Έτσι, δεν περνούσε σχεδόν βράδυ που η κυρία ντε Μιραμιόν να μιν βγή από το μοναστήρι μαζί με μερικές από τις μαθήτριές της. Ή έπιστροφή γινόταν πάντα λίγη ώρα πριν από τα ημερώματα. Στο τέλος, η ηγουμένη βρήκε πως η-

ταν ολόκληρα περιττό να εκτίθεται στον κίνδυνο των νυκτερινών αυτών εξόδων. Και άρχισε να προσκαλή τους φίλους της μέσα στο ίδιο το μοναστήρι...

Η κατάσταση αυτή χειροτέρεψε από τη στιγμή που ο αρχιεπίσκοπος των Παρισίων ντε Χαρλαί έμαθε από μερικές ακριτομύθειες τα όσα συνέβαιναν στο μοναστήρι του Σαιν Μαρσώ.

Ο ιεράρχης ανέλαβε από τότε το μοναστήρι υπό την προστασία του κι' έγινε... ένας από τους πιο τακτικούς νυκτερινούς επισκέπτες του.

Άλλοτε πάλι, το άμαξί του έρχόταν μόλις σκοτεινίαζε, έπαιρνε μία ή περισσότερες μοναχές και έφευγε με το τρυφερό αυτό φορτίο του για το μεγάλο της αρχιεπισκόπου.

Άλλ' ξαφνικά, ξέσπασε το σκάνδαλο που αναστάτωσε το Παρίσι και ολόκληρη τη Γαλλία.

Μία από εκείνες που είχαν τιμηθεί με την εύνοια του αρχιεπισκόπου ήταν και η δεσποινίς Βαρέν.

Ένα πρωί, κατά τα ημερώματα, το άμαξί του ιεράρχου, που ήταν στολισμένο με τα οικόσημα και τα διακριτικά του αξιώματός του, ξεκίνησε από το Παρίσι για να ξαναφέρει τη νέα στη μονή του Σαιν Μαρσώ. Ο ίδιος ο αρχιεπίσκοπος την συνόδευε.

Άλλ' ξαφνικά, καθώς διέσχιζαν την Βασιλική Πλατεία, δύο άνθρωποι βγήκαν πίσω από μια γωνία και με την απειλή των όπλων τους ανάγκασαν τον άμαξά να σταματήσει.

Ο πρώτος απ' αυτούς μπήκε μέσα στο άμαξί, ενώ ο δεύτερος πήδησε πλάι στον άμαξά, πέρασε το χέρι του κάτω από το μαφδά του και τον έκανε να αισθανθεί στη ράχη του την κάννη του όπλου του.

— Αν είσαι πρόθυμος να υπακούσης, του φώναζε, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. Διαφορετικά, μην ξεχνάς ότι το δαχτυλό μου βρίσκεται πάντα πάνω στη σκανδάλη. Και, τώρα, εμπρός!

— Αν είσαι πρόθυμος να υπακούσης, του φώναζε, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. Διαφορετικά, μην ξεχνάς ότι το δαχτυλό μου βρίσκεται πάντα πάνω στη σκανδάλη. Και, τώρα, εμπρός!

Το «εὐλαβικό προσκύνημα» τελείωσε κατά τα ημερώματα. Την ώρα αυτή, η κυρία Μιραμιόν ξαναγύρισε μαζί με τις νεαρές μοναχές στο μοναστήρι.

Η ηγουμένη είχε συστήσει στις ενοσούμενες της απόλυτη εχεμύθεια. Άλλ' όπως ήταν δυνατόν οι τρυφερές αυτές υπάκουες να κρατήσουν το θελκτικό μυστικό τους; Σε λίγο το ήξεραν όλες οι άλλες μοναχές. Και συναγινίζονταν μεταξύ τους ποιά θα άποσπούσε μιάν υπόθεσι από την κυρία Μιραμιόν ότι θα την έπαιρνε μαζί της, όταν θα πήγαίνα για ένα καινούργιο «προσκύνημα».

Έτσι, δεν περνούσε σχεδόν βράδυ που η κυρία ντε Μιραμιόν να μιν βγή από το μοναστήρι μαζί με μερικές από τις μαθήτριές της. Ή έπιστροφή γινόταν πάντα λίγη ώρα πριν από τα ημερώματα. Στο τέλος, η ηγουμένη βρήκε πως η-

Η έκπληξις του αρχιεπισκόπου και της δεσποινίδος Βαρέν δεν ήταν μικρότερη από εκείνη που είχε δοκιμάσει ο άμαξας.

Ο άνθρωπος που είχε καθήσει μέσα στο άμαξί δεν ήταν άλλος από τον υποκόμητα ντε Πιερρεπόν, υπαρχηγό των σωματοφυλάκων του βασιλέως, που είχε γνωρίσει την δεσποινίδα ντε Βαρέν σε μια από τις νυκτερινές εξόδους της και την είχε αγαπήσει με ειλικρίνεια και στοργή. Λογάριαζε, μάλιστα, να ζητήσει την απαλλαγή της από το μοναχικό όρκο της και να την κάνει γυναίκα του, όταν έμαθε, ξαφνικά, πως δεν ήταν ο μόνος που τιμούσε με τις νυκτερινές επισκέψεις της. Και, τότε, σκέφθηκε να εκδικηθεί...

Το άμαξί διευθυνόταν τώρα προς το μέρος των Βερσαλλιών, όπου έφτασε λίγη ώρα πριν από τις όχθες.

Οι αὐλές ήταν γεμάτες από ευγενείς που είχαν πάει να παραστούν στο πρώτο ξύπνημα του βασιλέως.

Ο άνθρωπος που καθόταν πλάι στον άμαξά τον ανάγκασε να διευθυνθεί προς το μέρος όπου οι όμιλοι ήσαν πυκνωμένοι.

Το άμαξί σταμάτησε σε μία στιγμή και ο ντε Πιερρεπόν πήδησε άμέσως κάτω, αφήνοντας ολόνοιχτη πίσω του την πόρτα, έτσι που να διακρίνονται οι αρχιεπισκόπος και η δεσποινίς ντε Βαρέν.

Πολλοί από τους αὐλικούς έτρεξαν τότε να υποβάλουν τα σέβη τους στον κατὰ κράτος από τη ντροπή και την ταρχή του ιεράρχη, ενώ ο Πιερρεπόν, εξηγήσε σ' εκείνους που τον περιστοιχίζαν:

— Ο σεβασμιότατος συνόδευε τη δεσποινίδα ντε Βαρέν κατά τους στον μοναστήρι της και συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Εκτιμώντας τις... «υπηρεσίες» που είχα προσφέρει στη γοητευτική αυτή καλλονή είχε την καλωσύνη να με φέρη ως εδώ.

Έκαμε έπειτα, μιά βαθιά υπόκλιση και έκλεισε την πόρτα, ενώ οι αὐλικοί

— Ο σεβασμιότατος συνόδευε τη δεσποινίδα ντε Βαρέν κατά τους στον μοναστήρι της και συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Εκτιμώντας τις... «υπηρεσίες» που είχα προσφέρει στη γοητευτική αυτή καλλονή είχε την καλωσύνη να με φέρη ως εδώ.

— Ο σεβασμιότατος συνόδευε τη δεσποινίδα ντε Βαρέν κατά τους στον μοναστήρι της και συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Εκτιμώντας τις... «υπηρεσίες» που είχα προσφέρει στη γοητευτική αυτή καλλονή είχε την καλωσύνη να με φέρη ως εδώ.

— Ο σεβασμιότατος συνόδευε τη δεσποινίδα ντε Βαρέν κατά τους στον μοναστήρι της και συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Εκτιμώντας τις... «υπηρεσίες» που είχα προσφέρει στη γοητευτική αυτή καλλονή είχε την καλωσύνη να με φέρη ως εδώ.

— Ο σεβασμιότατος συνόδευε τη δεσποινίδα ντε Βαρέν κατά τους στον μοναστήρι της και συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Εκτιμώντας τις... «υπηρεσίες» που είχα προσφέρει στη γοητευτική αυτή καλλονή είχε την καλωσύνη να με φέρη ως εδώ.

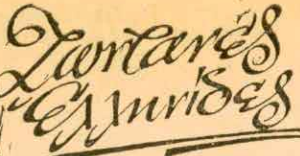
— Ο σεβασμιότατος συνόδευε τη δεσποινίδα ντε Βαρέν κατά τους στον μοναστήρι της και συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Εκτιμώντας τις... «υπηρεσίες» που είχα προσφέρει στη γοητευτική αυτή καλλονή είχε την καλωσύνη να με φέρη ως εδώ.

— Ο σεβασμιότατος συνόδευε τη δεσποινίδα ντε Βαρέν κατά τους στον μοναστήρι της και συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Εκτιμώντας τις... «υπηρεσίες» που είχα προσφέρει στη γοητευτική αυτή καλλονή είχε την καλωσύνη να με φέρη ως εδώ.

— Ο σεβασμιότατος συνόδευε τη δεσποινίδα ντε Βαρέν κατά τους στον μοναστήρι της και συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Εκτιμώντας τις... «υπηρεσίες» που είχα προσφέρει στη γοητευτική αυτή καλλονή είχε την καλωσύνη να με φέρη ως εδώ.

— Ο σεβασμιότατος συνόδευε τη δεσποινίδα ντε Βαρέν κατά τους στον μοναστήρι της και συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο. Εκτιμώντας τις... «υπηρεσίες» που είχα προσφέρει στη γοητευτική αυτή καλλονή είχε την καλωσύνη να με φέρη ως εδώ.

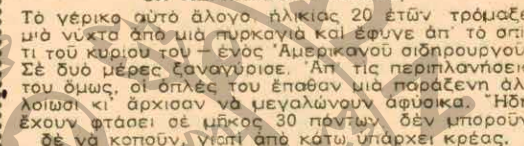
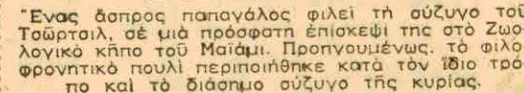
Μαρία Μοναρχίδου

Μία γρηά κυρία στεμάτη-
σε ένα τραίνο. Επειδή της
είχαν πέσει έξω απ' το πα-
ράθυρο του βαγονιού τα
ζεύγεια δόντια της. Κι' έ-
νας κύριος έκοψε κάποτε
το ίδιο, γιατί είχε φταρνι-
σθῆ τόσο δυνατά, ώστε εί-
χε πέσει απ' την τσέπη του
κι' έξω απ' το παράθυρο το
πορτοφόλι του με χίλιες λι-
ρες.

Ἡ σύζυγος: Γιατρέ μου, ἂν
δὲν τοῦ θεραπεύσετε τὸ λόξυγγα, θὰ
χαλάσῃ ὅλα τὰ σπαθιά!...

Κατά τον κανονισμό του Ο.Η.Ε., η σύνθεση του προσωπικού του Ο.Η.Ε. πρέπει ν' αντιπροσωπεύει όλα τα κράτη, με την αναλογία της γεωγραφικής σπουδαιότητός των. Πολλές όμως χώρες χρειάζονται οι ίδιες τους ειδικούς των στα οικονομολογικά, την κοινωνιολογία, την υγιεινή, τα νομικά, κλπ., και δεν μπορούν να τους διαθέσουν. Άπ' αυτές λοιπόν μπορεί να πάρη ο Ο.Η.Ε. μόνο κατώτερες υπαλλήλους δακτυλογράφους, κλητήρες, σωφές. Τέτοιους όμως υπαλλήλους προσλαμβάνει, για λόγους οικονομίας μόνον απ' τη Ν. Υόρκη. Θάταν πράγματι άστειο να κουδάλισαν π.χ. ένα σωφρέ απ' το Σιάμ ή απ' τη

Οι ένοικοι τῶν «στοιμῶν» σπιτιῶν πού ἔχουν ἐμπαρτίσθῃ μεταπολεμικῶς στήν Ἀγγλία δοκιμάζουν κάποτε ἐκπλήξεις πού δυσάρεστες. Οἱ τοιοῦτοι τῶν σπιτιῶν εὐτὼν ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ λεπτὰ λαογραφία. Στὸ Μηρίστολ λοιπόν, συνέβη ἐπελευθέρωντας τὰ φεύγων ἐν ἔνοικοι γιὰ μιὰ ἐκδρομὴν, ἀπὸ κλεισθῶν καλὰ πόρτες καὶ παράθυρα, κ' ὅταν γυρίζουν τὰ πιστοποιῶν ὅτι ἀγνοοῦσι διαρρήξεις ἐκείνων τῶν «τοίχων», μ' ἔνο εἶδος... καθιστοῦν γιὰ κόνερρες, μπήκαν μέσα κ' ἐκλεψάν ὅτι πολύτιμο βροῦκαν.

Ο "Αντ. Κορντέλλα, κατηγορούμενος για διάφορες πλατείες, ανήρσες στη δικη του τις προηγουμένως ομολογίσει του βελίωσες ότι του τις είχαν αποσπάσει διά της βίας κι' έδειξε για απόδειξη στους δικαστές τα πόδια του, μωλωπισμένο από τα ζυλοκοπήματα.

Ένας κρυφός πόνος

*Ήσαν δυο αδελφές. Η 'Αλέκα και η Φλώρα. Δυο αδελφές, δυο έντελως διαφορετικοί τύποι. Η 'Αλέκα δημοφής, ζωηρή, κοκέττα, επιπόλαιη, νευρική, πεισματάρη, εγωίστρια. Η Φλώρα — τρία χρόνια μεγαλύτερη — απλώς συμπαθητική, σοβαρή, συγκρατημένη, γεμάτη ευγένεια και καλωσύνη, με μόνη επιθυμία να βρη έναν άντρα, να του δώση όλη της την αφοσίωση.

Κι' όταν ο Παύλος γνώρισε τις δυο αδελφές, αγάπησε την πρώτη. Τον τράβηξε η ομορφιά της, η θηλυκότητά της, που ήταν ανίκητος πειρασμός για κάθε άντρα. Καί την παντρεύτηκε έξη μήνες μετά τη γνωριμία τους. Ποιά δεν θα ήθελε να παντρευτεί έναν άντρα που έχει την κοινωνική του θέση, την οικονομική του ανεξαρτησία και που είναι πρόθυμος να ικανοποιήση κάθε καπρίτσιο της γυναίκας του;

Όταν έγιναν οι γάμοι, όλοι ήταν χαρούμενοι κι' ευτυχισμένοι. Εκτός από τη Φλώρα. Κάτω από ένα ψεύτικο χαμόγελο, έκρυβε το μεγάλο πόνο της καρδιάς της. Γιατί η Φλώρα αγαπούσε τον άντρα, που έπαιρνε η αδελφή της. Όμως τι μπορούσε να κάνει; Η μοίρα έτσι τόδελε. Εκείνος να έρωτευθη και να διαλέξη την 'Αλέκα. Θα έπνιγε, λοιπόν, το αίσθημά της και θα υποτασσόταν στη μοίρα της. 'Ας ζούσαν ευτυχισμένα η αδελφή της κι' ο άντρας που δεν ήξερε το αίσθημα που είχε έμπνευσε στη δική της καρδιά...

*Πέρασε ένας χρόνος συζυγικής ζωής. Μά το ζευγάρι δεν τ'αγάπησε καλά. 'Αλλοίως φανταζόταν τη ζωή του με την 'Αλέκα ο Παύλος. Εκείνος ήταν τύπος σοβαρός, που του άρεσε το σπίτι, η στοργή, η ήσυχη ζωή. Η 'Αλέκα δεν είχε μυαλό για τέτοια πράγματα. Η δική της σκέψη ήταν στις τουαλέτες, στις διασκεδάσεις, στις επιδείξεις. Καί κολακευόταν αφάνταστα να την πολιορκούν τα φλέρτ και οι θαυμασμοί. 'Ανάμεσα στον Παύλο και την 'Αλέκα δεν υπήρχε εκείνο που λένε «ψυχική συνεννόηση». Παρ' όλη αυτά όμως — και ίσως γι' αυτά — ο Παύλος την αγαπούσε, την ελάτρευε. 'Ικανοποιούσε κάθε επιθυμία της, κάθε αδυναμία της, κάθε της ιδιοτροπία. 'Ηθελε να τη βλέπη όμορφη, γελαστή, ευχαριστημένη.

Η Φλώρα, που επισκεπτόταν συχνά το σπίτι τους, έβλεπε την απόστασι που χωρίζε το αντρόγυνο. Μά έδλεπε και την αγάπη του Παύλου για την αδελφή της, μια αγάπη πάντα δυνατή και φλογερή.

Α! αν ήταν αυτή γυναίκα του...

Μέσα στην καρδιά της φώλιαζε μια με-

γάλη, απελπισμένη αγάπη για τον Παύλο, μια αγάπη που — αλλοίμονο — θα μένε θαμένη για πάντα...

Απάνω στο χρόνο ήρθε ένα χαριτωμένο αγγελούδι, ένα κοριτσάκι, που γέμισε με χαρά το σπίτι. Η 'Αλέκα άφοσιώθηκε σ' αυτό τους πρώτους μήνες. Κι' ύστερα, καθώς μεγάλωνε, πήραν στο σπίτι μια «νταντά», για να το προσέχη. Η 'Αλέκα ξανάρχισε τα παλιά της! Κοινωνικές σχέσεις, κοσμικές συγκεντρώσεις, μωδι-στρες κλπ. Το παιδί το φρόντιζε περισσότερο η Φλώρα, που τώρα έρχόταν κάθε μέρα στο σπίτι. Από το πρωί ως το βράδυ. Πολλές φορές κοιμόταν και τη νύχτα εκεί. Δικό της αν ήταν το παιδί, δεν θα το αγαπούσε και δεν θα το περιποιόταν πιο πολύ. Αυτή τόποιρνε με το καρροτσάκι και το πήγαινε στο πάρκο, αυτή τοΰδινε το φαγάκι του, αυτή καθόταν περισσότερο ώρες στο μαξιλάρι του, όταν άδισθεΰσε. Συχνά τη ρωτούσαν στο πάρκο:

— Δικό σας είναι;

— Όχι, έλεγε εκείνη μ' ένα θλιμένο χαμόγελο. Της αδελφής μου...

Κάποτε δοκίμασε να θυμίση στην 'Αλέκα τις υποχρεώσεις που είχε σαν συζυγος και σαν μητέρα. Κι' εκείνη της απάντησε:

— Άσε με, καυμένη Φλώρα. 'Εγώ δεν παντρεύτηκα, για να κλειστώ στη φυλακή!

Βαθειά συγκινημένος ο Παύλος από την αφοσίωσι αυτή στο παιδί, έλεγε στη Φλώρα:

— Ούτε το παιδί σου να ήταν, Φλώρα. Σ' ευχαριστώ. Είσαι ένας άγγελος...

Εκείνη αναστέναζε κρυφά και κατέδραζε τα μάτια της που θόλωναν κάπου-κάπου.

*

... Της άρεσαν οι ματαιοδοξίες, οι θαυμασμοί, τα φλέρτ. Ήταν χαρακτήρας εγωιστικός, ελαφρός, επιπόλαιος. Κι' έτσι δεν είχε καθόλου παράξενο ότι, δυόμισυ χρόνια μετά το γάμο της, η 'Αλέκα είχε την «περιπέτειά» της. Το φλέρτ είχε ένα παιγνίδι, που δεν μπορεί να έχει άλλη κατάληξι. Φτάνει να βρεθί ο έξυπνος, ο επίμονος, ο ικανός, ο μοιραίος. Κι' αυτός βρέθηκε. 'Ασυνείδητα η 'Αλέκα τρύπωσε ένα απόγευμα στα κλεφτά, στο διαμέρισμα αυτού του κυρίου. Σέ λίγο ήταν τσιμπημένη μαζί του. 'Αργότερα έρωτευμένη. Καί ύστερα ξετρελλαμένη. Ο Παύλος, που της είχε τυφλή εμπιστοσύνη, δεν αντίληφθηκε τίποτα. Μά το έμπειρο μάτι της Φλώρας δεν γελάστηκε. Αυτή τάμαθε όλα. Ένας τόσο χρυσός άνθρωπος και να πληρώνεται έτσι! Έκανε φοβερή σκηνή στην αδελφή της.

— Όχι! είπε εκείνη. Με ποίο δικαίωμα μου κάνεις παρατηρήσεις; Τη ζωή μου είμαι ελεύθερη να την κανονίζω όπως θέλω εγώ. Καί δεν επιτρέπω σε κανένα να χώνη τη μύτη του στη ζωή τη δική μου! Τ' ακούς; Σε κανένα!

— Αν το μάθω ο Παύλος; είπε εκείνη.

— Άς το μάθω! Μου είναι οδίσσος! Κι' έπειτα ποίος θα του το πη; Έσύ μήπως;

— Όχι! Όχι! Δεν θα είχα ποτέ αυτή τη δύναμι!

Κι' αληθινά δεν την είχε. Πώς θα του έδινε εκείνη τέτοιο σκληρό χτύπημα; Όχι μονάχα δεν του το είπε, αλλά φρόντιζε να δικαιολογή και τις απουσίες της αδελφής της. Καί προσπαθούσε, στο μεταξύ, να φέρη την 'Αλέκα στον ίσιο δρόμο. 'Αδίκος κόπος. Αυτή ήταν τόσο έρωτευμένη με τον άνθρωπό της, που δεν είχε άλλη σκέψη στο νου της.

Κι' ένα βράδυ το χτύπημα ήρθε μόνη του: «Ενα γράμμα από την ίδια την 'Αλέκα. Μ' αυτό το γράμμα έλεγε στον Παύλο, πως δεν εννοiωθε αγάπη γι' αυτόν και πως έφευγε από κοντά του, για ν' ακολουθήση τον άνθρωπο που αγαπούσε. «Δεν τ'ο βρίσκω τίμιο, να σε κοροϊδεύω» ήταν η μόνη της δικαιολογία.

Ήταν μια φαρμακερή μαχαιριά στην καρδιά του Παύλου. Με το γράμμα τσαλακωμένο στα χέρια του, γυριζε σαν τρελλός στο δωμάτιο του κι' έλεγε, ενώ τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του:

— Μά γιατί; Γιατί; Τι της έλειπε;

Βρέθηκε κοντά του η Φλώρα, για να τον παρηγορήση:

— Μη ζητάς το γιατί σ' αυτές τις ιστορίες, Παύλο... Δεν έχουν γιατί... Η 'Αλέκα ήταν πάντα ένα παιδί, που έκανε ό,τι ήθελε. 'Ετσι πρέπει να την πάρης, για να την εξηγήσης... Καί, ίσως, να την δικαιολογήσης.

Του χάιδεψε με δειλία τα μαλλιά, καθώς εκείνος είχε πέσει βαρύς σε μια πολυθρόνα. Ήταν κι' εκείνη δακρυσμένη για τη δυστυχία του ανθρώπου που τόσο αγαπούσε. Ο Παύλος της πήρε το χέρι.

— Καλά που είσαι σύ κοντά μου, Φλώρα, σ' αυτές τις στιγμές, του είπε. 'Αλλοίως θα είχα τρελλαθί. Είσαι ένας άγγελος... Δεν θέλω να φύγης, Φλώρα.

— Δεν θα φύγω, Παύλο.

— Θέλω να μείνης για το παιδί... Ποίος θα το προσέχη;

— Θα μείνω, Παύλο.

Επήγαν μαζί στο δωμάτιο του παιδιού. Η μικρούλα ήταν βυθισμένη στον άβυσσο της ύπνου, κρατώντας την κοκκλα της... Δεν ήξερε πως είχε μείνει χωρίς μητέρα, που την είχε γνωρίσει, άλλως τε, τόσο λίγο...

*Η Φλώρα έμεινε. 'Αφοσιώθηκε στο παιδί και στον Παύλο, με αγάπη και στοργή. Τι περίμενε; Ίσως τίποτα... Της έφτανε πως έμενε στο ίδιο σπίτι με τον άνθρωπο που ελάτρευε — κι' ως μην τόδερε εκείνος — πως ανάπνεε τον ίδιον αέρα μαζί του, πως φρόντιζε το παιδί του... Μά, στο βάθος της καρδιάς της, κάποια μικρή ελπίδα φώλιαζε, μια ελπίδα άχνη σαν το φως του καντηλιού... Ποίος ξέρει τί μπορεί να γίνη καμμία φορά... Πέρασε καιρός. Κάπου ένας χρόνος. Σ' αυτό το διάστημα ο μεγάλος πόνος του Παύλου είχε αρχίσει να σβύνη σιγά-σιγά... Η 'Αλέκα είχε φύγει με τον αγαπημένο της κι' ούτε έγγραφε πια στους δικούς της. Είχε βγη και το διαζύγιο.

Τώρα ο Παύλος φαινόταν ήρεμος. Επαίξε με την κοροΰλα του, που είχε μεγαλώσει λίγο, περπατούσε, μιλούσε, μάθαινε τον κόσμο...

Κι' ένα βράδυ, αφού είχαν φάει και πιη τον καφέ, ο Παύλος κάλεσε τη Φλώρα στο γραφείο του.

— Φλώρα, της είπε, έχω να σου ανακοινώσω κάποιο νέο, πολύ σοβαρό... Κι' εγώ έχω ανάγκη από ένα σύντροφο στη ζωή μου, Φλώρα, και η μικρή, πρό παντός, χρειάζεται μια μητέρα! 'Αποφάσισα να παντρευτώ.

Η μικρή φλόγα της ελπίδας, ζωήρεψε στην καρδιά της Φλώρας.

— Καί ποιά είν' αυτή που θα παντρευτής, Παύλο;

— Είνε μια σοβαρή γυναίκα, που γνώρισα εδώ και λίγον καιρό. Ένας τύπος έντελως αντίθετος από την 'Αλέκα. Είμαι βέβαιος, πως δεν έπεσα έξω αυτή τη φορά. Θα τη γνωρίσης κι' εσύ αύριο... Την έχω καλέσει να φάμε!

Η μικρή φλόγα άφισε την τελευταία της αναλαμπή κι' έσβυσε για πάντα. Η Φλώρα έπεσε στην πολυθρόνα κι' έφερε το χέρι της στο μέτωπο.

— Τι έχεις Φλώρα; ρώτησε ο Παύλος.

— Τίποτα Παύλο... Μια περαστική ζαλάδα.

Προσπάθησε να κρύψη το μεγάλο της πόνο. Δεν ήταν η πρώτη φορά, και το κατόρθωσε. Χαμογέλασε ψεύτικα — όπως τόσες φορές — και είπε:

— Σκέφτηκες πολύ καλά, Παύλο. 'Ηθελα να στο πω κι' εγώ. Σου εύχομαι να ήσες ευτυχισμένος. Όπως σου αξίζει... Ο Παύλος πήγε κοντά της και της χάσε τα μαλλιά.

— Είσαι ένας άγγελος, Φλώρα. Όμως εν θέλω να μ'ας λείψης. Θέλω ν'αρχεσαι ξανά στο σπίτι... Σ' έχουμε συνηθίσει όσο κι' εγώ κι' η μικρή...

— Σ' ευχαριστώ, Παύλο, είπε η Φλώρα και σηκώθηκε.

Σέ λίγο έκλαιγε βουβά άπάνω από το κρεβάτάκι της μικρής, που κοιμόταν άνοσηπτη για τις δυστυχίες του κόσμου και το βαθύ πόνο των ανθρώπων...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Σαν δεν ντρέπεσαι λιγάκι να δείχνη έτσι τη γυναίκα της!...

(Του Ν. Νομικού)

18ον Τώρα με το φως της ημέρας, που διέλυσε όλες τις όπτασιες της νύχτας, η σκέψη του ξαναγύριζε στον άσπονδο έχθρο του, κι η καρδιά του δεν ένοιωθε πια κανένα άλλο αίσθημα παρά μόνο το μίσος, ένα μίσος άδυσσαλέο, άδυσώπητο...

— Είμαι αδύνατο να γελάστηκα τόσο! ψιθύρισε. Καί, αποφασιστικά, με το ξίφος γυμνό, προχώρησε να ιδεί τι ήταν αυτό που είχε ακούσει τη νύχτα. — Άλλ' όταν έφτασε πίσω από τον φουντωτό θάμνο, πέταξε το ξίφος του κι έσκυψε έπτόττω. — Ο Πιέρ! φώναξε κατάπληκτος. Πραγματικά, μισοκρυμμένος ανάμεσα στα πυκνά χορτάρια, ο μικρός φλιμπουστιέρος κοιμόταν βαθεία...

— Η δούσσειζα του Πιέρ. Οί δυο φλιμπουστιέροι, ο νέγρος κι' ο Ισπανός έτρεξαν άμέσως κοντά στον καπετάνιο. Δεν πίστευαν τα μάτια τους, βλέποντας το νεαρό σύντροφό τους, που τον είχαν χάσει από το πρώτο βράδυ της εκστρατείας των ξαπλωμένων εκεί, μέσα στα χορτάρια. Κι' ο Υδόνικ, άραγε, τί είχε γίνει; Πώς δεν ήταν μαζί του; Κι' ο Πιέρ, πάλι, πώς τους είχε βρη μέσα στην πυκνή εκείνη ζούγκλα; — Όλες αυτές οι άπορίες τους βασάνιζαν το μυαλό. Άλλά κι' η θανάσιμη ώχρότης, που ήταν άπλωμένη στο πρόσωπο του νεαρού φλιμπουστιέρου τους άνησυχούσε. — Μήπως είχε πεθαμένος; ρώτησε ο Καρμώ, έκφραζοντας το φόβο όλων των συνταφών του. — Άλλ' ο Μαύρος Κουρσάρος, που είχε σκύψει πάνω από τον έφηβο, κούνισε άρνητικό το κεφάλι του. — Όχι, είπε. Δεν είχε πεθαμένος. Εί-νε όμως πολύ εξαντλημένος. Κι' άνασκήσκει τον Πιέρ στην άγκαλιά του, ζητώντας, με το βλέμμα, γύρω του ένα πιο κατάλληλο μέρος για να τον άποθέσει. Πιο πέρα, σε λίγων βημάτων άπόστα-

σι, ένα γιγάντιο πεσμένο δέντρο — εκεί-νο πάνω στο οποίο καθόταν και φύλαγε σκοπός ο Καταλάνος — άφανε ένα άνοιγμα στο πυκνό φύλλωμα του δάσους. Κι' από το άνοιγμα αυτό έμπαινε μία δέσμη από ακτίνες του ήλιου, που σχημάτιζαν ένα φωτεινό τετράγωνο πάνω στην παχειά χλόη. Εκεί πήγε ο Μαύρος Κουρσάρος τον Πιέρ και τον ξάπλωσε καταγής, βάζοντας την πλάτη του ν' ακουμπάη πάνω στο άναποδογυρισμένο δέντρο. Οί ζεστές ακτίνες του ήλιου άναζω-γόνησαν τον μικρό φλιμπουστιέρο. Οί βλεφαρίδες του τρεμόπαιξαν, τα χείλη του σάλεψαν, κι' ο σύντροφός του μάντεψαν μάλλον παρά άκουσαν μία λέ-ξι, που πρόφερε με σδυμένη φωνή: — Νερό! — Ζή! φώναξε χαρούμενος ο Καρμώ, που έσπευσε να δώση στον Πιέρ λίγο νε-ρό, ανάμικτο με δυνατό ρούμι. Το πιστό εκείνο, κι' οί ζεστές ακτίνες του ήλιου, που του χείδευσαν το ταλαιπω-ρημένο κορμί, τον συνέφεραν έντελώς. — Άνοιξε τα μάτια του, κύτταξε γύρω του, σά νάθελε να κατατοπισθή, κι' έπει-τα, βλέποντας τον Μαύρο Κουρσάρο και τους άλλους συντρόφους του νάνε σκυμμέ-νοι άπάνω του, ψιθύρισε: — Έπί τέλους!... Σας βρήκα... Καταβάλλοντας μιάν υπεράνθρωπη προσπάθεια, κατάρθωσε ν' άνασκήκω-θαι πίστηκε από τα χέρια του καπετά-νιου, σάν νάθελε να τον ίκετεύσει. — Γρήγορα! μουρμούρισε. Ο Υδόνικ κινδυνεύει... — Άλλά δεν μπόρεσε ν' άποτελειώση τη φράση του. Οί δυνάμεις του τόν έγκατέ-λειψαν και σωριάστηκε λιπόθυμος πάνω στην παχειά χλόη. — Αυτό το παιδί πεθαίνει της πείνας! παρατήρησε ο Βάν Στράλλερ. — Έχεις δίκιο, κουμπέρε λευκέ, πρόσ-θεσε κι' ο νέγρος. Δεν φαίνεται νάνε που-θενά πληγωμένος. Άφισε, ξέρω εγώ τί του χρειάζεται... Κι' ο πιστός Άφρικανός έτρεξε μέσα στο δάσος και, σε λίγο, ξαναγύρισε κρα-τώντας μερικούς στρογγυλούς καρπούς, σαρκώδεις, που πρώτη φορά τους έδλεπαν οί σύντροφοί του. — Τί είναι αυτά; τόν ρώτησε περίεργος ο Μαύρος Κουρσάρος. — Δυναμωτικά, άπάντησε ο νέγρος. Καί, κόβοντας τους καρπούς, άρχισε να τους στίβη στο μισάνοιχτο στόμα του Πιέρ. Ο νέγρος είχε πη την αλήθεια. Το ζου-μί των αγρίων εκείνων καρπών — που οί ιθαγενείς το χρησιμοποιούν και για να καθαρίζουν τις πληγές του — ήταν τόσο δυναμωτικό, ώστε ο νεαρός φλιμπουστιέ-ρος ένοιωσε το αίμα να χτυπάη ζωηρά μέσα στις φλέβες του. — Τώρα να το δώσουμε και κάτι να φάη, πρότεινε ο Καρμώ.

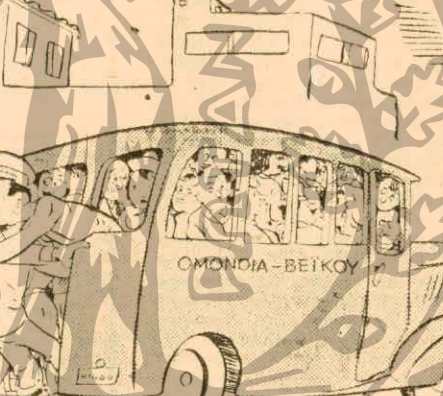
ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΓΙΑ ΠΕΝΤΕ
— Όταν τα παιδιά ενός άμερικανικού σχολείου χάσουν το λεωφορείο, άνα-λαμβάνει να τα πάη στο σπίτι τους ο θυρωρός. Μ' αυτό το ποδήλατο, φτιά-νουν γιά πέντε έπιβάτες. Φαίνεται δε ότι οί πιτσιρικάι το βρίσκουν πολύ πιο του γούστου τους...

Μοιράστηκαν λίγα τρόφιμα, από κείνα που τους είχαν άπομείνει και τη μεγαλύ-τερη μερίδα, φυσικά, την πρόσφεραν στον Πιέρ. Ο νεαρός φλιμπουστιέρος έφαγε μι βουλινμία, ήπια και μία γενναία δόσι ρού-μι και τώρα πια ήταν σε θέσι να ξεκο-λουθήση το δρόμο του. — Όταν άπόφαγαν, ο Μαύρος Κουρσά-ρος τόν ρώτησε: — Πές μας τώρα, Πιέρ, τί συνέβη και που είναι ο Υδόνικ; Κι' ο νεαρός φλιμπουστιέρος άρχισε να τους διηγείται την δούσσειζά του. Τους είπε πώς, κυνηγώντας τις τερα-τώδεις εκείνες άράχνες, είχαν άπομακρυν-θή, αυτός κι' ο Υδόνικ, χωρίς να το κα-ταλάβουν, από το στρατόπεδο, κι' είχαν πέσει στα χέρια των αγρίων Χρυσών Ά-ετών. Ο Πιέρ — καθώς ξέρομε — είχε κα-ταρθώσει να ξεφύγη από τους ιθαγενείς, που, καθώς είχε άκούσει, θα μετέφεραν τον αιχμάλωτό τους στην πρωτεύουσα της ισχυρής φυλής των. — Έμεινε, στην άρχή, κρυμμένος, πάνω στα πυκνά κλαδιά ενός δέντρου, ως που ν' άπομακρυνθούν οί έρυθρόδερμοι, κι' έ-πειτα άποφάσισε να γυρίση πίσω στο στρατόπεδο, και να ειδοποιήση τον Μαύ-ρο Κουρσάρο και τους συντρόφους του, για την άπαγωγή του Υδόνικ. — Άλλά, μέσα στη ζούγκλα, πολύ δύσκο-λα βρήκε κανείς το δρόμο που και μάλι-στα όταν είχε νύχτα. — Άφου του κόκκου προσπάθησε να προσ-ανατολισθή, ο Πιέρ άποφάσισε να περιμέ-νη τον έρχομό της ημέρας. — Άλλά και τότε με πολύ μεγάλη δυσκο-λία, και μόλις άργα το άπόγευμα, κατάρ-θωσε να φτάση εκεί όπου, το προηγούμε-νο βράδυ, είχαν στρατοπεδεύσει. Φυσικά, δεν βρήκε κανένα εκεί πέρα. Στην άρχή, ήταν τόσο η άτελεισία του, ώστε σκέφτηκε ν' αυτοκτονήση. Νό-μιζε πώς ο Μαύρος Κουρσάρος κι' οί σύν-τροφοί του είχαν πέσει θύματα της φυλής των Χρυσών Άετών και πίστευε πώς αυ-τός είχε γίνει άφορμή αυτού του δυστυ-χήματος. Ευτυχώς όμως, το μάτι του έπεσε πά-νω στο δέμα με τα τρόφιμα, που του είχε άφισει, φευγόντας, ο καπετάνιος, και τό-τε άντελήφθη τί είχε συμβεί. Οί σύντρο-φοί του είχαν συνεχίσει την πορεία τους, έπειγόμενοι να συναντήσουν τον Κυβερνή-τη του Μαρακάιμπο. — Άφου έφαγε λίγο, ο Πιέρ πήρε μαζί του τα ύπολοιπα τρόφιμα και προσπάθη-σε ν' ανακαλύψη τα ίχνη των συντρόφων του, για να τους άκολουθήση. Στην άρχή, που φώτιζε ακόμη, αυτό ή-ταν κάπως εύκολο. Άλλ' όταν νύχτασε, ά-ναγκάστηκε να διακόψη την πορεία του και ν' άνεβη και πάλι στον κορμό ενός δέντρου, όπου κοιμήθηκε μέσα σε μιό κουφάλα. Το πρωί ξαναβρήκε τα ίχνη και τ' ά-κολούθησε ως το μεσημέρι. Τότε όμως τά-χασε, ή μάλλον τα μπερδέψε με κάτι άλ-λα, που ήσαν ίχνη Ινδών. — Άκολουθώντας αυτά τα ίχνη, έφτασε — χωρίς να γίνη αντιληπτός — στο στρα-τόπεδο των Άραβάκις, που είχαν στήσει ένέδρα στον Βάν Γκούλντ. — Άπό τις συζητήσεις τους, κατάλαβε πώς οί Ινδοί θα χτυπούσαν τον κυβερνή-τη του Μαρακάιμπο. Έπειδή ήξερε πώς κι' οί δικοί του είχαν σκοπό να κάμουν το ίδιο, ο μικρός φλιμπουστιέρος σκέφτηκε να τρέξη να προφτάση τον Βάν Γκούλντ, προτού εκείνος πείση στην ένέδρα των Ά-ραβάκις. Πίσω από τον κυβερνήτη, θάρχονταν, άσφαλώς, ο Μαύρος Κουρσάρος κι' οί σύντροφοί του. Ο Πιέρ λοιπόν σκέφτηκε πώς αν ανακάλυπτε τον Βάν Γκούλντ, θα-βρίσκε εύκολώτερα τους δικούς του, που είχε χάσει τα ίχνη τους έντελώς και θα τους ειδοποιούσε για τον κίνδυνο που διέ-τρεχαν, αν έπεφταν στην ένέδρα των Ιν-δών... — Προς την πόλι των Χρυσών Άετών — Άλλά τότε πώς βρέθηκες εδώ; τόν ρώτησε ο Μαύρος Κουρσάρος, που είχε πείσει με μεγάλη ποσότη τη διήγησι

των περιπετειών του συντρόφου του. — Ο Πιέρ άναστήναξε. — Η τύχη με βοήθησε! άπάντησε. — Τί θέλεις να πής; τόν ξαναρώτησε ο καπετάνιος. — Νόμιζα — εξακολούθησε ο νεαρός φλιμπουστιέρος — πώς ο Βάν Γκούλντ ή-ταν πολύ μακριά. Άλλά σ' αυτό είχα γε-λαστή. Χτές, την ώρα που έπεφτε ο ήλι-ος, τους βρήκα, λίγο πιο πέρα από δω, στρατοπεδευμένους. Πλησίασα χωρίς να με καταλάβουν. — Ένας Ισπανός φύλαγε σκοπός, μερι-κοί κοιμόντουσαν κι' ο κυβερνήτης, μαζί μ' έναν άξιωματικό του, συζητούσαν, κα-θισμένοι πάνω σ' ένα γιγάντιο κορμό κά-ποιου δέντρου, που το είχε γκρεμίσει ή θυελλα. — Πλησίασα, έρποντας, ως εκεί, και τους άκουσα τί έλεγαν... — Και τί έλεγαν; ρώτησε άνυπόμονα ο Μαύρος Κουρσάρος. — Ο Βάν Γκούλντ έλεγε πώς, προτού πάη στο Τζιμπραλτάρ, θα χτυπούσε την Πόλι των Χρυσών Άετών. — Πώς! άνεκραξε κατάπληκτος ο κα-πετάνιος, που δεν πίστευε στ' αυτά του. — Ναί, εξακολούθησε ο Πιέρ, τόν άκου-σα πού το έλεγε... — Μήπως κανείς λάθος, παιδί μου; — Όχι, καπετάνιο μου, διαμαρτυρήθη-κε ο νεαρός φλιμπουστιέρος. Φαίνεται πώς από καιρό είχε καταστρώσει αυτό το σχέδιο, κι' είχε παραγγείλει σ' ένα δυο καράβια Ισπανικά, με πιστούς του άνθρώ-πους, νάρθουν σε κάποιον κρυφό όρμο, που βρίσκεται κοντά στην πρωτεύουσα των Χρυσών Άετών. — Η έπιχειρήσι έπρόκειτο να γίνη αυ-τές τις μέρες, όταν έτυχε να πιάσουν τον Κόκκινο Κουρσάρο. — Τότε μπήκατε σεις νύχτα στο Μαρα-κάιμπο κι' άρπάξατε το πτώμα του άδελ-φού σας, κι' ο κυβερνήτης, μαντεύοντας πώς ή ύπόθεσι θα είχε συνέχεια, άνέβαλε την έπιχειρήσι του εναντίον των Ινδών. — Τώρα όμως, που έμεις τόν κυνηγούσα-με, άντι να πάη και τ' ευθείαν στο Τζιμ-πραλτάρ, όπως υπολογίζαμε, πονηρός κα-θος έγινε, σκέφτηκε να έπωφεληθή από την εύκαιρία, που του παρουσιαζόταν, να πάη ν' άνταμώση τους Ισπανούς στον κρυφό όρμο, και, μαζί τους, να κυριεύση την πρωτεύουσα των Χρυσών Άετών. — Μ' αυτόν τον τρόπο — καθώς τόν ά-κουσα να λέη χτές το βράδυ στον άξι-ωματικό του — πετύχαινε δυο πράγματα. — Πρώτα — πρώτα, μάς ξεγελούσε έμάς, που θα εξακολουθούσαμε το δρόμο μας προς το Τζιμπραλτάρ, όπου, φυσικά, δεν θα τόν βρίσκαμε. — Έπειτα, πετύχαινε ένα σκοπό, που ά-πο πολύν καιρό τόν είχε βάλει στο μυα-λό του: Να κυριεύση τη μυθική αυτή πο-λιτεία, να λεηλατήση τους θησαυρούς της και, συγχρόνως, να καθυποτάξη και τους τελευταίους Ινδούς, που διατηρούσαν ά-κόμα την άνεξαρτησία τους. — Το σχέδιό του είχε σατανικό! άμο-λόγησε ο Μαύρος Κουρσάρος, που είχε ά-κούσει με μεγάλη προσήχη τις πολύτιμες πληροφορίες, που του έδινε ο νεαρός φλι-μπουστιέρος. — Όλα αυτά τ' άκουσα κρυμμένος πί-σω από τον κορμό του δέντρου, εξακολου-θώσε ο Πιέρ. Δεν ήξερα τί να κάνω. Να έπιτεθώ εναντίον του κυβερνήτη και να τόν σκοτώσω, μού ήταν εύκολο. Άλλά μ' αυτό δεν θα κέρδιζα τίποτα, γιατί οί συνο-δοί του θα με ανακάλυπταν και θα μ' έ-σφαζαν επί τόπου. — Φυσικά, τ' ζωή μου δεν τη λογάριαζα. Σκεπτόμουν όμως έμάς, καπετάνιο μου. Άν δεν κατάρθωνα να σας ειδοποιήσω έγ-καίως, θα εξακολουθούσατε άνυπόπτοι το δρόμο σας και θα πέφτατε άμέσως με-τά τόν κυβερνήτη, στην ίδια ένέδρα των Ινδών. — Σκέφτηκα λοιπόν ν' άπομακρυνθώ και να προσπαθώ να σας ανακαλύψω. — Σύρθηκα, όσο μπορούσα πιο σιγά, πιο πέρα από το στρατόπεδο των Ισπανών, κι' έπειτα σκαρφάλωσα πάνω σ' ένα δέν-τρο, όπως συνηθίζα να κάνω κάθε βράδυ. — Έτσι μπορούσα κάπως ν' άναπαυτώ, και, συγχρόνως, δεν κινδύνευα πολύ κι' ά-πό τ' άγρίμια. — Άλλά, χθές το βράδυ, μ' όλη μου την

κούρασι και την εξάντλησι, γιατί τα τρό-φιμά μου είχαν τελειώσει κι' είχα σχεδόν δυο μέρες να φάω, δεν μπόρεσα να κλεί-σω μάτι. — Λίγο μετά που σκαρφάλωσα στο δέν-τρο μου, άκουσα τα φοιχτά ουλίσματα των αγρίων. Ήσαν οί Άραβάκις, που εί-χαν κυκλώσει τον Βάν Γκούλντ και τους συντρόφους του. — Άκούσα άλλεπάλληλες ντουφεκίες, που έπαιτα όμως σταμάτησαν άποτομα. — Αργότερα είδα τη φλόγα μίας δυνα-τής φωτιάς: Οί Ινδοί είχαν σουβλίσει δυο Ισπανούς στρατιώτες κι' έτοιμάζον-ταν να τους φάνε. — Ο κυβερνήτης κι' οί ύπόλοιποι σύν-τροφοί του είχαν, φαίνεται, καταρθώσει να ξεφύγουν. — Όμολογώ ότι τρόμαξα τόσο πολύ άπ' αυτό το άπείσιο θέαμα, ώστε, άντι να μείνω πάνω στο δέντρο, όπου είχα κατα-φύγει, κι' όπου δεν υπήρχε κίνδυνος να μ' ανακαλύψουν, οί Άραβάκις, γλύστρησα κάτω κι' άρχισα να τρέχω μ' όρες δυνά-μεις μού άπέμναν, χωρίς να ξέρω κι' έ-γώ πού πηγαίνω. — Μέσα στο μυαλό μου είχα μόνο μιάν έμμοχη ιδέα: Να σάς βρώ και να σας ει-δοποιήσω για την ένέδρα που είχαν στή-σει οί Ινδοί στον κυβερνήτη του Μαρα-κάιμπο, και στην όποια θα πέφτατε και σεις, μία πού τον παρακολουθούσατε. — Άλλ' ήμουν τόσο εξαντλημένος, ώστε δεν μπόρεσα να προχωρήσω πολύ. Ένοιω-νά μ' ά γονάτα μου να λυγίζουν, μία ζά-λη με κυριεύε και σωριάστηκα άναίσθητος καταγής. — Όταν άνοιξα τα μάτια μου, σάς εί-δα σκυμμένους από πάνω μου, και τότε κατάλαβα πώς τα βάσανά μου τελείωσαν και πώς ο Θεός σας έστειλε για να σώσε-τε τόν καυμένο του Υδόνικ... — Τα μάτια του νεαρού φλιμπουστιέρου είχαν βουρκώσει, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά. Κι' όλοι όμως οί σύντροφοί του, που τόν άκούσαν, ήσαν βαθεία συγκινημένοι. Ο Μαύρος Κουρσάρος τόν εξήγησε πώς είχαν έπιτεθώ εναντίον των Ινδών, πώς τους είχαν διασκορπίσει και πώς κα-τόπιν κατέφυγαν πάνω στο δέντρο, ως που οί άγριοι έφυγαν, μη μπορώντας ν' ανακαλύψουν τα ίχνη τους. — Και τώρα; ρώτησε με άγωνία ο Πιέρ. Ο Μαύρος Κουρσάρος τόν κύτταξε κά-τάματα και τόν ρώτησε: — Είσαι βέβαιος, πώς άκουσε τόν Βάν Γκούλντ να λέη πώς θα πήγαυε στην Πόλι των Χρυσών Άετών; — Ναί, καπετάνιο μου, άπάντησε ζω-ηρά ο νεαρός φλιμπουστιέρος. Ο Κουρσάρος στράφηκε τότε προς τους συντρόφους του. — Άκούσατε; τους είπε. Ο κυβερνή-της, που κυνηγάμε, πάει στην Πόλι των Χρυσών Άετών. Έκει θα πάμε κι' έμεις! — Και γιατί να μην πάμε; έκαμε, κου-

νώντας με άδιαφορία τους ώμους του ά γενναίος Καρμώ. — Έτσι υπάρχει έλπίδα, να σφίξω στην άγκαλιά μου και τόν φίλο μου τόν Υδόνικ! — Από κίνδυνο σε κίνδυνο — Ο Μαύρος Κουρσάρος συγκινηθηκε ά-πο την εκδήλωσι αυτή έμπιστοσύνης, που τού έδειχναν οί σύντροφοί του. — Στράφηκε πάλι προς τον Πιέρ και τόν ρώτησε: — Ξέρεις κατά πού πέφτει αυτή ή πο-λιτεία; — Ο μικρός φλιμπουστιέρος έδειξε προς τα νοτιοανατολικά. — Κατά κεί, είπε άδίσταχτα. — Ο Μαύρος Κουρσάρος έμεινε λίγες στιγμές συλλογισμένος, κι' έπειτα κύτ-ταξε τους συντρόφους του κατάματα, έναν έναν. — Άκούσατε τί είπε ο Πιέρ, άρχισε να λέη με τη βαθεία του φωνή. Ο άνθρωπος, που παρακολουθώμε, και πού έχω όρκι-στη να τόν εξοντώσω, δεν πηγαίνει πια στο Τζιμπραλτάρ, όπως υπολογίζαμε, άλ-λά στην Πόλι των Χρυσών Άετών. Όταν άρχισα να τόν κυνηγάμε, όταν δεχτήκα-τε να ρητή μαζί μου, άψηφώντας τους κινδύνους της ζούγκλας, είχατε ύπ' όψι-σας, όπως, άλλωστε, το είχα κι' εγώ, πώς θα τόν προφτάναμε στο δρόμο, πριν άπο το Τζιμπραλτάρ, και πώς θα κανονίζαμε τους λογαριασμούς μας. Θα πολεμούσαμε σχεδόν ένας προς ένα... Άλλά κι' αν ά-κόμα δεν τόν προφτάναμε στο δρόμο και κατάρθωνε να φτάση στο Τζιμπραλτάρ, θα είχαμε τη βοήθεια των συντρόφων μας, γιατί, καθώς ξέρετε, ο Όλονναίος με τόν Βάσκο, που τους άφήσαμε στο Μαρακά-ιμπο, θα τραβούσαν και τ' ευθείαν, με τα καράβια τους, στο Τζιμπραλτάρ. Έτσι δεν είναι; — Ναί, άπάντησαν οί φλιμπουστιέροι κι' ο νέγρος. — Άπ' αυτά όλα όμως πού υπολογίζα-με, συνέχισε ο Μαύρος Κουρσάρος, τίπο-τα δεν έγινε. Ούτε έμεις προφτάσαμε τόν Βάν Γκούλντ στο δρόμο, ούτε αυτός πη-γαίνει στο Τζιμπραλτάρ, προς το παρόν τουλάχιστον. Πηγαίνει στην πρωτεύουσα των Χρυσών Άετών, όπου θα ένωθή με τους δικούς του. Τί πρέπει να γίνη τώ-ρα; Να τόν κυνηγήσουμε ως την πρωτεύ-ουσα των αγρίων, όπου, άλλωστε, βρίσκε-ται αιχμάλωτος κι' ο Υδόνικ; Ή να πά-με και τ' ευθείαν στο Τζιμπραλτάρ και ν' άνταμώσουμε τόν Όλονναίο και τους άλ-λους Άδελφούς της Άκτής; — Έσ' τί γνώμη έχεις, καπετάνιο; ρώτησε ο Καρμώ. — Σας άφινω ελεύθερους να διαλέξετε ποιο δρόμο θέλετε ν' άκολουθήσετε, άπάν-τησε υπερόψανα ο Μαύρος Κουρσάρος. Έγώ, κι' αν άκόμα προτιμήσετε να τρα-βήσετε για το Τζιμπραλτάρ, θα προχωρή-σω προς την Πόλι των Χρυσών Άετών. — Ορκίστηκε να εκδικηθώ τόν άδικο θάνα-

ΕΝΑΣ ΕΠΙΜΟΝΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ
— "Άσε με χριστιανέ μου, να σταθώ πρώτα στα πόδια μου!... (Σκίτσος Α. Θεοφιλοπούλου)

το των αδελφών μου, κι' ο δολοφόνος τους δεν θα μου ξεφύγει! "Οχι!"

Τα μάτια του καπετάνιου πετούσαν άστραπές, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά.

Ο Καρμώ κύτταξε τους συντρόφους του, σαν να θέλε να τους συμβουλευτεί. "Ολων τα βλέμματα εξέφραζαν την ίδια αποφασιστικότητα, την ίδια θέληση."

Ο φλιμπουστιέρος λοιπόν έσφιξε τη ζώνη του, από την οποία κρεμόταν η πλατεϊά ναυτική του σπάθα, πέρασε στον ώμο το μακρύκαννο τουφέκι του, κι' είπε απλά:

— Δείξε μας το δρόμο, καπετάνιο. Σε ακολουθούμε!

Ο Μαύρος Κουρσάρος έσφιξε με συγκίνηση τα χέρια των πιστών του συντρόφων.

— Σας εύχαριστώ, ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε. Δεν έπρεπε ν' αμφιβάλλω για σας...

★

Μέσα από την πυκνή ζούγκλα, άρχισαν να προχωρούν, ο ένας πίσω από τον άλλον, βαδίζοντας προς τα νοτιοανατολικά.

Ο δρόμος, όπως πάντοτε, ήταν δύσκολος, κι' έπρεπε να σταματούν κάθε τόσο, για να κόψουν τις πυκνές, μπερδεμένες λιάνες, που τους έφραζαν τη δίοδο.

Κατά το μεσημέρι, σταμάτησαν σ' ένα μικρό ξεφύτο, για να φάνε και να ξεκουραστούν λίγο.

Έπειτα συνέχισαν την πορεία τους, με τα όπλα στα χέρια, έτοιμοι ν' αντιμετωπίσουν οποιοδήποτε κίνδυνο.

Παραδόξως, όμως, δεν συνήτησαν κανένα 'Ινδό, κι' αυτό, αντί να τους ήσυχάσει, τους ανησύχησε περισσότερο. Ήταν άδύνατο οι 'Αραβάκι να είχαν απομακρυνθεί τόσο πολύ, ώστε να μην είχαν αντιληφθεί τους άσπονδους έχθρους των, τους Λευκούς.

— Ίσως μας στήνουν παγίδα, ψιθύρισε ο Μαύρος Κουρσάρος. Τό νού σας, φίλοι μου. Να μην ξελαοκραίνω κανείς...

Οι φλιμπουστιέροι ακολουθούσαν τις οδηγίες του πιστά. Πήγαιναν ο ένας πίσω από τον άλλον, με το δάχτυλο στη σκαντάλη του όπλου. Άλλ' η ίδια απόλυτη έρημια βασιλευσε γύρω τους καταθλιπτική...

★

Μιά ώρα μετά τη μεσημβρινή τους στάση, έφτασαν σ' ένα μικρό ποτάμι, που οι όχθες του κόβονταν απότομα. Μιά πρόχειρη γέφυρα, από λιάνες, συνέδε τις δυο όχθες. Κάτω, στα βαλτόνερα, έβλεπαν να σαλεύουν τα άπαισια κεφάλια τους και τις φοβιδωτές ουρές των πολυάρθριμων κροκόδειλων.

Ο Μαύρος Κουρσάρος κύτταξε γύρω του, σ' ένα φοβόταν κάποια παγίδα. "Απόλυτη σιωπή όμως βασιλευσε παντού."

Τότε, με το ξίφος γυμνό, πέρασε πρώτος την κλονούμενη φυτική γέφυρα, και, σ' λίγο, Βρισκόταν στην αντίκρουνη όχθη.

Ο Καρμώ μιμήθηκε άμέσως το παράδειγμα του, κι' έπειτα ο Βάν Στύλλερ, ο 'Ισπανός, ο νέγρος, και, τελευταίος, ο Πιέρ.

Άλλά, καθώς ο μικρός φλιμπουστιέρος βρισκόταν στη μέση σχεδόν της γέφυρας, πολυάρθριμοι 'Ινδοί, πριν, ως εκείνη την ώρα, ήταν κρυμμένοι πίσω από τις λόχμες της όχθης, που είχαν εγκαταλείψει οι τολμηροί κουρσάροι. Βγήκαν από τις κρυψώνες τους κι' ώρμησαν προς τη γέφυρα.

Ενας απ' αυτούς, με δυο δυνατά χτυπήματα του τσεκουριού του, έκοψε τις λιάνες, ενώ οι άλλοι έρριχναν σύννεφο βελών εναντίον των φλιμπουστιέρων, που βρίσκονταν στην αντίκρουνη όχθη.

Όλα αυτά έγιναν με τόση άστραπιαία ταχύτητα, ώστε ο Μαύρος Κουρσάρος κι οι σύντροφοί του δεν πρόφτασαν να πυροβολήσουν. Όταν, τέλος, στήνθηκαν από την ταραχή τους και διασκόρπισαν τους 'Ινδούς με μερικές σφαίρες, η φυτική γέφυρα ήταν ήδη κομμένη, κι' ο Πιέρ είχε πέσει μέσα στο ποτάμι!

Ηδη οι κροκόδειλοι έσπευδαν να καταβροχθίσουν το θήραμα εκείνο, που τους έπεσε απ' τον ουράνο...

Ο Πιέρ πάλευε μ' όλη του τη δύναμη, για να κολυμπήσει προς την απότομη όχθη, κλωτσώντας τα νερά για ν' απομακρύνει τα θηρία.

Άλλ' ήδη ο Μαύρος Κουρσάρος έσπευ-

δε να τον βοηθήσει. Χωρίς να διατάσει, άρπάχτηκε από τις λιάνες της κομμένης γέφυρας και κατέβηκε ως την επιφάνεια του ποταμού. "Άπλωσε το χέρι του, άρπαξε τον Πιέρ από τη μέση και ξανάρριξε ν' ανεβαίνει. Από πάνω, οι σύντροφοί του βοηθούσαν, σέρνοντας τις λιάνες, που έτρεξαν κάτω από το διπλό βάρος."

Στο άναμεταξύ ο νέγρος κι' ο 'Ισπανός εξακολουθούσαν να πυροβολούν κάθε τόσο, προς την αντίκρουνη όχθη. Άλλά κανένας 'Ινδός δεν φαινόταν πιά, ούτε κανένα άλλο βέλος σφύριζε στον αέρα.

Τέλος, ο Μαύρος Κουρσάρος, σέρνοντας πάντοτε τον Πιέρ, κατώρθωσε να σκαρφαλώσει στην όχθη. Είχαν σωθεί!

Τα ρούχα του νεαρού φλιμπουστιέρου άχνιζαν κάτω από τις φλογερές ακτίνες του ήλιου, και, σ' ελίγη ώρα, είχε στεγνώσει έντελώς.

— Δρόμο τώρα! είπε αποφασιστικά ο Μαύρος Κουρσάρος.

Κι' εξακολουθούσαν την πορεία τους, προσέχοντας πάντοτε γύρω τους, μην τυχόν τους παραμύθωναν οι 'Ινδοί.

Εσφινικά, ο Καρμώ, που πήγαινε λίγα μέτρα μπροστά, σταμάτησε και στράφηκε προς τους συντρόφους του.

— Κυττάχτε εκεί! τους είπε, δείχνοντας ένα σημείο του δάσους, όπου τα δέντρα ήταν αραιότερα.

Οι σύντροφοί του πρόσεξαν το μέρος που τους έδειχνε, και διέκριναν μία στήλη κατάνυρουν καπνού, που υψωνόταν στον ολοκάθαρο ουράνο.

— Φωτιά! φώναξε ο Βάν Στύλλερ.

— Μήπως οι 'Ινδοί καινέ τα δάση για να μας έμποδίσουν να προχωρήσουμε; ρώτησε ο νέγρος.

— Αυτό θα το ιδούμε! απάντησε συνωφρωμένος ο Μαύρος Κουρσάρος.

Κι' έτάχυνε το βήμα του, ακολουθούμενος πάντοτε από τους συντρόφους του.

Σ' ελίγη έφτασαν σ' ένα ύψωμα.

Κατάβλεψαν, σ' ελίγη μικρή κοιλάδα, απλώνονταν η μυθική πολιτεία των Χρυσών Αετών!

Άλλ' ένα πυκνό σύννεφο καπνού σκέπαζε την πόλη με τα ύπεροχα κτίρια και τις χρυσές στέγες των ναών της...

Μέσα από τις φλόγες

"Όταν η Γιαλίτα άντελήφθη τον κίνδυνο που διέτρεχε η πρωτεύουσα, φοβούμενη για τη ζωή του 'Υδόνικ, έσπευσε να τον πάρει από το δωμάτιό του, και να τον οδηγήσει στην κρύπτη του Ναού."

Πέρασαν ένα μυστικό διάδρομο, κατέβηκαν μερικές σκαλές και βρέθηκαν σ' ένα τεράστιο υπόγειο φωτισμένο από μεγάλους ολόχρυσους λυχνούς, που κρέμονταν από την οροφή.

Γιγάντια είδωλα, από σφυρηλατημένο

— Σας άρεσει αυτός ο περίπατος με τη βάρκα; — Καλή είναι η βάρκα... Αυτή τη βάρκα δεν μπορώ να υποφέρω!...

— Άλλ' ήδη ο Μαύρος Κουρσάρος έσπευ-

χρυσάφι, στολισμένα με πολύτιμες πέτρες, ήταν στημένα πάνω σε βωμούς, στη μέση του υπογείου. "Ήσαν οι θεοί της φυλής των Χρυσών Αετών, κι' η κρύπτη εκείνη ήταν το 'Αδυτο των 'Αδυτών, που το φύλαγαν από τους βεβήλους κάτι άπαισια τεράστια φείδια!"

— Μείνε ήσυχος εδώ και μη φοβάσαι! είπε η Γιαλίτα στον 'Υδόνικ. Είναι το μόνο μέρος όπου ο θεός μου κι' οι ιερείς του δεν θα σκεφθούν να σ' αναζητήσουν. Τα φείδια είναι ταισμένα και δεν θα σου έπιτεθούν!

Και του έσφιξε με συγκίνηση τα χέρια, σ' ελίγη ώρα, που του δώση περισσότερο θάρρος.

— Δεν θα μείνης μαζί μου; την ρώτησε ο νεαρός φλιμπουστιέρος, που, πλάι στη μικρή πριγκήπισσα, ένοιωθε μεγαλειότερη σιγουριά.

— Όχι, 'Υδόνικ, του απάντησε εκείνη σοβαρά. Η πατρίδα μου κινδυνεύει και πρέπει να πάω να ιδώ τι συμβαίνει. Άλλά μέινε ήσυχος, δεν θα σ' εγκαταλείψω. Θα ξανάρθω γιατί σε αγαπώ!

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Γιαλίτα! ψιθύρισε με πάθος ο νεαρός φλιμπουστιέρος.

Και, με μίση όρμηφτη κίνηση, έπεσαν ο ένας στην άγκυαλιά του άλλου, κι' άλλαξαν το πρώτο τους φιλή, στη μυστηριώδη εκείνη κρύπτη του Ναού, πλάι στα παράξενα είδωλα, που τα φύλαγαν τα γιγάντια φείδια...

Έπειτα η Γιαλίτα έφυγε από το μυστικό διάδρομο, αφήνοντας τον 'Υδόνικ μονάχο του...

★

"Όταν έφτασε στην είσοδο του Ναού, η μικρή πριγκήπισσα είδε τις πρώτες φλόγες να υψώνονται από τ' ακρινά σπίτια της πόλεως."

Ήσαν οι 'Ισπανοί του Βάν Γκούλντ που είχαν έπιτεθη έσφινικά, είχαν κυριέψει τα τείχη της πρωτεύουσας των Χρυσών Αετών κι' είχαν βάλει φωτιά, για να σκορπίσουν τον πανικό.

Ηδη, σ' όλους τους δρόμους, ακούγονταν πυροβολισμοί, άγχομαχητά πληγμένων, κραυγές γυναικοπαίδων, που έτρεχαν ανάμεσα από τις φλόγες, αναζητώντας του κάκου κάποιο καταφύγιο...

Η Γιαλίτα προχώρησε μέσα από τον καπνό και την άναταραχή, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει που είχαν καταφύγει ο θεός της με τους άλλους ιερείς του Ναού και με τους σωματοφύλακες τους.

Εσφινικά, καθώς έστριβε τη γωνία ενός δρόμου, ένοιωσε δυο στίβαρα χέρια να την άρπάζουν από τη μέση.

Ήταν ένας από τους ανθρώπους του Βάν Γκούλντ, που, βλέποντας το πολυτέλές ντύσιμό της, μαντέψε πως έπρόκειτο για κάποια πριγκήπισσα των Χρυσών Αετών και σκέφθηκε ότι θα μπορούσε να πάρη πολλά λύτρα, αν την αϊχμαλώτιζε.

Άλλά δεν πρόφτασε να χαρή την έπιτυχία του.

Ηδη, από τον αντίκρουνο δρόμο, μιά όμάδα φλιμπουστιέρων προχωρούσε, με τα σπαθιά στα χέρια. Ήσαν ο Μαύρος Κουρσάρος κι' οι σύντροφοί του, που, έπωφελούμενοι της άναστατώσεως, είχαν μπει στην πόλη.

Ο Πιέρ είδε τη Γιαλίτα, που την κρατούσε ο 'Ισπανός, και την αναγνώρισε. Ήταν η μικρή 'Ινδή πριγκήπισσα, που την είχαν σώσει, άλλοτε, μέσα στη ζούγκλα, και που είχε δώσει το πολύτιμο δαχτυλίδι στον 'Υδόνικ.

Κραδαίνοντας τη ναυτική του σπάθα, ο νεαρός φλιμπουστιέρος ώρμησε άπάνω στον 'Ισπανό, και, προτού εκείνος προφτάσει ν' άμυνθ' μ' ένα δυνατό χτύπημα του άνοιξε στα δύο το κεφάλι.

Πήρε έπειτα τη Γιαλίτα από το χέρι και της είπε φιλικά:

— Μη φοβάσαι! Είμαστε φίλοι σου...

Η 'Ινδή πριγκήπισσα, που τον αναγνώρισε, του χαμογέλασε.

— Δεν φοβάμαι, του απάντησε. Ξέρω πως εσείς δεν είσαστε έχθροί μας...

Κι' έσπευσε ν' απομακρυνθ' έπιστρέφοντας στο Ναό.

★

Στο άναμεταξύ, οι 'Ισπανοί είχαν χυθ' σ' άλλεπάλληλα κύματα, μέσα στην πόλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΑΝΔΡΙΚΑ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ

Μιά μόδα που χρονολογείται από χ'λιετηρίδες

Η γυναίκα με άνδρικό πανταλόνι κά-θε άλλο παρά άποτελεί έφευρεση της έποχής μας. Οι γυναίκες διεξέδκησαν άνάκαθεν το δικαίωμα να ντύνονται όπως και οι άντρες και «ο άγών για το άνδρικό πανταλόνι» χρονολογείται από τον 12ο ή τον 13ο αιώνα. Σχετικά με αυτό τον άγώνα υπάρχει, μάλιστα, μία παλαιότητα άφηγησις, που είναι γνωστή ως «μύθος του κυρίου Χαίνε και της κυρίας 'Αγνης».

Ο Χαίνε — λέει αυτός ο μύθος — ήταν ένας φιλήσυχος άνθρωπος, που άγαπούσε την οικογενειακή γαλήνη και ήρεμία. Άλλ' η γυναίκα του δεν τον άφηνε να ήσυχάσει με τις φωνές και τις γκρίνιες της. Γιατί είχε την άπαιτήσι να έχη αυτή τον πρώτο λόγο σε όλα. Ο άντρας της είχε χάσει πιά την ύπομνη του και μία μέρα της είπε:

— Θα βάλης τα πανταλόνια μου στη μέση της αΐλης και όποιος από τους δυο προφτάσει να τα πάρη πρώτος, εκείνος θα διευθύνη το σπίτι!

Ο περίεργος άγών διεξήχθη μπροστά σε πολλούς μαστρες.

Στην αρχή, η τύχη ευόνησε την 'Αγνη. Άλλ' ο άντρας της την έεπέρασε σε λίγο και πρόφτασε να φορέσει αυτός τα πανταλόνια.

Από τότε, καταλήγει ο παλιός μύθος, η κυρία 'Αγνη έγινε ένα άγελαϊκό πλάσμα και έκανε μόνο ό,τι της έλεγε ο άντρας της.

Ο «άγών για το πανταλόνι» κατέχει επίσης μία μεγάλη θέση στην παλαιότερη λογογραφία και χαρακτική. Στην ιστορική μητρόπολη της Αμιένης π.χ. βρίσκεται μία περίφημη έυλογγραφία, που παριστά τον άγώνα των γυναικών για την κατάκτηση του άνδρικού πανταλόνι.

— Για να τρομάξετε τους λαγούς φορέσατε, κυρία θαρώνη, αυτό το κοστούμι; (Από μία γελοιογραφία του 1895).

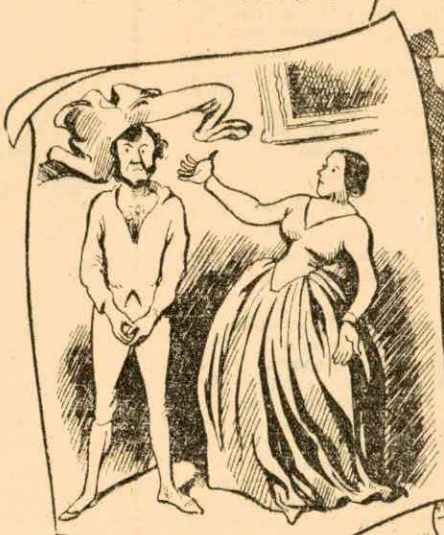
★

Μεταξύ των γυναικών που εύρισκαν εύχρηστο να ντύνονται σαν άντρες πρέπει ν' αναφέρωμε επίσης τη βασίλισσα της Σουηδίας Κροστίνη, την Αικατερίνη της Ρωσίας, τη Μαρία 'Αντουανέττα, την πριγκήπισσα Ουλρίκα 'Ελεονώρα, τη Λόλα Μοντέζ και τη Γεωργία Σάνδη.

Η Γαλλία ποιήτρια Λουίζα Λαμπέ, που έζησε στη Λωάνα κατά τον 16ο αιώνα, συνήθιζε, έξ' άλλου, να ντύνεται και ν' αναμφισβητείται σαν άντρας. Άλλ' ήταν τόσο όμορφη, ώστε της συγχωρούσαν προθυμιά τις εκκεντρικότητές της.

Κατά την ίδια περίπου έποχή παιζόταν στο Παρίσι ένα είδος σκέτι, που είχε τον τίτλο: «Η Μασσαλιώτις των γυναικών». Πάνω στη σκηνή έμσνιζο-

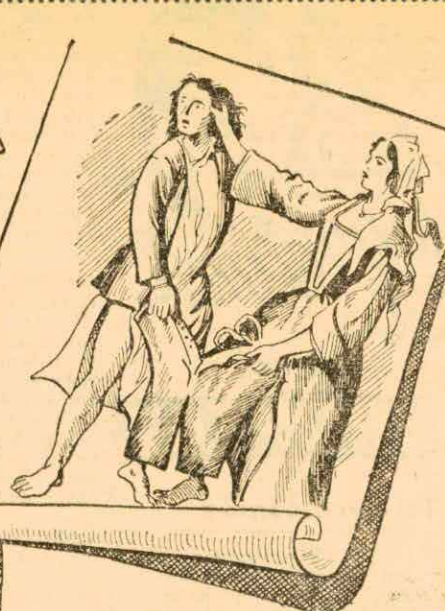
νιού. Ο Βάν Μέγκεν, έξ' άλλου, σ' ένα χαρακτηριστικό έργο του, που χρονολογείται από το 1480, παριστά μία γυναίκα με πανταλόνια, που κρατάει ένα ραβδί στο χέρι της και παρακολουθεί με ά-

Ανω: Ο δυστυχώς άστυχος λέει στην γυναίκα του: «Δεν φτάνει που φοράς τα πανταλόνια μου, άλλα και με χιτάς με αυτά στο κεφάλι». (Από μία γελοιογραφία του Ντωμέ, 1842). Κάτω: Η Γεωργία Σάνδη και η Λόλα Μοντέζ.

πειλητικό βλέμμα τον άντρα της που πλένει τα πιάτα. Ο Νιούτον επίσης σ' έναν πίνακά του του έτους 1790 απεικονίζει έναν άντρα με πουκάμισο, που προσπαθεί ν' άποσπασ' τα πανταλόνια του από τα χέρια της γυναίκας του.

Κατά την ίδια περίπου έποχή παιζόταν στο Παρίσι ένα είδος σκέτι, που είχε τον τίτλο: «Η Μασσαλιώτις των γυναικών». Πάνω στη σκηνή έμσνιζο-

Ο «Άγών για το πανταλόνι». (Από μία γαλλική χαλκογραφία του 16ου αιώνα).

ταν μία γυναίκα με ξέπλεκα μαλλιά, που κρατούσε στο χέρι της μία σκούπα, μ' ένα άνδρικό πανταλόνι στην κορυφή. Αυτή ήταν η σημαία των γυναικών...

Χωρίς ν' ανατρέξωμε στις Άμαζόνες και στη βασίλισσά των Θαλέστρι-δα, ή στη Ζηνοβία ή ακόμη στην περίφημη Αίγυπτια βασίλισσα Χατασσόν, θα μπορούσαμε να βρούμε τις πρώτες γυναίκες με πανταλόνια στις συζυγούς των Σταυροφόρων, που έλαβαν μέρος στην έκστρατεία για την άπελευθέρωσι των 'Αγίων Τόπων. Κατά την πολιορκία της Πτολεμαίδος, οι Τούρκοι αϊχμαλώτισαν τρεις Σταυροφόρους, που, όπως άποδείχθηκε κατόπιν, ήταν γυναίκες. Οι δυστυχισμένες πληρώσαν ακριβά το θάρρος τους. Γιατί οι Μουσουλμάνοι, αφού τις κακοποίησαν με το χειρότερο τρόπο, έκοψαν τους μαστούς των και τους πέταξαν στο στρατόπεδο των Χριστιανών.

Κατά τον 16ο αιώνα, πολλές κυρίες της άνωτάτης άριστοκρατίας στη Γαλλία, όπως η δούκισσα ντε Λογκέβιλ, η δούκισσα ντε Μομπανσιέ και άργότερα οι δούκισσες ντε Σεβρέζ και Μομπανσιόν συνήθιζαν να φορούν άντρικά ρούχα και να παίρνουν μέρος στους πολέμους της έποχής.

Μιά άλλη κυρία της άριστοκρατίας είχε γίνει περίφημη ως «επίπότη Βαλταζάρ» και είχε προκαλέσει φλογερούς έρωτες στην καρδιά πολλών κοριτσιών, που άγνοούσαν το πραγματικό φύλο της.

Η βασίλισσα της Κύπρου Κατερίνα Κορνάρο άπέχθανε επίσης τα ρούχα του φύλου της και συνήθιζε να παρουσιάζεται και σ' αυτές ακόμη τις έπίσημες δεξιώσεις με άνδρική ένδυμασία. Ένας πρόδρομος των νεωτέρων γελοιογράφων την παρουσιάζει σε μία καρικατούρα με μουστάκια και γενύα.

Μεταξύ των γυναικών που εύρισκαν εύχρηστο να ντύνονται σαν άντρες πρέπει ν' αναφέρωμε επίσης τη βασίλισσα της Σουηδίας Κροστίνη, την Αικατερίνη της Ρωσίας, τη Μαρία 'Αντουανέττα, την πριγκήπισσα Ουλρίκα 'Ελεονώρα, τη Λόλα Μοντέζ και τη Γεωργία Σάνδη.

Η Γαλλία ποιήτρια Λουίζα Λαμπέ, που έζησε στη Λωάνα κατά τον 16ο αιώνα, συνήθιζε, έξ' άλλου, να ντύνεται και ν' αναμφισβητείται σαν άντρας. Άλλ' ήταν τόσο όμορφη, ώστε της συγχωρούσαν προθυμιά τις εκκεντρικότητές της.

Ιστορίες αλητών

Ένα βράδυ ο υπαστυνόμος της Γενικής Ασφαλείας κ. Κανελλόπουλος είχε βγή περιπολία με την ομάδα του μέσα στη μυστηριώδη αθηναϊκή νύχτα. Τραβήξαν κατά το Ζάππειο, φέρανε βόλτα τις στήλες του Ολυμπίου Διός, ανηφόρισαν προς την Ακρόπολη, το Μνημείο του Φιλοπάππου και το Αστεροσκοπείο και κατηφόρισαν κατόπιν προς το Θησείο και τη Λαχαναγορά. Ζητούσαν να βρουν δυο «καλά παιδιά» από τον κόσμο των αλητών που είχαν μπλέξει σε μια σοβαρή εγκληματική υπόθεση. Αχώριστη παρέα του κ. Κανελλόπουλου ήταν ο καλός αστυνομικός Σκαλιδάκης που ήξερε έναν προς έναν όλους αυτούς τους αλητές που «κούρνιαζαν» στις σπηλιές, που αναπαύονταν στους αρχαιο-λογικούς χώρους και που τους έπαιρνε συχνά ο ύπνος πάνω στα παγκάκια των κήπων.

Οι αστυνομικοί πλησίαζαν αθόρυβα κοντά σε κάθε αλήτη ρίχνανε το φως του ηλεκτρικού φαναριού στο προσωπό του, τον αναγνώριζαν και συνέχιζαν το δρόμο τους. Τους ήξεραν όλους, όπως είπαμε. Τον «Αγλαΐα», τον «Λαλαΐα», τον «Φύσα-ρούφα», τον «Πρίγκιπα της Ιουσίας», τον «Κεκέ», τον «Ισθόδια», τον «Γιαντρά», τον «Οοολόσο» κι ένα σωρό άλλους.

Ο «Αγλαΐας» ήταν μισότρελλος από έρωτα. Υπηρετής άλλοτε σ' ένα σπίτι του Κολωνακίου είχε ερωτευθεί την ωμορφη κόρη της κυρίας του. Τον έκανε γουστό κι εκείνη γιατί ήταν αγαθός, κουτούτσικος.

Μιά ημέρα όμως η ωμορφη νέα, όπως ήταν φυσικό, παντρεύτηκε κι έφυγε για το εξωτερικό με τον άντρα της. Της ζήτησε ο «Αγλαΐας» να τον πάρη κοντά της, να τον έχει σαν σκύλο της, να πέφτει κάτω να τον παταει. Να σβύνει το τσιγάρο της στα χέρια του. Να τον κάνει ό,τι θέλει, να τον αφήνει νηστικό, να μη τον πληρώνει. Άλλα ούτε σημασία είχε παρακλήσεις του εκείνη. Τότε σάλεψαν τα μυαλά του «Αγλαΐα». Έφυγε από το αρχοντικό σπίτι, έπεσε στον ύπνο κι έγινε αλήτης. Κάποτε τολμήσε στην παρέα του να ειπή τον πόνο που τον βασάνιζε.

— Και πώς το λέγανε, ρέ, το σκληρόκαρδο; ρώτησαν εκείνοι. Αυτός όμως αρνήθηκε να ειπή τ' όνομά της. Τον στρίμωξαν και γιό να γλυτώσει τους είπε ένα ψευτικό όνομα: Αγλαΐα. Έτσι τον βάφτισαν «Αγλαΐα» κι έτσι έγινε γνωστός στον αλητόκοσμο.

Ο «Λαλαΐας» είχε πιά συχωρεμένος από το Θεό. Ήτανε μια νύχτα από το κρύο. Ήταν φυστικός της Παλλής Αθήνας. Πούλαγε φυ-

στίκια και καθουρντισμένα αμύγδαλα. Μά είχε αδυναμία στις γυναίκες. Όλα του τα λεφτά τα έτρωγαν οι πεταλούδες του έρωτος. Τέλος τον αρρώστησαν βαρεία και τρομαζε να συνέλθει. Μά δεν είχε πιά κουράγιο να συνεχίσει τη δουλειά του. Ξέπεσε στον ύπνο κι άρχισε να σκαλίζει τους τεκένιδες των σκουπιδιών μπώες βοή τίποτε φαγώσιμο. Μιά νύχτα τέλος ξύλιασε από το κρύο και ήσυχασε από τα βάσανα...

Ο «Φύσα-ρούφας», άρχιζε πάντα κάθε κουδέντα του μ' αυτές τις λέξεις: «Φύσα-ρούφα αδερφάκι!...» Ο «Κεκέ» λεγόταν έτσι γιατί ήταν βραδυγλωσσος κι ο «Ισθόδια» γιατί διαρκώς διηγείτο φοβερές φανταστικές εγκληματικές μονοδρίες του και φυλακίσεις του. Ο «Οοολόσο» πάλι ήταν ένας γιγαντοσώμος αλήτης που έδρασε άλλοτε ως αρχηγός των κλακέρ των θεάτρων. Μαζευε την παρέα του ανέβαινε στο υπέρωχο και με το αζημίωτο, χειροκροτούσε τις νεαρές καλλιτέχνιδες που ήθελε να ενισχύσει στο στάδιο τους. Στο τέλος, του νούμερου, έτσι για μεράκι, πατούσε μια άγριοφωνάρα:

— «Οοολόσο!...»

Και η κραυγή του έγινε παρατσούκλι του.

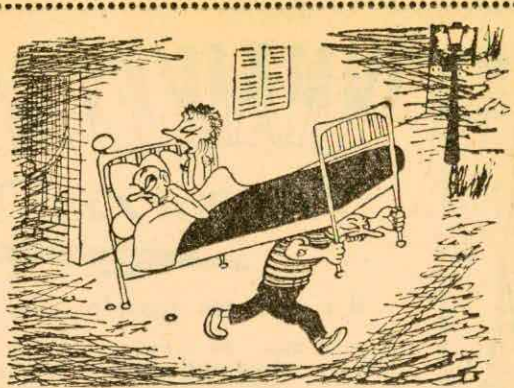
Όλος αυτός ο κόσμος των αλητών ήταν γνωστός στον κ. Κανελλόπουλο.

Σ' ένα παγκάκι όμως είδαν να κοιμάται έναν ρακένδυτο άνθρωπο. Στάθηκαν περιέργοι. Η φυσιογνωμία του γέροντος αλήτη ήταν ευγενική. Τον ξύπνησαν. Φαίνονταν στενοχωρημένος. Κύτταξαν την ταυτότητά του. Κι είδαν μ' έκπληξη ότι ήταν ο Αριστέιδης Β. έτών 70 κτηματίας κι ότι καθόταν στην Κυψέλη. Περιέργοι, τον φέρανε στη Γενική Ασφάλεια. Εκεί έγινε η εξακρίβωση της ταυτότητάς του κι αποκαλύφθηκε η τραγωδία του. Ο Β. ήταν πραγματικά κτηματίας. Είχε μείνει χήρος από πολλά χρόνια και μόνος του αναθρεψε το ωμορφο κορίτσι του. Το σπούδασε, έκανε χιλίες θυσίες γι' αυτό, γιατί του είχε μια παθολογική αγάπη. Τέλος το κορίτσι ερωτεύτηκε έναν νέο και θέλησε να τον παντρευτεί. Ο πατέρας του δεν έφερε αντίρρηση. Δέχθηκε ακόμη, να γράψι όλη την περιουσία του στο παιδί του και να του τη δώσει για προίκα. Ακόμη και το σπίτι που καθότανε. Δεν φανταζόταν ποτέ το κακό που έπρόκειτο να συμβεί. Ο γαμπρός του ήταν ένας ασυνείδητος παληάνθρωπος. Έκανε τη γυναίκα του να μην έχει μάτια να ιδεί τον πατέρα της, και μία μέρα τον έδιωξαν σαν σκύλο από το ίδιο του το σπίτι. Από τότε ο Αριστέιδης Β. άστεγος και πεινασμένος κοιμόταν στα παγκάκια και ζούσε ζητιανεύοντας!...

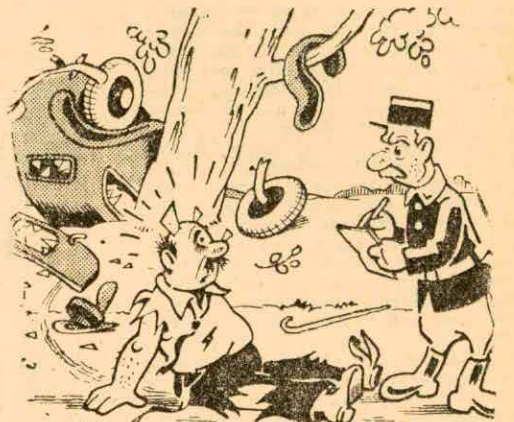
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Πουλίζει ποντίκι

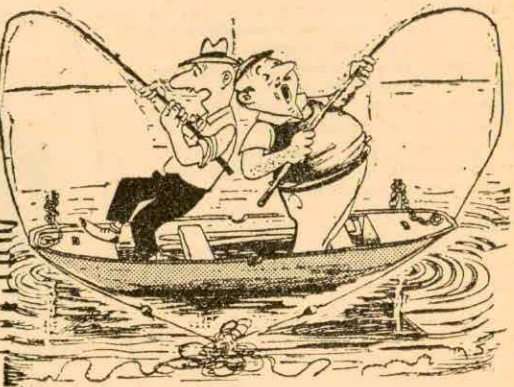
Ένας πρώην μποκάλης από ουέρενθ της Αγγλίας, άρχισε πρό 3 έτών ν' ανατρέφει όληρη παντρία, για διακέδασι των παιδιών του. Δεν άργησε ωστόσο να καταλάβει ότι έπρόκειτο για μια δουλειά επικερδέστερη απ' τη μπακαλική, κι έτσι σήμερα έχει απορροφή αποκλειστικά σ' αυτήν. Έχει αποκτήσει 4.000 άσπρα ποντίκια, που κατοικούν σε μικρά ξύλινα κουτιά και περνούν, ειδική μερίδα τροφικών με δελτία. Κάθε βδομάδα αγοράζουν περί τα 400 απ' αυτά διάφορα ισάρικα και βιολογικά εργαστήρια και τα χρησιμοποιούν ως πειραματόζωα. Ο πρωτότυπος επιχειρηματίας έλπιζε πολύ γρήγορα να διπλασιάσει τα ποντίκια του και τον κύκλο ένοσσιών του.

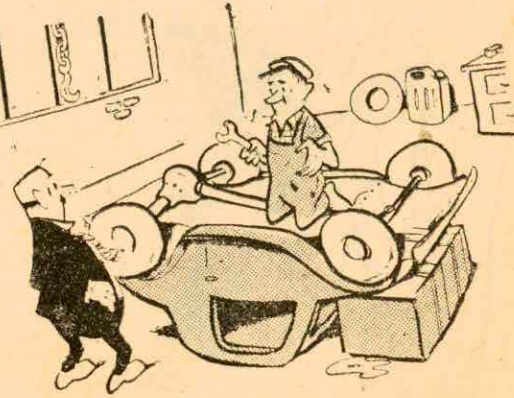
— Ξύπνα, Ανδρέα!... Κάποιος κλέφτης είναι κάτω απ' το κρεβάτι!

— Πήγαίνες με τέσσερα χιλιόμετρα την ώρα. Θέλεις να με κοροϊδέψεις κιόλας;
— Όχι!... Έγώ είμαι ο πεζός!...

— Έπιασα κάτι πολύ βαρύ!...
— Κι' εγώ!...

— Το βρίσκω αυτό πιο πρακτικό απ' το να χωνόμαι διαρκώς κάτω απ' τ' αυτοκίνητα.

Απ' όλες τις πράξεις του Μεγάλου Ναπολέοντος, εκείνη που συνετάραξε μιαν ολόκληρη εποχή την Ευρώπη, εκείνη, που συζητήθηκε με βιαιότητα περισσότερο απ' όλες, εκείνη, που η ανάμνησή της τον κατέδιωκε ως τις τελευταίες του στιγμές, στο Βράχο της Αγίας Ελένης, ήταν η διαταγή του για τη σύλληψη, τη συνοπτική δίκη και την εκτέλεση του νεαρού δούκα ντ' Εγγκιέν.

Κι' απ' απ' αυτή την τραγική ιστορία του νεαρού αριστοκράτη, που τον άρπαξε, μια νύχτα, ένα απόσπασμα και τον ώδηγησε στη φυλακή, απ' όπου σύρθηκε, σχεδόν κατ' ευθείαν στον τάφο, τι νομίζετε πως έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση σ' έναν αστυνομικό της Ασφαλείας της εποχής εκείνης; Το σκυλί του δούκα ντ' Εγγκιέν. Το πιστό του σκυλί, ο «Μούλωφ», που παρακολουθεί τον αφέντη του από τους πάγους της Ρωσίας στα στρατόπεδα των αντεπαναστατών, στις μυστικές συσκέψεις των πριγκητών, ίσκιος βαρρείς του αφεντικού του, που δεν τον αποχωρίζεται ποτέ — ως τον τάφο!...

Ο δούκας ντ' Εγγκιέν είχε πάρει αυτό το σκυλί στη Ρωσία, όπου είχε μείνει ένα μικρό διάστημα, κι όταν έφυγε, για να συναντήσει τους φυγάδες πριγκηπες της Γαλλίας, ο Μούλωφ τον ακολουθούσε. Ο δούκας αγαπούσε πολύ, το κυνήγι κι' ίσως αυτό το πάθος του να τον συνέδεσε περισσότερο με το σκυλί του.

Το βράδυ της 15 Μαρτίου 1804, ο Μούλωφ κοιμόταν, όπως πάντοτε, στα πόδια του κρεβατιού του κυρίου του όταν ένα απόσπασμα Γάλλων στρατιωτών μπήκε μέσα στο σπίτι, με τις εξοφλογές προεταγμένες και συνέλαβε το δούκα και την ακολουθία του. Χρειάστηκαν να κρατήσουν σε απόσταση με τις λόγχες το πιστό σκυλί, για να μπορέσουν να πάρουν τον κύριο του.

Μετέφεραν τον αιχμάλωτο στο Στρασβούργο. Ο Μούλωφ ακολουθούσε την άμαξα, ουρλιάζοντας λυπητερά.

Έκλεισαν εκεί τον δούκα στο περίπτερο ενός πύργου. Ένας αξιωματικός επικεφαλής δώδεκα ανδρών φύλαγαν στην πόρτα του μερά και νύχτα και δεν μπορούσε να βγή έξω από το δωμάτιό του. Άλλ' από το παράθυρό του έβλεπε ένα μικρό κομμάτι του κήπου. Κι' εκεί, όποτε κυττούσε, αντίκριζε το άφοσιωμένο βλέμμα του πιστού σκυλιού του, που, αναίσθητο στο κρύο και στην πείνα, φύλαγε τον κύριο του.

Βέβαια, ο νεαρός δούκας δεν φανταζόταν την τραγική τύχη που τον περίμενε. Η πριγκηπική καταγωγή του (ήταν απόγονος του Μεγάλου Κοντέ) νομίζε πως ήταν μια σοβαρωτάτη έγχυση για τη ζωή του. Δεν ήξερε πως είχε να κάνει με τον Κορσικανό.

Στις 18 Μαρτίου, στη μία το πρωί, χτύπησαν την πόρτα του και μπήκαν μέσα τέσσερες άντρες, τυλιγμένοι στους μανδύες των. Ήσαν ο φρουράρχος του πύργου, ο ταγματάρχης Σαρλό, ο αξιωματικός της φρουράς κι' ένας υπαξιωματικός. Πίσω τους, γλύστρησε κι' ο Μούλωφ. Άλλ' αυτή τη φορά το πιστό σκυλί, ξέροντας πως θα τδιωνχταν με λογχισμούς αν ριχνόταν πάνω στους ανθρώπους εκείνους, περιορίστηκε να συρθεί κοντά στον αφέντη του, αποφασισμένο να μην τον αφήσει ποτέ πιά!

— Κύριε δούκα, είπε ο Σαρλό, σάς ζητούν στο Παρίσι.

Το σκυλί του ντ' Εγγκιέν

— Ολομόναχος; Δεν μπορώ να πάρω κανέναν υπηρέτη μου!...

— Οι διαταγές μου είναι αυστηρές!...

Μόλις του άφισαν ένα τέταρτο καιρό για να ντυθεί και να πάρη λίγα άσπρоруα μαζί του. Τον έβαλαν σ' ένα άμαξι, που ξεκίνησε μές' στη νύχτα, ακολουθούμενο από έξιπυρους φρουρούς. Το σκυλί έτρεχε πίσω από το άμαξι, σιωπλά, μην τολμώντας να ουρλιάσει, κρατώντας την απελπισία του, από φόβο μην το διώξουν...

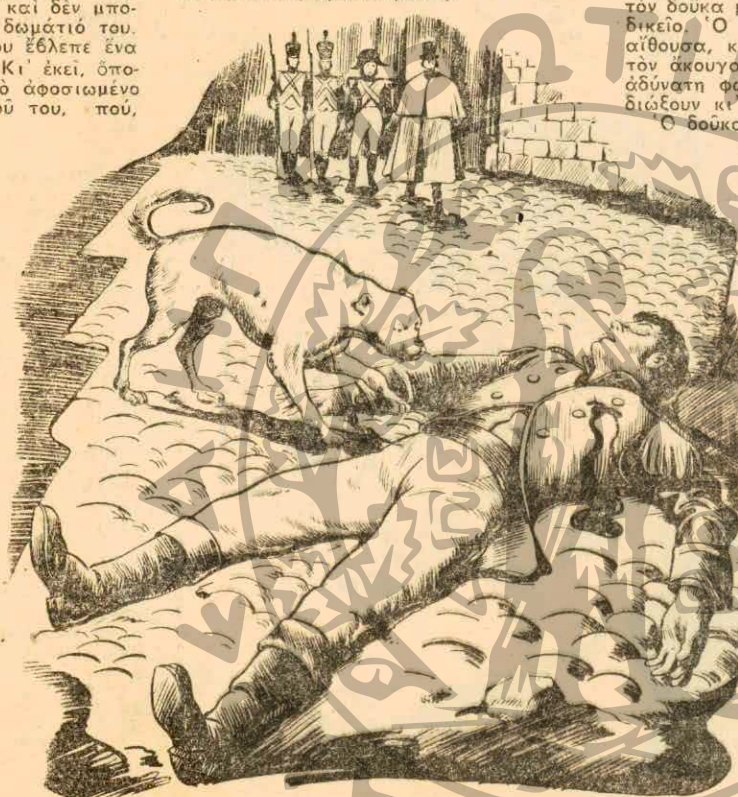
Στο άναμεταξύ, ειδικός ταχυδρόμος μετέφερε στο Βοναπάρτη — που ήταν τότε πρώτος ύπατος — τα έγγραφα, που είχαν κατασχέσει στις αποσκευές του δούκα. Ο Κορσικανός τα μελέτησε με πυρετώδη ανυπομονησία. Ήταν ένοχοποιητικά — όπως το περίμενε! Τώρα θα μπορούσε να δώση το φοβερό χτύπημα, που είχε υπολογίσει, για να συντρίψει και τις τελευταίες ελπίδες των βασιλικών στη Γαλλία και για να σπείρη τον τρόμο και την αγωνία στους αυτοεξοριστούς αριστοκράτες.

Στη μία μετά τα μεσάνυχτα, οδηγούν τον δούκα μπροστά στο έκτακτο στρατοδικείο. Ο Μούλωφ έμεινε έξω από την αίθουσα, κι' όση ώρα βάσταζε η δίκη, τον άκουγαν που γρύλλιζε λυπητερά, με αδύνατη φωνή, σά να φοβόταν μην τον διώξουν κι' από εκεί.

Ο δούκας ντ' Εγγκιέν καταδικάστηκε παμψηφεί σε θάνατο.

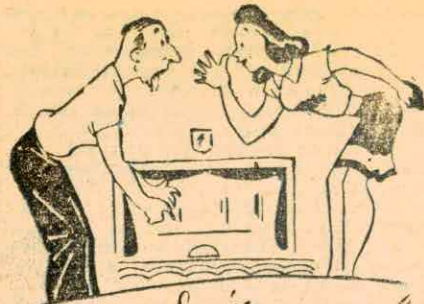
Στις τρεις το πρωί μετέφεραν τον δούκα στον τόπο της εκτέλεσής. Τον συνόδευε ένας αξιωματικός, που κρατούσε κλεφτοφάναρο. Τον έβαλαν να σταθεί μπροστά σ' ένα νεοσκεπασμένο τάφο και του διάβασαν την καταδικαστική απόφαση. Κατόπιν ο αξιωματικός έβγαλε το πέλεκυ του: Ήταν το μα. Μια ομοδροντία ισοτήκε, που την ακολουθούσε ένα φορτικό ουρλιάσμα. Ο δούκας σωριάστηκε κεραυνόπληκτος καταγής και, πάνω στο ξεστό πτώμα του, που σπαρτάριζε ακόμα, έπεσε το πιστό του σκυλί. Δεν κατάρωσαν να το απομακρύνουν. Ακολουθούσε τον κύριο του ως τη στιγμή που τον έριξαν στον τάφο, κι έπειτα ξεπλώθηκε πάνω σ' αυτόν.

Τρεις μέρες αργότερα, νηστικό, εξαντλημένο, το περιμάζεψε ο νεοκτιστός ντε Μπετιού. Άλλ' ως την τελευταία του ώρα, έφευγε, όποτε μπορούσε για να πάη να ουρλιάσει στον τάφο του κυρίου του.

Ο Μούλωφ έμεινε κοντά στο αμύφουρο σώμα του δούκα ως τη στιγμή που το έριξαν στον τάφο...

Η Κωμωδίσσα μας

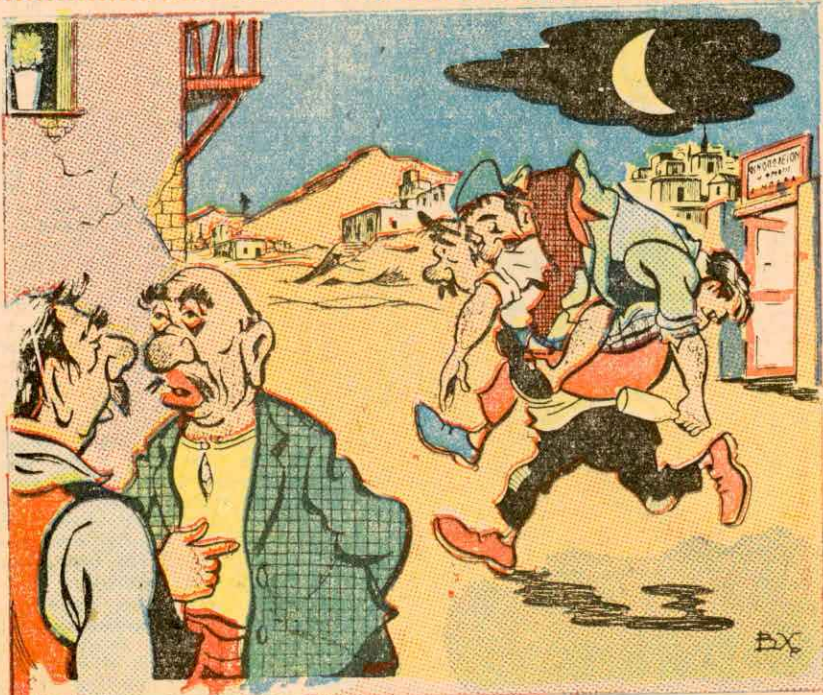
Ένα έρωτικό γράμμα

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΠΩΛ: Παραγγελιοδόχος 32 ετών.
ΛΟΥΙΖΑ: Εξαιρετικά όμοια σύζυγος του 25 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ο Πώλ που έλειπε σε ταξίδι, γυρίζει στο σπίτι του τρεις μέρες νωρίτερα. Δεν έχει ειδοποιήσει τη γυναίκα του θέλοντας να της κάνει έκπληξη. Δυστυχώς όλοι του οι κόποι πήγαν χαμένοι γιατί η Λουίζα δεν είναι στο σπίτι κι αυτό του χαλάει καπως το κέφι. Πλησιάζει μηχανικά το μικρό γραφείο της γυναίκας του και ρίχνει μια ματιά. Τα μάτια του πέφτουν έξαφνα σ' ένα γράμμα. Αναγνωρίζοντας το γραφικό χαρακτήρα της Λουίζας του, το παίρνει στα χέρια του).

ΠΩΛ (διαβάζει): Ακατανίκητή μου κακτητή. Ίσως να σου φανή υπερβολικός ο τίτλος αυτός, αλλά δεν είναι, πιστέψτε με. Μια γυναίκα που αγαπά θεωρεί πάντοτε μεγάλο κατακτητή τον άντρα που έκανε την καρδιά της να χτυπήσει δυνατά. Κι εσύ μ' έκανες να νοιώσω κάτι που κανείς άλλος μέχρι σήμερα δεν μ' έκανε να δοκιμάσω... (Ο Πώλ σταματά στο σημείο αυτό το διάβασμα. Είναι κατάχλωμος. Μένει για λίγο σκεπτικός κι ύστερα αφιόνιστος το γράμμα στη θέση του μονολογεί): Θα πω στην υπηρέτρια να μη πη τιποτέ στην γυναίκα μου και το βράδυ γυρίζοντας θα προσποιηθώ πως μόλις γύρισα απ' το ταξίδι μου (φεύγει).

— Πάμε, ρε Λάμπη, για ύπνο, είναι άργα. Δε βλέπεις; Περνάει το υπερεσπιακό.
(Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στην τραπεζαρία. Φτάνοντας το βράδυ στο σπίτι, ο Πώλ βρίσκει τη γυναίκα του στο τραπέζι. Εκείνη, βλέποντας τον να μπαίνει τινάζεται όρθια και τον αγκαλιάζει τρυφερά όπως συνήθως).

ΛΟΥΙΖΑ: Γύρισες επιτέλους, αγαπημένη μου αντρούλη! Η θυμωρός μου είπα πως ήρθες το απόγευμα και ξανάφυγες άμεσως. Γιατί δεν με περιμένες;
ΠΩΛ (ψυχρά): Μπορώ να σε ρωτήσω τί έκανες κατά την απουσία μου;

ΛΟΥΙΖΑ: Καί βέβαια μπορείς. 'Εφ' όσον θέλεις να μάθεις, θα σου δώσω ακριβή αναφορά. Έκανα πολλά πράγματα και τίποτε κατά βάθος. Έπαιξα λίγο μπριτζ, χόρεψα...

ΠΩΛ (διακόπτοντάς την απότομα): Φλερτάρεις λίγο.

ΛΟΥΙΖΑ (ύστερα από μικρή σκέψη): Ναι, φλερτάρω κι' άλλες. Στο χορό αυτό δεν είναι βέβαια απαραίτητο, αλλά στο μπριτζ χρειάζεται. Πρέπει να ξεμυαλίζω τους συμπαίκτες μου για να τους κάνω να χάνουν.

ΠΩΛ: Κι' όταν σου τύχει κανένας ακατανίκητος κατακτητής;

ΛΟΥΙΖΑ (τον κυττάζει αδιάφορα χαμογελώντας): 'Α, διάβασες το γράμμα που άφησα πάνω στο γραφείο μου.

ΠΩΛ (πηδώντας όρθιος): Ναι! (Μιμούμενος τους πρωταγωνιστές διαφόρων δραμάτων που είδε στο θέατρο και στον κινηματογράφο, κρουγάζει πλησιάζοντας τη Λουίζα): 'Ομολόγησε!

ΛΟΥΙΖΑ (κατάπληκτη): Τί να ομολογήσω; Δεν σε καταλαβαίνω...

ΠΩΛ: 'Ομολόγησε πως έχεις φίλο!

ΛΟΥΙΖΑ (ξασπιάζει σε ακράτητα γέλια): Πίστεψες λοιπόν πως το γράμμα εκείνο... (ξαναγελά). Τί τρελλός πού είσαι! Με θεωρείς τόσο κουτή ώστε να γράφω φλογερά γράμματα στο φίλο μου και να τ' αφήνω κατόπι εκτεθειμένα πάνω στο γραφείο μου;

ΠΩΛ: Τόκνες αυτό γιατί δεν περιμένεις πως θα γυρίσω σήμερα.

ΛΟΥΙΖΑ: Σοβαρέψου καμμένη Πώλ... Δεν υπάρχει παραλήπτης του γράμματός αυτού.

ΠΩΛ: Σε ποιόν το έγραψες λοιπόν;
ΛΟΥΙΖΑ: Σε εκατοντάδες!... Σε χιλιάδες!...

ΠΩΛ: Με προδίδεις δηλαδή με χιλιάδες;

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν σε προδίδω με κανένα.

Επιμένεις να μάθεις πού θα έστειλα το γράμμα μου αυτό;

ΠΩΛ: Όχι μόνο επιμένω, αλλά το απαιτώ.

ΛΟΥΙΖΑ: Μάθε λοιπόν, πως το προ-ώριζα για το περιοδικό «Θρίαμβος» που πρόκειται να προκηρύξει ένα διαγωνισμό συντάξεως της πιο φλογερής έρωτικής έπιστολής. Θα λάβω, λοιπόν, κι' εγώ μέρος σ' αυτόν αν φυσικά μου το επιτρέψουν να στείλω το γράμμα που διάβασες.

ΠΩΛ: Πώς συμβαίνει να μη διάβασα εγώ τίποτε στο περιοδικό για το διαγωνισμό αυτό;

ΛΟΥΙΖΑ: Απλούστατα, δεν έγινε ακόμη καμιά επίσημη ανακοίνωση. Στο προσεχές τεύχος όμως θα δημοσιευθούν όλες οι λεπτομέρειες. Την είδισι την έμβαθα εμπιστευτικά απ' τη δεσποινίδα Βερντιέ, την δακτυλογράφο του αρχισυντάκτου... (Οι δυο σύζυγοι ανταλλάσσουν ένα φλογερό φιλή και ο Πώλ κατακόπας καθώς είναι απ' το ταξίδι απασύρεται στο δωμάτιό του για να ξεκουραστεί).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Μόλις η Λουίζα βεβαιώθηκε πως ο άντρας της κοιμήθηκε, ξεκρεμά το ακουστικό του τηλεφώνου και παίρνει τα γραφικά του περιοδικού «Θρίαμβος»).

ΛΟΥΙΖΑ (στο τηλέφωνο): Τον κύριο αρχισυντάκτη, παρακαλώ. 'Ο ίδιος!...

Έχω μια ιδέα για το περιοδικό σας!...

Ξέρω πως αναζητάτε πάντοτε ενδιαφέροντα θέματα για να βρίσκεστε σε συνεχή και στενή επαφή με τους αναγνώστες σας.

Έχω να σας υποδείξω κάτι που ασφαλώς θ' αύξηση την κυκλοφορία σας: Να προκηρύξετε ένα διαγωνισμό με βραβείο για το καλλίτερο έρωτικό γράμμα...

Την βρίσκετε καλή την ιδέα μου; Θα προκηρύξετε το διαγωνισμό στο προσεχές τεύχος σας;...

Όχι, ευχαριστώ, προτιμώ να κρατήσω το ιγκόνιτο... Σας παρακαλώ...

Ναι! Ίσως γνωριστούμε καμιά φορά... Καληνύχτα σας...

(Η Λουίζα ικανοποιημένη ξανακουμπά το ακουστικό κι' ύστερα κάθεται στο γραφείο της και αποτελειώνει το γράμμα σιγοψιθυρίζοντας αυτά που γράφει).

ΛΟΥΙΖΑ (γράφοντας): «Παρ' όλιγον χρυσέ μου να ανακαλυφθούμε απ' τον άντρα μου. Εύτυχώς τα διώρωσα τα πράγματά κατά τρόπον άριστοτεχνικό. Θα στα διηγηθώ όλα στο προσεχές ραντεβού μας. Χίλια φιλά.

Η Λουίζα σου.

Γ. ΛΙΧΤΕΜΠΕΡΖΕ

ΘΘΘ

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Πόσο μεταχειρισμένο φαίνεται αυτό το περιοδικό!

— Ξέρετε, το παίρνει και το διαβάζει κάθε Κυριακή η υπηρέτριά μας.

— Και δεν βαρύνεται να διαβάσει κάθε Κυριακή τα ίδια πράγματα;

— Μά... είναι κάθε φορά άλλη ύλη τρία!

— Άκουσε, Μαρία. Όταν θα μδς σεοθίρης απόψε στο τραπέζι να μη φοβάς κουσκάμικά εμπρός στους προσκεκλημένους μας.

— Α, δε φοβάμαι, κυρία!...

— Όταν είσαι έντελώς ανεξάρτητος, στήν καινούργια σου δουλειά;

— Και βέβαια! Πηγαίνω όποια ώρα θέλω πριν απ' τις 8 και φεύγω όποτε θελήσω μετά τις 2.

— Ο πρόεδρος: Και πού είναι ο δικηγόρος σου;

— Ο Λωποδύτης: Αποφάσισα να σάς πω την αλήθεια, κύριε πρόεδρε... Λοιπόν, όπως καταλαβαίνετε, δεν μου χρειάζεται δικηγόρος...

— Δεν ξέρετε τί περίφημο πού είναι αυτό το σκυλί μας! Μας ειδοποιεί άμέσως μόλις πλησιάσει κανείς ύποπτος στο σπίτι.

— Τι κάνει δηλαδή; Τόν νευνίζεις;

— Όχι... χώνεται κάτω απ' τον καναπέ...

— Τι ώραίο αυτό το κεφάλι πού έχετε στήν κορφή σου. Απόλλων είναι;

— Πως είπες;... Απόλλων;... Όχι φίλε μου είναι χρυσάφι είκοσι τεσσάρων καρδιών!

Η τεχνική της και οι πρόφυλάξεις που πρέπει να παίρνετε

Η ζωογόνος και ευεργετική επίδρασις του ήλιου στον ανθρώπινο οργανισμό ήταν γνωστή από την αρχαιότητα έποχή. Οι Έλληνες γιατροί εξυμνούσαν ιδίως τα ηλιόλουστρα, στα οποία έδιδαν το όνομα της «άμμοχώρας», γιατί οι υποδαλλόμενοι σε ηλιοθεραπεία σκέπαζαν το σώμα τους με ξηρή και θερμή άμμο, που είχε το πλεονέκτημα ότι εξουδετέρωνε την καυστικότητα των ηλιακών ακτίνων και επέτρεπε μια μεγαλύτερη παραμονή στον ήλιο.

Η έπίσημη δεν καθάρωσε ακόμη να προσδιορίση με ακρίβεια ποιός είναι ο τρόπος με τον οποίον ο ήλιος ασκεί την ευεργετική επίδρασή του στον οργανισμό μας. Το μόνο που γνωρίζουμε είναι ότι η ηλιακή ακτινοβολία γίνεται αισθητή σε μας κατά τρεις διαφορετικούς τρόπους: ως θερμότης, ως φώς και ως χημική ενέργεια. Και φαίνεται άναμφισβήτητος, όπως είπα κάποιος έπιστήμων, πού ήταν προικισμένος και με ποιητική φλέβα, ότι «άπό όλα τα άνηθη της δημιουργίας, το ανθρώπινο άνθος είναι εκείνο πού έχει τη μεγαλύτερη ανάγκη από τον ήλιο».

Ο λαός λέει επίσης ότι «όπου μπαίνει ήλιος δεν μπαίνει γαστρός». Και δεν έχει άδικο γιατί ο ήλιος είναι ο μεγαλύτερος και καλύτερος γιατρός.

Ο θεραπευτικός ρόλος του ήλιου

Τα πειράματα πού έγιναν άπό μια είκοσιπενταετία μας έπιτρέπουν σήμερα να συναγάγουμε άσφαλη συμπεράσματα για το θεραπευτικό ρόλο του ήλιου. Η ηλιοθεραπεία άποδεικνύεται εξαιρετικά αποτελεσματική στις κάτωθι ασθένειες:

1) Στις παθήσεις του δέρματος, πού έχουν μικροβιακή προέλευσι, όπως είναι ο λύκος, ή άκμή κλπ.

2) Σε ώρισμένους καρκινώδεις όγκους του προσώπου.

3) Η ηλιοθεραπεία έπιταχύνει γενικά την έπούλωση των πληγών. Την ίδια ευεργετική επίδρασι ασκεί σε περιπτώσεις καταγμάτων, τραυματικής αρθρίτιδος κλπ.

4) Σε ώρισμένες μορφές φυματίωσης.

Ειδικότερα, προκειμένου για τη φυματίωσι, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των Γάλλων γιατρών Αντριέ και ντ' Αίλωνις, η ηλιοθεραπεία απέδωκε τα κάτωθι αποτελέσματα:

Έξαιρέτα σε περιπτώσεις λύκου (λούπους).

Μέτρια σε περιπτώσεις φυματίωσης των γαγγλίων.

Καλά σε περιπτώσεις φυματιώδων άποστημάτων.

Ίκανοποιητικά σε περιπτώσεις: πνευμονικής φυματιώσεως με βροδεία εξέλιξη, τραχειο-βρογχικής άδενοπαθείας, φυματιώσεως του λάρυγγος, φυματιώσεως των νεφρών και του περιτονίου, φυματιώσεως των όστών.

Άντιθετα ή ηλιοθεραπεία άντεδίδονται:

1) Σε περιπτώσεις άδενοπα-

Τα καλά και τα κακά της ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Η καλύτερη ώρα για την ηλιοθεραπεία είναι μεταξύ της 10ης πρωινής και της 3ης απογευματινής.

Προτιμήστε όμως μάλλον τις προμεσημβρινές ώρες. Είναι άκόμη πιο κατάλληλες άπό τις μεταμεσημβρινές.

Η τεχνική του μκυρισματος

Για να έπιτύχετε ένα όμοιο-μορφο μαύρισμα ολοκληρου του σώματος είναι καλό να άλείφετε προηγουμένως το δέρμα σας με λίγο καθαρό λάδι.

Με το λάδι οι ηλιακές ακτίνες σκορπίζονται κανονικά σ' όλο το σώμα κι' έκτός αυτού ή παρουσία του λαδιού έμποδίζει τα εγκαύματα, τα όποια, όπως ξέρετε, είναι τόσο άδυνηρά, τόσο βασανιστικά.

Άν το δέρμα σας κοκκινίζει αντί να μαυρίζει, χρησιμοποήστε μια πούδρα χρώματος άχρωας, πού έχει την ιδιότητα να δημιουργή ένα παραπέτασμα μεταξύ του ήλιου και της έπιδερμίδος σας και να περιορίζη την καυστικότητα των ακτίνων του.

Έχει δηλαδή και ή πούδρα αυτή το ίδιο αποτέλεσμα με το λάδι.

Κατά τη διάρκεια της ηλιοθεραπείας είναι καλό ν' άποφευγείτε τα θερμά λουτρά, γιατί υπάρχει κίνδυνος να έρεθισετε το δέρμα σας.

Άν το δέρμα σας είναι ξηρό, θα σας ώφεληση πολύ αν διαλύσετε λίγο πιτυρόνερο μέσα στο νερό του λουτρού σας.

Άντιθετα, αν το δέρμα σας είναι λιπαρό, θα διαλύσετε μέσα σ' αυτό το νερό μερικές σταγόνες βενζόλης. Και στην πρώτη και στη δεύτερη περίπτωση, καθ' όλη τη διάρκεια της ηλιοθεραπείας, θα προτιμήσετε τα χλιαρά λουτρά, έκτός αν το σώμα σας άνεχεται για ψυχρά.

Η Άγγλιδα στήρ Πατρίτσια Ρώκ συνήθεζε να κάνει ηλιοθεραπεία τις προμεσημβρινές ώρες...

θείας, έφ' όσον πρόκειται για άτομα νεαρής ηλικίας.

2) Σε περιπτώσεις έμπυρετού φυματίωσης.

3) Σε άτομα πού πάσχουν άπό μεγάλη άναμμία, έκτός μόνον αν βρίσκονται υπό συνεχή ιατρική παρακολούθησι, γιατί ή ηλιοθεραπεία μπορεί να προκαλέση πυρετό, άπίσχνασι, άπώλεια της όρεξεως κλπ.

Γενική της ηλιοθεραπείας

Η προοδευτική μέθοδος είναι ή καλύτερη και άσφαλέστερη. Άρχιστε άπό μερικά λεπτά και προχωρήστε βαθμιαία.

Το προτιμότερο είναι να έκθετε στον ήλιο ολοκληρο το σώμα σας γυμνό.

Μην ξεχνάτε ότι τα μέρη του σώματος πού είναι εκτεθειμένα στον ήλιο παρουσιάζουν τυπική άνοδο της θερμοκρασίας, ενώ τα άλλα ψυχνται. Σε περίπτωση, λοιπόν, τοπικής ηλιοθεραπείας είναι άπαραίτητο να σας κάνει κάποιος εντρίδες στο ύπολοιπο σώμα, γιατί, διαφορετικό, υπάρχει κίνδυνος να κρυώσετε.

Έκτός της τοπικής ύψωσης, ή ηλιοθεραπεία έπιφέρει και μια γενική άνοδο της θερμοκρασίας.

Γι' αυτό, κατά το προκαταρκτικό στάδιο, είναι ανάγκη να έλέγγετε τη θερμοκρασία του σώματος σας με ένα θερμόμετρο, πού θα το βάλετε στο στόμα. Η άνοδος της θερμοκρασίας κατά μερικά δέκατα είναι άναπόφευκτη και δεν πρέπει να σας άνησυχάει. Άλλ' αν το θερμόμετρο ξεπεράση τους 38 βαθμούς σταματήστε άμέσως την ηλιοθεραπεία.

Θά την σταματήσετε επίσης αν το άπόγευμα παρουσιά-ζετε μίαν αύξηση της θερμοκρασίας κατά μερικά δέκατα.

Η καλύτερη ώρα για την ηλιοθεραπεία είναι μεταξύ της 10ης πρωινής και της 3ης απογευματινής.

Προτιμήστε όμως μάλλον τις προμεσημβρινές ώρες. Είναι άκόμη πιο κατάλληλες άπό τις μεταμεσημβρινές.

Η τεχνική του μκυρισματος

Για να έπιτύχετε ένα όμοιο-μορφο μαύρισμα ολοκληρου του σώματος είναι καλό να άλείφετε προηγουμένως το δέρμα σας με λίγο καθαρό λάδι.

Με το λάδι οι ηλιακές ακτίνες σκορπίζονται κανονικά σ' όλο το σώμα κι' έκτός αυτού ή παρουσία του λαδιού έμποδίζει τα εγκαύματα, τα όποια, όπως ξέρετε, είναι τόσο άδυνηρά, τόσο βασανιστικά.

Άν το δέρμα σας κοκκινίζει αντί να μαυρίζει, χρησιμοποήστε μια πούδρα χρώματος άχρωας, πού έχει την ιδιότητα να δημιουργή ένα παραπέτασμα μεταξύ του ήλιου και της έπιδερμίδος σας και να περιορίζη την καυστικότητα των ακτίνων του.

Έχει δηλαδή και ή πούδρα αυτή το ίδιο αποτέλεσμα με το λάδι.

Κατά τη διάρκεια της ηλιοθεραπείας είναι καλό ν' άποφευγείτε τα θερμά λουτρά, γιατί υπάρχει κίνδυνος να έρεθισετε το δέρμα σας.

Άν το δέρμα σας είναι ξηρό, θα σας ώφεληση πολύ αν διαλύσετε λίγο πιτυρόνερο μέσα στο νερό του λουτρού σας.

Άντιθετα, αν το δέρμα σας είναι λιπαρό, θα διαλύσετε μέσα σ' αυτό το νερό μερικές σταγόνες βενζόλης. Και στην πρώτη και στη δεύτερη περίπτωση, καθ' όλη τη διάρκεια της ηλιοθεραπείας, θα προτιμήσετε τα χλιαρά λουτρά, έκτός αν το σώμα σας άνεχεται για ψυχρά.

Η Άγγλιδα στήρ Πατρίτσια Ρώκ συνήθεζε να κάνει ηλιοθεραπεία τις προμεσημβρινές ώρες...

Πως σ'ας βλέπουν

Τα κύθέρμητα λόγια των θυμαστών σας

Θέλετε να μάθετε ποιά είνε η έντύπωσις που προκαλείτε σ' εκείνους που σ'ας βλέπουν;

Μην βασιζόσαστε στα λόγια που σ'ας λένε οι φίλες σας. Ελάχιστες άναμεσα σ' αυτές είνε ειλικρινείς. Καί, εξ άλλου, δεν έχετε καμμία έγγυψι ότι η κρίσις τους είνε σωστή. Δεν πρέπει επίσης να δίδετε εμπιστοσύνη στον καθρέφτη σας. Γιατί δεν είνε σε θέσι να σας πη περισσότερα από όσα ξέρετε ή νομίζετε πως ξέρετε για τον εαυτό σας. Μην άκούτε, τέλος, εκείνους που σ'ας περιστοιχίζουν. Η γνώμη τους δεν αξίζει πολλά πράγματα.

Δεν συμβαίνει το ίδιο, όμως, μ' εκείνους που σ'ας βλέπουν για πρώτη φορά στο δρόμο. Τα λόγια που θα σ'ας πούν είνε αδόκητα. Δεν έχουν συνεπώς τίποτε από το επίπλαστο ή το επιτηδευμένο και για το λόγο αυτό εκφράζουν πληρέστερα τη σκέψη τους και μπορεί να σας πληροφορήσουν καλλίτερα από οτιδήποτε άλλο για την έντύπωσι που προκαλείτε.

Αυτά, λοιπόν, τα πειράγματα, που είνε κάποτε άθωα, και όχι σπώνια άνοιδη, αποτελούν για σ'ας πολύτιμα διδάγματα. Είνε καλό να τα σημειώνετε από μυαλό σας. Έτσι θα μάθετε αν όχι τί είνε, τουλάχιστον πως σ'ας βλέπουν οι άλλοι.

Να τώρα μερικά από τα συνηθισμένα λόγια που θ' άκούσατε τους άντρες να σ'ας λένε στο δρόμο. Καθένα από αυτά αντιστοιχεί σε μία κρίσι για τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά σας.

«Δεσποινίς, είμαι βέβαιος πως κάπου σ'ας έχω ξαναϊδή...».

Δίνετε την έντύπωσι πως είσατε κάπως άφελής και πρωτόγαλτη και πως είνε εύκολο να σας συγκινήση κανείς. Με λίγα λόγια, εκείνοι που σ'ας βλέπουν σχηματίζουν την ιδέα πως δεν θα δυσκολευθούν να σας πασασύρουν σε μία έρωτική παγίδα.

«Κάμετέ μου τη χάρι να μευ επιτρέψετε να σ'ας συνοδεύσω μερικά βήματα...».

Η εμφάνισίς σας είνε συγκρατημένη και λιγυκή περήφανη. Και το ντύσιμό σας, χωρίς άμφιβολία, θα...

Παραοιίες

- * Όπου φιλά δυο στόματα το ένα του βρωμεί.
- * Σαν έχης φίλους της καρδιάς χωρίς άντρα θα μείνεις.
- * Παρακολέτο μάγουλο. Ξυνό φίλημα.
- * Σε παντρεύω νυόκα μου με κόμμα στο κουφέτο.
- * Αγοπά η καρδιά τ' ανθρώπου το καλλίτερο του κόσμου.
- * Τα όσα σέρνει τρέχα νυναικός τ' άμαξί δεν τα σέρνει.
- * Τα πολλά τιμούν τον άντρα και τα λίγα τη νυναικα.
- * Γαμπρό και νύφη χάσαμε, σηκώθηκε να χορεύουμε.
- * Μιλούν τα μάτια όταν νελούν, πικραίνουμε σαν κλαίνε.
- * Γουρούνι κι' άντρα έχασα και ποιά να πρωτοκλάψω;
- * Η νύφη και η πεθερά τα μεγαλειότερα θεριά.
- * Και παντρεσμένοι νάιδασα κι' ανύπαντρο νουόρι!
- * Ο έρωτας είνε τυφλός κι' άνοικτομάτες πιάνει.
- * Όλη η έννοια μου τ' άντράς μου ό θάνατος.
- * Όποιος θέλει ν' αναπαύση πρέπει να καομερόνη.

είνε προσευμένο και δεν θα έχη τίποτε το προκλητικό. Δίνετε την έντύπωσι της νέας που είνε από καλό στίπι και που δεν αντιμετώπιζει τη ζωή με ελαφρότητα.

«Μου θυμίζετε κάποιον που είχα αγαπήσει πολύ...».

Δίνετε την έντύπωσι μιάς αίσθηματικής και πολύ τρυφερής νέας, που τρελλανιέται για άγαπη. Εκείνοι που σ'ας βλέπουν φανταζονται πιθανόν ότι είσατε πολύ ευαίσθητη και ίκανή να άφοσιωθήτε και μάλιστα, να θυσιασθήτε.

«Δεσποινίς, το αυτοκίνητό μου είνε στη διάθεσί σας. Θα θέλατε να κάμωμε ένα μικρό περίπτερο;».

Σας βρίσκουν πολύ «εύκολη» και έρωτοπαθή. Μία έρωτική περιπέτεια δεν φαίνεται να σας τρομάζει. Θάλεγε κανείς πως με την εμφάνισή, τους τρόπους σας κλπ. δεν κάνετε τίποτε άλλο από το να την προκαλήτε.

«Στοιχηματίζω πως λεγόσαστε Νίτσα...».

Είσατε από τις νέες που έχουν την καρδιά στο χέρι τους και που την δίνουν με την ίδια εύκολία όπως κι' αυτό. Σας άρεσει να παίζετε και να γελάτε με τη ζωή. Εκείνος που θα σας μιλήση ξέρει ότι δεν έχει να φοβηθή μήπως θυμώσετε.

«Καταλαβαίνω από το βλέμμα σας ότι θα επιθυμούσατε πολύ να έχετε 'κυτό το δαχτυλίδι (ή αυτό το καπέλλο ή 'κυτό το φόρεμα κτλ.). Μου επιτρέπετε να σ'ας το προσφέρω;».

Δίνετε την έντύπωσι πως είσατε φιλάρεσκη και πως θυσιάζετε πρόθυμα πολλά πράγματα, για να ζήσετε μέσα στην πολυτέλεια και τη χλιδή.

«Μου επιτρέπετε ν' αυτοσυστηθώ;».

Σας περνούν σαν μία «σνόμπ», που αποδίδει εξαιρετική σημασία στους τύπους και την κοινωνική έθιμοτυπία.

«Είσατε εκείνη που περιμένα από χρόνια...».

Δίνετε και σεις την έντύπωσι πως περιμένετε κάτι ή κάποιον, που άργεί νάρθ. Γι' αυτό, προσπαθούν, καλακευόντάς σας, να σας συγκινήσουν.

«Δεσποινίς, γινήκατε αιτία ενός δυστυχήματος; η καρδιά μου έπιασε φωτιά!..».

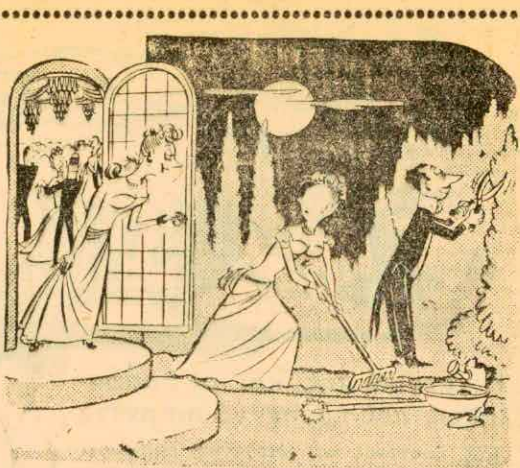
Η εμφάνισίς σας είνε πολύ κοινή. Γι' αυτό εκείνος που θέλει να σας πλησιάση δεν πολυσκοτίζεται να βρή μία όμορφη φράσι, αλλά σ'ας πετάει την πρώτη κουταμάρα που θα περάση από το μυαλό του, βέβαιος ότι δεν αξίζετε για τίποτε περισσότερο...

«Διάβολο! Τι όμορφη κοπέλα!..».

Δεν βρίσκουν τίποτε άλλο να σ'ας πούν; Έ, τότε, έχετε αναμφισβήτητη «σέξ-άπηλ».

Και αν ό θυμαστής σας, μ'όλο που σ'ας ρουφάει με τα μάτια, δεν σ'ας λέει τίποτε;

Δίνετε την έντύπωσι μιάς νέας που είνε κλεισμένη στον εαυτό της και δεν ξανοίγεται εύκολα. Δεν ξέρει κανείς πως να σ'ας συγκινήση. Και γι' αυτό εκείνοι που σ'ας βλέπουν διατάζουν από φόβο μήπως κάμουν καμμία γκάφα...

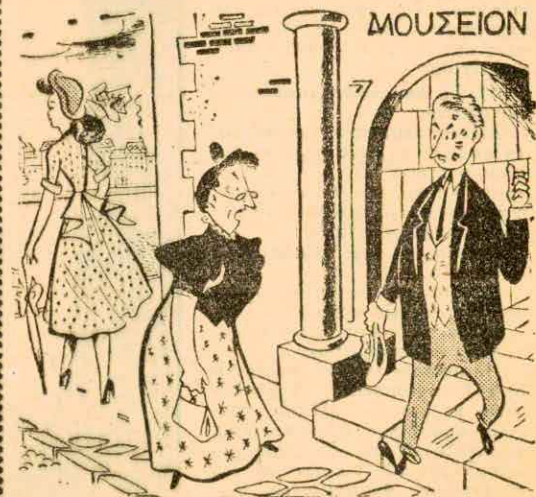
ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

— Μα δεν σου είπα να μη βγής με το Λάκη στον κήπο;...

— Είνε περίεργο, αλλά φερών πάντοτε τον ίδιο αριθμό παπουτσιών με την ηλικία μου. Τώρα φερών 36!

— Και δεν σ'ας είνε πολύ στενά;...

Εκείνος: Καθυστέρησα λίγο κοντά σ' ένα άριστούργημα του Ραφαήλου.

Εκείνη: Ναι, ναι, το είδα που έδγαينه!...

Η κόμηση Σαμπατίνι ήταν μία από τις περιέργες εκείνες τυχοδιώκτριες, που έλαμψαν στο Παρίσι κατά τα χρόνια που προηγήσαν της Επαναστάσεως.

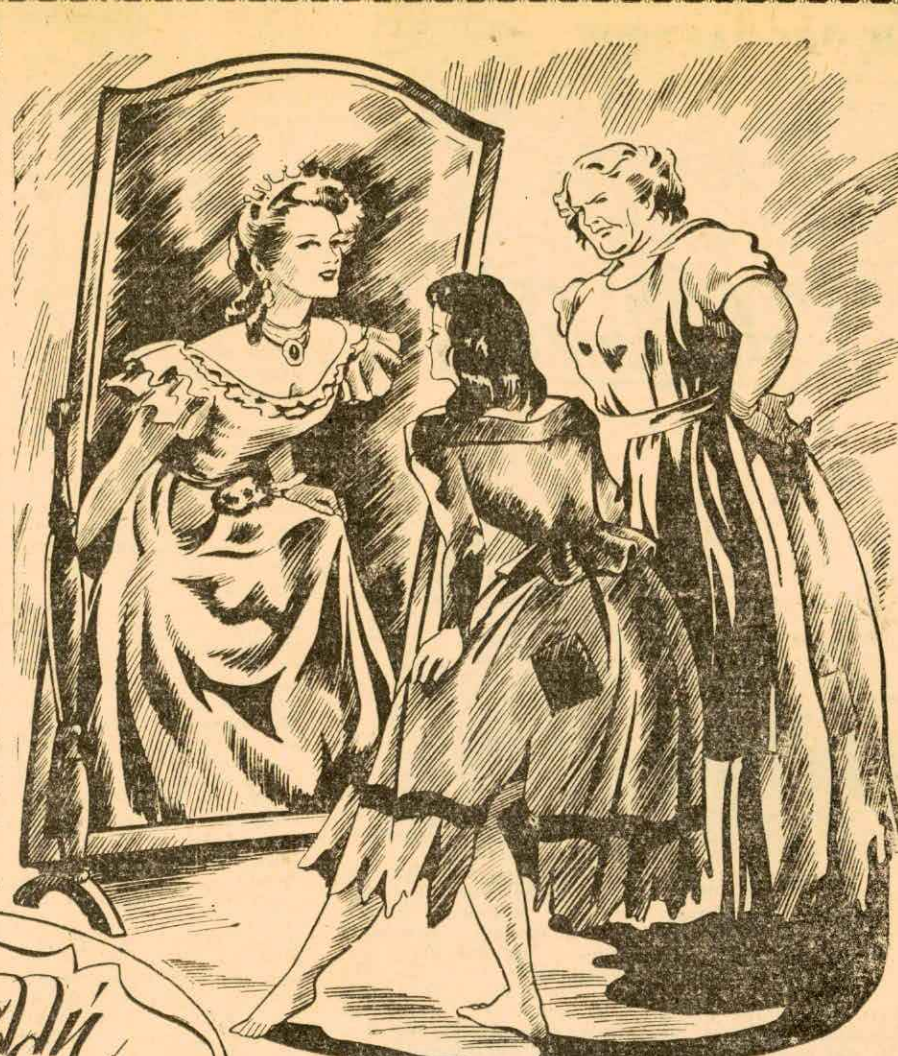
Να τί άναφέρει γι' αυτήν μία άναφορά της άστynomίας με χρονολογία 25ης Ιουλίου 1760.

«Η κόμηση Μαρία - Άννα Σαμπατίνι, ηλικίας σήμερα 27 ή 28 χρόνων, είνε εξώγαμο τέκνο ενός Ιρλανδού άξιωματικού, που ήταν άλλοτε διοικητής του φρουρίου Πουτ-ά-Μουσόν και μιάς καντινιέρισσας. Η μητέρα της ήταν το 1743 σύζυγος ενός λοχιού στο σύνταγμα του κυρίου ντε Μπαρουά, που βρίσκόταν εκείνη την εποχή στην υπηρεσία του δούκως της Μοδένης. Η Μαρία - Άννα θα ήταν τότε 12 ή 13 χρόνων. Όλη την ημέρα κυτταζόταν στους καθρέφτες κι' όνειρευόταν να γίνη... κόμηση!... Ο κύριος ντε Μπαρουά τη βρήκε πολύ όμορφη και την έστειλε σ' ένα μοναστήρι να μορφωθή. Από εκεί, την πήρε έπειτα από δυο χρόνια και την έκαμε φίλη του».

Άλλ' έπειτα από λίγον καιρό, ό Μπαρουά συνελήφθη για διάφορες καταχρήσεις κι' η Μαρία έτρεξε τότε στον κόμητα Σαμπατίνι, ύπουργο του δούκως της Μοδένης, για να τον παρακαλέση ν' άπελευθερώση το φίλο της.

Το διάβημα αυτό είχε ένα περίεργο αποτέλεσμα. Ο κόμης Σαμπατίνι, γοητευμένος από την όμορφιά της, έκαμε γυναίκα του τη Μαρία - Άννα και... διάταξε την έγκάθειρξί του Μπαρουά στο φρούριο Καρέ.

Η ταπεινή κόρη της καντινιέρισσας είχε κάμει το πρώτο της βήμα στη ζωή. Ο σύζυγός της, που ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της, φρόντισε μάλιστα, να της προμηθεύση πλαστούς τίτλους ευγενείας, που την παρουσίαζαν ότι είχε

«Όλη την ημέρα κυτταζόταν στους καθρέφτες κι' όνειρευόταν να γίνη... κόμηση!...».

έναν Έλβετο τραπέζι, που τον εγκατέλειψε σε λίγο, αφήνοντάς τον να τινάξη τα μυαλά του στον αέρα από την άπελπισία του, για ν' ακολουθήση έναν άλλο τραπέζι.

Έτσι, η κόμηση Σαμπατίνι συγκέντρωσε μία σημαντική περιουσία. Άλλ' ένας από τους πολλούς φίλους της, ό ιππότης Ντάρκ την παρέσυρε ν' αναμειχθή στην περίφημη τραπεζιτική επιχείρησι του άγγλου οικονομολόγου Λόου.

Η Άννα - Μαρία έχασε σ' αυτή όλη της την περιουσία και μία μέρα είδε τους δικαστικούς κλητήρες να πλημμυρίζουν το μέγαρό της για να κατασχέσουν τα έπιπλα και τα κοσμήματα της.

Στο μεταξύ, ό Σαιν Φλωραντέν είχε πέσει σε δυσμένεια και είχε υποχρεωθεί να φύγη από το Παρίσι.

Η Άννα - Μαρία ξεχάσθηκε τότε από όλους κι' έπεσε σε μεγάλη δυστυχία...

Κανείς πειρά δεν την πρόσεχε, κανείς δεν την συμπαύουσε, όλοι της νύριζαν τις πλάτες. Το ριζικό της είχε αλλάξει, η Μοίρα την τιμώρησε, θάρρεϊς, για όση εύτυχία της είχε χάρισει πριν. Μάταια η δυστυχισμένη έλπιζε να ξεαναγυρίσουν οι καλές ημέρες.

Σε λίγο, η γυναίκα που ήταν για ένα διάστημα αληθινή βασίλισσα του Παρισιού άναγκάσθηκε, για να μπορή να κερδίξη τη ζωή της, να γίνη καντινιέρισσα σ' ένα από τα συντάγματα της φρουράς, όπως ήταν άλλοτε η μητέρα της...

Αυτό ήταν το τέλος της τολμηρής τυχοδιώκτριας.

Η κόρη της καντινιέρισσας που είνε κόμηση

γεννηθή στη Νεάπολι και ότι καταγόταν από μια άριστοκρατική οικογένεια. Ο κόμης Σαμπατίνι της πρόσφερε σε λίγ' μία μεγαλύτερη υπηρεσία: πέθανε από βρογχοπνευμονία στις άρχες του δευτέρου έτους μετά το γάμο τους, χωρίς να ξεχάση να της άφήση ένα σημαντικό μέρος της περιουσίας του.

Η Μαρία - Άννα είχε τώρα έναν τίτλο ευγενείας και αρκετά χρήματα. Έξεστράτεψε, λοιπόν, για την κατάκτησι του Παρισιού. Εκεί, εγκαταστάθηκε σ' ένα πολυτελές μέγαρο στην άριστοκρατική συνοικία του άγιου Γερμανού, ά γόρασε ένα σταύλο και άρχισε να ζή με γάλη ζωή.

Για ένα διάστημα, ό Μπαρουά, που είχε ξαναβρή την έλευθερία του, μετά το θάνατο του Σαμπατίνι, έκαμε κα πάλι την εμφάνισή του στον όρίζοντα. Η Μαρία - Άννα τον χρησιμοποίησε για να την γνωρίση με μερικά πρόσωπα του καλού κόσμου και κατόπιν το έκαμε να καταλάβη ότι θα μπορούσε να πετάξη πλέον με τα δικά της φτερά και ότι της ήταν άχρηστος πιά.

Άλλά τα χρήματα του Σαμπατίνι είχαν άρχισει να εξαντλούνται.

Η Μαρία - Άννα συνδέθηκε τότε με

την, το Γερμανό Μπλενχάιμ. Ο νέος φίλος της ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της και ήταν αποφασισμένος να την κάνει γυναίκα του.

Άλλ' η Άννα - Μαρία βρήκε, στο τέλος... πως το στόμα του Μπλενχάιμ κυριέζε ύποπορα και προτίμησε να τον γκαλαείψη.

Στο μεταξύ, η κόμηση Σαμπατίνι είχε συνδεθή με ένα Γάλλο μυστικό πράτορα και τον συνώδευσε σε μία επίκινυνή άποστολή στη Γερμανία.

Όταν γύρισαν από εκεί, ό Γάλλος κατεκόπας έξεβασε στον ύπουργο των Εξωτερικών κόμητα ντε Σαιν - Φλωραντέν τις δυνατότητες της Μαρίας - Άννας και περισσότερο την όμορφιά της.

Πρέπει να μου την παρουσιάσετε, πάντρε με ό Γάλλος ύπουργος.

Έπειτα από λίγο καιρό, ό κόμης ντε Σαιν - Φλωραντέν είχε γίνει τυφλό, άνο στο χέρι της γοήσεως. Η Άννα - Μαρία όχι μόνο διηύθυνε την έσωτερική πολιτική της Γαλλίας, αλλά έκαμε πίσσης ένα σωρό δουλειές στα διάφορα ύπουργεία, χωρίς στη μεσολάβησι του ισχυρού φίλου της.

«Το στίπι της, μας πληροφορεί ή μυ...

Το μεγάλο τείχος της Κίνας

Πώς το έχτισε ο Τσιν - Σι - Χουάνγκ

Το Μεγάλο Τείχος της Κίνας είναι το εκπληκτικότερο τεχνικό έργο που συνέλαβε και εξετέλεσε ποτέ ο άνθρωπος. Οι αστρονόμοι υπολογίζουν ότι είναι το μόνο ανθρώπινο κατασκεύασμα, που θα φαινόταν με γυμνό μάτι απ' τη Σελήνη. Αν είχε στηθεί στον Ισημερινό, θα τριγύριζε την υδρόγειο μ' ένα τείχος ύψους 212 μέτρων και πάχους 1 μέτρου. Ένας επίσημος έχει υπολογίσει ότι περιείχε περισσότερα τούβλα και πέτρες απ' όλα μαζί τα κτίρια της Μεγ. Βρεταννίας. Κι' ένας μηχανικός λογάριασε ότι η εργασία που χρειάστηκε για το χτίσιμό του, θ' άρκούσε για την κατασκευή όλων των δημοσίων δρόμων, σιδηροδρομικών γραμμών και διωρυγών των Ηνωμ. Πολιτειών, καθώς και πολλών μεγαλουπόλεων.

Έχει εύθυγραμμο μήκος 1832 χιλιομέτρων, απ' τη μία ως την άλλη άκρη του. Αλλά, με τις διάφορες καμπύλες του, προεξοχές του, κλπ., υπερβαίνει τα 4.000 χιλιόμετρα.

Ο αυτοκράτωρ Τσιν-Σι-Χουάνγκ, που συνέλαβε την ιδέα αυτού του τεραστίου έργου, ανέβηκε στο θρόνο ενός κινεζικού κρατιδίου (της σημερινής επαρχίας του Σενού) το 246 μ.Χ., σε ηλικία 13 ετών. Είχε σβύσει τότε η περίφημη δυναστεία των Τσού, που είχε διατηρηθεί επί 800 χρόνια. Η Κίνα είχε διαιρεθεί σε πολλά αδύνατα κι' αντιμαχόμενα κράτη. Ο φιλόδοξος Τσιν σκέφθηκε λοιπόν να τα ενώσει όλα σε μία ισχυρή αυτοκρατορία.

Οι άριστοι στρατηγοί του κι' οι ικανοί πρωθυπουργοί του τον βοήθησαν να υποτάξει, μέσα σε 7 χρόνια, τα γειτονικά κράτη και να γίνει κυρίαρχος μιας απέραντης χώρας. Για να μη συνωμοτήσουν, τα γειτονικά κράτη και τον ανατρέψουν οί προην έχθροι του, μετέφερε 120 χιλιάδες πλουσίους και ισχυρούς προκρίτους των στην πρωτεύουσά του, το Χσιέν-Γιάνγκ, όπου έζησαν στο έλεος των αρχόντων της Αυλής του, αλλά απομονωμένοι απ' τους οπαδούς των.

Τους είχε χτίσει παλάτια όμοια ακριβώς μ' εκείνα που είχαν εγκαταλείψει. Αλλά κι' ο ίδιος ζούσε μέσα σε απίστευτη πολυτέλεια. Το ανάκτορό του, χτισμένο από 500.000 εργάτες, είχε χιλιάδες δωματία και μία απέραντη αίθουσα υποδοχών για 10.000 άτομα. Σε καθένα απ' τα πολυάριθμα παραρτήματά του είχε εγκαταστήσει μία απ' τις συζύγους του, διαλεγμένες ανάμεσα στις ώραιότερες γυναίκες της αυτοκρατορίας του.

Είχε τόσο πολλές συζύγους, ώστε, κατά το θύλο, θα χρειαζόταν 36 χρόνια, για να επισκέπτεται από μία κάθε βράδυ! Φαίνεται δε ότι έκανε πράγματι αυτό το γύρο, γιατί, από φόβο των έχθρων του και των κακών πνευμάτων, κοιμόταν κάθε νύχτα άλλοι.

Ένας χρησμός είχε προειδοποιήσει τον Τσιν ότι θα τον ανέτρεπαν κάποτε οι «βαρβάροι», δηλαδή οι βόρειοι λαοί που είχαν τρομοκρατήσει τους Κινέζους γεωργούς επί 500 χρόνια. Μη μπορώντας λοιπόν να τους υποτάξει με τη βία, σκέφθηκε ότι ο καλύτερος τρόπος άμυνας ήταν να χτίσει ένα γιγάντιο τείχος, που θα σταματούσε τις επιδρομές τους.

Για το έργο αυτό επιστράτευσε υποχρεωτικά όλους τους γέροντες κι' αρτιμελείς υπηκόους του. Συγγραφείς και φιλόσοφοι εξαναγκάστηκαν να κουβαλούν όγκολίθους, δίπλα στους κλέφτες και στους δολοφόνους. Χιλιάδες βάνουσοι έπιστάτες επέδλεσαν την εργασία, σκότωναν όποιον δυστροπούσε και τον έθαβαν κάτω απ' το τείχος. Έξ' άλλου, όσοι αρρώσταθουν, έμεναν δίχως καμμία περιποίηση, κι' οι περισσότεροι πέθαιναν. Έτσι, το Τείχος έγινε ένα απέραντο νεκροταφείο.

Αρχίζοντας απ' τη θάλασσα, κοντά στο Σαναϊκβάν. Είχε ύψος 7 μέτρων κι' ήταν χτισμένο με δυο σειρές από ογκούς γρανίτου και με πατημένο χώμα ανάμεσά τους.

Το χτίσιμό του προχωρούσε σιγά-σιγά, με τη μαρτυρική δουλειά τσιν δούλων. Οι εργάτες έμεναν σχεδόν νηστικοί και φορούσαν κουρέλια. Ένας ιστορικός αναφέρει ότι, από κάθε 200 φορτία ριζιού, προοριζόμενα για τη διατροφή τους, μόνο ένα έφτανε στον προορισμό του. Οι απεσταλμένοι των οικογενειών τους, που τους πηγαιναν τρόφιμα και ρούχα, σπάνια έφταναν ως το

Τείχος, γιατί φοβόντουσαν μήπως εξαναγκασθούν κι' αυτοί να εργασθούν σαν σκλάβοι.

Διάφορα παλιά και συγκινητικά τραγούδια της Κίνας μιλούν για την αγωνία των γυναικών, που έσθυναν σιγά-σιγά, περιμένοντας μάταια τους άντρες τους να γυρίσουν πίσω.

Όπωςδήποτε, χωρίς στην τρομοκρατία που σκόρπιζαν τα μαρτύρια των επιστατών, το έργο γινόταν τέλειο. Οι σημερινοί μηχανικοί φρονούν ότι δεν θα μπορούσαν ακόμη και σήμερα να φτιάσουν κάτι καλύτερο.

Πίσω από κάθε τμήμα που τελείωνε, ο στρατηγός Μένγκ - Τιέν εγκαθιστούσε μία ισχυρή και μόνιμη φρουρά. Οι τοξότες αγρυπνούσαν μέρα και νύχτα στους πυργίσκους. Κάθε πολέμιας είχε αναλάβει την επίβλεψη 200 μέτρων του Τείχους.

Κι' έτσι, προχωρώντας μήνα με το μήνα, χρόνο με το χρόνο, το Τείχος πέρασε κοιλάδες και βάραιρα, σκαρφάλωσε σε βουνά και σταμάτησε τελικά στο Θι-βέτ, έμπρος σ' ένα κρημνό ύψους 70 μέτρων, κάτω απ' τον όποιον κυλούσε ένα αφρισμένο ποτάμι.

Δεν είχε γνωστό ακριβώς πόσο διήρκεσε το χτίσιμό του. Άλλοι ιστορικοί φρονούν ότι τελείωσε σε 18 χρόνια κι' άλλοι ότι το συμπλήρωσαν νεότεροι αυτοκράτορες.

Ο αυτοκράτωρ Τσιν πέθανε το 210 μ.Χ. Ο τάφος του ήταν μεγαλοπρεπέστατος κι' εφοδιασμένος με τοξότες - ρομπότ, έτοιμους να ρίξουν αυτόματα τα βέλη του πάνω σ' όποιον θα τολμούσε να τον παραβιάσει.

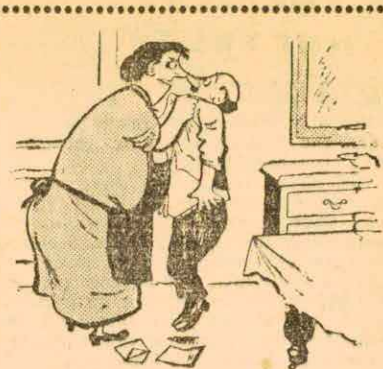
Το Μεγάλο Τείχος εξεπλήρωσε αποτελεσματικά τον προορισμό του: Αναγείσσει τους βαρβάρους του Βορρά επί 18 αιώνες. Μόνο το 1644 οι Μαντζουριανοί κατόρθωσαν να κατακτήσουν την Κίνα, έπειτα από 30 ετών πολιορκία. Το Τείχος είχε καταστρέψει μια γενιά Κινέζων, αλλά είχε σώσει εκατοντάδες άλλες. Σήμερα διατηρούνται πολλά τμήματά του σε άριστη κατάσταση, ενώ άλλα έχουν έρειπώσει.

***

Της χάρισε μια ταφέ-πλινκ!

Για να δικαιολογήσει την αίτητο διαζυγίου που υπέβαλε, μία κυρία απ' το Σικάγο εξήγησε στο δικαστήριο ότι ο άντρας της μόλις είχαν νυφίσει απ' το ναυάγιο ταξιδιού της χάρισε... μια ταρόπλινκ με χαρμάνινο τ' όνομά της!

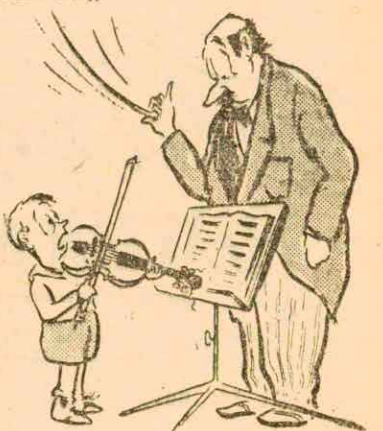
Έξ' άλλου, στο Χαμπούρ της Αγγλίας μία σύζυγος είχε δηλώσει στον άντρα της ότι, όταν ο θάνατος θα την απήλασσε απ' αυτόν, θα πήγαινε να χορέψει πάνω στην πλάκα του τάφου του. Για να μη υπορέσει λοιπόν να πραγματοποιήσει την απειλή της, ο σύζυγος άβισε στο συμβολαιογράφο του έγγραφος οδηγίες να μη τον θάψουν, στο νεκροταφείο, όταν πεθάνει, αλλά να τον πετάξουν στη θάλασσα!

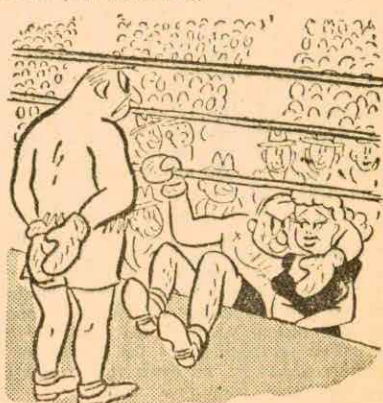
—Ωστε ο κύριος λαμβάνει γράμματα από τη Ρίτα Χάιγουορθ!...

—Μήπως θυμάστε, εάν σας έδωλα το παπούτσι, προτού επιδέσω το πόδι σας;

Ο μικρός: Πόσα μαθήματα θα χρειασθώ να πάρω ακόμη, ως ότου πεθάνω οι γονείς μου ότι δεν έχω ταλέντο για μουσικός;

ΔΕΝ ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ
—Που θα πάτε τ' απόγευμα δεσποινίς;...

Τό «Θερινό ΠΑΝΗΓΥΡΙ» του Διονύσου

Η ανανέωσις μιζς αρχαίας καλλιτεχνικής έρτης

Τα μεγάλα καλλιτεχνικά πανηγύρια, που συνεχίζουν και ξαναζωντανεύουν τις αρχαίες Αθηναϊκές πάνδημες έορτες, σημειώνουν πάντα, ως γνωστό, στην Εύρώπη και στην Αμερική εξαιρετική επιτυχία και συγκεντρώνουν θεατές απ' όλες τις χώρες του κόσμου.

Εκεί τ'ά λένε «Φεστιβάλ» και είναι μεγάλα χριστιανικά πανηγύρια, όπως εκείνα που γίνονταν πριν από τον πόλεμο και επί εκατοντάδες έτών στο Σάλτσμπουργκ και τα παρεμφερή που γίνονται από 28 έτών, κάθε καλοκαίρι, στο Χόλλυγουντ. Και στα δυο αυτά αναπαρίστανται τα πάθη του Χριστού, μεγάλα δέ πλήθη κόσμου παρακολουθούν αυτές τις ωραιότερες πολυήμερες τελετές.

Μια τέτοια λοιπόν μεγάλη λαϊκή καλλιτεχνική έορτη έτοιμάζει για την άλλη εβδομάδα εδώ στην Αθήνα ο «Θυμελικός Θίασος» του κ. Λίνου Καρζή, ένας ημικρατικός οργανισμός που έχει να παρουσιάσει μια αξιοθαύμαστη καλλιτεχνική δράση δέκα επτά χρόνων. Την έορτή αυτή, που την ονόμασε «Θερινό Πανηγύρι» του Διονύσου, θα αποτελέσουν οι παραστάσεις στο ύπαιθρο τριών αρχαίων τραγωδιών, από τις οποίες η πρώτη θα είναι οι «Φοίνισσες» του Εϋριπίδου και θα δοθής στις 17 και στις 18 Ιουλίου, στις 8 μ.μ. σ' ένα χώρο άπέναντι από την Ακρόπολη, λίγο παρακάτω από το έκκληράκι του Αϊ-Δημήτρη του Λαμπριάκη και ακριβώς στην πλαγιά του Μνημείου του Φιλοπάπου, που λεγόταν στην αρχαιότητα «Κοίλον».

Εκεί σχηματίζεται ένα ευρύτατο φυσικό αμφιθέατρο με θαυμάσια ακουστική. Στην κόγχη που σχηματίζει το αμφιθέατρο αυτό θα στηθούν τεράστια σκηνικά και γύρω-γύρω το κοινόν θα καθήση χάμω στα βράχια, όπως κάθονταν οι θεαταί στο Σάλτσμπουργκ και στο Χόλλυγουντ. Έτσι καθόντουσαν και οι πρόγονοί μας στην πλαγιά του βουνού, πριν γίνουν τα πρώτα ξύλινα αμφιθεάτρα τους.

Η σκηνή στο «Κοίλον» θα φωτίζεται από 40 δυνατούς προβολείς, ή δέ ακουστική του χώρου αυτού είναι κάτι το εκπληκτικό. Όσο για το τοπίο γύρω είναι από τα ωραιότερα.

Τι σημαίνει τώρα «Θερινό Πανηγύρι» του Διονύσου; Γιατί λέγεται θερινό και γιατί χαρακτηρίζεται πανηγύρι; Τον τίτλο αυτό τον έδωσε ο «Θυμελικός Θίασος» για να σημαίνει κάτι παρεμφερές με τις έορτες που έδινοντο στην αρχαιότητα προς τιμήν του Θεού Διονύσου. Οι έορτες αυτές λεγόντουσαν τα μεγάλα «κάτ' άστus» Διονύσια και έδινοντο λίγο πριν από την άνοιξη. Θα μπορούσε κανείς να παρουσιάσει αυτές τις έορτες, που αρχικώς περιεστρέφοντο στα πάθη

του πάσχοντος Θεού Διονύσου, γιατί και ο Διόνυσος έπαθε κι' αυτός πολλά σαν τον δικό μας τό Θεάνθρωπο, με όσα συμβαίνουν κατά τη δική μας Μεγάλη Έβδομάδα των Παθών του Χριστού.

Αργότερα όμως, από τον καιρό που το αρχαίο θέατρο απέβηλε τον αυστηρά θρησκευτικό χαρακτήρα του, από τότε δηλαδή που τα πάθη του Θεού Διονύσου υποκατέστησαν πάνω στη σκηνή τα πάθη των ήρώων, οι έορτες αυτές, μολονότι διατηρούσαν πάντα το τελετουργικό και ιεροσυρικό τους χρώμα, είχαν πάρει πια μία καθαρώς ανθρώπινη χροιά. Κι' έτσι, τα πάθη του Διονύσου αντικαταστάθηκαν από τα πάθη των ήρώων της τραγωδίας, που μπλέκονται στα δίχτυα του πεπρωμένου και παλαίου και ποινών.

Δόθηκε λοιπόν ο τίτλος «Θερινό Πανηγύρι» για να ξεχωρίση από το ανοιξιάτικο της αρχαιότητας και χαρακτηρίσθηκε «πανηγύρι» για να έχη την αυστηρά λαϊκή, πάνδημη, χροιά που είχαν στην αρχαιότητα οι έορτες των Μεγάλων Διονυσίων. Γιατί η τραγωδία, το ανώτατο αυτό πνευματικό και καλλιτεχνικό δημιούργημα των αιώνων, δεν απευθύνεται μόνο στους μορφωμένους, αλλά σ' όλον τον κόσμο. Γι' αυτό άλλωστε είναι και θα μείνη στους αιώνες πνευματικό θαύμα το αρχαίο μας θέατρο.

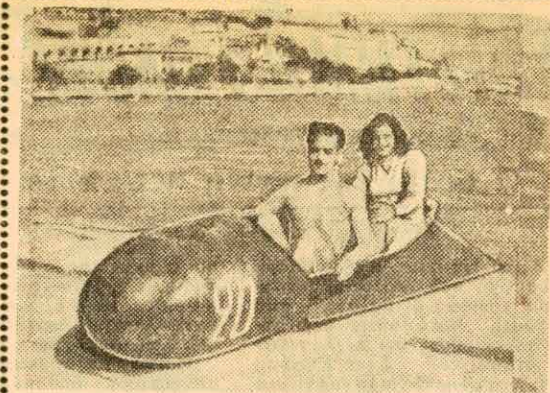
Ο «Θυμελικός Θίασος», λοιπόν, θα δώση στο «Κοίλον» τρεις αρχαίες τραγωδίες. Έπειτα από τις «Φοίνισσες», μετά είκοσι ημέρες, θ' ανεβάση το «Προμηθέα Δεσμώτη» του Αισχύλου και ύστερα θα δοθής μία άλλη τραγωδία του Εϋριπίδου, ο «Ιών».

Στις παραστάσεις αυτές ο Θίασος του κ. Καρζή θα χρησιμοποιήση, όπως πάντα, όλο τον θαύμασιο θεατρικό όπλισμό που χρησιμοποιούσε ο αρχαίος τραγικός ποιητής και ο αρχαίος σκηνοθέτης. Μεταχειρίζεται δηλαδή πλαστικές μάσκες, τα προσώπεια, που φορούν οι ηθοποιοί, κοστούμους, δηλαδή ψηλά παπούτσια που κάνουν τους ηθοποιούς ψηλότερους, παραγεμίδια γάντια, ιεροσυρικά φορέματα κ.ά. Ο χορός της τραγωδίας, που αποτελείται από 15 γυναίκες, τραγουδάει πάνω σε μία ιδιότυπη μουσική και χορεύει τα χορικά. Με δυο λόγια, χρησιμοποιούνται όλα τα μηχανικά μέσα για να δημιουργήσουν την τεραστία επίπνοια που απαιτεί η μεγαλοπρέπεια του έργου.

Η αξιοθαύμαστη αυτή προσπάθεια του «Θυμελικού Θιάσου» για την επιτυχία της οποίας καταβάλλονται υπεράνθρωποι κόποι και ερδεδοναί εκατοντάδες εκατομμύρια, θ' αποτελέση ασφαλώς το ωραιότερο και το μεγαλύτερο καλλιτεχνικό γεγονός, μετά τον πόλεμο, στην Ελλάδα.

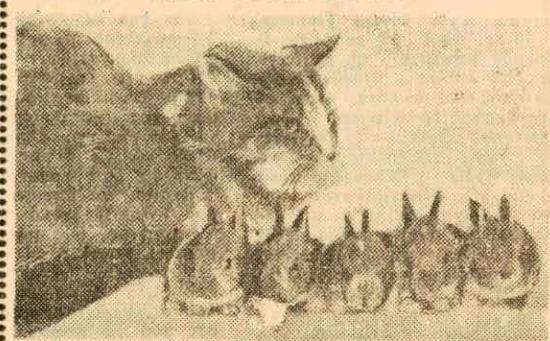
Α. Δ.

Μία χαρακτηριστική σκηνή του χορού από τις «Φοίνισσες» του Εϋριπίδου, που θα παρουσιάση στις 17 και 18 Ιουλίου ο «Θυμελικός Θίασος» στο αρχαίο φυσικό αμφιθέατρο «Κοίλον».

«ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ» ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ

Οι παραθερισταί του Μοντεκάρο δοκιμάζουν ρίγη συγκίνησης, πλέοντος στη ναυαγή θάλασσα με μία «βαρκούλα» που αποτελείται... από μία μεγάλη βόμβα, αδειανή βεβαίως!

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΙΚΟΥ ΕΝΣΤΙΚΤΟΥ

Να μία γάτα που συμπαθεί ιδιαίτερα τα κουρελάκια! Ζή σ' ένα Ιταλικό αγρόκτημα, επειδή δε δεν κάνει πιά γατάκια, συνθηάζει να κλέβη τα κουρελάκια απ' τις φωλιές τους και να τ' ανατρέφει σαν θανά παιδιά της.

ΜΙΑ ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Η Αμερικανίδα μίς Έθελ Μακ Αρμπούρ, ηλικίας 39 ετών και βάρους 160 κιλών, νίκησε σ' ένα διαγωνισμό για την έκλογη της πιο καλότροπος γυναίκας. Τώρα σκέπτεται να παντρευτεί, ασφαλώς, όχι πο' όλο το πάχος της, δεν θα δυσκολευτεί να βρει σύζυγο...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Ο διαβήτης και η θεραπεία του

Τι πρέπει να γνωρίζουν οι ασθενείς

Κατά τις στατιστικές, έχουν ελαττωθεί πολύ κατά τα τελευταία χρόνια οι θάνατοι από διαβήτη. Αυτό όμως δεν σημαίνει γενικά ότι λιγότεροι οι διαβητικοί. Στην Ευρώπη έχει παρατηρηθεί πράγματι μια σημαντική ελάττωση των περιπτώσεων διαβήτη, η οποία οφείλεται στις πολυμικές και μεταπολεμικές συνθήκες διατροφής (γιατί ο διαβήτης συνδυάζεται στενά με την πολυφαγία). Στις Ηνωμ Πολιτείες όμως, όπου τα τρόφιμα αφθονούν πάντοτε, οι διαβητικοί είναι πολλοί, περισσότεροι μάλιστα από άλλους, γιατί οι Αμερικανοί εργάζονται τώρα λιγότερο, χωρίς στις μηχανές, κι όμως εξακολουθούν να τρώνε πολύ. Ο περιορισμός λοιπόν της βησιμότητάς τους από διαβήτη οφείλεται κυρίως στο ότι με τις προσόδους της «Επιστήμης» οι διαβητικοί ζουν πολλά χρόνια και πεθαίνουν από άλλες ασθένειες.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο αριθμός των διαβητικών είναι κατά 50% περίπου μεγαλύτερος απ' αυτόν που αναφέρουν οι στατιστικές. Γιατί πολλοί άνθρωποι έχουν διαβήτη δίχως να το ξέρουν. Τελευταίως ακόμη, σ' ένα επιστημονικό συνέδριο, ένας Αμερικανός γιατρός θέλησε να δείξει μια νέα μέθοδο ανάλυσης αίματος για διαβήτη. Διάλεξε λοιπόν στην τύχη ένα συνάδελφό του, του πήρε λίγο αίμα απ' το αυτί και το ανακάλυψε με μια χημική ουσία. Το μίγμα έγινε αμέσως κόκκινο... κι ο δεύτερος γιατρός χλώμιασε, γιατί είχε αποκαλυφθεί τυχαίως ότι είχε διαβήτη — πράγμα που δεν το είχε υποπτευθεί ποτέ!

Τέτοιες περιπτώσεις λοιπόν είναι αρκετά συχνές. Και πολλοί διαβητικοί πληρώνουν ακριβά το ότι αγνοούσαν κι' αμέλησαν στην αρχή την αρρώστειά τους. Τρεις Αμερικανοί γιατροί έκαναν, προ ολίγου καιρού, μια συστηματική έρευνα σε μια μικρή πόλη. Αφού δηλαδή εξήγησαν στους κατοίκους το σκοπό τους, για να μη φέρουν αντίρρησης, πήραν απ' όλους σχεδόν αίμα και ούρα και τα εξέτασαν. Αποδείχθηκε λοιπόν ότι τα 50% περίπου ήταν διαβητικοί, κι' απ' αυτούς τα 43% αγνοούσαν την πάθησή τους.

Ωστόσο, η έγκαιρη διάγνωση του διαβήτη παίζει μεγάλο ρόλο για την καταπολέμησή του και για την αποφυγή των επικινδύνων επιπλοκών του: τυφλώσεως, νεφρικών διαταραχών, καρδιακών προσβολών, άσπληνισης, γαγγραινής κλπ. (Οι περισσότερες απ' τις επιπλοκές αυτές οφείλονται σε πρόωγη και σοβαρή αποτυχία σκλήρωσης εξ αίτιας του διαβήτη).

Έχει παρατηρηθεί ότι ο πολύς κόσμος δεν έχει αρκετές γνώσεις για τα συμπτώματα του διαβήτη. Τα κλασικότε-

ρα σημεία της αρρώστειας αυτής είναι η πολυδιψία και η πολυουρία. Ο αρρώστος πίνει καταπληκτική ποσότητα νερού κι' έχει ανάλογα ούρα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι κι' οι γιατροί ακόμη απατώνται κάποτε στη διάγνωση. Συμβαίνει π. χ. να κάνουν έγκληση σκληροειδίτιδος χωρίς λόγο, σ' έναν αρρώστο που έχει πόνους στην κοιλιά από επιπλοκή διαβήτη.

Με την έγκαιρη διάγνωση, ο αρρώστος μπορεί να έχει ελπίδες θεραπείας. Όταν μιλούμε για θεραπεία στο διαβήτη, εννοούμε τόσο καλλιέργεια της καταστάσεως, ώστε να μπορεί στο εξής ο αρρώστος να ζήσει ικανοποιητικά, μόνο με μια κανονική διαίτα. Ωστόσο, αν έλπειται από χρόνια παραβίαση αυτή τη διαίτα, ο διαβήτης ξαναεμφανίζεται αμέσως, γιατί η αιτία του μένει πάντοτε στον οργανισμό (είναι μια οργανική αλλοίωση του παγκρέατος, που δεν μπορεί πια να παραγάγει αρκετή ποσότητα ινσουλίνης για την απορρόφηση του σακχάρου της τροφής).

Ο Αμερικανός δόκτωρ Ζόσλιν, ειδικός διαβητολόγος, έχει κηρύξει τον πόλεμο κατά της παχυσαρκίας, γιατί προκαλεί διάφορες ασθένειες του κυκλοφοριακού συστήματος, της χολής, κλπ., και χειροτερεύει την κατάσταση, όταν υπάρχει προδιάθεση για διαβήτη. Ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος, αν ο παχύσαρκος έχει στην οικογένειά του διαβητικούς, και ιδίως αν αυτοί βρίσκονται απ' το μέρος και των δυο γονέων του.

Ο δόκτωρ Ζόσλιν συνιστά σ' όλους τους παχύσαρκους συγγενείς διαβητικών, να υποβάλλονται σε τακτικές εξετάσεις και να φροντίσουν ν' αδυνατίσουν. Σε μια διαλέξή του, εμφανίσθηκε κρατώντας... έναν κουβά νερό στο κάθε χέρι του, και είπε στο ακροατήριό του:

— Οι δυο αυτοί κουβάδες ζυγίζουν 18 κιλά. Υπάρχει λοιπόν κανείς από σας που θα ήθελε να σέρνει διαρκώς μαζί του ένα τέτοιο βάρος, τελείως περιττό;...

Μια νέα επιστημονική ανακάλυψη σχετικά με το διαβήτη ενδιαφέρει ιδιαίτερα τις γυναίκες. Είχε διαπιστωθεί ότι όλες πάσχουν από διαβήτη έχουν ελάχιστες ελπίδες να γίνουν υγιείς. Τα αναπαραγωγικά τους όργανα δεν λειτουργούν κανονικά. Κι' αν όμως, με την ινσουλίνη αποκατασταθεί σχεδόν η κανονική λειτουργία τους και πραγματοποιηθεί σύλληψη, άλλοι λόγοι προκαλούν το θάνατο του εμβρύου πριν ή κατά τον τοκετό. Πολλοί λοιπόν την ινσουλίνη, οι διαβητικές υπέρ-σες πάθουν από αποβολή κατά ένα ποσοστό 50%.

Τώρα, η αναλογία αυτή έχει κατέβει στο 10%, γάρ-ος

στις εργασίες της Ιατρού Πρίσιλλα Ουάιτ. Η Αμερικανίδα αυτή επιστήμων εξακρίβωσε, ότι ο συχνότερος και σπουδαιότερος λόγος των αποβολών των διαβητικών είναι μια διαταραχή της ευαισθησίας των ορμονών, που υπάρχουν στον οργανισμό τους και που χρειάζονται απαραίτητα για την κύηση και τον τοκετό. Με τη χορήγηση λοιπόν των καταλλήλων ορμονών, συνδυασμένη και με τη σχετική διαίτα, τα 90% των διαβητικών μητέρων φέρνουν στον κόσμο το παιδί τους ζωντανό και γερό.

Σ. ΣΠΕΝΣΕΡ

Οι άνθρωπινες δεχλωματίες

Σύμφωνα με μια στατιστική της χειρουργικής κλινικής του πανεπιστημίου της Ζυρίχης, οι περισσότεροι επικίνδυνες δεχλωματίες είναι των ανθρώπων. Σε πλείστες περιπτώσεις προκαλούν ακρωτηριασμό μελών, ακόμη και θάνατο. Οι δεχλωματίες των σκυλιών (όχι των λυσσοσμένων) και των αλόνων είναι λιγότερο επικίνδυνες.

Νέο φάρμακο για το άσθμα

Το νυκτερινό μαρτύριο των άσθματικών ελαττώνεται μ' ένα νέο αμερικανικό φάρμακο το «887». Από 60 αρρώστους, οι 48 σ' ανάνηκαν μεγάλη βελτίωση μ' αυτό το φάρμακο. Η δύσπνοια κι' ο βήκας τους ελαττώθηκαν σημαντικά κι' έτσι υπέφεραν να κοιμηθούν ησυχά. Ήταν αδύνατον όμως να δρουν τελεία ανακούφιση γιατί το «887», σε μεγάλες δόσεις, προκαλεί ανεπιθύμητες τοξικές αντιδράσεις. Επίσης η υπνωτική του ενέργεια αποκλείει μάλλον τη χρησιμοποίησή του στο διάστημα της ημέρας.

Κατά της φυματιώδους μηνιγγιτιδίας

Μια νέα θεραπεία εφαρμόθηκε μ' επιτυχία κατά 85%, στο Νοσοκομείο Μπελβύ της Ν. Υόρκης, σε περιπτώσεις φυματιώδους μηνιγγιτιδίας. Η αρρώστεια αυτή προσβάλλει συνήθως τα παιδιά κι' ήταν ως τώρα θανατηφόρος. Οι λίγοι αρρωστοί που τυχαινα να επιζή-

σουν, έμεναν διαρκώς καθυστερημένοι. Η καινούργια θεραπεία συνίσταται στη χορήγηση «προμυζολης» (μιας σουλφοναμίδης) απ' το στόμα μαζί μ' ενέσεις στρεπτομυκίνης στους μύες και στη σπονδυλική στήλη.

Η «γρίπη» του διαβόλου

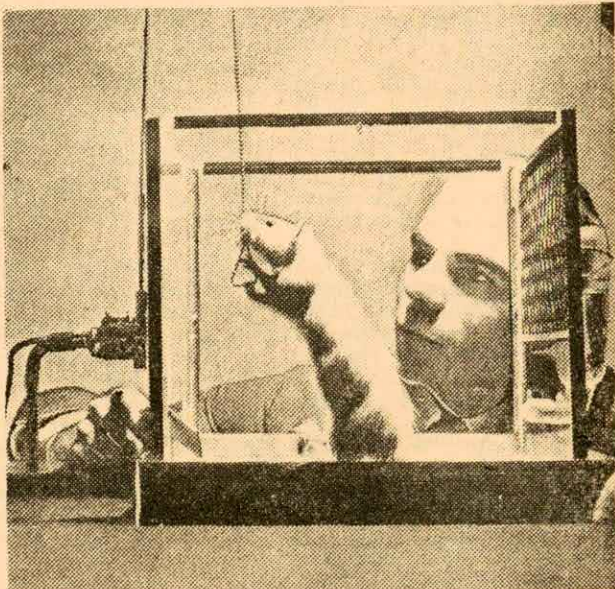
Σε διάφορες αμερικανικές πόλεις, ιδίως δε στη Βοστώνη και τη Βαλτιμόρη, εμφανίσθηκε το περυσινό καλοκαίρι κι' ανοιχτεί να εμφανισθεί κι' εφέτος μια παράξενη επιδημία που έχει επωνομασθεί «γρίπη του διαβόλου». Επιστημονικώς λέγεται «επιδημική πνευμονονία», προκαλείται από ανώματον ιόν και μεταδίδεται με την άμεση επαφή. Αρχίζει με λαφινικούς και δυνατούς πόνους στο στήθος, που δυναμώνουν με το βήχιο το πτύονισμα και τη βροχία αναπνοή. Η θερμοκρασία ανεβαίνει στους 39-40 βαθμούς. Μετά 24-48 ώρες, γίνεται πάλι κανονική. Σπανέβαινε όμως σε 2-3 μέρες, ενώ συχνά όμως εμφανίζεται δυνατός πονοκέφαλος. Τα συμπτώματα διαρκούν 2-7 ημέρες.

Τα δηλητηριώδη κρυγνίδια

Τα μικρά παιδιά μπορούν κάποτε να δηλητηριασθούν με τα κρυγνίδια της ζωοτροφικής τους. Ένας γιατρός αναφέρει την περίπτωση ενός αγοριού 2 ετών, που είχε μελανιάσει σαν να υπέφερε από καρδιακή προσβολή. Η ακτινοσκοπία απέδειξε την παρουσία ξένων ουσιών μέσα στα έντερα του. Με πλύσεις του στομάχου και των εντέρων, βγήκαν έξω μεγάλες ποσότητες από κρυγνίσια κρυγνίδια. Το παιδί διασώθηκε, με εισηγίες ούλων και με μεταγγίσεις αίματος. Κατόπιν εξακρίβωθηκε ότι η κρυγνίσια του το είχε ήδη που έτρωγε τα κρυγνίδια αλλά δεν είχε δώσει σημασία γιατί τα θεωρούσε αβλαβή—ένω στην πραγματικότητα ήταν δηλητηριώδη.

Το χτένι που κευρεύει

Ένας Αμερικανός εφευρέτης επινόησε ένα συνδυασμό χτενίου με ευριστική λεπίδα για όσους επιθυμούν να κόβουν μόνοι τα μαλλιά τους. Με το χτένισμα, κόβονται συγχρόνως τα μαλλιά βαθύτερα ή ελαφρότερα, αναλόγως της ρυθμίσεως της θέσεως της ευριστικής λεπίδας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΟΝΤΙΚΟΥΣ

Ένα απ' τα πολλά πειράματα που γίνονται στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο Κολουμπία για την εξακρίβωση της νοσηρότητας των ζώων, είναι και η εκμάθηση ποντικών να τρoφούν μιά αλυσίδα για να φτάσουν την τροφή τους.

ΤΟ ΓΑΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Πώς προέρχεται ο μελιταίος πυρετός

Το πιθανότερον είναι ότι δεν θαχετε ακούσει ποτέ να γίνεται λόγος για τη «βρουσελλώση». Ίσως να ξέρετε όμως την ασθένεια αυτή με την κοινότερη ονομασία της: ως «μελιταίος πυρετός». Πάντως, δεν θα της αποδίδετε μεγάλη σημασία. Κι' ωστόσο είναι μια απ' τις πιο επικίνδυνες αρρώστειες. Τελευταίως, ξέσπασε μια επιδημία της σε κάποια μικρή αμερικανική πόλη. Από κάθε 4 κατοίκους αρρώστησε ο ένας, κι' από κάθε 4 αρρώστους ο ένας πέθανε! Μ' άλλα λόγια, το μικρόβιο θέρισε τα 6% των κατοίκων της πόλης.

Στην περίπτωση αυτή — όπως και στις περισσότερες άλλωστε — η μόλυνση οφείλετο σε μιαν αρρώστη αγελάδα. Πράγματι, ο κυριότερος φορέας αυτού του μικροβίου είναι το γάλα, αβλαβικό ή καταικίσιο. Κατά γενικόν λοιπόν κανόνα, το γάλα δεν πρέπει ποτέ να πίνετε άδραστο, εκτός αν είναι παστεριωμένο.

Υπάρχει συνήθως η αντίληψη, ότι το φρεσκοαλεμμένο και ζεστό ακόμη γάλα είναι καλύτερο και θρεπτικότερο. Πραγματικά, είναι βεβαίως πιο γευστικό απ' το παστεριωμένο, γιατί η κατεργασία της παστερίσεως αλλοιώνει τη γεύση του, συχνά όμως αποτελεί φοβερό κίνδυνο, με τα μικρόβια που μπορεί να περιέχει.

Ο μελιταίος πυρετός ήταν από πολύ καιρό γνωστός ως αρρώστεια των ζώων. Μόνον όμως κατά τις τελευταίες δεκαετίες μελετήθηκε ο τρόπος της μεταδόσεώς του στους ανθρώπους. Πήρε δε την επιστημονική ονομασία «βρουσελλώσης» απ' το όνομα του «Αγγλου στρατιωτικού γιατρού σέρ Ντέβιντ Μπρούς, που ανακάλυψε πρό 50 ετών το μικρόβιο του.

Οι Αγγλοι ενδιαφέρθηκαν για την ασθένεια αυτήν απ' την εποχή του Κριμαϊκού πολέμου, γιατί τότε διεδόθη πολύ στη Μάλτα — και γι' αυτό ονομάσθηκε «μελιταίος πυρετός» (η Μάλτα λέγεται και Μελίτη). Κατόπιν ξαπλώθηκε στις μεσογειακές χώρες, κι' έπειτα σ' ολόκληρο τον κόσμο. Πολλοί την θεωρούν αρρώστεια των θερμών κλιμάτων, ενώ στην πραγματικότητα εμφανίζεται παντού.

Δεν μεταδίδεται δε αποκλειστικά και μόνον με το γάλα. Πρό 60 ετών, συνέβη να περιεργό περιστατικό στη Ν. Υόρκη. Ένας γιατρός αρρώστησε από μελιταίο πυρετό. Παρ' όλες τις προσπάθειες των συναδέλφων του, πέθανε σε λίγες μέρες. Οι σχετικές εξετάσεις είχαν αποδείξει ότι έπασχε απ' τη μορφή της ασθένειας που μεταδίδεται από κατσίκες. Ωστόσο είχε βεβαιώσει ο ίδιος ότι δεν είχε πηλ ποτέ καταικίσιο γάλα, ούτε κι' είχε έλθει σ' επαφή μ' αυτά τα ζώα. Ένας συναδέλφος του, θέλοντας να διαφωτίσει το μυστήριο, έκαμε μια έρευνα στην κουζίνα του κι' ανακάλυψε τέλος ένα

κομμάτι Ιταλικό τυρί. Το πήρε, το εξέτασε και βρήκε ότι ήταν φτιαγμένο από γάλα κατσίκας κι' ότι περιείχε άφθονα μικρόβια μελιταίου πυρετού.

Από τότε, έγινε ένας νόμος, στην Πολιτεία της Ν. Υόρκης, που επιβάλλει να φτιάχνεται το τυρί από παστεριωμένο γάλα, ή να μένει να ωριμάσει επί τώσον καιρό, ώστε να λείψουν πια τα μικρόβια.

Ο μελιταίος πυρετός είναι ακόμη πιο επικίνδυνος, γιατί μπορεί να ξεγελάσει το γαστρό επί χρόνια, με απάτηλη μορφή. Υπολογίζεται ότι μόνο τα 10% των αρρώστων παρουσιάζουν συμπτώματα που επιτρέπουν στους γιατρούς να κάνουν σωστή διάγνωση. Στις άλλες περιπτώσεις, ο μελιταίος πυρετός απομεινται ένα πλήθος άλλων οξέων ή χρόνιων νοσημάτων.

Ένας άντρας 50 ετών, γερός κι' υγιεινός, άρχισε ξαφνικά να νοιώθει μια ανεξήγητη κούραση στο πρωινό του ύπνισμα, καθώς και πόνους στην πλάτη και στις αρθρώσεις και γενική άτονία. Κανένα φάρμακο, καμιά τανατική θεραπεία δεν τον ωφέλησε. Στο τέλος, μια λεπτομερής εξέταση απέδειξε ότι έπασχε από χρόνια από μελιταίο πυρετό.

Ένας νέος πίστευε πως ήταν φυματικός γιατί είχε ένα ξερό βήχα, αδυνατίζε κι' ήταν διαρκώς νευρικός. Η ακτινοσκοπία δεν απέκαλυψε τίποτα. Ωστόσο τα συμπτώματα φαίνονταν τόσο τυπικά, ώστε οι γιατροί τον έστειλαν σε σανατόριο. Αφού λοιπόν έμεινε εκεί επί μερικούς μήνες κι' υπεβλήθη σ' ολόκληρη σειρά εξετάσεων, απέδειχθη τελικά ότι η «φυματίωση» ήταν μελιταίος πυρετός.

Μια νέα γυναίκα υπέφερε από τέτοια νευρασθένεια, κατάπτωσι κι' αδυναμία, ώστε κατέφυγε σ' ένα ψυχίατρο. Χρειάσθηκε δε ένα ολόκληρο έτος, για να εξακριβωθεί ότι ολ' αυτά οφείλοντο σε μελιταίο πυρετό, κι' όχι σε νευρώση.

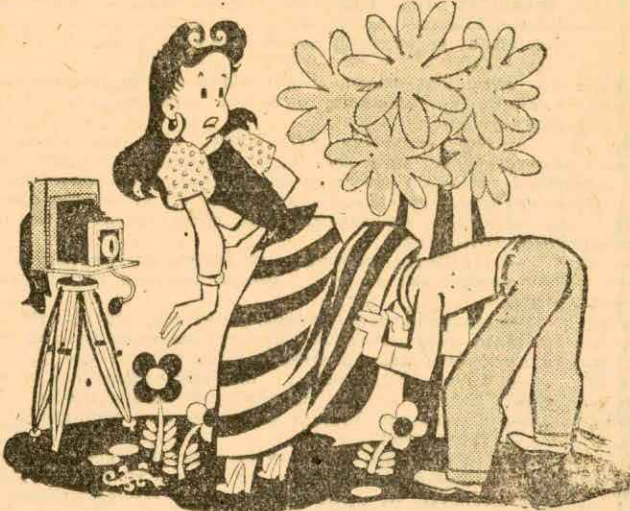
Επίσης μια άλλη, επιστήμων, που είχε ασχοληθεί με τη μελέτη του μελιταίου πυρετού στα ζώα, πίστευε επί ολόκληρα χρόνια ότι έπασχε από νευρασθένεια, ως ότου επιτέλους αποκαλύφθηκε ότι είχε κολλήσει την αρρώστειά που μελετούσε.

Γενικώς, είναι δύσκολη η διάγνωση του μελιταίου πυρετού. Μπορεί ν' ανακαλυφθεί μόνο με πολύπλοκες εξετάσεις του δερματος και του αίματος. Το προτιμότερο λοιπόν είναι να προφυλάσσεται κανένας απ' αυτόν, αποφεύγοντας το άδραστο κι' άπαστεριωτο γάλα — το οποίο άλλωστε μπορεί να περιέχει κι' ένα πλήθος άλλων μικροβίων: τυφού, δυσεντερίας, στρεπτοκόκκους κλπ.

Όσο για τη θεραπεία, είναι κι' αυτή δύσκολη όσο η διάγνωση. Κάποτε φέρνουν αποτέλεσμα οι σουλφοναμίδες, κι' άλλοτε πάλι η μεταγγίσις αίματος. Υπάρχουν επίσης έμβολια αποτελεσματικά στα 75% των περιπτώσεων. Έχει δοκιμασθεί εξ' άλλου με επιτυχία η μέθοδος του τεχνητού πυρετού. Τέλος, οι γιατροί στηρίζουν πολλές ελπίδες σε διάφορα νέα φάρμακα που συγγενεύουν με την πενικιλίνη.

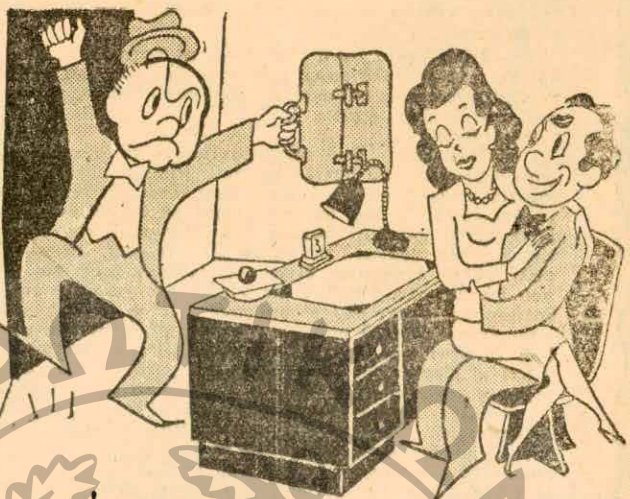
X. ΧΑΡΡΙΣ

Τελιωθεραπεία

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

— Χαμογελάστε!...

— Γιατί διαμαρτύρεστε, κύριε προϊστάμενε; Δεν μου είπατε να σας αντικαταστήσω κατά την απουσία σας;...

— Μα, αγάπη μου, πού τόχεις το κεφάλι σου;

Η νεαρή σύζυγος του δασοφύλακα έτοιμαζε το φαγητό, όταν ξαφνικά άκουσε το σκυλί να γαυγίζει.
— Τί τρέχει, Φόξ; Σιωπή, Φόξ, φώναξε.
Μα το σκυλί εξακολουθούσε το γαύισμα. Τότε η γυναίκα βγήκε έξω στον κήπο και κύτταξε ολόγυρα. Δεν είδε τίποτα πούθεν. Της φάνηκε όμως πως άκουσε κάποιο θόρυβο στα φυλλώματα των δέντρων. Ξαφνικά, έβγαλε μια κραυγή, έγινε κάτωχρη και ψιθύρισε με φόβο:

— Ζάκ!
Ένας νέος ψηλός, είκοσι πέντε χρονών, ρωμαλέος, με συμπαθητικό πρόσωπο, στεκόταν μπροστά της και της έλεγε γλυκά:

— Ναί, Μαντελέν, εγώ είμαι! 'Απ' τον καιρό που παντρεύτηκες, πριν από έφτά μήνες, είνε η πρώτη φορά που έρχομαι απ' αυτά τα μέρη. Σήμερα το πρωί είδα τον άντρα σου, δυό λεύκες μακριά από δω κι' έτρεξα άμέσως να σε δω για να μάθω αν είσαι ευτυχισμένη... Πές μου, είσαι ευτυχισμένη;

— 'Όχι! Φύγε, του απάντησε εκείνη. Σε παρακαλώ!... 'Αν γυρίσει και σε δη... μπορεί να γίνει καμμία φασαρία...
— Μην φοβάσαι γι' αυτόν, Μαντελέν. Ξέρεις καλά πως δεν είμαι όπλιςμένος. Δεν έχω για να υπερασπιστώ παρά το μπαστούνι μου. Εκείνος έχει το τουφέκι του...
— Φύγε, Ζάκ, φύγε!... Ικέτευσε τρομαγμένη η Μαντελέν. Έκανε ως άσχημα που ήρθε να μου μιλήσεις...
— Κάνω ίσως άσχημα που σ' αγαπώ ακόμα;
— 'Όχι! Σώπα!...
— Να σωπάσω; Και γιατί; Τώρα πια που παντρεύτηκες, τώρα πια που άνηκες σε άλλον, τί φοβάσαι; 'Αλλοτε μούλεγε να σωπάσω, όταν σου εξομολογούμουν την αγάπη μου... Μα τότε μ' άφηνες να πιστεύω πως μ' αγαπούσε και σύ. Τότε μ' άφηνες να πιστεύω πως μια μέρα θα γινόσουν γυναίκα μου. Μα τώρα που με πρόδωσες, που πρόδωσες την αγάπη μας, γιατί θέλεις να με στερήσεις απ' το μόνο μέσον που μου μένει; 'Απ' το να σου μιλω για να σου λέω πόσο υποφέρω και πόσο ακόμα σ' αγαπώ;

— Ζάκ, απάντησε η Μαντελέν, οι κατηγορίες σου είνε άδικες. Ξέρεις πολύ καλά πως τότε δεν σούλεγα ψέμματα, πως σ' αγαπούσα και πως αν πρόδωσε κάποιος την αγάπη μας, αυτός είσαι εσύ!

— 'Εγώ;...
— Ναί, εσύ! 'Εσύ που προτίμησες να με παρατήσεις στην άγκαλιά του αντίζήλου σου παρά ν' αφήσεις το 'ψπασιο επάγγελμά σου! Ναί, Ζάκ, εγώ σ' αγαπούσα... το όρκιζομαι... μα δεν μπορούσα να δεχθώ μια ζωή γεμάτη κινδύνους, μια διαρκή πάλη εναντίον της δικαιοσύνης και των νόμων. 'Ηθελα να ζω φτωχικά, μα με το κεφάλι ψηλά, περηφανή, δίχως να λυπηθώ τους γονείς μου που θα με καταριόντανε αν γινόμουν γυναίκα ενός λαθρέμπορου. Γιατί δεν μ' άκουσες; Κι' ο άντρας μου καποτε έκανε το δικό σου επάγγελμα. Μα όταν του πρόσφεραν τη θέση του δασοφύλακα, δεν δίστασε να τη δεχθώ, γιατί μ' αγαπούσε. 'Ετσι μ' έκανε γυναίκα του. Σ' προτίμησες την ελευθερία σου... Τώρα είμαι ευτυχισμένη...
— 'Όχι, Μαντελέν, απάντησε ο νέος, όχι, δεν είσαι ευτυχισμένη. 'Αν δε δέχθηκα τη θέση, τόκανα γιατί σε λίγους μήνες θα κέρδιζα πιο πολλά λεφτά και θα μπορούσα να ικανοποιήσω κάθε σου επιθυμία. 'Όχι, μη λές, Μαντελέν, πως ζής ευτυχισμένη, γιατί εγώ σ' αγαπούσα όπως κανείς άλλος δεν σ' αγαπήσε. 'Ηθελα την ελευθερία μου για να δεθώ περισσότερο μαζί σου, για ναμαι μοναχά ο δικός σου σκλάβος...
'Ακούγοντας αυτά τα λόγια, δυό δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια της νεαρής γυναίκας.
— Κλαίς, Μαντελέν; φώναξε ο Ζάκ. Δεν είμαι λοιπόν τόσο ξένος για σένα;
Της έπιασε το χέρι και τόφερε στα χείλη του. Μα τη στιγμή εκείνη άκουστηκε ένα σφύριγμα.
— Είν' εκείνος! είπε η Μαντελέν, τραβώντας το χέρι της.

— Είσαι σίγουρη;
— Ναί, φωνάζει το σκυλί. Φύγε για το Θεό!
— 'Αντίο, Μαντελέν!
Κι' ο Ζάκ χάθηκε μέσα στα δέντρα.

— Καλημέρα, Μαντελέν, είπε ο Πιέρ, ο άντρας της. Φαντάσου πως καθό... έρχόμουνά μου φάνηκε πως είδα μια σκιά μέσα στα δέντρα. Είδες κανένα;
— 'Όχι, είπε εκείνη, μα η φωνή της έτρεπε.
— Τί έχεις; τη ρώτησε. Μαντελέν, έμαθα πως ο Ζάκ ξαναγύρισε στη χώρα... Τον είδες;...
— Ναί, είπε η Μαντελέν, που δεν ήξερε να λήψω ψέμματα. 'Ηρθε ως τον κήπο, μα δεν μπήκε μέσα.
— Και τί σου είπε;
— Με κατηγορήσε γιατί διάλεξα εσένα. Μου είπε πως είνε δυστυχισμένος.

— Αυτός ήταν που έφυγε την ώρα που γυρνούσα; Και καθώς εκείνη σώπαινε, ο Πιέρ πήρε το τουφέκι του.

— Τί θές να κάνης; του φώναξε. Να τον σκοτώσης; Δεν είν' έγκλημα που ήρθε ως εδώ. Μάλλον πρέπει να τον συμπονούμε.

— Έχεις δίκιο, μα πές του να προσέχη. Είδεμ'η θα κανονίσουμε μόνοι τους λογαριασμούς μας... εγώ κι' εκείνος...
— Λίγες μέρες άργότερα, ο Πιέρ γύρισε στο σπίτι του κατά τις τρεις τ' απόγευμα, πράγμα που δεν το συνήθιζε, γιατί πάντα έρχοταν τη νύχτα.

— Τί έχεις; Μήπως είσαι άρρωστος; τον ρώτησε η Μαντελέν.
— 'Όχι... Θέλω να ξεκουραστώ, γιατί άποψε έχουμε δουλειά...
'Η Μαντελέν τούκανε διάφορες ερωτήσεις, μα ο Πιέρ δεν απάντησε. Στίς όχτώ ο άντρας της ξύπνησε, ντύθηκε, πήρε το τουφέκι του, φίλησε τη γυναίκα του κι' έφυγε.

— 'Η Μαντελέν δεν κοιμήθηκε εκείνη τη νύχτα. Προσίσθανόταν πως ο Πιέρ πήγαινε να συναντήσει τον Ζάκ κι' άγωνιούσε.

— 'Ο Πιέρ ήξερε που θα συναντούσε τον Ζάκ; Σε μια απόστασι πέντε ή έξη χιλιομέτρων μέσα στο δάσος. Όταν έφτασε στο μέρος όπου ήταν σίγουρος πως σε λίγο θαρχόταν ο αντίπαλός του, ο Πιέρ κρύφτηκε πίσω απ' ένα δέντρο και περίμενε ακίνητος. Πραγματικά έπειτα από λίγη ώρα, ο Ζάκ φάνηκε κρατώντας δυό σάκκους γεμάτους. 'Εξαφνα, άκουστηκε μια φωνή:

— Δεν έχασες τον καιρό σου, βλέπω. Μάζεψες μπόλικο πράμα σήμερα, 'ε;
Κι' ο Πιέρ πεταχτηκε μπρος στο Ζάκ. 'Ο Ζάκ θέλησε να κρυφτεί πίσω από ένα πλατάνο.
— Μην κρύβεσαι, το 'φώναξε. 'Εννοια σου το τουφέκι μου μπορεί να σε σημαδέψη όπου κι' αν πας. 'Εμπρός, παραδώσου...
'Ο Πιέρ δεν πρόφτασε να τελειώσει. Μ' ένα πήδημα, ο Ζάκ βρέθηκε πάνω του και τον έριξε κάτω. Του άπαξε το τουφέκι του και το πέταξε μακριά.

— Τώρα ο αγώνας είνε ίσος! είπε ο Ζάκ ανάμεσα στα δόντια του.
Πάλευαν κι' οι δυό τους με λύσσα, προσπαθώντας ο ένας να καταβάλει τον άλλον. Στο τέλος, ο Ζάκ κατάφερε να σφίξει τον Πιέρ ανάμεσα στα πόδια του και να τον ξαπλώσει φαρδύα-πλατύα κάτω, ενώ συγχρόνως τον πίεζε μ' όλο του το κορμί. 'Ο Πιέρ είδε τον κίνδυνο και με μεγάλη προσπάθεια λύτρωσε τόνα του χέρι για ν' αρπάξει το τουφέκι του που ήταν λίγο πιο πέρα. Μα ο Ζάκ το κατάλαβε και με το πόδι του πάτησε πάνω στο τουφέκι δίχως να προσέχη. 'Εξαφνα άκουστηκε ένας πυροβολισμός και μια κραυγή πόνου, κι' ο Ζάκ, πιάνοντας το στήθος του με τα δυό του χέρια, τρέκισε μια στιγμή κι' έπεσε ανάσκελα στο χώμα. Με το πόδι του είχε πατήσει τη σκανδάλη και καθώς ήταν σκυμμένος, η σφαίρα τον χτύπησε στο στήθος. 'Ωστόσο δεν είχε πεθάνει κι' όταν είδε τον Πιέρ, γονατιστό από πάνω του, τα μάτια του έλαμψαν από μίσος.

— Πιέρ! ψιθύρισε. 'Ακουσέ με. 'Εγώ πεθαίνω... μα πεθαίνω ευχαριστημένος... γιατί η Μαντελέν... η Μαντελέν, καταλαβαίνεις, θα σε μισήσει...
— Δεν σε σκότωσα εγώ! Δεν σε σκότωσα εγώ!
— Ναί, το ξέρω... Μα εκείνη θα πιστέψη πως εσύ με σκότωσες... και θα σε μισήσει!...
'Ο Πιέρ σώπασε τρομαγμένος. Καταλάβαινε πως ο Ζάκ είχε δίκιο.
— Καυμένη Μαντελέν, είπε σιγά ο Πιέρ. Τότε, ο Ζάκ είδε την αγωνία του και τον λυπηθηκε.
— Έχεις δίκιο... η Μαντελέν δεν πρέπει να... όχι, όχι... ψιθύρισε.
'Εγνεψε στον Πιέρ πως ήθελε να γράψω. Αυτός έβγαλε απ' την τσέπη του χαρτί και μολύδι. 'Ο Ζάκ, καταβάλλοντας μιάν υπεράνθρωπα προσπάθεια, έγραψε:
«Σκοτώθηκα μοναχός μου, προσπαθώντας ν' άφοπλίσω τον Πιέρ.»
— Ζάκ...
'Ο Πιέρ, κλαίοντας, τούπιασε το χέρι. το φίλησε και ψιθύρισε:
— Ευχαριστώ!
— Φύγε... φύγε τώρα... είπε ο Ζάκ άχνά. Το κορμί του συγκλονίστηκε άπωνα σπασμό. Το κεφάλι του έγρειρε προς τα πίσω.
'Ο Πιέρ, γονατιστός, προσεύχτοταν για το λαθρέμπορο που είχε ξεψυχήσει...

Γι' αυτήν την Αγάπην της

Δραματικό διήγημα

★

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕΛΒΑ

ANDY ZERMAIN

Απόκρυφοί της Κοινωνίας

18ον

— Έχω να σου πω κάτι πολύ σοβαρό, του ψιθύρισε στο αυτί ο Ξεκοκκαλισμένος, καθώς έβγαιναν από το Νεκροτομείο. "Ας περπατήσουμε λίγο..."

Ξαφνικά, ο κόμης ντε Κολένσκο σταμάτησε, με το βλέμμα απλανές, σ' α να είχε καρφωθεί στη θέση του, από κατάπληξη.

— Εκείνη! Είπε εκείνη! φώναξε, δείχνοντας στο σύντροφό του μία γυναίκα, ντυμένη με μαύρα, που έρχεται προς το μέρος τους.

— Η κυρία 'Αντρέ! είπε κι' ο Ξεκοκκαλισμένος, το ίδιο παραξενεμένος κι' αυτός, όπως κι' ο φίλος του. Τί έρχεται να κάνει εδώ πέρα;

— Αυτό ακριβώς αναρωτιέμαι κι' εγώ. Φαίνεται πολύ βιαστική.

— Πραγματικά. Τί δουλειά έχει σ' αυτή τη συνοικία; ψιθύρισε ο Φρεντερικ Μαντέλ με ύφος φιλόπομπο.

Και, αρπάζοντας το σύντροφό του από το μπράτσο, τον τράβηξε ζωηρά κάτω από μια θαλωτή πόρτα.

— Έλα, έλα γρήγορα, του είπε. Δεν θέλεις να μες ιδής;

— Τουναντίον, θέλω να μάθω πού πηγαίνει.

— Είσαι ζηλιάρης, φίλε μου. Την αγαπάς λοιπόν τόσο πολύ;

— Πιθανόν... Θά την παρακολουθήσω με...

Και, καθώς η κυρία 'Αντρέ, βυθισμένη στις σκέψεις της, ξεπέρασε τη θαλωτή πόρτα, χωρίς να διακρίνη τους δυο άντρες, εκείνοι την ακολούθησαν από μακριά.

— Αλλά πάλι σταμάτησαν, κατάπληκτοι, βλέποντάς την να μπαίνει στο Νεκροτομείο.

— Μά τί πάει να κάνει εκεί μέσα; ψιθύρισε ο Ξεκοκκαλισμένος.

— Ας περιμένουμε και θα το μάθουμε πιθανόν. Ας κάνουμε μερικές βόλτες κυτάζοντας προς την είσοδο.

Οι δυο φίλοι άρχισαν να τριγυρνούν στο πεζοδρόμιο, σιωπηλοί. "Υστερα από λίγο, ο ψευδοκόμης ρώτησε:

— Γιατί με διέκοψες πρό ολίγου, μπροστά στο Διευθυντή;

— Γιατί, για μία στιγμή, φοβήθηκα μήπως προδοθήκα...

— Ήμουν τόσο παραγμένος!

— Κι' έπειτα, γιατί μου ήρθε μία ξαφνική σκέψη. Λοιπόν, καθώς θα είδες κρυσ, μου φαίνεται πως έχει μεγάλη σημασία.

— Πρόκειται φυσικά για τον Ζάκ;

— Ναι. Θυμάσαι τί έγραψαν οι έφημερίδες σχετικά με το πτώμα που είδαμε πρό ολίγου;

— Ναι, πολύ καλά.

— Ο πνιγμένος, έγραφαν, είχε κρεμασμένο απ' το λαιμό ένα κουτί, μέσα στο οποίο βρισκόταν το χαρτί που έγραφε ποιός ήταν και γιατί αυτόκτονούσε.

— Το θυμάμαι. Αυτό άλλωστε επέτρεψε να διαπιστωθεί άμέσως η ταυτότητά του.

— Κι' ωστόσο, δεν τον αναγνώρισες, εσύ, που τον ήξερες καλύτερα από τον καθένα...

— Όχι, καθόλου.

— Ε, λοιπόν, άς κάνουμε μιάν υπόθεση: "Αν, πραγματικά, αυτός ο πνιγμένος δεν ήταν ο Ζάκ ντε Σαμπρενέ, αλλά ένας οποιοσδήποτε άλλος, ποιός θα είχε συμφέρον να θεωρηθώ το πτώμα ως όθθεν του φίλου σου;

— Δεν ξέρω... Εκτός αν... ο άδελφός του, για να μείνει μόνος κληρονόμος της μητέρας του...

— Αδυστόν, αφού ο Ζάκ ντε Σαμπρενέ είχε ένα γιού, που θάπαιρνε τη θέση του πατέρα του.

— Αυτό εινε σωστό... Λοιπόν, δεν καταλαβαίνω τίποτα!

— Ε, λοιπόν, αν ήταν ο Ζάκ ντε Σαμπρενέ, ο ίδιος, πού, για να ξεφύγει τελειωτικά από τις αναζητήσεις της αστυνομίας, βρήκε αυτόν τον ξυπνο τρόπο, για να διαγραφεί από τον κατάλογο των ζώντων;

— Θα ήταν πολύ έξυπνο, αλλά δύσκολο να το παραδεχθώ κανείς. Θάπρεπε να υποθέσουμε ότι έγινε ένα έγκλημα. Λοιπόν, ο Ζάκ εινε ανίκανος...

— Ποιός σου μιλάει για έγκλημα; 'Υπάρχουν κι' άλλοι τρόποι...

— Αλλά το κουτί, το γράμμα με την υπογραφή; 'Ανεγνώρισα το γραφικό χαρακτήρα του Ζάκ.

— Ε, καλά, κι' έπειτα; Θα ήταν δύσκολο, άραγε, ο Ζάκ ντε Σαμπρενέ ν' ανακαλύψει το πτώμα ενός δυστυχισμένου και να του πέρασε από το μυαλό η ιδέα να του κρεμάσει στο λαιμό το κουτί με το σημείωμα, κι' έπειτα να ρίξει τον πεθαμένο στο νερό;

— Εινε πολύ άπίθανο.

— Όπως πολλά πράγματα, που όμως συμβαίνουν, φίλε μου. Έν πάση περιπτώσει, το φίλο σου τον συνέφερε ν' περάσει για πεθαμένος. "Αν εινε πραγματικά, αυτό δεν του κάνει κανένα κακό, δεν εινε έτσι;

— Ασφαλώς.

— Αν ζή όμως, αυτό μπορεί να τον σώσει.

— Εινε αλήθεια, έχεις δίκιο, παραδέσση.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Η Φούστα

Φροσί, απότομα πολύ μου κανεις, φως μου, την τρελλή και σ' άλλαξαν τα γούσα.

Και μου ζήτης, μά το Σταυρό, το διάολό μου θέ να βρω! — πολύ μακρέν φούστα.

Μια τέτοια φούστα μακριά θα μου φινίρη τα λεφτά, μην κάνης. Φρόσω, πάσο.

Γιατί στο τέλος θ' αγριέ— θέ να σε κά— καφέ όλε, τά μούτρα σου θα σπάσω.

Φόρα φουστάνι, ρέ, κοντό για να σε παίρνουν στο κοντό οι νεαροί στη στρατά,

τις γάμπες σου να σου μπανί— κι' άς είσαι ντεμοντέ (γυνή),

να πού στο λένω στα— (ράτα.

Αυτά, Φροσί, είχα να— (πώ

και δεν αλλάζω— (εγώ

εδώνε ή μαναβέλα. (σκοπό,

Κάτσε στ' αούγα σου (δηλαδή,

μη σου φορέσω αυθω— (ρεί,

βλάχικη φουστανέλ— (λα!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Φόρα φουστάνι, ρέ, κοντό για να σε παίρνουν στο κοντό οι νεαροί στη στρατά,

τις γάμπες σου να σου μπανί— κι' άς είσαι ντεμοντέ (γυνή),

να πού στο λένω στα— (ράτα.

Αυτά, Φροσί, είχα να— (πώ

και δεν αλλάζω— (εγώ

εδώνε ή μαναβέλα. (σκοπό,

Κάτσε στ' αούγα σου (δηλαδή,

μη σου φορέσω αυθω— (ρεί,

βλάχικη φουστανέλ— (λα!...

χθηκε ο Φρεντερικ Μαντέλ, που του έκαμε εντύπωση ο συλλογισμός του Ξεκοκκαλισμένου. Θάκανα, λοιπόν, γκάφα, αν δεν αναγνώριζα το πτώμα του;

— Διάβολε! Μιά γκάφα πρώτης τάξεως! Πολύ περισσότερα που πάν όχτώ δέκα μήνες τώρα που δεν ξαναείδες το φίλο σου. Λοιπόν ή φτώχεια, ή δυστυχία, θα τον έχουν αλλάξει. 'Επί πλέον, δυο εβδομάδες μέσα στο νερό, εινε υπεραρκετές, για να παραμορφώσουν έναν άνθρωπο. Οι σάρκες φουσκώνουν, τά χαρακτηριστικά αλλοιώνονται...

— Ναι, ναι, όλα αυτά εινε πολύ λογικά... Θάπρεπε λοιπόν, κατά τη γνώμη σου, ν' αφήσουμε τά πράγματα ν' ακολουθήσουν το δρόμο τους;

— Διάβολε! Αυτό μιλάει μονάχο του. — Κι' αν, άργότερα, εύρισκα τη γυναίκα του Ζάκ;... Το γιού του;...

Τη στιγμή, που ο ψευδοκόμης Κολένσκο έλεγε αυτά τά λόγια, η κυρία 'Αντρέ έβγαине από το Νεκροτομείο.

Ο Ξεκοκκαλισμένος την διέκρινε πρώτος.

— Προσοχή! ψιθύρισε. Νά ή φίλη μας... ή δική σου μάλλον!

Η δύστυχη γυναίκα κρατούσε ένα μαντήλι μπροστά στο πρόσωπό της. Φαινόταν να κλαίει με λυγμούς.

— Γρήγορα, πάμε κοντά της, φώναξε ο ψευδοκόμης καταταραγμένος.

Κι' άρμισε μπροστά, και, φτάνοντας κοντά της, της είπε:

— Κυρία 'Αντρέ!... 'Εδώ!... Στο Νεκροτομείο;

— Η νέα γυναίκα σταμάτησε τρέμοντας, καρφωμένη στη θέση της από κατάπληξη.

— Α, σεις! Είστε σεις, φίλε μου! ψέλλισε τέλος μέσα στα δάκρυά της.

— Μά τί έχετε λοιπόν; Κλαίει!

— Αλλοίμονο! Ναι, κλαίω... Έχω τόση λύπη... Αν ξέρατε...

— Τί σάς συνέβη; Χάσατε κανένα;... Καμιά συγγενή;... Καμιά φίλη;...

— Α! Χειρότερο απ' αυτό!

— Επειτα, μην έχοντας πιά τη δύναμη να φυλάξη το τρομερό μυστικό της, ή δύστυχη γυναίκα πρόσθεσε μ' ένα λυγμό:

— Ο άντρας μου... Ο αγαπημένος μου άντρας!

Ο Φρεντερικ Μαντέλ κι' ο Ξεκοκκαλισμένος, ανίκανοι να καταλάβουν το αληθινό νόημα των λόγων της, κυτάχηκαν κατάπληκτοι.

— Ελάτε, ελάτε γρήγορα, επανέλαβε ή κυρία 'Αντρέ. Ελάτε σπίτι μου, φίλε μου, θέ σάς τά πω όλα!

— Πρέπει να πάρουμε ένα άμάξι, πρότεινε ο Ξεκοκκαλισμένος, θα πάμε πιά γρήγορα. Κι' έπειτα, δεν μπορεί να περπατάτε στο δρόμο σε τέτοια κατάσταση...

Και φώναξε ένα άμάξι, που περνούσε. Κατά το διάστημα της διαδρομής, έμειναν σιωπηλοί.

Το άμάξι σταμάτησε μπροστά στον άριθμό 31 της όδου Μπελβίλ.

Κατέβηκαν κι' οι τρεις αλλά, τη στιγμή που θάμπαιναν, ο Ξεκοκκαλισμένος είπε πως ήθελε να φύγει.

Καταλάβαινε πως ή παρουσία του μπορούσε να εινε κάπως άδιακριτή, εκείνη τη στιγμή.

Ο ψευδοκόμης Κολένσκο μπήκε λοιπόν μόνος στο διαμέρισμα.

Η κυρία 'Αντρέ έβγαλε γρήγορα το απέλλο της και το παλτό της.

— Επειτα, άρχισε με φωνή ραγισμένη:

— Μαντέψατε, ασφαλώς, το φοβερό δυστύχημα που με βρήκε, και το θλιβερό μου μυστικό...

— Πραγματικά, πιστεύω ότι τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Είσαστε ή γυναίκα ρυ δυστυχισμένου που αυτόκτονησε, και ή θλιβερή ιστορία του οποίου ανέγραψαν ήμερα οι έφημερίδες...

— Ναι. Είμαι ή κυρία ντε Σαμπρενέ.

— Αναγνώρισατε πράγματι το σύζυγό σας; ρώτησε ο κόμης, χωρίς να δείξη τη υγκίνησή του.

— Όσο μπορεί κανείς ν' αναγνωρίσει νά αγαπημένο του πρόσωπο, που έχει ή το ίδιο χρώμα. Σκεφθήτε πόσο θα είχε τοφέρει!...

— Πολύ, ασφαλώς.

— Ήτανε στο κάτεργο εδώ κι' όχτώ χρόνια ήδη, όταν κατώρρωσε νά δραπτε-

τη, πριν από έννθα-δέκα μήνες. Ποιός ξέρει τί μαρτύρια υπέστη σ' όλο αυτό το διάστημα!... Ο καύμένος μου, ο αγαπημένος μου Ζάκ!

— Τον αγαπούσατε ακόμα;

— Τον έλάτρευα! 'Ελπίζα πάντοτε ότι θα τον ξανάβλεπα. Αλλοίμονο! τώρα πιά σβύσανε κι' οι τελευταίες μου ελπίδες! Εινε πεθαμένος... Δεν θα τον ξαναδώ πιά πούτ...

— Ξεχνάτε τη φίλιά μου; της παραπονήθηκε ο ψευδοκόμης, πιά συγκινημένος απ' ότι άφινε νά φανή.

— Όχι, δεν θέλω νά παραγνωρίσω την ανεξήγητη και τόσο παρηγορητική έκτίμησι που μου δείχνετε, από τότε που το δυστύχημά μου έγινε άφορη νά σάς γνωρίσω.

— Μου έγινατε εύθες έξ άρχής πολύ συμπάθητικα.

— Ευχαριστώ... 'Αλλά, ούτε ή φίλιά μπορεί νά σταματήσει μιά μέρα, νά μου λείψη, όπως κι' όλα τ' άλλα... Γιατί ή δυστυχισμένη μου ζωή ήταν γεμάτη από απογοητεύσι, από δυστυχίες, από απελπισίες!... Α! Δεν ξέρετε ακόμα όλο το μέγεθος της δυστυχίας μου, ούτε την άληθινή ιστορία της ζωής μου.

— Την μισομνηστώ.

— Όστόσο, δεν θα την μάθετε ποτέ, γιατί, τώρα που ανακαλύψατε τη ντροπή που με βάρυνε, δεν πρέπει νά ξαναϊδωθώ.

— Γιατί λοιπόν;

— Μήπως δεν είμαι ή χήρα ενός καταδίκου του κατέργου;

— Και τί σημασία έχει αυτό; Μήπως δεν είσαστε ή πιο τίμια, ή πιο γλυκειά, ή πιο έλικρινής ύπαρξη, που γνωρίσα ποτέ μου;

— Σας παρακαλώ, φίλε μου.

— Α! Αφίστε με νά σάς μιλήσω ειλικρινά, νά σάς άνοιξω επιτέλους την καρδιά μου, αφού ή ευκαιρία, όσο σκληρή κι' αν εινε, παρουσιάστηκε μόνη της.

Κι' ο ψευδοκόμης, πλησιάζοντας τη νέα γυναίκα, έπιασε το χέρι της, που έκαιγε, και της μίλησε άπαλά, με φωνή που έτρεμε:

— Φίλη μου, μην απελπίζεστε απ' τη ζωή, σας παρακαλώ! Μπορείτε νά ξαναφτιάσετε μιά καινούργια ζωή, νά στηριχθήτε σε μιά άφοσίωσι, σε μιά καρδιά, που σάς άνήκει δόλοκληρη.

— Τί θέλετε νά πείτε;

— Σας αγαπώ, φίλη μου. Σας αγαπώ, μ' όλη τη δύναμη του εινε μου, μ' έναν έρωτα βαθύ, όλοκληρον, με μιά τρυφερότητα γεμάτη σεβασμό. Αποθέτω στα πόδια σας αυτή την τρυφερότητα, όλη μου την άφοσίωσι, και σας ζητώ γονατιστός, αυτή την ώρα, τη θλιβερή, αλλά και άποφασιστική ίσως, νάγείτε πλήρη έμπιστοσύνη σε μένα, και νά μην άπωθήσετε τη βοήθειά μου.

— Εύχαριστώ, εύχαριστώ, αγαπητέ μου φίλε, γι' αυτή την προσφορά, την τόσο γενναιοδωρή. Φτάνει ως το βάθος της καρδιάς μου, και δεν θα την άπωθήσω καθόλου, σας το υπόσχομαι. Όστόσο, σας το επαναλαμβάνω, πρέπει πρώτα-πρώτα νά μάθετε λεπτομερώς το παρελθόν μου.

— Δεν το άγνοώ. Το όνομά σας μόνο φτάνει για νά με διαφοτίση.

— Το όνομά μου;... Πώς θα μπορούσατε νά ξέρετε εκείνο που δεν είπα ποτέ σε κανένα;

— Εκείνος, που δεν υπάρχει πιά, μου τά εινε όλα έμπιστευθή.

— Σε σάς; φώναξε ή νέα κατάπληκτη.

— Ναι, σε μένα... Σε μένα μόνον, πιθανόν.

— Τον γνωρίζατε λοιπόν;

— Υπήρξε ο καλλίτερός του φίλος. Και γι' αυτό σας ρώτησα. Εύθες έξ άρχής, αν ήσαστε βέβαιη πως είδατε τον Ζάκ ντε Σαμπρενέ στο Νεκροτομείο.

— Πραγματικά, αυτή ή ερώτησις και ή έπιμονή σας μου είχαν κάνει εντύπωσι.

— Εινε γιατί πήγα κι' εγώ, πριν από σάς, νά ιδώ το πτώμα και δεν το αναγνώρισα. Όστόσο, ή διαβεβαίωσι σας θα μπορούσε νά με πείση.

— Ποιός είσαστε λοιπόν;

— Ο ψευδοκόμης άπάντησε ψιθυριστά:

— Είμαι ο Φρεντερικ Μαντέλ, ο κατάδικος που δραπέτευσε απ' τη Γουίνα, μαζί με τον Ζάκ ντε Σαμπρενέ.

— Σεις!... Και σεις επίσης... Ένας κατάδικος!...

— Σούτ! Μιλάτε σιγά, σας παρακαλώ! Και, καθώς ή Ζενεβιέβ ντε Σαμπρενέ έμενε ακίνητη, άφωνη, από την κατάπληξί της, εκείνος εξακολούθησε:

— Ησυχάστε, αγαπητή μου φίλη, κι' ακούστε με με όλη σας την προσοχή. Ονομάζομαι Φρεντερικ Μαντέλ, είμαι πλούσιος, από τον πατέρα μου. Μ' έστειλαν στο κάτεργο γιατί σκότωσα σε μιά στιγμή ήλιεας, μιά γυναίκα, που έλάτρευα, και πού με άπατούσε. Στο κάτεργο έγινα φίλος του Ζάκ ντε Σαμπρενέ, που μπόρ νά σας το διαβεβαίωσω, ήταν άθως!

— Ήμουν βέβαιη, ή καρδιά μου άρνιότανε πάντοτε νά τον πιστέψω ένοχον!

— Ο Ζάκ μου άφηγήθηκε όλη του τη ζωή. Σας έλάτρευε, Ζενεβιέβ, και τώρα τον καταλαβαίνω καλλίτερα. Έκλαιγε επίσης για το γιού του, τον Πέτρο του, για τον όποιον δεν μου μίλησε ποτέ, και πού ωστόσο άδειλω νά τον αναζητήσω, όπως ήθελα νά βρω και σας.

— Α! Ναι, ο Πέτρος μου, ο γιός μου!... "Αν τον είχα τώρα, τί παρηγορία θα ήτανε για μένα!

— Θα τον αναζητήσουμε μαζί, στηριχθίτε σε μένα γι' αυτό. 'Αλλά, αφίστε έμένα νά σας άποτελειώσω, με λίγα λόγια, τη διήγησί μου. Ο Ζάκ κι' εγώ φύγαμε μαζί, έμπιστευμένοι ο ένας στον άλλον, σαν δυο άδέρφια. Του άνέθεσα νά ιδή τον πατέρα μου, στην περίπτωση που θα κατώθωνε μόνος αυτός νά επιστρέψω στη Γαλλία, κι' εκείνος μου άνέθεσε την ιερή άποστολή νά τον αναπληρώσω κοντά σας και κοντά στον Πέτρο, αν του τύγαινε κανένα κακό στο δρόμο. Η Θεία Πρόνοια μου επέτρεψε νά σας άγαπήσω, χωρίς ωστόσο νά ξέρω ποιά είσαστε πραγματικά.

Και νά πού σήμερα σας ξαναβρίσκω, μαθαίνω ποιά είσαστε, τη στιγμή ακριβώς που φαίνεται πως δικαιώνονται οι φοβερές προβλέψεις του αγαπημένου μας Ζάκ.

Η καρδιά μου, τό προσόντα σας κι' ακόμα ή έπιθυμία εκείνου που δεν υπάρχει πιά φαίνεται σαν νά δημιούργησαν αυτό τον τυχαίο δεσμό μας...

— Ναι, ψιθύρισε ή Ζενεβιέβ ντε Σαμπρενέ, βαθύτατα ταραγμένη, αυτό που συμβαίνει, έπρεπε νά συμβή...

— Μην αμφιβάλλετε, Ζενεβιέβ. Ας μείνουμε λοιπόν φίλοι, με όλη την καρδιά

μας. Το μέλλον θ' άποφασίση άργότερα για την τύχη μας. Αλλά άς μείνουμε πρώτα απ' όλα, τίμιοι και άξιοπρεπείς, όπως ταιριάζει στους χαρακτήρες μας. Δεν είμαστε ελεύθεροι, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, ακόμα, γιατί διατηρώ το προαίσθημα ότι το πτώμα του Νεκροτομείου δεν ανήκει στον Ζάν ντε Σαμπρενέ.

— Αλλά τότε θάπρεπε νά ειδοποιήσουν με τη Δικαιοσύνη, νά έμποδίσουν νά καταγραφή ή ληξιαρχική πράξι του θανάτου του...

— Φυλαχθήτε μην τό κάνετε. 'Εφ' όσον έχουμε αμφιβολίες, δεν πρέπει νά κάνουμε τίποτα. Πολύ περισσότερο, γιατί σωπαίνοντας, θα σώσουμε πιθανόν τον Ζάκ, αν βρίσκεται ακόμα στη ζωή.

— Πώς αυτό; ρώτησε ή Ζενεβιέβ ντε Σαμπρενέ, που τά δάκρυα της στέγνωσαν από τη νέα έλπίδα που γεννήθηκε μέσα της.

— Σκεφθήτε, φίλη μου: "Αν ο σύζυγός σας ήταν νεκρός για όλον τον κόσμο, τίποτα δεν θα τον έμποδίζε πιά, στην περίπτωση που ζή ακόμα, όπως εινε πολύ πιθανόν, νά εμφανισθί, μ' ένα ψεύτικο όνομα. Δεν θαχί πιά τίποτα νά φοβήθί απ' τη Δικαιοσύνη, γιατί οι αναζητήσεις θα πάψουν, αυτόματως τώρα.

— Αυτό εινε αλήθεια.

— Μήπως εγώ δεν έγινα κόμης ντε Κολένσκο, χάρις σε κάτι χαρτιά, που έγκατέλειψε κάποτε στον πατέρα μου κάποιος ξένος, που εξαφανίστηκε; 'Εξ άλλου, ο Ζάκ ντε Σαμπρενέ αναγνωρίσκει μ' όλους τους τύπους σήμερα το πρώι άπό τον άδελφό του, τον τραπέζίτη της όδου Σκριμπ.

— Α! Ξέρετε;...

— Ναι, έμαθα στο Νεκροτομείο. Ας αφήσουμε λοιπόν τά πράγματα νά τραδηξουν το δρόμο τους. Μετά, θα βάλουμε μπρός ώρισμένα σχέδια, που έχω υπό όψιν μου, και πού άφορούν την οικονομική σας ανεξαρτησία.

— Τί θέλετε νά κάνετε για μένα;

— Μη με ρωτάτε τώρα. Έχω ανάγκη νά σκεφθώ ακόμα. Μάθετε μόνο πως, από δω και μπρός, έχετε ένα φίλο πιστό, άφοσιωμένο. Νά θυμάστε πως ή καρδιά μου και ή σκέψι μου σας άνήκουν όλοκληρες. Θέλω νά με θεωρήτε σαν άδελφό σας, Εινε ο μόνος τίτλος που θα έπιθυμούσα, έφ

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Η έκασοτή πεντηκοστή επέτειος του «Θεοτίθαλ των Ανθρώπων» εορτάσθηκε στο Τζενζάνο, κοντά στη Ρώμη, με την κατασκευή ενός απέραντου δρόμου από λουλούδια διακοσμημένου με βοσκοπαιχνίδια σκηνές σχηματισμένες με χιλιάδες άνθη καταλλήλων χρωμάτων.

δσον σὰς μένει ἔστω κι' ἡ πιὸ ἀμυδρὴ ἐλπίδα ὅτι ὁ Ζὰκ ζῇ ἀκόμα.
— Ἡ ἐντιμότης σας μὲ συγκίνησε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι μπορῶ νὰ σὰς δείξω, φίλε μου. Ὁ Ζὰκ εἶμαι αὐτὸ πού θέλετε. ... Ὁ Ζὰκ εἶμαι ἡ ἀφοσιωμένη ἀδελφὴ σας.
— Ὁ Ζὰκ ἀναζητήσουμε μαζί τὸ γυιό σας.
— Καὶ θὰ σὰς εὐγνωμονῶ!
— Ἀφίστε με νὰ σὰς φιλήσω, Ζελενιέβ, γιὰ νὰ ἐπισφραγίσουμε τὴν ἀγνὴ φιλία!
Ἡ νέα γυναίκα κατασυγκινημένη, ἔβρισε τὸ κατ' ὄψιν μέτωπό της. Ὁ Φρεντερίκ Μαντέλ, ἀπόθεσε ἐκεῖ ἐνα φιλὶ φλογερὸ σάν τὴ λατρεία του.

Ἡ κηδεὶα

Μέσα στὸν πύργο της — πού τὸν τριγύριζε ἡ στύγη χειμωνιάτικη σιωπῇ — ἡ κόμηση ντὲ Καστελντιέ ἦταν πεσμένη σὲ μιὰ πολυβρόνα. Στὰ πόδια της, βρισκόταν μιὰ ἐφημερίδα τσαλακωμένη.

— Νεκρός!... Εἶνε νεκρός! ἐπανελάμδανε μὲ φωνὴν συσπνμένη, ραγισμένη ἀπὸ τὸ παράπονο. Πέθανε, χωρίς νὰ μπορέσῃ, ἀσφαλῶς, νὰ ξαναῖδῃ τοὺς δικούς του. ... τὴ δυστυχισμένη του γυναίκα. ... τὸ γυιό του!... Αὐτὰ τὰ δύο ἀθῶα πλάσματα, πού τὰ παρέγνώρισα, πού τὰ ἐδίωξα. ... Ζὰκ, καὶ ἐμεῖς μου Ζὰκ!... Παιδί μου!...

Διεκόπη ἁφνικὰ. Χτύπησαν τὴν πόρτα. Ὁ Λεὼν, ὁ ἐμπιστοῦς ὑπὲρ τῆς κόμησης, ἔκαμε δύο βήματα κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος.

— Ἀ! καὶ ἐμεῖς μου Λεὼν!
Καί, μὲ τὸ χέρι, ἡ κόμηση ντὲ Καστελντιέ τοῦ ἔδειξε τὴν ἐφημερίδα.

— Ὁ! Θεέ μου! εἶπε ὁ Λεὼν, ἀφοῦ τὴν πῆρε καὶ τὴν διάβασε. Αὐτοκτονήσε!

— Εἶνε τὸ ἀνεπαρκές! φιδύρισε, ἡ κόμηση. Καὶ ἐμεῖς μου παιδί!... Κι' οἱ δικοὶ του εἶνε θύματα τῆς ἀλαζονείας μου. ... Πού νὰ τοὺς ξαναδῶ!

— Ὁ, κυρία, πσυχάστε. Αὐτὰ εἶνε τῆς Μαίρας.

— Ὁχι, ὁχι, ἐγὼ εἶμαι ἡ μόνη ἐνοχ... Κι' ὅμως ἔλπιζα ὅτι θὰ τὸν ξαναῖδῶ... Γιατί εἶχε ἔρθει... ἐδῶ κοντά... Θυμάσαι, Λεὼν;

— Ναι, κυρία, ναι, τὰ θυμάμαι ὅλα. Αὐτὸς ὁ φτωχὸς, πού σὰς εἶχε γράψῃ, ἦταν ἐκεῖνος, ἦταν ὁ κ. Ζὰκ.

Ἀκούστηκε ἐνα διακριτικὸ χτύπημα στὴν πόρτα.

— Ποῖος εἶνε λοιπόν; ρώτησε ἡ κόμηση.

— Ἐνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ἀνοίξε το, Λεὼν, καὶ διάβασέ το δυνατὰ.

Ὁ ὑπὲρ τῆς βιάστηκε ν' ἀνοίξῃ τὸ τηλεγράφημα καὶ διάβασε:

«Θλιβερόν συμβάν. Ζὰκ νητοκτόνησε. Ἀνεγνώρισα σῶμα του εἰς Νεκροτομεῖον. Ζητῶ ὁδηγίαν δι' ἐνταφιασμόν. Εἰδοποιήσατε ἂν ἐπιθυμῆτε ἐνταφιασθῇ εἰς Καστελντιέ.

Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ».

— Ἀ! Ναι, ναι, εἶνε ἀληθεῖς! φέλλι-σεν ἡ κόμηση, πρέπει νὰ σκεφτοῦμε κι' ὅλα αὐτὰ τὰ θλιβερά πράγματα. Τί νὰ κάνω, Θεέ μου;... Τί νὰ κάνω, τόσο μακριά;

— Θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀσχο-ληθῶ ἐγὼ μὲ αὐτὴ τὴ θλιβερὴ λεπτομέ-ρεια; ρώτησε ὁ Λεὼν.

— Ναι, ναι, φίλε μου, κάνε ὅ,τι χρειά-ζεται. Φύγε ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι, καὶ φέρε μου τὸ πτώμα τοῦ δυστυχικοῦ παιδιοῦ μου!

— Καλὰ, κυρία. Σὲ μιὰ ὥρα, θὰ ἔχω φύγει. Ἐπιθυμῆτε νὰ μοῦ δώσετε ἐν τῷ μεταξύ διαταγὴς γιὰ τὴ λειτουργία πού θὰ ψαλῇ ἐδῶ;

— Ὁχι, Λεὼν, δὲν ξέρω. ... Δὲν ἔχω πιά τὸ κεφάλι μου. Κανόνισέ-τε ὅλα σὺ ὁ ἴ-διος. Ἐμπιστεύουμαι στὴν ἀφοσίωσί σου.

— Πολὺ καλὰ, κυρία. ἔχετε ἐμπιστοσύ-νη σὲ μένα.

Κι' ὁ Λεὼν ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, πατώντας στὶς μύ-τες τῶν ποδιῶν.

Μετά τὴν ἀναχώρησί του, ἡ κόμηση ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα μόνη, βυθισμένη σὲ μεγάλο της πόνον, ἀνοίσθη-σε καθετὶ πού τὴν τριγυνοῦσε ἀδιάρτηστος τὸ πέ-ρασμα τῆς ὥρας.

Ὅταν ἐσήμανε τέλος, γιὰ νάρθη ἡ κα-μαριέρα της, τόκανε μόνο γιὰ νὰ πῆσῃ σὲ τὸ κρεββάτι της.

Ἡ ὑγεία της, πού εἶχε προσβληθῇ πρὶν

ἀπὸ ὀκτῶ μέρες ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ ἀρρώ-στεια, ὑφίστατο τώρα ἐνα χτύπημα θανά-σιμο. Ὑπέκυπτε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀδυστάχτου πόνου της.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Λεὼν ἔφτασε, τὴν ἴ-δια μέρα, στὸ Παρίσι κατὰ τὶς πέντε τὸ βράδυ. Διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὴν ὁ-δὸν Σκρίμπ, στὸν Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ.

Ὁ τραπεζίτης δὲν δέχθηκε ὑποκρινόμε-νος τὸν θλιμμένο. Πραγματικὰ, ἦταν ἀνή-συχος, ἀλλὰ δὲν ἄφισε τίποτα νὰ φανῇ.

Οἱ δύο ἀντρες κανόνισαν τὶς λεπτομέ-ρειες τῆς μεταφοράς τοῦ νεκροῦ ντὲ Σαμ-πρενέρ σὲ τὸ Σωμύρ.

Μιὰ ἄμαξα τοῦ πύργου, διαρρυθμισμένη εἰδικὰ, θάρχετο νὰ παραλάβῃ τὸ νεκρὸ ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ θὰ τὸν μετέφερε κατ' εὐθείαν στὴν ἀρχαία ἐκκλησίαν τοῦ Κυνῶ, τὸν ἱερέα τῆς ὁποίας εἶχαν ἦδη προειδο-ποιήσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Λεὼν πῆγε σὲ τὸ Νεκροτομεῖον. Ἐπίστεψε πῶς ἀναγνώ-ριζε κι' αὐτὸς ἐπίσης, τὸ πτώμα τοῦ Ζὰκ ντὲ Σαμπρενέρ. Φυσικὰ, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμ-πρενέρ, πού τὸν συνόδευε, φυλάχθηκε νὰ τοῦ μιλῇ γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν κυρία Ἀντρέ, τὴ χήρα τοῦ νεκροῦ.

Ἐξ ἄλλου, ἡ δυστυχὴ ἐκεῖνη, πού τὴν εἶχε ρωτήσει ὁ ἀνδραγαθὸς της, τοῦ εἶχε δηλώσει ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ παρευρεθῇ στὴ μεταφορὰ τοῦ νεκροῦ σὲ τὸ Σωμύρ. Ἐ-νεργούσε ἐστὶ, σύμφωνα μὲ τὶς μυστικὲς συμβουλὲς τοῦ ψευδοκόμησης Κολένας — δηλαδὴ τοῦ Φρεντερίκ Μαντέλ — προφα-σιζομένη ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ τὸ κιόσκι τῆς τῶσες μέρες, κι' ὅτι δὲν ἔβλε-πε ν' ἀποκαλύψῃ ποῖα ἔργα πραγματικὰ.

Ὁ τραπεζίτης, εὐχαριστημένος γι' αὐ-τὴ τὴν ἀλλόκοτὴ ἀπόφασί, δὲν εἶχε ἐπι-μένει.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὴν ἀρχαία ἐκκλησίαν τοῦ Κυνῶ, ἐφύλη ἡ νεκρὸσιμὴ ἀκολουθία, στὴν ὁποία βῆκε νὰ παραστῇ ἡ κόμηση ντὲ Καστελντιέ, μ' ὅλο πού μόλις κρα-τιότανε στὰ πόδια της. Ἡ τελετὴ ἦταν ἐντέλως οἰκογενειακὴ, ἐξ αἰτίας τῆς κοινω-νικῆς θέσεως τοῦ μακαρίτη καὶ τῶν ἰδιαι-τέρων περιστάσεων τοῦ θανάτου του.

Ἐπειτα, ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρενέρ, ἐντα-φιάσθηκε στὸν οἰκογενειακὸ τάφο τῶν Καστελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἡμέ-ρας, ὁ Ζωρζ ντὲ Σαμπρενέρ εἶχε μιὰ σο-βαρὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ τρα-πεζίτης ἐπιμονοῦσε καὶ ἀπλήτος, ξαναμί-λησε γιὰ τὶς δυσκολίες πρὶν παρουσιάσῃ ὁ συμβολαιογράφος Ζολιμπού, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Κα-στελντιέ.

στελντιέ, πού τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ Λουίζα Ντορ-βίλ, ἥδη κόμηση ντὲ Σαμπρενέρ.

— Ὅλα εἶνε ἐν τάξει, διεβεβαίωσε ὁ τυχοδιώκτης. Ὁ κ. Ζολιμπού δὲν ἀνακά-λυψε κανένα ἴχνος καμμιᾶς ἀλλῆς Λουί-ζας Νταβέρ. Ἐξ ἄλλου, τίποτα δὲν συνέ-βη πού νὰ ἀποδεικνύῃ ὅτι ἡ ἀγαπητὴ μου σύζυγος δὲν εἶνε ἡ νόμιμος κληρονόμος τοῦ μακαρίτη πατρίου μου.

— Ὡστόσο, ἀπάντησε σταθερὰ ἡ κό-μηση ντὲ Καστελντιέ, ἡ ἀπόδοσι τοῦ κλη-ροδοτήματος εἶνε ἀδύνατη, ἐφ' ὅσον αὐτὸ τὸ μυστήριον δὲν διαλευκανθῇ.

— Λυπούμαι πολὺ γιὰτὶ, πιθανόν, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα παρὰ κάποιας αἰσχρῆς μηχανορραφίας, ἐναντίον τῆς γυ-ναίκας μου κι' ἐμένα. Ἀλλ' αὐτὸ ἔχει σο-βαρώτατο ἀντίκτυπο στὰ οικονομικά μου συμφέροντα, καὶ μπορεῖ μάλιστα ν' ἀπει-λήσῃ τὸν Τραπεζίτικόν μου Οἶκο.

— Τί θέλεις νὰ πῇς, Ζωρζ;

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω, μητέρα μου, μ' ὅ-λο πού τὸ πένθος τῆς ὥρας αὐτῆς δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐπέτρεπε. Ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρέ-σετε, γιὰτὶ τὸ πράγμα ἐπείγει. Ἡ ἀλή-θεια εἶνε ὅτι βρισκομαι στὰ πρόθυρα τῆς πτωχεύσεως, δηλαδὴ τῆς καταστροφῆς!

— Ἐσύ; Γιατί; Πῶς;

— Γιατὶ δὲν ἔχω τὴν προίκα τῆς γυναι-κάς μου.

— Μὰ τί σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἡ περιουσία μὲ τὴν οικονομικὴ κατάστασι τῆς Τραπεζίας σου;

— Ὅταν ὁ γάμος μου ἀποφασίσθηκε ὀριστικὰ, ἦταν δηλαδὴ ἐνα γεγονός τετε-λεσμένο πιά, ἐδανείσθηκε ἐνα μεγάλο κε-φάλαιο.

— Ἀπρονόησι!

— Ὁχι, γιὰτὶ δὲν ἀγνοοῦτε ὅτι ἡ γυ-ναίκα μου δεχότανε, διὰ συμβολαίου, νὰ τοποθετήσῃ τρία ἑκατομύρια, ἀπ' τὴν περιουσία της, στὶς οικονομικὲς μου ἐπιχει-ρήσεις, ὑπὸ τύπον δωρεᾶς. Ὑπολογίζον-τας σ' αὐτὸ τὸ σοβαρὸ ποσόν, ἀνελάβα-τεράστιες χρηματιστηριακὲς πράξεις, πού τὰ κέρδη τους θὰ ἦσαν ἀσφαλὴ καὶ ση-μαντικὰ σ' ἐνα προσεχές μέλλον, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι ὅμως ὅτι θὰ κατέβαλλαν ἐνα μεγάλο ποσόν σὲ βραχυπρόθεσμες δόσεις.

Ἡ πρώτη λοιπόν ἀπ' αὐτὲς εἶνε ἐνα ἐ-κατομύριο, καὶ πρέπει νὰ τὴν καταβάλω σὲ ὀκτῶ μέρες.

— Ἀλλ' ἂν δὲν μπορέσης νὰ πληρώ-σης;

— Εἶνε ἡ καταστροφή, ὅπως σὰς ἔλε-γα καὶ πρὸ ὀλίγου. ... Εἶνε ἐπίσης ἡ ἀ-τίμωσι!

— Δὲν μπορεῖς λοιπόν νὰ πετύχῃς μιὰ προθεσμία; εἶπεν ἡ κόμηση ντὲ Καστελ-ντιέ, πού τρώμαζε πραγματικὰ.

— Ἀδύνατον! Θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πωλήσω μὲ τὰ κάτω τὶς ἀξίες πού ἔχω ἀγοράσῃ, καὶ θὰ χάσω, μ' αὐτὴ τὴν πράξι, σχεδὸν τὸ σύνολον τῶν κεφαλαίων μου.

— Μπερδεύτηκες πολὺ ἀσυλλόγιστα, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Δὲν μποροῦσα νὰ προβλέψω τὶς δυ-σκολίες πού ὁ συμβολαιογράφος, καὶ σὲς ἡ ἴδια, θὰ μοῦ παρουσιάσετε, στήριζο-μενοι μόνο καὶ μόνῳ σὲ μιὰ ἀνώνυμη κα-ταγγελία. ... Ἐστὶ μ' ἐφέρατε σὲ μιὰ κα-τάστασι ἀδιέξοδο. ... Γι' αὐτὸ μὲ βλέ-πετε τόσο ἀπελπισμένο!

Κι' ὁ τυχοδιώκτης ἐκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χεῖρά του.

— Τί νὰ κάνουμε; φιδύρισε ἡ κόμηση ντὲ Καστελντιέ, πού εἶχε συγκινηθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑποκριτικὴ ἀπελπισία.

— Νὰ μὲ σώσετε, μητέρα μου. Μόνο σὲς μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε. Γιατί, ἂν ἴ-δῶ ὅτι βρισκομαι σὲ βέβαιη ἀδυναμία νὰ τιμῇσῃ τὴν ὑπογραφή μου, δὲν θὰ ἐ-πιζήσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀτίμωσι!

— Τί θὰ κάνω λοιπόν, Ζωρζ;

— Θὰ σκοτωθῶ!

— Σὺ... Καὶ σὺ ἐπίσης; ἀνέκραξε ἡ κόμηση καταταραγμένη.

— Ναι, μητέρα μου, εἶμαι ἀποφασισμέ-νος. Ἰδίως μετὰ τὰ γεγονότα πού συνέ-βησαν, καὶ πού ἐπανεφέραν στὴν μνήμη τοῦ κόσμου τὴν κηλὶδα πού ἔχει ἡ ἡ-ρώσει τὸ ὄνομά μας.

— Δὲν τὸ θέλω! Ὁχι, δὲν τὸ θέλω νὰ χάσω ἐστὶ, τὸ ἐνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ δύο μου παιδιὰ! ἀνέκραγεν ἡ κόμηση ντὲ Καστελντιέ ἀνασταταμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεις

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ καὶ τὰ «Μαλλιά-Κουδάρια»

Ἡ ζωὴ τοῦ σπουδαιότερου κωμω-διογράφου τῆς Παλαιᾶς Ἀθῆνας, πού ἐφαίδρυνε καὶ ἐφυλα

Τὸ ἐξοχικὸ σπῆτι τοῦ, ὁ φιλόσοφος Σβάνγκ ζού-
σε ἤσυχα μετὰ τῆς γυναῖκα τοῦ
Τιέν, μελετώντας τὰ ἀρχαῖα
κειμένα καὶ τὰς μεταφυσικὰς
ἐπιστήμες. Κάπου - κάπου,
γιὰ νὰ ξεκουράσῃ τὸ νοῦ τοῦ,
ἔκανε ἕνα μακρινὸ περίπατο
στοὺς γύρω λόφους. Σὲ μιὰ
τέτοια λοιπὸν ἐκδρομὴ τοῦ,
συνάντησε ἕνα πρόσφατο ἀ-

πίσω τὸ κεφάλι τοῦ κι' ἔβρισε
τὴν τελευταία τοῦ πνοή...
Ἡ Τιέν ἀγκάλιασε τὸ νεκρὸ,
κλαίγοντας μ' ἀπελπισία. Ἡ-
ταν τόση ἡ λύπη της, ὥστε οἱ
πνευματικοὶ γείτονες δὲν ἤξεραν
πῶς νὰ τὴν παρηγορήσουν.
Σὲ λίγο, ἔφτασε ἕνας νέος
καὶ κομψὸς ἀγνώστος, πλου-
σιοντυμένος. Δῆλωσε πῶς ἦ-
ταν ὁ πρίγκηψ Τσού καὶ πῶς

τῆσης καὶ τοὺς δύο μας, ἂν
μεσιτέψης γι' αὐτὸ τὸ γάμο.
Ὁ ὑπὸντις ὑποσχέθηκε νὰ
κάμῃ ὅ,τι μπορούσε. Ἡ Τιέν
δὲν ἔκλεισε μάτι, ὅλη τὴ νύ-
χτα ἀπ' τὴν ἀνυπομονή. Τέ-
λος, τὸ πρωῒ, ὁ ὑπὸντις
πῆγε νὰ τὴν βρῇ καὶ τῆς ἀ-
νηγγεῖλε ὅτι ὁ κύριος τοῦ θά-
ταν εὐτυχῶς, ἂν τὴν ἔκανε γυ-
ναῖκα τοῦ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε
στιγμὴ, ἡ Τιέν ἄρχισε τὰς
προετοιμασίας τοῦ γά-
μου. Καί, πρῶτα ἀπ' ὅλα,
διάταξε νὰ κουβαλήσουν
τὸ φέρετρό μετὰ τὸ μακαρί-
τη σὲ μιὰ καλύβα, στὸ
βάθος τοῦ κήπου, γιὰ νὰ

Ἡ Τιέν ἄρπαξε ἀμέσως ἕνα
τσέκουρι κι' ἔτρεξε στὴν καλυ-
βα ὅπου βρισκόταν τὸ φέρετρό
τοῦ Σβάνγκ. Καθὼς ὅμως ἦταν
ἐτοιμὴ νὰ τοῦ σκίσῃ τὸ κεφα-
λί μετὰ τὸ τσεκούρι, τὸν εἶδε με-
φίλη ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια τοῦ
καὶ ν' ἀνασηκώνεται!... Ἐ-
βγαλε τότε ἕνα σφύρισμα καὶ
πέταξε τὸ τσεκούρι της.
— Βοήθησέ με νὰ σηκωθῶ,
ἀγαπητὴ μου γυναῖκούλα, τῆς
εἶπε ὁ φιλόσοφος.

Ἡ Τιέν ὑπάκουσε, τρέμον-
τας σύγκορμη. Τὸν πῆγε ὡς
τὴν κάμαρά τοῦ. Εὐτυχῶς, ὁ
πρίγκηψ καὶ ὁ ὑπὸντις τοῦ
εἶχαν ἐξαφανισθῇ.

Ὅταν συνήλθε, κάπως ἀπ' ἡ-
νὴν πρῶτῃ της ἐκπληξί, ἡ Τιέν
βαλθηκε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς
ὅσο καλλίτερα μπορούσε.

— Ἀκούσα ἕνα κρότο μὲς
ἀπ' τὸ φέρετρό σου, δικαιολο-
γήθηκε στὸν ἄντρα της. Κι' ἔ-
πειδὴ ἔξω ἀπ' τὰς παλῆς ἱ-
στορίες πῶς οἱ ψυχὲς ξαναγυ-
ρίζουν κάποτε στὰ κορμιά
τους, ἄρπαξε ἀμέσως τὸ τσε-
κούρι κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὸ
φέρετρό σου.

— Μὰ γιατί εἶσαι ἔτσι στο-
λισμένη; ρώτησε ὁ λόσσοφος.

— Εἶχα ἕνα κρυφὸ προαί-
σθημα πῶς θὰ σὲ ξαναδύετα
ζωντανό, καὶ δὲν ἤθελα νὰ σὲ
υποδεθῶ ντυμένη πένθιμα!

— ἔχω καὶ μιὰ ἄλλη ἀπο-
ρία: Γιατί τὸ φέρετρό μου
βρισκόταν στὴν καλύβα;

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Τιέν δὲν
βρῆκε τί ν' ἀπαντήσῃ... Ὁ
Σβάνγκ χαμογέλασε παράξενα.

— Κύτταξε πίσω σου! εἶπε
στὴ γυναῖκα τοῦ.

Ἐκεῖν, γύρισε τὸ κεφάλι
της... κι' εἶδε τὸν πρίγκηπα
καὶ τὸν ὑπὸντις τοῦ. Κύτταξε
πάλι πρὸς τὸν ἄντρα της, μὰ
αὐτὸς εἶχε χαθῇ... Σὲ λίγες
στιγμὲς, ἔσβησαν κι' οἱ δύο
ἄλλοι καὶ ξαναεμφανίσθηκε ὁ
Σβάνγκ.

Τότε ἡ Τιέν κατάλαβε ὅτι ὁ
ἄντρας της, μετὰ τὰς μαγικὰς
τέχνης, εἶχε προσποιηθῇ τὸν
πεθαμένο κι' εἶχε πάρει τὴν
μορφὴ τοῦ πρίγκηπα καὶ τοῦ
ὑπὸντις γιὰ νὰ τὴν δοκιμάσῃ.

Τῆς ἦταν ἀδύνατον πιά νὰ
ζήσῃ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέτοιο
πάθημα! Ἐτρεψε νὰ κλειστῇ
στὴν κάμαρά της, ἔδωσε τὴν
ζώνη της σ' ἕνα κορμὶ καὶ κρε-
μάστηκε.

Ὁ Σβάνγκ τὴ βρῆκε σὲ λί-
γο νεκρή. Τὴν ξάπλωσε τότε
μέσα στὸ δίκὸ τοῦ φέρετρό, ἔ-
βαλε φωτιά στὸ σπῆτι τοῦ καὶ
χάθηκε. Κανεὶς πιά δὲν ἔμαθε
τί ἀπὸ γινε. Ἐνα ὅμως πράγ-
μα εἶνε βέβαιον: ὅτι δὲν ἔκαμε
ποτέ τὸ λάθος νὰ ξαναπαν-
τρεύτῃ...

ΣΟΥΝΓΚ - ΛΙΝΓΚ

ΟΟ

Κατὰ τῆς ἀλλεργίας

Ἀνακαλύφθηκε ἕνα νέο ἀν-
τι-ἀλλεργικὸ φάρμακο, τὸ
«ντεκαπρόν». Δοκιμάσθηκε σὲ
100 ἀρρώστους καὶ νιότησε
τοὺς 80 ἀπὸ ἐκείτους κι' ἄλ-
λες ἀλλεργικὰς ἐκδηλώσεις.
Ἐφῆρε ἐπίσης ἀνακούφιση σὲ
70% τῶν περιπτώσεων βροχι-
κοῦ ἀσθματος. Μόνο τὰ 10%
τῶν ἀρρώστων ἀσθένθηκαν κά-
ποια ἄλλα κι' ἄλλες ἀσθένειες
ἀντιδράσεις τοῦ φαρμάκου.

Ὁ ἀνχισθητικὸς δίσκος

Πρὶν ἀπὸ μιὰ ἔνεσι, τοῖδετα
ὡς τὸν πόνο τοῦ μέλους ἐκείνου μετὰ
ἀμέσως, γιὰ ν' ἀνασηκώσῃ κά-
πως μετὰ τὴν ψυχή. Τὸ ἴδιο λοιπὸν
ἀποτέλεσμα ἐπιτυγχάνεται τώ-
ρα μ' ἕνα παγωμένο μεταλλινὸ
δίσκο, πού ἀκουσιᾶται ἐπὶ 45-
60 δευτερόλεπτα στὸ μέλος ὁ-
ποῦ θὰ γίνῃ ἡ ἔνεσις.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ

Γιὰ τὶς ὀρθοπεδικὰς καὶ τὶς πλαστικὰς ἐγχειρήσεις

Ἡ «Τράπεζα ὀστών», τὴν ὁποία
δημιούργησε τὸ Νοσοκομεῖο
Εἰδικῆς Χειρουργικῆς τῆς Ν. Υόρ-
κης, ἀποτελεῖ μιὰ ἀληθινὰ ἐπαναστα-
τικὴ πρόοδο γιὰ τὴν ὀρθοπεδικὴ καὶ
τὶς πλαστικὰς ἐγχειρήσεις. Ἐχει ἤδη
ἐξυπηρετήσῃ μ' ἐπιτυχία 100 ἀρρώ-
στους, ἀπλοποιώντας τὶς ἐγχειρήσεις
κι' ἐπιταχύνοντας τὴν θεραπεία.

Ὡστόσο ἡ νέα αὕτη τεχνικὴ εἶναι
σχετικῶς ἀπλή — μόνο πού δὲν τὴν
εἶχε σκεφθῇ κανεὶς ὡς τώρα... Ὅταν,
σὲ μιὰ ἐγχείρησι, ὁ χειρουργὸς κόψῃ
ἕνα πόδι ἢ ἕνα χέρι ἢ ἀφαιρήσῃ ἕνα
κόκκαλο, δὲν τὰ πετάει πιά, σὰν ἄλ-
λοτε. Καθαρίζει μ' ἐπιμέλεια τὰ ὀστὰ
αὐτὰ καὶ τὰ φυλάει σ' ἕνα ψυγεῖο, σὲ
θερμοκρασίαν 28-30 βαθμῶν ὑπὸ τὸ
μυδρὸν.

Ἄν λοιπὸν οἱ ὀστεώδεις ἱστοί
τοὺς εἶνε ὕγιεις, μποροῦν νὰ διατηρη-
θοῦν ὑπ' αὐτὰς τὶς συνθήκες ἐπὶ ἀπε-
ριόριστο χρονικὸ διάστημα. Ἐτσι, ὁ-
ταν ἀργότερα χρειασθῇ ἕνα κομμάτι
ὀστοῦ γιὰ μεταμόσχευσι, ὁ χειρουργ-
γὸς τὸ θρῖσκει ἔτοιμο στὸ ψυγεῖο.
Καὶ δὲν χρειάζεται πιά νὰ κόμῃ μιὰ
πρόσθετη ἐγχείρησι, γιὰ νὰ κόψῃ τὸ
κόκκαλο πού τοῦ χρειάζεται ἀπ' τὸ
σῶμα τοῦ ἴδιου τοῦ ἀρρώστου ἢ ἐνὸς
στενοῦ συγγενοῦς τοῦ.

Τὸ κόκκαλο ἐξάγεται ἀπ' τὸ ψυγεῖο
15 λεπτά τῆς ὥρας πρὸ τῆς χρησιμο-
ποιήσεώς τοῦ καὶ μένει λίγο στὸ χει-
ρουργεῖο γιὰ νὰ ξεπαγώσῃ. Τὰ κύτ-
ταρά τοῦ συνέρχονται τότε ἀπ' τὴν
«νάρκη» τῆς δυνατῆς ψύξεως καὶ ξα-
ναδύσκουν τὴ ζωτικότητά τους. Μὲ
τὰ ἐργαλεῖα τοῦ, ὁ χειρουργὸς μπο-
ρεῖ νὰ δώσῃ τὸ κατάλληλον σχῆμα στὸ
κόκκαλο, ἢ νὰ τὸ χωρίσῃ σὲ «φλοῦ-
δες», ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης.

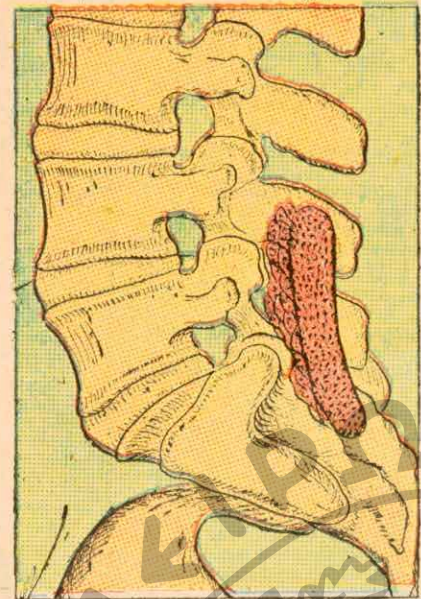
Ἐννοεῖται ὅτι, πρὶν ἀποθηκευθῇ
στὸ ψυγεῖο, κάθε κόκκαλο ἐξετάζεται

Οἱ χειρουργοὶ αὐτοὶ ἐξηγνοῦν τὴν ἐγχει-
ρησιὶν μεταμόσχευσεως ὀστοῦ ὀστοῦ στὴν
σπονδυλικὴ στήλη.

λεπτομερῶς στὸ μικροβιολογικὸ ἐρ-
γαστήριον τοῦ νοσοκομείου, γιὰ νὰ
διαπιστωθῇ ὅτι δὲν ἔχει μικροβιακὰς
μολύνσεις. Ἐπίσης ἐξακριβώνεται τὸ
«κλινικὸν ἱστορικόν» τοῦ ἀνθρώπου ἀ-
πὸ τὸν ὁποῖον προέρχεται, ἡ κληρονο-
μικότης τοῦ, οἱ προηγουμένως ἀρρώ-
στες τοῦ, κλπ., ὥστε ν' ἀποκλεισθῇ
ἡ χρησιμοποίησις ἑνὸς ὀστοῦ ἀρρω-
στημένου.

Οἱ χειρουργοὶ πού μεταχειρίσθησαν
ἤδη τέτοια ὀστὰ, βεβαιώνουν ὅτι εἶνε
ἔξ ἴσου καλὰ μ' ἐκεῖνα πού κόβονται
ἀπ' τὸ σῶμα τὴν ὥρα πού θὰ χρησι-
μοποιηθοῦν. Ἐξηγοῦν δὲ ὅτι, καὶ στὶς
δύο περιπτώσεις, τὸ πρόσθετο κόκκα-
λο ἀποτελεῖ μιὰ «γέφυρα» ἢ ἕνα «κα-
λοῦπι», πάνω στὸ ὁποῖο σχηματίζεται ὁ

Ἡ εἰκόνα αὕτη δείχνει πῶς τὸ κόκκαλο
«τρέφει» πάνω στοὺς ἀρρώστους σπονδυ-
λους γιὰ νὰ τοὺς ἀκίνητους.

ὁργανισμὸς νὰ ὀστεώσῃ ἱσot γιὰ τὴν
τελικὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενείας.

Τὰ κόκκαλα τῆς «Τράπεζας» ἔχουν
ἤδη χρησιμοποιηθῇ — ὅπως εἶπαμε —
σὲ διάφορα εἶδη ὀρθοπεδικῶν ἢ πλα-
στικῶν ἐγχειρήσεων. Στὶς περισσότε-
ρες ὁμως περιπτώσεις ἐπρόκειτο γιὰ
ἐγχειρήσεις σπονδυλῆτιδος. Ἡ ἀρ-
ρώστεια αὕτη εἶνε, ὡς γνωστὸν, φυ-
ματίωσης τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Τὸ
μικρόβιον προκαλεῖ μιὰ μερικὴ φθορὰ
ὀριζμητῶν σπονδύλων κι' ὁ ἀρρώστος
δὲν μπορεῖ πιά νὰ σταθῇ ὀρθός.

Ἄλλοτε, τὰ θύματα τῆς σπονδυλί-
τιδος ἀναγκάζονται νὰ μείνουν ἐπὶ
χρόνια ὀλόκληρα, ξαπλωμένοι σ' ἕνα
κρεβάτι, χωρὶς νὰ σηκώνονται κα-
θόλου, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ὁρμα-
νισμὸς θὰ ἐπαυρῶσθαι σ' ἕνα ἐλάττω-
μα τῶν σπονδύλων. Σήμερα ὁ-
μως ἐφαρμόζεται μιὰ ἐγχείρησις, πού
τὴν ἐπιτρέπει νὰ σηκώνονται καὶ νὰ
περπατοῦν ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες.

Οἱ ἀρρώστοι δηλαδὴ σπονδυλοὶ ὑπο-

Μιὰ νοσοκόμα παίρνει ἀπ' τὸ ψυγεῖο ἕνα
δοκεῖο μὲ κόκκαλο, πού πρόκειται νὰ
χρησιμοποιηθῇ σὲ μιὰ ἐγχείρησι.

χρεώνονται ν' ἀκινήτῃσιν, χάρις σ'
ἕνα μακρὸ καὶ λεπτὸ κόκκαλο πού
προσαρμόζεται ἐπάνω τους καὶ τοὺς
ἐνώνει μετὰ τὸν. Κι' ἔτσι ὁ ὁρμα-
νισμὸς μπορεῖ πιά νὰ προχωρήσῃ ἀνε-
νόχλητος στὸ ἐπανορθωτικὸ ἔργον
τοῦ.

Συνήθως, τὸ κόκκαλο αὐτὸ κόβε-
ται, σὰν φλοῦδα, ἀπ' τὸ ὀστοῦν τοῦ
μυοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ ἀρρώστου. Στὸ
ἔξῃς ὅμως, ἡ «Τράπεζα τῶν ὀστών»
θὰ τὸ προσφέρῃ ἔτοιμο στὸν χειρουργόν.
Ἐπίσης χρησιμοποιήθηκαν κόκκαλα
ἀπ' τὴν «Τράπεζαν» γιὰ πλαστικὰς ἐγ-
χειρήσεις τῶν ὀστέων τῆς λεκάνης, κα-
θὼς καὶ σὲ περιπτώσεις καταγμάτων
πού ἀρροῦσαν πολὺ νὰ θεραπευθοῦν
μόνα τους.

Χάρις στὴν «Τράπεζαν τῶν ὀστών»,
περιορίζεται σημαντικὰ ἡ χρονικὴ δι-
άρκεια τῶν ἐγχειρήσεων, κι' ἡ θερα-
πεία εἶνε συντομώτερη.

Ὁ ἀρχίατρος τοῦ Νοσοκομείου Εἰ-
δικῶν Ἐγχειρήσεων δόκτωρ Οὐίλσον,
συνιστᾷ νὰ ἰδρυθῇ κι' ἄλλες «Τρά-
πεζες ὀστών», σὲ ἄλλα νοσοκομεία
καὶ κλινικὰς. Τὶς παραλληλίζει δὲ ἀ-
πὸ ἀπόψεως χρησιμότητος, μετὰ
«Τράπεζες αἱμάτων» καὶ τὰς «Τρά-
πεζες ματιῶν», πού λειτουργοῦν ἤδη ἀ-
πὸ καιρὸ στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ κή-
ρυγμα τοῦ δόκτορος Οὐίλσον θὰ ἔχῃ
ἀπόλυτὴ ἐπιτυχία — καὶ ὅτι ἐντός μι-
κροῦ σχετικῶς χρονικοῦ διαστήματος
κάθε νοσοκομεῖο καὶ κάθε κλινικὴ
στὴν εὐρωπαϊκὴν καὶ προαμερικανικὴ Ἀ-
μερικὴ θὰ ἔχουν «Τράπεζα ὀστών»,
πού τόσο εὐεργετικὴ εἶνε γιὰ τοὺς ἐγ-
χειριζομένους γιὰ παθήσεις ἢ κατάγ-
ματα τῶν ὀστέων.

Συγχρόνως, οἱ χειρουργοὶ συνεχι-
zoῦν τὴν ἐρευνήσεώς τους, γιὰ τὴν τελειο-
ποίησι τῆς μεθόδου συντήρησης τῶν
ὀστέων καὶ γιὰ τὴν καλύτερη κατανό-
ησι τῶν σωματικῶν λειτουργιῶν πού
συμβαίνουν κατὰ τὴν μεταμόσχευσι
τους.

Ἡ ἀπαρηγόρητὴ χήρα

κόμη τάφο. Μιὰ νέα γυναῖ-
κα, ντυμένη πένθιμα, καθό-
ταν δίπλα κι' ἀριστερὰ τὸ
φρεσκοκαμμένο χῶμα μετὰ
μιὰ βεντάλια. Ὁ Σβάνγκ
τὴ ρώτησε μὲ ἀπορία τί ἔ-
κανε.

— Εἶναι ὁ τάφος τοῦ
συζύγου μου, τοῦ ἐξηγήσε
ἐκεῖνη. Ὁ ἀνόητος αὐτὸς
ἀνθρώπος μ' ἔβαλε νὰ τοῦ
ὀρκισθῶ, προτοῦ πεθάνῃ,
ὅτι δὲν θὰ ξαναπαντρεύω
πρὶν στεγνώσῃ τὸ χῶμα τοῦ
τάφου τοῦ. Περίμενα λοιπὸν
μερικὲς ἡμέρες, ἐπειδὴ ὅμως
ἀργεῖ πολὺ νὰ στεγνώσῃ,
βοηθῶ κι' ἐγὼ ὅσο μπορῶ...

— Ἄν θέλετε νὰ ξεκου-
ρασθῇτε, δώστε λίγο καὶ σὲ
μένα τὴ βεντάλια, τῆς πρό-
τεινε ὁ φιλόσοφος.

Ἡ γυναῖκα δέχθηκε μ' εὐ-
γνωσύνη. Χρησιμοποιών-
τας τὴ μαγικὴν τοῦ δύναμι,
ὁ Σβάνγκ ἔκαμε νὰ στεγ-
νώσῃ τὸ χῶμα σὲ λίγες
στιγμὲς. Ἐνθουσιασμένη
τότε ἀπ' τὴν ἐπιτυχία τοῦ,
ἡ χήρα τὸν εὐχαρίστησε μέ-
σα ἀπ' τὴν καρδιά της καὶ
τοῦ χάρισε γιὰ ἐνθύμιον τὴ
βεντάλια της.

Ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ δώ-
ρο ἡ γυναῖκα τοῦ, τὸν ρώ-
τησε πού τὸ βρῆκε. Ἐκεῖνος τῆς
διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία. Ἡ
Τιέν ἔσπασε τότε σὲ κατηγο-
ρίες ἐναντίον τῆς νέας χήρας.

— Αὕτὴ ἡ γυναῖκα ντροπιά-
ζει τὸ φύλο μας! εἶπε μὲ ἀ-
γανάκτησι.

— Τί θάκανες ἐσὺ στὴ θέσι
της; ρώτησε ἡσυχα ὁ Σβάνγκ.
Ἄν πεθάναι, δὲν θὰ ξαναπαν-
τρεύουσαν, ἔτσι νέα κι' ὡμορφὴ
πού εἶσαι;

— Ὅχι, ποτέ! διαμαρτυρή-
θηκε ἡ Τιέν. Μὰ γιατί τὸ στε-
νοχωρεῖς μ' αὐτὰ τὰ λόγια
σου;

Ἐβαλε τὰ κλάμματα καί,
γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ, κομμάτιασε
τὴ βεντάλια. Ὁ ἄντρας τῆς
τὴν καθουῖχασε, μὲ χάδια καὶ
φιλία.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ-
μως, ὁ Σβάνγκ ἔπεσε βαρεῖα
ἀρρώστος. Ὅταν χειροτέρεψε
πολὺ ἡ κατάστασις τοῦ, εἶπε
στὴ γυναῖκα τοῦ:

— Νοιώθω πῶς πλησιάζει
τὸ τέλος μου... Τί κρίμα πού-
σχισες ἐκεῖνὴ τὴν βεντάλια! Ὅ-
σοι μπορούσε νὰ σοῦ χρησιμεύ-
σῃ γιὰ νὰ στεγνώσῃς τὸν τάφο
μου.

— Ἄν ἀμφιβάλλῃς γιὰ τὴν
αἰώνια πίστι μου, θὰ πεθάνω
ἐδῶ μπροστὰ σου! φώναξε ἡ
Τιέν.

Μὰ δὲν χρειάσθηκε εὐτυχῶς
νὰ πραγματοποιηθῇ τὴν ἀπει-
λή της, γιὰτί ὁ Σβάνγκ ἐγείρε

Ὅταν εἶδε τὴν βεντά-
λια τῆς χήρας ἡ νυν-
κα τοῦ Σβάνγκ, τὸν
ρώτησε πού τὴ βρῆκε.
Κι' ἐκεῖνος τῆς διηγή-
θηκε ὅλη τὴν ἱστορία...

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ἐρχόταν νὰ γίνῃ μαθητὴς τοῦ
Σβάνγκ. Φάνηκε ἀπαρηγόρη-
τος, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατό τοῦ.
Δέχθηκε ὡστόσο τὴν πρότασι
τῆς χήρας νὰ φιλοξενηθῇ, αὐ-
τὸν καὶ τὸν ὑπὸντις τοῦ.

Πέρασαν τὴ βραδυὰ μιλῶν-
τας, γιὰ τὸ μακαρίτη, δίπλα
στὸ φέρετρό τοῦ. Ἡ Τιέν εἶχε
μαγευτὴ κι' ὅλας μετὰ τὰ χαρί-
σματα τοῦ ξένου της. Μὰ κι'
ἐκεῖνος τῆς εἰδείνε ζωρὸ ἐν-
διαφέρον.

Μετὰ τὸ φαγητὸ, ἡ παμπό-
νηρη χήρα κατάφερε νὰ ξεμο-
ναχίσῃ τὸν ὑπὸντις τοῦ πρίγ-
κηπος, τούδωσε νὰ πῇ κρασί
γιὰ νὰ ζαλιστῇ κι' ἄρχισε ἔ-
πειτα νὰ τὸν ρωτᾷ μετὰ τρόπο
γιὰ τὸν ἀφέντη τοῦ. Ἐμαθε
λοιπὸν ὅτι ὁ πρίγκηψ ἦταν
ἀνυπότακτος κι' ὅτι εἶχε ἐκμυ-
σπηρευθῇ στὸν ὑπὸντις τοῦ
πῶς θὰ παντρευτοῦσαν εὐχαρί-
στως, ἂν εὕρισκε μιὰ καλλὴν
σαν αὐτήν.

— Ἀλήθεια, τότε αὐτό; ρώ-
τησε ζωρὰ ἡ χήρα.
— Μπορεῖ νὰ πῇ ψέμματα
ἕνας γέρος σὰν καὶ μένα; ἀ-
πάντησε ὁ ὑπὸντις.

— Τότε λοιπὸν θὰ ἐξυπηρε-

μεῖν ὡς τὴν ἄλλη μέρα, πού
θα γίνονται ἡ κηδεία τοῦ. Ἐ-
πειτα ντύθηκε νύφη, ἔβαψε μά-
γουλα καὶ χεῖλη, κι' ἔτσι στο-
λισμένη ὑποδέχθηκε τὸν πρίγ-
κηπα, πού ἦρθε νὰ τὴν πάρῃ
γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

Ἦσαν οἱ δύο τοὺς ἕνα ζευ-
γάρι ταιριαστό, πού ἀκτινο-
βολοῦσε ἀπὸ ὡμορφιά κι' ἀ-
γάπη. Μετὰ τὴν τελετὴ, πέρα-
σαν στὴ νυκτικὴ κάμαρα. Ἐσφι-
κὰ ὅμως ὁ γαμπρὸς σωριάστη-
κε κάτω κι' ἄρχισε νὰ σπαρά-
ζῃ καὶ νὰ βυζᾷ ἀφροῦς ἀπ'
τὸ στόμα. Ἡ Τιέν, ἀναστατω-
μένη, προσπάθησε ἀνώφελα νὰ
τὸν συνεφέρῃ. Τέλος, φώναξε
τὸν ὑπὸντις τοῦ.

— Ὁ ἀφέντης μου τὸ πα-
θαίνει συχνά, αὐτό, τῆς ἐξηγή-
σε ἐκεῖνος. Ἐνα μόνον φάρμακο
ὑπάρχει γιὰ τὴν ἀρρώστειά
τοῦ: μυαλὰ ἀνθρώπινα, βρα-
σμένα μετὰ κρασί. Μὰ πού νὰ
τὰ βροῦμε τώρα;

— Κάνει νὰ πάρουμε τὸ μυ-
αλὸ ἑνὸς ἀνθρώπου πού πέθα-
νε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο; ρώτησε
ἡ χήρα.

— Ναί, ἂν δὲν ἔχουν περά-
σει ἐπὶ ἔξι μέρες.

ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ και το δηλητήριό τους

Η αποτελεσματικότητα των
έρρων

Ενώ στις 'Ινδίες και στη Βραζιλία πεθαίνουν χιλιάδες άνθρωποι κάθε χρόνο από δαγκώματα φιδιών, στη Νότιο Αφρική οι θάνατοι από αυτό το λόγο δεν υπερβαίνουν τους 10 ή 12 ετησίως. Κι αυτό οφείλεται στη χρησιμοποίηση των ειδικών ερρών κατά των δηλητηριών των φιδιών.

Πριν ανακαλυφθούν οι έρροι αυτοί, υπήρχαν διάφορα εμπειρικά φάρμακα, δίχως επιστημονικές βάσεις. Το «κίμπεμπ» π. χ. ήταν ένα ποτό που έφτιαχναν οι μαυροί μάγοι και που κρατούσαν μυστική τη συνταγή του. «Ετρίβαν μ' αυτό την πληγή που είχαν άφισει τα δόντια του φιδιού, κι' έβιναν στο θύμα να πιη μία καλή δόσι».

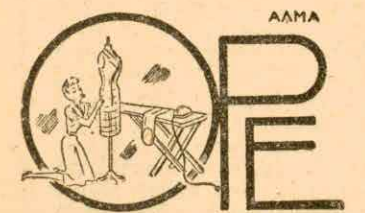
Αργότερα, το «Βάμμα Κρόφτ» θεωρήθηκε αλάνθαστο και σημείωνε κάποια διόδοσι, ώστε έκείνος που το είχε ανακαλύψει, πήρε μία άμοιρη απ' την Αγγλική Κυβέρνηση.

Χρησιμοποιήθηκαν επίσης πολύ, ως αντίδοτο κατά του δηλητηρίου των φιδιών, τα δυνατό αινιπνευματώδη ποτά, σε τέτοια δόσι ώστε το θύμα... γινόταν τύφλα στο μέθυ!

Υπήρχε επίσης η θεραπευτική μέθοδος με σάρκα κόττας. Έσκιζαν δηλαδή το στήθος μιας κόττας κι' έφηναν τον τσάι της κόττας σάρκα της πάνω στη δαγκωμάτι, με τη βεβαιότητα ότι απόρροφουσε το δηλητήριο! Η μέθοδος αυτή αναγόταν στην εποχή του Πλινίου, ο οποίος έγραφε ότι «η σάρκα της κόττας, ζεστή άκομη, εξουδετερώνει το δηλητήριο των φιδιών».

Άλλοτε πάλι χρησιμοποιούσαν καυτήρια, φαινικό οξύ, έρυθροπυρμένο σίδηρο, στρυχνίνη, άμμονια, ή έδιναν έσωτερικώς στο θύμα κινίνο, ίππεκαουάνα, ζυδι, διάφορα χόρτα, κλπ., ή πίεζαν πάνω στην πληγή τη «φειδοπτερά», δηλαδή ένα άπανθρακωμένο κόκκο!

Σε πολλές περιπτώσεις φαινόταν ότι τα φάρμακα αυτά σημείωναν έ-

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ο μεγάλος όριδμος των τελειοφοιτών μας, που ίδρυσαν ότομικές των έπιχειρήσεις, είναι ή έπισφράγιση των δετικών μας αποτελεσμάτων.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44-ΤΗΛ. 26-391
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 1
(ΠΑΛΑΤΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ 23 & 23

πιτυχία. Στην πραγματικότητα όμως, σε τέτοιες περιπτώσεις, τα φείδια που είχαν δαγκώσει τον άνθρωπο δεν ήταν δηλητηριώδη, είτε είχαν δαγκώσει προηγουμένως κάποιο άλλο αντικείμενο κι' είχαν χύσει το περισσότερο δηλητήριό τους. Νά γιατί ώρισμένα φάρμακα θεωρήθηκαν αλάνθαστα απ' τον πολύ κόσμο, χωρίς να έχουν καμμία πραγματική αξία.

Το 1794, στο 'Ινστιτούτο Παστέρ των Παρισίων, ο δόκτωρ Καλμέτ παρασκεύασε τον πρώτο έρρο κατά του δηλητηρίου των φιδιών. Έκανε ένεσεις μικρής ποσότητας δηλητηρίου κόμπρα σ' ένα άλογο, και σιγά-σιγά μεγάλωσε τη δόσι, ως ότου, σε 18 μήνες, ο οργανισμός του ζώου άποκτούσε άνοχη σε πολύ ισχυρές ένεσεις δηλητηρίου. Τότε ο Καλμέτ έπαιρνε μερικόν απ' το αίμα του και άποχωρίζε τον έρρο, ο οποίος περιείχε το αντίδοτο κατά του δηλητηρίου.

Τα πειράματα όμως απέδειξαν ότι ο έρρος αυτός έφερνε άποτέλεσμα μόνο κατά του δηλητηρίου του κόμπρα. Χρειάσθηκε λοιπόν να παρασκευασθούν κι' άλλοι τέτοιοι έρροι, διαφορετικοί για το κάθε είδος δηλητηρίου.

Σήμερα έχουν τελειοποιηθή και χρησιμοποιούνται με άπόλυτη επιτυχία. Έκτος της ένεσεως του έρρου, πρέπει να γίνη και άπολύμωσις της πληγής, γιατί τα δόντια των φιδιών είνε συχνά μολυσμένα με μικρόβια — όπως και των σαρκοκόρων θηρίων.

Αν ή δαγκωμάτι είνε στο χέρι ή στο πόδι, εφαρμόζεται πάνω σ' αυτήν ένας σφιχτός έπιδεσμος κι' ή ένεσις του έρρου γίνεται ένδομυϊκή, όχι μόνο στο μέρος της πληγής, αλλά και πάνω απ' τον έπιδεσμό.

Κατόπιν, άπαιτείται ιατρική έπίβλεψις επί αρκετές ώρες.

Το δηλητήριο που χρειάζεται για την παρασκευή του έρρου, συλλέγεται από φείδια που διατρέφονται σε ειδικά «πάρκα». Τους δίνουν να δαγκάσουν ένα γυάλινο δοχείο, κι' έτσι το δηλητήριο αναβλύζει απ' τα δόντια τους και στάζει μέσα σ' αυτό. Οι έχιδνες μπορούν ν' άποδώσουν αρκετό δηλητήριο κάθε 2 βδομάδες, οι δέ κόμπρα κάθε 3.

Η συλλογή του δηλητηρίου γίνεται μόνο τους καλοκαιρινούς μήνες, γιατί το χειμώνα τα φείδια βυθίζονται σε νάρκη.

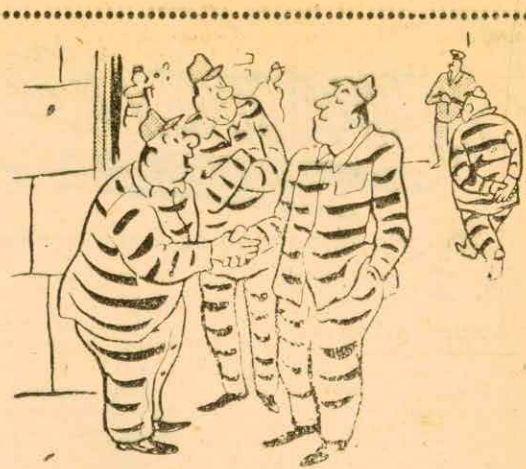
Το σύστημα των δηλητηριωδών δοντιών και αδένων παρουσιάζει τη μεγαλύτερη ανάπτυξη στις έχιδνες και στους κροταλίες. Τα δόντια των φιδιών αυτόν είνε κινητά. Ενώ δηλαδή μένουν συνήθως χωμένα στο έπάνω μέρος του στόματος, ξεπροβάλλουν άμέσως, απ' την κρύπτη τους, μόλις χρειασθή.

Οι έχιδνες έχουν το μακρύτερα δόντια: Το μήκος τους μπορεί να φτάση τους 2 1/2 πόντους. Εισάγουν δέ το δηλητήριο βαθειά μέσα στην πληγή, σαν βελόνες ένεσεως.

Τα άλλα δηλητηριώδη φείδια έχουν δόντια πιο κοντά και άκίνητα. Υπάρχουν στην Αφρική ώρισμένα είδη έρπετων, με δόντια φτιαγμένα έτσι ώστε να έκσφενδονίζουν το δηλητήριό τους σε άπόσταση 1-1 1/2 μέτρον.

Τα δόντια των δηλητηριωδών φιδιών πέφτουν κάθε τόσο κι' αντικαθίστανται από άλλα, που βρίσκονται σε έμβρυώδη κατάστασι μέσα στα ούλα κι' αναπτύσσονται όταν φτάση ή ώρα τους.

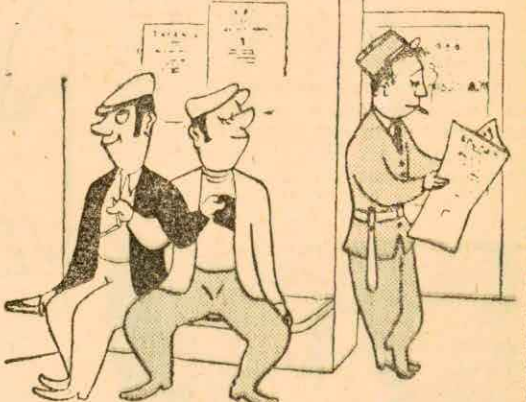
Το φείδι που δαγκάνει γρηγορώτερα από κάθε άλλο, είνε ή έχιδνα. Συχνά, το θύμα δεν καταλαβαίνει τί του συνέβη, παρά μόνον όταν ιδή τις μικρές σταγόνες αίματος πάνω απ' την πληγή που άφισαν τα δόντια του έρπετου.

— Χαίρω πολύ!... Έχω άκούσει πολλά... κακό λόγια για σας!...

— Τί θα γίνη; Νά βρούμε κανένα τραπέζι να φάμε, γιατί ο Κλέαρχος δεν μπορεί να σταθή στα πόδια του!...

Ο κλέψας του κλέφαντος!

— Θα είχατε την καλωσύνη να έρθετε ένα λεπτό στο γραφείο του διευθυντού; Έχασε το κλειδί του χρηματοκιβωτίου του...

Ερωτικό
Γραμματοκιβώτιο

Οι άσχυρότεροι κι' οι άλληλο-γράφοι του «Ερωτικού Γραμματοκιβωτίου» άς προσέξουν το θλιβερό αυτό περιστατικό της «Αθηναίας» κι' άς σκέπτονται πολύ πριν παντρευτούν.

Και τώρα πρέπει ν' άποκριθώμε και στην κακότυπη «Α θ η ν α ί α ν»: Σας συμπονούμε άληθινά, άγαπητέ μου. Μέσα από τις γραμμές της έπιστολής σας ξεχωρίζουμε όλο τον όνο και την άγανάκτησι σας γι' αυτούς που σας έσπαρξαν σε τόσο θλιβερό παραστράτημα, αλλά και διαπιστώνουμε πως ή συνειδησι σας έξεγειρείται για τη σημερινή σας θέση, πράγμα που άποτέλει τον καλλίτερον όλων ότε θ' άνανηψήτε όριστικά και, με το θάρρος και με την άγαθή προίρισι, θα έσπαρθητε τον πρώτο ένοτο σας και θα έσπαρθετε το δρόμο του καλού, δημιουργώντας μια άσφαιρη ζωή. Στο ζήτημα των σχέσεών σας με τον άγαπημένο σας νομίζουμε πως πρέπει να φανήτε ελκρινώς, άφου σας άγαπά κι' είνε διατεθειμένος να σας υμνεύη. Η ψυχή σας, άπ' όσα τουλάχιστον μας γράφετε, φαίνεται ότι μένει ύγιης. Γι' αυτό ο φίλος σας πρέπει να σας δώση το χέρι και να σας βοηθήση να ξεχάσετε, σαν κακό όνειρο, τις πικρές και κρίσιμες ώρες που ζήσατε και να σας άποκαταστήση, χωρίς να διστάη από κοινωνικές προκαταλήψεις. Σας το εύχόμεθα αυτό εκ βάθους ψυχής.

Ρίκαν Μιχαήλ: Σας συγκαίρουμε για το ταλέντο σας. Άλλά, δυστυχώς, δεν μας είνε εύκολο να σας έξυπηρετήσουμε, παρ' ότι έχουμε τις καλλίτερες διαθέσεις. Νομίζουμε πως θα ήταν θετικώτερο ν' άπευθυνθήτε σε κανέναν απ' τους θεατρικούς μας έπιχειρηματίες ή και' σε κάποιο ίδρυμα, όπου, δεν άμφισβάλουμε, ότι θα προσέξουν την ώρασι σας φωνή και θα σας διευκολύνουν.

Θεόφιλον Αδύερν: Ο ν. Θεσσαλονίκη: Απαντήστε και στα δύο σας γράμματα τώρα μόλις, λόγω του φόρτου της άλληλογραφίας. Δεν μας είνε εύκολο ν' άσοληθούμε με το τραγούδι σας. Έπειτα δεν βρίσκετε ότι οι στίχοι σας είνε πολύ κοινοί και δεν προσθέτουν τίποτα καινούργιο σ' ένα θέμα χιλιετραγούδημένο;

Αλ. Γραμματικόπουλ: Λοιπόν, φέρε, που δεν μπορούμε να σας έξυπηρετήσουμε γιατί ο λογοτέχνης στον όποιον άπευθυνθήτε δεν άνηκει στο έπιτελείον των συνεργατών του περιοδικού και συνεπώς δεν έχουμε τρόπο να του διαβιάσουμε την παράκλησι σας.

Δον Ζοζέφ: Μας γράφετε τόλολεξι: «Από καιρού μου έχη νάφει τα αίματα αισθηματικάς μες δεσποινίς... και ή όποι άπως έχω καταλαβεί άναποκρίνεται στον έρωτά μου με φλογερές ματιές. Θέλω δέ να μάθω το έξος: Γιατί ενώ της έστειλα γράμμα δεν μου άπάντησε».

Λοιπόν τι θέλετε να σας άπαντήσουμε; Πας να έξορουμε γι' αυτή σιγά: Ψυχολογικά μίαν έξη παρ' όσα πολυμοσμε να διασκεύειν καλά. Γιατί αλλοιούτως δει ίνε δυατών ή νέα με τις «φλογερές ματιές» να σας άφισε έτσι στα ούρα του λουτρού.

Α. Π. ο σ τ ο λ ο π ο υ λ ο ν: Άδαλο - Μεσολογγίου: Διαβίσαμε την παρακλησι σας στον έλεκτο συνεργάτη μας, ο όποιος μίως λυπάται που δεν έχει καιρό και τρόπο να σας έξυπηρετήση. Νομίζουμε ωστόσο ότι μπορείτε να συνεχίσετε την ώρασι σας προσάψια. Το γράμμα σας προς τον Κ. Α. Μελαχροινό μπορείτε να το άπευθύνετε στο βιβλιοπωλείο Καραάκος (Πεσμαόγλου 8). Σας εύχόμεθα να έπιτύχετε.

Χωρίς Πίστη: «Αν ή διάσις των σχέσεών σας έγινε όσο

φιλικά μας γράφετε δεν νομίζουμε πως είν ευγενικό εκ μέρους σου να του έπιστρέψης το μικρό δώρο του που έχεις.

Ξαν θ ο υ λ η ν: Μας γράφετε ότι στη συντροφιά σου έχεις γνωριστη με μια νέα 18 χρονών, παρ' όλη τη σιδιρία, άρεκατά νόστημη και καλή» και ότι τη συμπάθησε άπλως. Έπιστη δέ και αυτή σε συμπάει. Κι' ότι τελευταία μάλιστα ή συμπάθεια της για σενα έχει προχωρήσει τόσο που την κάνει να πέφτη άρρωστη στο κρεβάτι. Και συ δεν έξερεις συνεπώς τι να κάνης. Άν πας να την δης φοβάσαι μή την ένθαρρύνης στο αισθημά της. Άν δεν πας φοβάσαι μήν έπιδεινώσης την κατάστασι της.

Τι να σου πούμε λοιπόν, άγαπητέ; Φοβάσαστε πως απ' την άρχη δεν ξεκαθάρισε ελκρινώς τη θέση του έναντι της άτυχης κοπέλλας. Θα σε κολάκευε άσφαλώς ή συμπάθεια της, άφου κανέτε παρσία και άλληλογραφούσατε. Δεν προέβλεπε λοιπόν ένα τέτοιο ένδεχόμενο, ώστε απ' την άρχη να περιόρισθη στα όρια της ευγενικής φιλικίας και να της δώσης έγκρίτως να καταλάβη ότι δεν έπρεπε να περιμένει τίποτε περισσότερο από σενα;

Τώρα στο πρόβλημα που δημιουργείται νομίζουμε ότι το καλλίτερο που έχετε να κάνετε είνε το έξης: Νά πείτε να την δτε και να της τονώσετε κατά πρώτον το ήθικόν για να φέρετε κάποια ήρεμία στην ψυχή της. Όταν ήσυχάση, πείτε της ελκρινώς κι' ευγενικά (χωρίς να θέτετε το μειονέκτημα της άρρώστιας της και την προσβάσει) ότι μπορείτε να έστετε δυο φίλοι, μόνον φίλοι και τίποτε περισσότερο.

Εγγράμματο ν. Α κ ο ι ν ο ν: Μας γράφετε «Γεννήθηκα σε μια έπαρχία και τελείωσα εκεί τις γυμνασιακάς μου σπουδάς. Ύστερα έπήρα πτυχίον δημοδιδασκάλου. Λόγω των άσχημων άρχων της οικογενείας μου σ' όλο το διάστημα που ήμουν σπουδαστής έμεινα μακριά απ' τη διαφθορά και τους γυμνακικούς πειρασμούς. Ώς τα 25 μου χρόνια δεν γνώρισα ούτε τον ρωμαντικό έρωτα, ούτε τον άγοραίο, θεωρώντας την πράξι αυτή αντίθετη στη διδασκαλία του Χριστιανισμού. Σήμερα όμως, έλμι στρατιώτης κι' έχω περιπέσει στο δίλημμα: Τι να κάνω; Οι συνάδελφοί μου με περιφρονούν και ζω τέλεια άπο-

Χάρη ν. Γορτυνίου: Πολύ άπελπιμένα βλέπετε την κατάστασι. Συμπαθείς μία νέα, της έγραψες για το αισθημά σου κι' έκείνη σου άπάντησε πως «ντρέπεσαι». Και γι' αυτόν το λόγο περιήλθες σε άπόγνωσι μέχρι θανάτου! Προς Θεού! Δεν έξασκρινώες πρώτα αν αυτή ή «ντροπή» της νέας είνε άπλη δειλία, διότι πιθανόν να σε συμπήση άφου μόλις κανέτε και συντροφία και έστε οικογενειακοί γνώ-

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΛΙΑ
Η άθοποιός του Χόλλυγουντ Μπλάνκ Γκλάντστον άποφάσισε να ξαναέρη στη μόδα το παλιό αυτό ντύσιμο: φουστάνι από μαύρο «παίγ» μπλουζα από μουσελίνα και... παντελόνι με νταντέλλα ως τον αστραγάλο!

ἄν "Α.
 καπνὸ.
 τα εἶνε
 ρουφη-
 ατὶ ἡ
 τοῦ ὁ-
 ώνεῖς ἄ-
 νας κα-
 μπορεῖ
 ἡ 20 -

ες τὸ
 συνη-
 σέ πε-
 ριζου-
 νεν πε-
 χοντρό-
 ς.
 ες, μή-
 η τους
 κερα-
 σ' ἔνα
 τεύεται
 ἀπο
 νυνδυά-
 λει τὸν
 κυρίου
 ἴππου

οὐν νὰ
χρονα
κα-
τὶς πῖ-
υς, πα-
υ.
νισταὶ
άλινου
ες. "Ε-
φτάνει
ς.
παρά-

61. Οἱ
σφαι-
μέσα
ἐπίσης
οὐ δὲν
οὐ πα-
συνο-
φέρουν
τὰ λεί-

τοι ἄ-
 τισμα
 καπι-
 ριευον-
 μανία
 ἰ την
 ἄ δια-
 λυμανί-
 ο εινε
 νίστρι-
 του τον
 ὕκα».·
 »· που
 εἶνε
 ἰ και
 μεγάλη
 θισμέ-
 δουεio

51

καπνισταὶ ὁπίου στήν Ἀ-
πὼ Ἀνατολήν.

Ό καπνός, τὸ χασίς, τὸ ὄπιον

καὶ ὁ καπνιστὴς ρου- ναϊκῶν τοῦ Κασσίρι. Δ ε ξ ι ᾶ : Ἡ πιπα-τσκούρι τῶν Σιού, χρυσάφι.

καθαρὸν

51

ΓΙΑΤΙ ΘΕΛΕΤΕ νὰ παντρευθῆτε;

Τὰ περιεργὰ μὴς ἐρευνῆς

Ἡ ἐξακριβώσις τῶν λόγων γιὰ τοὺς ὁποίους παντρεύονται οἱ ἄντρες κ' οἱ γυναῖκες, ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ τὴν ἐλάττωσι τοῦ κύματος τῶν διαζυγίων. Πράγματι, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἕνας γάμος, πρέπει νὰ ἔρρη ὁ καθὲς συζυγὸς τὴν ζήτησιν αὐτὸν. Πρέπει ἐπίσης νὰ ζητοῦν τὰ ἴδια περὶ τοῦ πράγματος κ' οἱ δύο σύζυγοι. Ἀλλοῶς, ἂν καθένας τοὺς σκοποὺς γιὰ τὴν ἐντέλειαν διαφορετικῶς λόγους ἀπ' τὸν ἄλλον, εἶνε ἀπίθανο νὰ βροῦν τὴν εὐτυχίαν.

Τελευταίως, λοιπόν, ἔγινε μιὰ ἐρευνα μετὰ πολλῶν ἑκατοντάδων ἀπαντησάντων καὶ σπουδαστῶν ἀμερικανικῶν κολλεγίων. Ἐνας κοινωνιολόγος τοὺς ρώτησε γιὰ τοὺς κυρίως λόγους σκοπεύοντες νὰ παντρευτοῦν. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀπάντησαν, ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι καὶ μερικὸι νεοὶπαντῆρες.

Ἀπ' τὰς ἀπαντήσεις βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ πέντε κυριώτεροι σκοποὶ τοῦ γάμου εἶνε γιὰ τοὺς ἄντρες οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν (οἱ ἀριθμοὶ δείχνουν τὸ ποσοστὸ τῶν σπουδαστῶν ποὺ ἔδωσαν αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν):

Ἡ συντροφία (40%), ἡ σεξουαλικὴ ἱκανοποίησις (30%), ὁ ἔρως (15%), ἡ ἐπιθυμία ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ (9%), ἡ ἐπιθυμία ἑνὸς δικοῦ τοῦς σπιτιοῦ (6%).

Γιὰ τὰς γυναῖκες, οἱ πέντε κυριώτεροι σκοποὶ εἶνε:

Ὁ ἔρως (32%), ἡ ἀσφάλεια (26%), ἡ συντροφία (20%), ἡ ἐπιθυμία ἀποκτήσεως παιδιῶν (12%), ἡ σεξουαλικὴ ἱκανοποίησις (10%).

Ὅπως βλέπομε, λοιπόν, ὑπάρχουν βασικὲς διαφορᾶς τῶν δύο φύλων. Ὁ ἔρως π. χ., ὡς σκοπὸς τοῦ γάμου, ἔχει γιὰ τὰς γυναῖκες διπλάσιαν σημασίαν παρὰ γιὰ τοὺς ἄντρες. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἄντρες ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸν ἔρωτα στὸ γάμο, ἀλλὰ μάλλον ὅτι τὸν ἐρμηνεύουν διαφορετικῶς, τοποθετοῦν δὲ τὴν συντροφίαν καὶ τὴν σεξουαλικὴν ἱκανοποίησιν μπροστὰ ἀπ' τὸ ρομαντικὸ ἔρωτα, ὡς στοιχεῖα διαρκούς εὐτυχίας στὸ γάμο.

Ἀντιθέτως, οἱ γυναῖκες δίδουν μεγαλύτερη σημασίαν στὸ ρομαντικὸ ἔρωτα, ἀποτελούμενον ἀπὸ στοργή, λατρεία καὶ τρυφερότητα. Ἡ διαφορὰ γυναικῶν ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα τῆς σεξουαλικῆς ἱκανοποιήσεως γίνεται αἰτία πολλῶν διαζυγίων. Γιὰ τὴν καθέναν ἀπ' τοὺς συζυγούς δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ τὴν νοστορπίαν τοῦ ἄλλου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἡ ἐπιθυμία γιὰ παιδιὰ, ὡς κύριος σκοπὸς τοῦ γάμου, παρουσιάζει τὸ ἴδιο περίπου ποσοστὸ στὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα — ὅχι πολὺ μεγάλο.

Ἡ ἐπιθυμία δικοῦ τοῦς σπιτιοῦ συναντᾶται κυρίως στὸν ἄνδρα. Γιὰ τὸν ἄνδρα, τὸ σπιτὶ τοῦ εἶναι ἕνα καταφύγιον ὅπου θὰ βρῇ ξεκούρασιν μετὰ τὴν δουλειάν του, ἐνῶ γιὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐργασίας τῆς — συνεπῶς τὴν εὐχαριστεῖ λιγώτερον.

Οἱ διαφορᾶς αὗτὲς μετὰ τῶν δύο φύλων μποροῦν νὰ δημιουργήσουν ἀργότερα σοβαρὰ προβλήματα. Γι' αὐτὸ, οἱ ἀρραβωνιασμένοι πρέπει νὰ λένε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μετ' ἐιλικρίνειας, τί ζητοῦν ἀπ' τὸ γάμο.

Ἀλλὰ κ' οἱ παντρεμένοι μποροῦν νὰ ὠφεληθοῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀμοιβαίαν ἐξήγησιν. Γιὰ τὸν ἄνδρα, ποὺ ὀφείλονται στὴν διαφορὰ τῶν σκοπῶν τοῦ γάμου, δὲν ἐξαφανίζονται ποτὲ μόνες τὸς, διὼς νὰ καταβληθῇ μιὰ εἰλικρινὴς προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξέρεσιν κάποιων λύσεων.

Ἀντιθέτως, ἡ ὁμοιότης τῶν σκοπῶν τοῦ γάμου ἀποτελεῖ ἕνα σταθερὸ θεμέλιον γιὰ τὴν συζυγικὴν εὐτυχίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ μόνον τὸ στοιχεῖον. Πρέπει ἐπίσης νὰ ταιριάζουν οἱ δύο σύζυγοι στὰ γούστα, στὴν μόρφωσιν, στὴν ἐκδηλώσιν, στὴν συμπεριφερίαν καὶ ἀντιπάθειαν. Τὸ παρακάτω ἐρωτηματολόγιον, ὀφειλόμενον σ' ἕνα γνωστὸ Ἀμερικανὸ κοινωνιολόγον, μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ καθὲς ζευγάρην νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν συγκεντρώνη αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις γιὰ ἕνα εὐτυχισμένον γάμον. Οἱ 15 πρώτεις ἐρωτήσεις προορίζονται γιὰ ἀνύπαντρους καὶ παντρεμένους, οἱ δὲ 5 τελευταῖες μόνον γιὰ παντρεμένους:

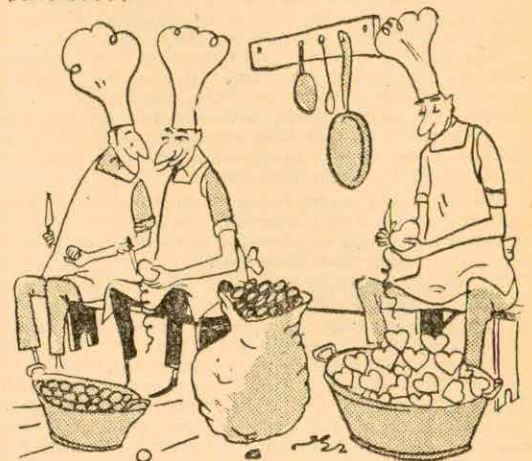
1) Ἐχετε κ' οἱ δύο ἀνάλογον μόρφωσιν; 2) Ἐχετε τὰ ἴδια περὶ τοῦ ἰδανικοῦ; 3) Σὰς ἀρέσει νὰ συζητῇτε γιὰ τὴν δουλειάν τοῦ ἀνδρός; 4) Σὰς εὐχαριστοῦν τὰ ἴδια παιγνίδια καὶ σπορ; 5) Ἐκδηλώνετε τὴν στοργήν σας μὲ ὅμοιον τρόπον; 6) Ἐχετε κ' οἱ δύο μερικὰς ἴδιες μικρομανίες; 7) Σὰς ἀρέσει νὰ πηγαίνετε μαζὶ στὴν ἐκκλησίαν; 8) Ἐχετε ὅμοιες προτιμήσεις καὶ ἀντιπάθειες στὰ φαγητά; 9) Σὰς προσελκύουν οἱ ἴδιες ἐκδηλώσεις κοινωνικῆς δράσεως; 10) Φαίνεται ὁ καθένας σας εὐχάριστος στοὺς συγγενεῖς τοῦ ἄλλου; 11) Σὰς εὐχαριστεῖ νὰ περάσετε μαζὶ μιὰ ἡσυχὴν βραδυά; 12) Μπορεῖτε νὰ συζητήσετε ἕνα πρόβλημα χωρὶς νὰ λογομαχήσετε; 13) Συμπαθεῖ καθένας σας τοὺς φίλους τοῦ ἄλλου; 14) Ὅταν εἴσθε μαζὶ, δρίσκετε καινούργια κ' ὁρμήματα θέματα συζητήσεως; 15) Ἀγαπᾶτε κ' οἱ δύο τὶς ἴδιες ἐξοχές; 16) Σὰς ἀρέσουν τὰ ἴδια ραδιοφωνικὰ προγράμματα; 17) Ἐχετε κοινὴν κρεβδωτοκάμαρον; 18) Εἴσθε κ' οἱ δύο δέδιοι ὅτι ταιριάζετε στὸ γάμον σας; 19) Δίνει ὁ καθένας σας στὸν ἄλλον νὰ διαβάσῃ τὰ γράμματα τοῦ; 20) Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῇτε τὴν ἴδιαν ὥραν περὶπου;

13 ἢ περισσότερες καταφατικὲς ἀπαντήσεις γιὰ τοὺς ἀνύπαντρους — εἴτε 17 ἢ περισσότερες γιὰ τοὺς παντρεμένους — δείχνουν ὅτι τὸ ζευγάρην ἔχει πολλὰ κοινὰ σημεῖα. Ἀν τὰ ἀναί» εἶναι μόνο 10 ἢ λιγώτερα γιὰ τοὺς ἀνύπαντρους — εἴτε 14 ἢ λιγώτερα γιὰ τοὺς παντρεμένους — χρειάζεται σοβαρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ διατηρηθῇ αὐτὸς ὁ γάμος.

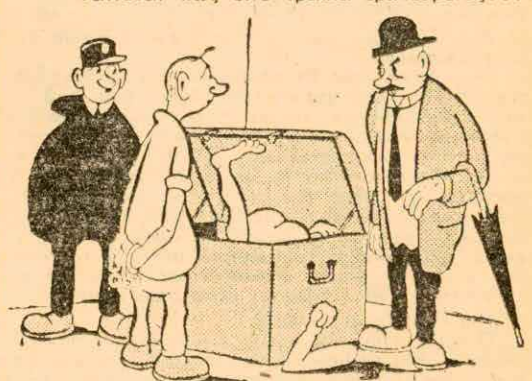

ΜΕ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ!

— Αὐτοί, λοιπόν, θὰ ἔχουν κανένα μεγάλο παράπονον!...

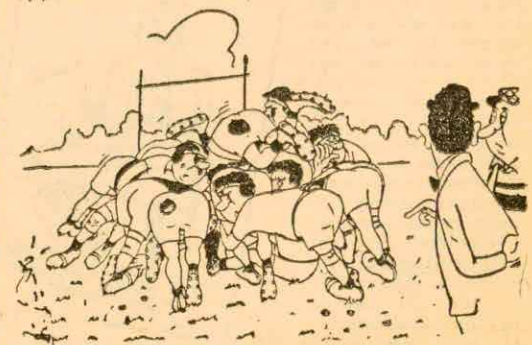

— Φαίνεται πὼς εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένοι!...

— Εἶχες κανένα λόγο νὰ κάνης τὴν πεθερά σου πέντε κομμάτια;

— Ἀν τόκανα ἐγὼ αὐτό, θὰ τὴν ἔκανα χίλια κομμάτια!...

— Μὰ δὲν ὑπάρχει διαιτητής;

— Πῶς, εἶνε ἀπὸ κάτω!...

Τὰ περιεργότερα ΡΟΛΟΓΙΑ

Τὰ θαύματα τῶν Ἑλβετῶν τεχνιτῶν

Μιὰ μέρα, περὶ τὰ τέλη τοῦ πολέμου, ἕνα καταδιωκτικὸ ἀεροπλάνο πῆρε φωτιά στὸν ἄέρα, πάνω ἀπὸ ἕνα ἰταλικὸ χωριό. Οἱ χωρικοὶ εἶδαν μὲ φόβον τὸν πιλότον νὰ πέφτῃ στὸ κενό, ἀναίσθητος προφανῶς κ' ἀνίκανος νὰ τραβήξῃ τὸ σχοινὶ τοῦ ἀλεξιπτώτου του, ὡς ὅπου ἕνας λῶφρος τὸν ἔκρυψε ἀπ' τὰ μάτια τοῦς. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, τὸν βρῆκαν λιποθυμὸν ἀκόμη ἀλλὰ ζωντανόν, μετὰ τὸ ἀλεξιπτωτὸ πεσμένον δίπλα τοῦ καὶ ἀνοιχτό.

Εἶχε σωθῇ χάρις σ' ἕνα αὐτόματο ὥρολογιον μηχανισμόν, ποὺ ἀνοίξε τὸ ἀλεξιπτωτὸν ὅταν ἡ ταχύτης τῆς πτώσεώς του πέρασε ἐν ὀλίγῳ ὑπὲρ ἑνὸς σημείου. Τὸ εὐφύεστατον αὐτὸ μηχανήμα εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ πεπαιγμένα θαύματα τῆς ἑλβετικῆς ὥρολοποιίας.

Οἱ Ἑλβετοὶ τεχνίτες ρολογιῶν ἔχουν μιὰ ἐμφυτὴν ἀγάπην γιὰ τὴν δουλειάν τοῦς. Καὶ προσφέρουν μ' αὐτὴν ἕνα σεβαστὸν ἐτήσιον εἰσοδήμα στὴν ὀρεινὴν χώρα τοῦς, τὴν φτωχὴν σὲ φυσικοὺς πόρους.

Ἀπ' τὰ ἐργαστήρια τῆς Ἑλβετίας, τοῦ παγκοσμίου αὐτοῦ κέντρου ὥρολοποιίας, βγαίνουν ρολογια ποὺ δὲν δείχνουν μόνον τὴν ὥραν, ἀλλὰ προσφέρουν ἐπίσης χίλιες — δυὸ ἀπρὸς — δόκιμες ἐξυπηρετήσεις. Ὑπάρχουν π. χ. ρολογια ποὺ λύνουν μαθηματικὰ προβλήματα, ποὺ προλποῦν τὸν καιρὸν, ποὺ μετροῦν τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐργασιῶν σὲ ἐργοστάσια, ποὺ καθοδηγοῦν ἕνα πιλότον πῶς καὶ πότε νὰ ρίξῃ τὴν βόμβαν του...

Στὶς μονομανίες τοῦς μὲ κακοποιούς, οἱ ἀστynomικοὶ μποροῦν νὰ υπολογίσουν τὴν ἀπόστασιν ποὺ τοὺς χωρίζει ἀπ' τοὺς ἀντιπάλους τῶν, χρησιμοποιώντας ἕνα ρολογιὸν — τηλεμετρον ποὺ μετρά τὴν χρονικὴν διαφοράν τῆς λαμψεως καὶ τοῦ ἡχοῦ τῶν πυροβολισμῶν.

Ἄλλα ρολογια ἔχουν σχήματα τελείως ἀσυνηθίστα. Μοιάζουν π. χ. μὲ σκουλαρίκια, κραγιόνα τῶν χειλιῶν, ἀναπτῆρες, δαχτυλίδια, κλπ. Ἐλβετὸς τεχίτης χωρὶς στὰ δυὸ ἕνα χρυσὸ νόμισμα τῶν 5 δολларίων, ἐγκατέστησε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα μικροσκοπικὸν ρολογιὸν κ' ἔνωσε πάλι τὰ δυὸ κομμάτια, ἐστὶ ποὺ τὸ νόμισμα δὲν παρουσιάζει ἐξωτερικῶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Μ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του, κέρδισε ἕνα στοίχημα ποὺ εἶχε βάλλει μὲ κάποιον συνάδελφόν του.

Ἀπὸ τότε, φτιάχνει συστηματικὰ τέτοια ρολογια, μέσα σὲ νομίσματα, καὶ τὰ πωλεῖ σ' ἐπὶ περὶ ἑκατὸν ἀπὸ 500 δολларια καὶ πάνω.

Τέτοιοι φανατικοὶ ὥρολογοτεχνίτες ὑπάρχουν σ' ὅλα τὰ ἑλβετικὰ ἐργοστάσια. Οἱ περισσότεροι εἶνε γέροι, ἀνω τῶν 70 ἐτῶν, καὶ διαθέτουν ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὥρας τοῦς γιὰ τὴν κατασκευὴν ἀσυνηθιστῶν ρολογιῶν. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς

ἔφτιαξε τὸ λεπτότερον ρολογιὸν τοῦ κόσμου. Ἀν δεχόταν νὰ τὸ πωλήσῃ, θάπρεπε νὰ ζητήσῃ 5.000 δολларια.

Ἄλλος πάλι, Βετεράνος τῆς τέχνης, καθὼς ἔτρωγε μιὰ μέρα, σκέφθηκε νὰ φτιάξῃ ἕνα ρολογιὸν μικρὸν ὡς τὴν τρύπα ἑνὸς μακαρονιοῦ. Καὶ τὸ κατόρθωσε πράγματι, ἀφοῦ ἐργάσθηκε ἐπὶ 6 χρόνια. Τὸ δημιούργημα τοῦ ἔχει μήκος 2½ πόντων καὶ πᾶχος 3 χιλιοστῶν, ἔχει δὲ ἐπινομησθῇ τὸ ρολογιὸν τῶν μακαρονιῶν!

Ἀληθινὰ λιλιπούτειον εἶνε ἐπίσης ἕνα ρολογιὸν ποὺ προσφέρει ἡ Ἑλβετικὴ Κυβέρνησις στὴν Ἑλισάβετ τῆς Ἀγγλίας ὡς γαμήλιον δῶρον.

Οἱ παγκόσμιες προσωπικότητες, αὐτοκράτορες, βασιλεῖς, πρωθυπουργοί, προμηθεύονται ἀσυνηθίστα ρολογια ἀπ' τὴν Ἑλβετίαν. Ὁ βασιλεὺς Φαρούκ τῆς Αἰγύπτου ἀγόρασε τελευταίως γιὰ 3.000 δολларια, ἕνα τέτοιο, ποὺ ζυγίζει 250 γραμμάρια καὶ χτυπάει τὶς ὥρας, τὰ τέταρτα καὶ τὰ λεπτά, δείχνει τὶς φάσεις τῆς Σελήνης, τὴν ὥραν σὲ διάφορες πόλεις τοῦ κόσμου, τὸ μῆνα καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἑξομοδίας, κ' ἔχει ἕνα ἐξάρτημα ποὺ θυμίζει στὸν κάτοχόν του πότε πρέπει νὰ τὸ κορδίσῃ!

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰράκ προτίμησε ἕνα ρολογιὸν ποὺ ἀπομεινται περίφημα τὶς κωδωνοκρουσίες τοῦ ἀγγλικοῦ ναοοῦ τοῦ Οὐεστμίνστερ. Ὁ Ἰνδὸς «νιζάμ» τοῦ Χαϊντεραμπάντ ἀγόρασε πρὸ μηνῶν δυὸ ρολογια γεμάτα πολυτίμητες πέτρες, πρὸς τοῖς 50.000 δολларια τὸ ἕνα — εἶνε δηλαδὴ τὰ ἀκριβώτερα ποὺ ἔγιναν ποτὲ.

Ἀλλὰ κ' ὁ Ναπολεὼν ἀναζητοῦσε στὴν Γενεύῃ παράξενα ρολογια.

Ἐνα ἀπ' τὰ πρώτα πολυπλοκά ρολογια ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἀνῆκε στὸν παππὸν τοῦ Γάλλου φιλοσόφου Ρουσσώ. Ἦταν ἐγκαταστημένη μέσα σὲ μιὰ ἀσημένιαν νεκροκεφαλὴν, ποὺ ἀνοίγε τὰ σαγονία τῆς γιὰ νὰ φανοῦν οἱ δείκτες.

Ἀπ' τὸ 1910 ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ἕνα συνεργεῖο Ἑλβετῶν εἰδικῶν ἐργαζόταν γιὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς ρολογιοῦ τελείως ἀδιάβροχου, ποὺ δὲν θὰ ἐπηρεαζόταν ἀπ' τὰ χτυπήματα καὶ ποὺ θὰ κορδίζονταν μόνο του. Τὸ πρῶτον ἐπιτυχημένον πείραμα ἔγινε ὅταν ἡ Ἀγγλίδα Μερσεντὲς Γκλαϊτς πέρασε κολυμπώντας τὴν Μάγχην. Εἶχε τότε δεμένον γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸν τῆς ἕνα νεὸ εἶδος ρολογιοῦ, ἐρμητικὰ κλειστόν. Ὅταν, μετὰ 10½ ὥρας, ἡ μὲς Γκλαϊτς βγήκε ἀπ' τὸ νερό, τὸ ρολογιὸν ἦταν ἀθικτὸν καὶ λειτουργοῦσε κανονικῶς.

Ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Λονδίνου πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἕνα φωτοηλεκτρικὸν ρολογιὸν — νεὸς ἑλβετικὸς θρίαμβος — ποὺ θ' ἀρχίξῃ νὰ λειτουργῇ ἡ νὰ σταματῇ ὅταν ὁ ἀθλητὴς κόψῃ μὲ τὸ σῶμα του μιὰ φωτεινὴν ἀκτίνα, στὴν ἀρχὴ ἢ στὸ τέλος τοῦ ἀγωνίσματος. Τὸ χρονόμετρο αὐτὸ ἔχει ἀκρίβειαν μεχρὶ χιλιοστοῦ τοῦ δευτερολέπτου, πρωτοφανὴν ὁλθαδὴν στὰ ἀθλητικὰ χρονικά.

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΟΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62Α ΤΗΛ. 53-156

Τὸ πούρο

Μετὰ τὸ πρῶγευμα, κανεῖς ἀπ' τοὺς καλεσμένους τῆς οἰκογενείας Σαλαντῆν δὲν ἐμίλησε γιὰ περὶ τοῦ ἀπὸ δάσος, μολοντὶ πρὶν ἀπὸ λίγο βεβαίαναν ὅλοι, ὅτι θὰ ἐπωφελοῦντο τῆς εὐκαιρίας, γιὰ ν' ἀπολαύσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὴν ἐξοχήν. Πρῶτα-πρῶτα, εἶχαν παραφάει. Κι' εἰπεῖτα, μ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἱλακάδα, ἐννοιωθε καθένας τὸν ἑαυτὸν τοῦ πολὺ καλύτερα, μένοντας ἐξπλωμένους στὴν σκιερὰν οὐρανίσαν, ἀπ' ὅπου φαίνονταν τὰ πράσινα λιβάδια, τὸ βαθύσκιο γειτονικὸν δάσος καὶ τὰ περιβόλια μὲ τὶς μηλιές. Καλοφαγωμένοι ὡπας ἦσαν ὅλοι, δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸ κοινήσουν ἀπ' τῆς θέσι τοῦς.

Μόνον ἡ κ. ντ' Ὀμόν, μιὰ μικροκαμωμένη γυναικοῦλα, ὅλο χάρι καὶ ζωηρότητα, αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκην νὰ περπατήσῃ.

— Εγὼ, δὴλωσε, δὲν ἐννοῶ νὰ περάσω ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἐδῶ, ἀκούνητη, σάν τὸ βῆμα, ποὺ χανεῖται! Πᾶν ἕνα περίπατο. Κι' ὁποῖος θέλει ἄς μ' ἀκολουθήσῃ.

Ἀμέσως σηκώθηκε ὁ κ. Σαλαντῆν καὶ τῆς πρότεινε νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Ἦταν πενήντα ἔτη, μὲ γκρίζα μαλλιά, μὲ ἀνθρὸ πρόσωπον καὶ πάντοτε πρόθυμος, προκειμένου νὰ προσφέρῃ τὶς περιποιήσεις τοῦ σὲ μιὰ ὥρα καὶ κυρία. Τὸ δείχνει ἀπὸ τὸ ὅλες τὶς γυναῖκες, ποὺ εἶχαν ἔρβει νὰ περᾶσουν μιὰ μέραν στὸν παλῶν.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Λονδίνου πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἕνα φωτοηλεκτρικὸν ρολογιὸν — νεὸς ἑλβετικὸς θρίαμβος — ποὺ θ' ἀρχίξῃ νὰ λειτουργῇ ἡ νὰ σταματῇ ὅταν ὁ ἀθλητὴς κόψῃ μὲ τὸ σῶμα του μιὰ φωτεινὴν ἀκτίνα, στὴν ἀρχὴ ἢ στὸ τέλος τοῦ ἀγωνίσματος. Τὸ χρονόμετρο αὐτὸ ἔχει ἀκρίβειαν μεχρὶ χιλιοστοῦ τοῦ δευτερολέπτου, πρωτοφανὴν ὁλθαδὴν στὰ ἀθλητικὰ χρονικά.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἄνθρωπος ὁ κ. Σαλαντῆν, ὅσο γιὰ τὸ αὐτόματο κορδισμὸν, ἔχει βρεθῇ ἤδη μιὰ λύσις: ἕνας μηχανισμὸς ποὺ κορδίζει τὸ ρολογιὸν μὲ τὴν κίνησιν τοῦ χερσίου ποὺ τὸ φορεῖ.

νορμανδικὸν πύργον τοῦ. Πρὸ πάντων ὅμως ἐδείχνη τὴν προθυμίαν τοῦ σπῆν κυρία Μισέλ ντ' Ὀμόν, πολὺ νέα, πολὺ ξανθὴ, πολὺ ὁμορφὴ κ' ἐπὶ πλεον ζωντοχόρην. Αὐτὴ φαίνονταν πῶς τὸν ἐνδιέφερε ἰδιαιτέρως.

Επειτα το ζευγάρι εξαφανίστηκε.

Η απουσία τους κράτησε πραγματικά μισή ώρα. Στο διαστάγμα αυτό, η συζήτηση των άλλων φιλοξενούμενων είχε αρχίσει να ατονεί. Οι κυρίες έψαχναν να μιλήσουν. Κάπνιζαν από τα πούρα του κ. Σαλαντράν και ρέμβαναν κυτάζοντας το ήσυχο τοπίο. Οι κυρίες άλλαζαν τις γνώμες τους, για την ακρίβεια της ζωής, για τις υπηρετίες και για τη μόδα. Πότε-πότε, ακούγονταν από μακριά, από το παραθύρο της υπηρεσίας, οι κουβέντες της Μαρίας, της μαγειρίσας, με τον καμριέρη, το Ζοζέφ.

Επειτα από μισή ώρα ακρίβας, ή κ. ντ' Ομόν κι ο καθέλιος της παρουσιάστηκαν γελαστοί μπροστά στην παρέα. Το χρώμα τους είχε ζωρύνει. Τα μάτια τους έλαμπαν... σίγουρα από τον αέρα, τον ήλιο και την πεζοπορία!

—Ω, τι ωραίο περίπατο που κάναμε! φώναξε η κ. ντ' Ομόν. Ο κ. Σαλαντράν με ώδηγεσε ανάμεσα από το δάσος ως την κορυφή του λόφου. Ήταν υπέροχο το θέαμα από εκεί ψηλά!

Τώρα έδειχναν όλοι μεταμέλεια, γιατί δεν είχαν πάρει μαζί τους Σηκωθήκαν. Μερικοί πρότειναν ένα μικρό περίπατο έως το ποτάμι.

Πάνω σ' αυτή την κίνηση, η κ. Σαλαντράν βρήκε την ευκαιρία να πλησιάσει τον άντρα της, να τον κυτάξει μέσα στα μάτια και να τον ρωτήσει:

—Αυγουστε!... πού ήσουν;

—Σου το είπα ή κ. ντ' Ομόν, απάντησε εκείνος ήρεμα.

—Δεν είν' αλήθεια!

Κάναμε ένα αβώτατο περιπάτο, σου τ' όρκίζομαι! Η κ. ντ' Ομόν φλαρμούσε κι' εγώ κάπνιζα το πούρο μου. Νά, κύτταξέ!

Κι' έδειξε με το δάχτυλο το πούρο που είχε ανάψει φευγόντας. Έμενε ελαχιστο. Όλο το άλλο, τα τρία τέταρτα, το καπνισμένο, είχε μεταβληθεί σε στάχτη, που διειστέτο άθικτη στη θέσι της.

—Βλέπεις καλά ότι δεν λώω φεμματα, αγάπη μου.

Η κ. Σαλαντράν έκτυπαζε το πούρο, καθουσαμένη. Αυ-

τή η στάχτη, που δεν είχε πέσει, φανέρωνε πως ο άντρας της δεν είχε κάψει τρέλλες...

Στην κουζίνα, η Μαρία έπλενε τα πιάτα και συγχρόνως παραπονιόταν γιατί η δουλειά της έφευγε πολλή, με τόσους ξένους.

—Αν εξακολουθήσει αυτό, θα φύγω, έλεγε. Επειτα, δεν μ' αρέσει η έξοχή...

—Α, εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένος εδώ! διαμαρτυρήθηκε ο καμριέρης. Την κυρία, τη βρήκαω καθώς πρέπει. Όσο για τον κύριο, είναι ένας τύπος θαυμάσιος... και άστεος! Φαντάσου ότι πρό-όλιγο με φώναξε ιδιαίτέρως και μου είπε: «Ζοζέφ, να ένα ανάμμενο πούρο. Αν μπορέσης να το κάπνισες μισή ώρα χωρίς να πέση η στάχτη του, θα μου το φέρης πίσω από το κίσκι του κήπου και θα σου δώσω πεντακόσια φράγκα». Λοιπόν το κέρδισα το πεντακόσιο!... Πώς σου φαίνεται αυτό; Μά την πίστι μου η τρέλλος είναι ο κύριος ή πολύ χωρατατής!...

POZE PEZI

Μιζ νέκ καύσιμος ύλη

Οι Αμερικανοί επιστήμονες κατόρθωσαν να κατασκευάσουν ένα παράγοντα της φορημότητας, που καίει άποδοιθε θερμότητα ίση με το κώκ και έχει το πλεονέκτημα ότι δεν βράζει καπνό, ούτε αφήνει μουντζούρες. Ένα άλλο πλεονέκτημα της νέας καυσίμου ύλης είναι ότι, παρά τη μεγάλη θερμότητα που δίνει, βράζει μια ασθενεστάτη λάμψη, που είναι άδραστη σχεδόν κατά την ημέρα και κατά τη νύχτα, μόλις γίνεται όραση σε απόσταση οκτώ μέτρων.

Ο καρκίνος των πνευμόνων

Οι κάτοικοι των μεγαλουπόλεων πεθαίνουν κάθε χρόνο, σε αρκετή αναλογία, από καρκίνο των πνευμόνων. Επίσης είναι πολύ συχνότερες σ' αυτούς οι πνευμονία κι' η πνευμονική συμφοίτιση. Οι τρεις αυτές αρρώστειες παραπληρούνται πολύ συχνότερα στους άντρες, παρά στις γυναίκες.

Πρό μιας γενεάς, ο καρκίνος των αναπνευστικών οργάνων ήταν σπανία αρρώστια. Τώρα όμως πλησιάζει την πνευμονία και τη φυματίωση από απόθεως θνησιμότητας του ανδρικού φύλου.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ζωζώ Κοκοτά, Ένταθα: Η διεύθυνσις της Marla Montez εινε: Universal Pictures Co., Inc. Universal City California U.S.A. Μικρή Τεγεάτισσα Γ. 18., Τριπολίτιν. Η προηγουμένη διεύθυνσις εινε και για σας. Η διεύθυνσις της Hedy Lamarr εινε: United Artists Studio Corp. 1041, N. Formosa Ave. Hollywood 46. Calif. Της Gene Tierney: 20th Century Fox Films 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. Τέλος η διεύθυνσις του Stewart Granger εινε: Eagle Lion, Oxford Street 169-171, London, England. Θα ιδούμε κατά την προσεχή περίοδο πολλά φιλμ των ηθοποιών αυτών. Νέον 30 έτών: Δεν μπορούμε δυστυχώς να σας εξηγηθούμε γιατί δεν δημοσιεύουμε παρόμοιες αγγελίες, ούτε επί πληρωμή. Κ. Τζανέ-τον: Σας ευχαριστούμε για το περίεργο. Ίσως το δημοσιεύουμε σε καμιά γωνία. Έχουμε πάντως δημοσιεύσει και παρόμοιο. Άνα-τόλ Φράνς, Πειραιά: Η φωτογραφία του 495 πύχους μας, εινε παρμένη από το φιλμ «Thrill of a romance» το οποίο θα προέλθει κατά την προσεχή περίοδο και στο οποίο δεν έδωθε ακόμη ελληνικός τίτλος. Δύο ξανθές μαθητρίδες Β. Σ., Νέα Ίωνία: Οι διεύθυνσεις που ζητάτε εινε οι εξής: Μ. Τραϊφόρος, Θεάτρον Σαμαρτζή, Καρόλου 1, Αθήναι και Γεωργίου Οικονομίδη, Βαριέτι «Πεύκα», Ζάππειον. Φιλέρητην, Ένταθα: Η διεύθυνσις που ζητάτε καθώς και οποιαδήποτε άλλη πληροφορία θα σας δοθούν από την ένταθα αντιπροσωπεία της εταιρίας αυτής, που στεγάζεται στο δημόσιο μέγαρο, Ταυροτάι 63 ένταθα. Ά θ α ν α σ ί ο υ, Ένταθα: Συμμετοχιστής της «Ανα Νήκλ» στο φιλμ «Πικαντίλλου» εινε πραγματι ο Μαίικλ Ουάιτγκ. Αυτός παίζει τον ρόλο του Άλαν. Άν και πολύ καλός, ο ηθοποιός δεν έχει παίζει σε άλλο φιλμ που να είδαμε στην Ελλάδα. Βιογραφία του έν λόγγ αστέρος ίσως δημοσιευθή σε προσεχές μας τεύχος. Ά π ό σ τ ο λ ο ν, Τ ο υ λ ο ύ δ η ν, Σίρρας: Οι διεύθυνσεις που ζητάτε εινε: Στέφ. Γαϊ-τάος, Σταδ Άρσκειου 10, Αθήναι και Γρηγόρ. Κωνταντινίδης, Σταδ Άρσκειου 4, Αθήναι. Θύμιον Άποστολόπουλον, Γαβόλου Μακρυετίας: Άγνοούμε τις διεύθυνσεις που μας ζητάτε. Το μόνο που γνωρίζουμε εινε ότι ο κ. Σκίπης εδρίσκειται τώρα στο Πα-ρίσι. Τατιάνα Ν., Κομοτινή: Η διεύθυνσις του κ. Ξενοπούλου εινε: Οικία Βαλακώση, Έπτανησου και Άγιλου Μελετίου, Αθήναι. Νέλλη ην Άωαννίδη ο υ, Κομοτινή: Η διεύθυνσις του σκηνο-θέτου κ. Γεωργίου Τζαβέλλα εινε: Νοταρά 41, Αθήναι. Ν ώ τ η ν Ξ α ν θ η ν, Ένταθα: Σας ευχαριστούμε για το ένδιαφέρον σας, αλλά δεν δημοσιεύουμε δυστυχώς συνεργασία άναγνωστών. Χάρη ην Άλ η φ ρ α γ κ ή ν, Α. Β. Π., Αθήναι: Άγνοούμε δυστυχώς την διεύθυνσις που ζητάτε. Ά ν δ ρ ο υ λ ή ν η ν Β α γ γ ε λ ά τ ο ν, Ένταθα: Πολύ καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιευθή σε προσε-χές μας τεύχος. Ί γ ν. Πολ.: Το σταυρόλεξό σας περιέχει πολλές λέξεις των δυο και τριών γραμμάτων, καθώς και μερικές της γορίας έν έν ΕΜΑΓΕ, ΡΙ και ΛΙΑ. Ίσως δημοσιευθή με μερικές δι-ορθώσεις. Στο μέλλον πάντως άποφεύγετε τις μικρές και πολύ γνο-στές λέξεις. Νικόλαον Κ' ο κ ο ύ λ η ν, Μυτιλήνη: Καλό το σταυρόλεξό σας. Το μόνο του μενέκτημα εινε ότι όλες οι λέξεις του εινε πολύ γνωστές. Θα δημοσιευθή με την σειρά του. Εύ ά γ γ ε λ ο ν Π α υ λ ί δ η ν: Άν και προχειροφτιαγμένο το σταυ-ρόλεξό σας εινε αρκετά καλό. Θα δημοσιευθή με την σειρά του και με μερικές τροποποιήσεις. Έν τω μεταξύ στείλτε μας ένα πιο περιποιη-μένο, άποφεύγοντας όσο το δυνατόν, τις μικρές λέξεις των δυο και τριών γραμμάτων, καθώς και τις πολύ γνωστές. Στρατιώτας το υ 73 ο υ Α.Ο.Κ., Σ.Τ.Γ. 904 Α.: Θα δημοσιεύουμε ευχαρίστως το σταυρόλεξό σας άν δεν περιείχε τις λέξεις ΟΝΟΜΟΣ, ΣΚΑΥ, ΣΑΣΤΙΜΑΡΑΙΣ, ΟΓΟΝΟΣ, ΑΥΕ και άλλες παρόμοιες. Στείλτε μας ένα καλύτερο. Ά ρ η ν Σ τ ρ ί κ α ν, Θεσνίκην: Καλό το σταυ-ρόλεξό σας, θα δημοσιευθή με την σειρά του. Γ ι ω ρ γ ο ν Π ε -τ ρ ί δ η ν, Πάργα: Καλά και τα δυο σας σταυρόλεξα. Θα δημο-σιευθούν με την σειρά τους και με ελαφρές διορθώσεις. Μ ι χ ή λ Θ ε ο φ υ λ ά κ τ ο υ, Κ.Β.Ε. Σ.Τ.Γ. 915 Α.: Όχι τόσο επιτυχ-μένα τα σταυρόλεξά σας. Οι λέξεις ΜΑΝΟΛΗΣ, ΑΝΟΣ, ΚΑΘΕ-ΛΙΣ, ΑΣΩΤΑΙΣ, ΑΝΑΜΟΝΑΙΣ, ΚΡΑΤ, ΑΜΑΖΩΝΙΟΣ, ΛΑΟΝΕ και πολλές άλλες παρόμοιες τα κατατρέφουν και τα δύο. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Ζ α μ π ο ύ η ν: Καλές οι λέξεις του νέου σας σταυρόλεξου, για να το επιτύχετε όμως αυτό μαυρίσατε πολλά τετραγωνίδια και εινε έτσι ελλιπής η διασταύρωσις των λέξεων σε ώρισμένα σημεία. Ί-σως διαβρωθή. Ε ύ θ. Π έ τ ρ ο υ, Ένταθα: Οι λέξεις ΠΑΧΕΝΩ, ΣΟΣΟ, ΣΑΛΤΑ, ΣΩΛ, ΣΩΛΕΣ, ΑΥΡ, ΣΗΣΣΙΤΙΟΝ κ. ά, κατα-στρέφουν το σταυρόλεξό σας. Λέξεις άνυπαρκτές και άνοητολογικές δεν έχουν θέσι σ' ένα δημοσιεύσιμο σταυρόλεξό. Ν ι κ ό λ α ο ν Κ α τ σ ο υ λ ά κ ο ν, Καλαμάς: Καλό το σταυρόλεξό σας, θα δη-μοσιευθή συντόμως. Προσπαθήστε το προσεχές σας να περιέχει πιο λίγα μαύρα τετραγωνίδια. Μ ά ρ ι ο ν Κ υ ρ ι α κ ί δ η ν, Σχο-λής Δισιδάσεων: Πολλές λέξεις των δυο και τριών γραμμάτων, καθώς και πολλές χυλοχρησιμοποιήμενες κομμούν (!) το σταυρόλεξό σας. Κατά τα άλλα εινε καλό, υπάρχουν όμως πολλά καλύτερα που περιμένουν την σειρά τους για να δημοσιευθούν. Περιμένομε λοιπόν ένα καλύτερο για να το δημοσιεύουμε. Μίμην Γ κ ί κ α ν, Μυ-τιλήνη: Στείλτε μας ένα σταυρόλεξό πάνω σε συνηθισμένο σχέδιο και σχήμα των 17 Χ 17 τετραγωνιδίων. Άν εινε έξ ίσου περιποιη-μένο θα το δημοσιεύουμε ευχαρίστως. Το παρόν εινε κάπως υπερδε-μένο. Γράψτε την λύσι μέσα στο σχέδιο. Ν ι κ ό λ, Β α λ α σ σ ά ν, Ένταθα: Το παιγνίδάκι σας όχι τόσο ένδιαφέρον. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Β λ α σ ί δ η ν, Θεσνίκην: Όταν θα έλθετε στάς Αθήνας, πε-ράστε άπ' τα γραφεία μας. Έν τω μεταξύ κρατούμε στη διάθεσί σας τα άποσταλέντα σκίτσα και σας παρακαλούμε να μη μας στεί-λετε άλλα μέχρι τότε. Ν. Ξ α ν θ η ν, Ένταθα: Η γελοιογραφία σας εινε έμμεσος διαφήμισις για άλλο έντυπο και συνεπώς εινε άβύ-λων να δημοσιευθή. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Σ ο υ ρ μ ά τ η ν, Μαρκό-πουλον: Το σταυρόλεξό σας εινε από πάσης άπόψεως ακατάλληλο για δημοσίευσιν. Όύτε σχέδιο κανονικό έχει, ούτε λέξεις ύπαρκτες και άρθρογραφικές. Πρέπει να μας στείλετε ένα πολύ καλύτερο άν θέ-λετε να το ιδήτε δημοσιευμένο. Ν ι κ ό λ, Β α ρ δ α ν τ ά κ η ν, Χανιά: Εινε άδύνατον να γίνη αυτό που ζητάτε. Εύ σ τ ά θ ι ο ν Μ ά ν δ υ λ α ν, Άνω Κορακιάς: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άνα-γνωστών κι' έτσι η επιθυμία σας θα μείνη άπραγματοποιητή. Σ π έ ρ ο ν Β ο υ λ τ ε ψ ή ν, Ένταθα: Δυστυχώς το έντελειό μας εινε συμπληρωμένο. Το «Στόν παράδεισο» όχι τόσο έξαιρετικό. Λά-τ ρ ι σ σ α τ ώ ν α δ κ ι ν, Θεσνίκην: Σας συχαίριμε για το νοστό σας, δεν δημοσιεύουμε όμως συνεργασία άναγνωστών. Οι προ-ταγωνιστάι του φιλμ «Θελλά» στάς «Ινδία» ήσαν: Ο Ρίτσαρντ Κρόμγουελ, ο Πάτρικ Νόουλες και ο Ράτολι Χαντσον. Π ώ λ Μ ε φ σ ο ύ τ, 521 τάγμα Σ.Τ.Γ. 913 Α. Σ τ α μ. Πα π ο υ λ ή ν 601 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912: Δεν δημοσιεύουμε παρόμοιες αγγελίες.

Η στάρ που είνε και μουσικός!

ΑΝΑΜΕΣΑ στις εκατοντάδες των επίγειων αστέ-ρων του Χόλλυγουντ, που άλ-λοι λαμπρύνουν έκτυφλωτικά άλ-λοι τρεμοσβύνουν και προσπα-θούν άπελπισμένα να διατηρη-θούν στη ζωή και άλλοι μόλις γεννήθηκαν και κάνουν το πάν για να εξασφαλίσουν μια θέσι και να έπιπλεύσουν στο κινη-ματογραφικό στερέωμα, μια καλή σειρά, μια σειρά που ύ-πάρχει μέλλον και καριέρα λαμπρή έχει και η ώμορφη Α-μερικανίδα «στάρλεττ» Μαίρι-λιν Μάγνουελλ. Η λέξις ώ-μορφη δεν εινε ακριβώς εκεί-νη που χρειάζεται, γιατί η Μαίριλιν εινε κάτι περισσότερο από ώμορφη. Εινε πρωταγони-κή, γελοιογραφική, με τέλειες αναλο-γίες και δυο κοσματοπράσινα μάτια γεμάτα έκφρασι και φώ-ς. Τα μάτια αυτά ακριβώς της χά-ρισαν σήμερα τον τίτλο «Δη-αίς» (τα μάτια) όπως χάρισαν της Μπάκλν τον τίτλο «Δη-λοκ» (το βλέμμα) και της Μαρί Μακντόναλντ τον τίτλο «Δη μόνου» (το «ώμο»).

Εινε γνωστόν όμως ότι για να βγη από τη σκιά μια κοπέ-λα στο Χόλλυγουντ δεν άρκει να εινε άπλως ώμορφη ή και γελοιογραφική. Χρειάζονται και μερικά προσόντα ιδιαίτερα ό-πως εινε η μερική γνώσις της δραματικής τέχνης ή της τέ-χνης της κομηντιέν. Επί πλέον, πρέπει να εινε τέλειος χορευ-τής ή τραγουδιστής ή και ά-πλως μουσικός. Έτσι και η Μαίριλιν σπρίχθηκε στα δυο τελευταία προσόντα που διέ-θετε, στη μουσική και στο χο-ρό άφ' ενός και άφ' έτέρου στην ώμορφη της, πήρε το ά-παιτούμενο θάρρος και χτύπη-σε μια από τις πολλές πόρτες που έχουν τα στούντιο του Χόλλυγουντ. Της την άνοικαν χωρίς πολλές διατυπώσεις, της έκαναν τόπο να περάση, και σήμερα η νεορή στάρλεττ ά-

κολουθεί τον σίγουρο δρόμο που για τέρμα έχει την έπιτυχία και την δημοτικότητα.

Της άείσε όμως η πρώτη αυτή σημαντική έπιτυχία, γιατί έκτος από την ώμορφη της έχει πραγματικά έξοχη φωνή και εινε μια ταλαντούχος και πολυσύνθετος μουσικός. Μετρήστε τα όργανα που έφερε να παίζει: πιάνο, βιολί, μπάντζο, ακκορν-τεόν, τρομπέτα, υπασοβιόλα, διευδυνει γυναικεία όρχήστρα τζαζ και γράφει στίχους έλαφρών τραγουδιών. Πού τα μελο-ποιεί ή ίδια, και τα όποια γνωρίζουν έπιτυχία άφάνταστη. Αυ-τή εινε τα προσόντα της Μάγνουελλ και με αυτά κατάρθωσε να εισχωρήση στο κινματογραφικό στερέωμα και να προσδεση. Από το 1941 μέχρι σήμερα έχει λάβει μέρος σε 12 συνολικώς ταινίες και τ' όνομά της σήμερα στην Αμερική εινε πιο γνω-στό και δημοφιλές όσο μιας στάρ που παίζει στον κινματο-γράφο από 15 χρόνια. Τα δυο τελευταία της φιλμ παραγωγής 1947 — 48 τίτλοφορούνται «Ψηλή βαρβαρότης» με τον Βάν Τζόνσον και την Τζούν Άλυσον, και «Θερινές Διακοπές», από το γνωστό μυθιστόρημα του Ο' Νήλ, με τον Μικυ Ρούνεϋ.

Σήμερα η Μαίριλιν συγκαταλέγεται μεταξύ των πιο γελοιο-γικών «σείρηων» της αμερικανικής φιλμοποιοίας και πρόκειται να γίνη στάρ πολύ σύντομα. Γενόμενος που έρχεται σαν γάντ στη φιλοδοξία της να εξελιχθή σε μεγάλη ηθοποιό. Πιστεύε-πως το ότι γεννήθηκε κάτω από το ζώδιο του Λέοντος εινε καλός σίμων, γιατί το λιοντάρι εινε το σήμα κατατεθέν της έταιρίας με την οποία συνδέεται δια συμβολαίου.

Η καλύτερη ψυχαγωγία για την Μαίριλιν εινε να παρακο-λουθή μια ώρα ταινία. Πηγαίνει στον κινματογράφο άρ-κετές φορές της εβδομάδας και μελετά με πραγματική επι-θεία την ηθοποιία των συναδελφών της καλλιτεχνών. Στην ιδιωτική της ζωή προτιμά κομψά και άπλά φορέματα με νεανί-κές και χαρούμενες άποχρώσεις. Τρελλανιταί κυριολεκτικά για το άσπρο χρώμα. Άλλά νομίζει επίσης ότι ένα όλομωρο ανασφάλ εινε έκθαμβωτικά ώραίο για μια ζωντανάλλα όπως αυτή. Επίσης και το άνοιχτό κιτρινο. Η γκαρνταρόμπα της εινε συντηρητική αλλά υπέροχη.

Μέχρι πέρσι ήταν άνυπανηρ και πίστευε ότι σ' αυτή την κατάσταση θα έμενε κάμποσα χρόνια άκούη. Άλλά οι ύποψηφοι μνηστήρες στο Χόλλυγουντ διαφώνησαν με την γνώμη της αυτή, παρ' όλον ότι ζητούσε ένα είδος τε-λείου άνδρος με ύψηλα ιδανικά, πράγ-μα που σπανίζει στην σημερινή εποχή μας. Φαίνεται όμως ότι τελικά τον βρή-κε τον τέλειον άνδρα στο πρόσ-πο του ηθοποιού Τζών Κόντε. Τον γνώ-ρισε όταν πρωταγωνίστησαν μαζί στο μουσικό φιλμ «Χομένον στο χαρμύ-λι». Τον έέτιμψε, τον άγάπησε και πέρσι τον παντρεύθηκε. Τώρα μένουν σ' ένα κομψό σπιτάκι στα περίχωρα του Χόλλυγουντ. Όταν αυτή δεν έχει δου-λειά στο στούντιο ή κάπου άλλο μένει στο σπιτί της και άφοσιώνεται στη μου-σική. Έχει μια συλλογή φωνογραφικών δίσκων όλων των ειδών, μουσική ίσως στο είδος της μια συλλογή που νερμίζει χωρίς υπερβολή ένα ό-λοκληρο δωμάτιο του σπιτιού της. Βάζει έμπρός το ραδιό-γραμμόφωνο υδίες σκωθή το πρωί και άν συσπείρη να εινε Κυριακή ή γιορτή, δεν το στα-ματά ώπου να κοιμηθή το βράδυ.

Η Μαίριλιν Μάγνουελλ γεν-νήθηκε στην πόλι Κλαρίντα της Πολιτείας Άϊοδα της Αμερικής στις 3 Αυγούστου του 1924. Το μουσικό ταλέντο της έσπείνεται μια ώρα άν άπώθη ύπ' όψει το γεγονός ότι οι γονείς της ήσαν και οι δυο μουσικοί και στον καιρό τους γνώρισαν πολλές έ-πιτυχίες ως πιανίστα και συν-θέτες ο πατέρας και βιολοντε-λίστα και στικονόος η μητέρα. Γι' αυτό και η κόρη τους σ' ήμερα διαπρέπει τόσο στη μου-σική και σκαρώνει και έλαφρα τραγουδία.

Η ζωντανά Μαίριλιν εινε φανερή λάτρεσι των σπάρ. Της άρέσει να πηγαίνη ίππασία κά-θε πρωί γυμνά, και εινε πρώτης τάξεως παίκτης του τέννις, ά-φου δεν διατάζει διόλου να αντιμετώπιση τον Βάν Τζόνσον ο οποίος εινε γνωστός σ' όλο το Χόλλυγουντ και την Αμερι-κή άκούη για την άφάνστη τέ-χνη του σ' αυτό. Εινε επίσης πολύ καλή κολυμβήτρια, πράγ-μα που το χρωστάει στη διάση-μη πρωτοβλήτρια και συναδέλ-φο της στο ίδια στούντιο Έ-στερ Ουάιλλιους. Επί πλέον λα-τρεύει τον χορό. Όλο το είδη του χορού. Από την πόλκα μέ-χρι το βάλς, την ρούμπα την κόνκα και την αμπα. Άρchie να χορεύει σε ηλικία τριών έ-τών και σε ηλικία επτά έκανε την πρώτη της δημοσίος χορευ-τική έπίδειξι.

ΤΖ. ΚΙΓΚ

Μέ'τα' φορητά της TWA

δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ ΑΣΙΑΝ

Τιμεί εκπληκτικώς χαμηλά

TWA TRANS WORLD AIRLINE

Άποστέλλετε άεροπορι-κώς μικρά ή μεγάλα δέ-ματα άδιακρίτου θάρρους. Έξασφαλίζεται χώρος έκ των προτέρων. Τα άερο-πλάνα είναι τελείως άπο-μονωμένα. Πληροφορίες και Άποστολή Έμπορευ-μάτων εις τα Γραφεία μας Όδωνος 4, Τηλέφ. 30094

Τη στιγμή που έκανε να βγῇ, ἡ τσάντα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια της.

«Τὸ αὐτονομικὸς ἐπιθεωρητὴς Τζὼν Μάκενζυ ἦταν ἀκυμμένος πάνω στὰ χαρτιά του, ὅταν τοῦ ἀνῆγγεσαν πῶς μιά νέα ζήτηση γιὰ τὸν ἴδιον. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς μὴ κομψῇ ζωπρῇ, μελοχορὶνῇ νέα ἐμφάνισε στὸ γραφεῖο του.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἀποσολῶ μερικὰ λεπτά, τοῦ εἶπε χυμωγελώντας. Ὁνομάζομαι Μόνα Χερναεζ. Ὁ πατέρας μου ποὺ ἦταν γιὰ τὸν Μόρβου ἀπὸς κληρονομία σ' ἐμένα καὶ στὴν ἀδελφὴ μου Μαργαρίτα, πέντε ἑκατομμύρια πεσέτες. Ἡ Μαργαρίτα ἀρξίως νὰ κἀν διάφορα ταξίδια καὶ εἶχε ἀπολαύσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ μεριδιοῦ της ὅταν νυῖται στὸ Λονδὶνὸ κάποιο Μόρβου ποὺ τὴν εἶπαι νὰ τὸν παντρευθῇ.

— Μετὰ τὸν γάμο τὸ ζεύγος ἐφυγε γιὰ τὸ ἐξοχικὸ πλοῖο ποὺ εἶχε ὁ Μόρβου στὸ Λίτλ Σάφρον. Ἐκεῖ, ὕστερὰ ἀπὸ τρεῖς βδομάδες ἡ ἀδελφὴ μου ἐξαφανίστηκε καὶ ὁ Μόρβου διέδωκε ὅτι τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ξαναπαντρευθῇ δύο φορές καὶ πάντοτε κατ'ὀρθον νὰ πείρην διαζύγιο εἰς βάρος τοῦ συζύγου του μὴ τὸ δικαιολοῦσε πῶς τὸν εἶχε ἀφῇ γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ κάποιον φίλο της... Ἐ, λοιπὸν ἐγὼ πιστεύω πῶς καὶ οἱ τρεῖς γυναῖκες τοῦ Μόρβου δολοφονήθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιον! Γιὰ τὴν ἀδελφὴ μου τουλάχιστον εἶμαι βεβαία!

— Ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνετε αὐτό; ρώτησε ὁ Μάκενζυ.

— Ἀν ἡ Μαργαρίτα Ζούσε θὰ μοῦ ἐννόεω. Ἐξ ἄλλου ἔκανα καὶ τὰ ἐρευνῶς μου. Προτοῦ ἐξαφανισθῇ, ἡ ἀδελφὴ μου ἀπέσυρε ἀπὸ τὴν Τράπεζα 6.500 λίρες. Ποῦ πῆγαν τὰ χρήματα αὐτά; Ὁ Μόρβου ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ πῆρε μαζὶ της φεύγοντας καὶ ὅτι μάλιστα τοῦκλεψε καὶ ἓνα μεγάλο δίκτυο χρηματικὸ ποσόν.

Ὁ Μάκενζυ ἐμείνε γιὰ λίγο σκεπτικὸς καὶ ὕστερὰ εἶπε:

— Εὐχομαι, ὁποῖναι, νὰ γελιέσθε. Ἐγὼ πάντως θὰ πάω νὰ ἰδῶ τὸν Μόρβου.

— Ὁ ἴδιος ὁ Μόρβου ἀνοίξε τὴν κανκελόπορτα τῆς βίλλας του ὅταν ὁ Μάκενζυ πτύσσῃ τὸ κουδούνι. Ἦταν ἕνας ἀντρας πανύψηλος μὲ ζινθὰ μαλλιά καὶ κατακόκκινον πρόσωπο.

— Καλημέρα, κύριε Μόρβου, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς. Εἶμαι ὁ ἐπιθεωρητὴς Μάκενζυ τῆς Σκωτλαντ-Γουόρδ.

— Χαίρω πολὺ, τοῦ ἀπάντησε ἀτάραχος ἐκεῖνος. Περάστε μέσα, παρακαλῶ.

Καὶ ὡδήγησε τὸν ἀστυνομικὸ στὸ σπλιν. — Θὰ σὰς στέλνῃ ἀσφαλῶς ἡ δεσποινὴ Χερναεζ, τοῦ εἶπε.

— Ποῦ εἶνε ἡ συζυγὸς σας; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ Μάκενζυ.

— Δὲν μοῦ ἔδωκε τὴ διεύθυνσίν της. Μοῦστεῖλε μόνο ἓνα σύντομο γράμμα.

Ὁ Μόρβου βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο φέρνοντας ἓνα φύλλο χαρτί ποὺ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Φεύγω. Δὲν μπορῶ νὰ υποφέρω πιά αὐτὴ τὴν πλῆξη. Σοῦ γράφω ἀπ' τὸ πλοῖο μὲ τὸ ὅποιο ταξιδεύω γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, μὲ ψευδώνυμο φυσικὰ. Θὰ μοῦ κἀνὲς μεγάλη χάρι ἀν ζήτησῃς τὸ διαζύγιό μας».

— Γιατί δὲν μεταχειρίσθηκε ἐπιστολόχαρτο μὲ φῆμα τοῦ ὑπερωκεανίου; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς. Μία κυρία ποὺ βιάζεται δὲν φροντίζει νὰ πάρῃ μαζί της χαρτί ἐνῷ ἀντιθέτως τὰ πλοῖα εἶνε ἐφωδισμένα μὲ κάθε εἶδους γραφικὴ ὕλη. Κι, ἐπειτα πῶς κατ'ὀρθον νὰ βγάλῃ διαβατήριον μὲ ψευδώνυμο;

— Αὐτὰ τὰ ξέρει μόνο ἡ ἴδια, ἀπάντησε ἀτάραχος πάντα ὁ Μόρβου. Γιατί ὅμως ἡ ἀδελφὴ της φαντάζεται πῶς ἐγὼ τὴν δολοφονῶ; Σὰς δὶν ἀπόλυτὴ ἐλευθερία νὰ φάτε τὰ πάντα ἐδῶ μέσα. Δὲ ν' ὑποβῶ δυστυχῶς νὰ κἀν τίποτε περισσότερο γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω τὴς καλὲς μου διαθέσεις.

— Ὅταν ὁ ἀστυ-

νομικὸς μετὰ τὴν ἐρευνὰ ἐθῆκε ἀπ' τὸ σπλιν, πρόεξε στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ κτιρίου μὴ προσέχων ἀπὸ μπετόν ποὺ ἦταν μισοτελειωμένον.

— Τί φτιάχνετε ἐκεῖ; ρώτησε τὸ Μόρβου.

— Ἐνὰ δωμάτιο λουτροῦ γιὰ τὴ γυναῖκα μου. Τώρα πιά μοῦ εἶνε ἔκρηστο.

Τὸ πρῶν τῆς ἐπομένης ἡ Μόνα Χερναεζ ἐπικέφθηκε καὶ πάλι τὸν Μάκενζυ στὸ γραφεῖο του.

— Ἰσως νὰ ἔχετε δίκιο δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς. Πρέπει ὅμως ν' ἀποδείξῃ ἡ ἐνοχὴ τοῦ Μόρβου ἂν καὶ εἶμαι βεβαίως πῶς ἔχει λάβει ὅλα τὰ μέτρα του.

— Σὰς ὀρκίζομαι πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν θ' ἀποφύγῃ τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἀξίζει! εἶπε ἡ νέα καὶ ἀποχαριέτης τὸν Μάκενζυ.

— Ὑστερὰ ἀπὸ δύο βδομάδες, ὁ ἐπιθεωρητὴς διέβασε στὴς ἐφημερίδες ὅτι ἡ Μόνα Χερναεζ εἶχε ἀγοράσει σὲ κάποια δημοπρασία παλαιῶν κοσμημάτων, ἓνα δακτυλίδι τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας. Τὴν εἶδον συνώδευε καὶ μὴ φωτογραφία τοῦ δακτυλιδίου.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἡ Μόνα παρουσιάσθηκε πάλι στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ κατὰ τὸ ἐκπληκτικόν:

— Ἦμουν ἀδικη κατὰ τὸν κύριον Μόρβου, τοῦ εἶπε. Οἱ υποφίες μου ἦσαν τελείως ἀδόσιμες.

Καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι πρόσθεσε:

— Θὰ παντρευτοῦμε σὲ λίγες μέρες.

— Παντρεύεστε τὸν Μόρβου!... φθύρισε ὁ Μάκενζυ... Ἐνῷ ἐζήτησε ὅτι...

— Ὁ Πέτερ εἶνε ἓνας ἄνθρωπος ἀφ' ὅπου καὶ γονευστικός. Θὰ παντρευτοῦμε μολὶς ἐκδοθῇ τὸ διαζύγιό του. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ φιλοξενηθῶ ἐπὶ μὴ βδομάδα στὸ σπλιν, στὸ Λίτλ Σάφρον.

Καὶ ἀποχαιρετώντας τὸν ἀστυνομικὸ βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο. Τὴ στιγμή ποὺ περνοῦσε τὸ κάτωφλι, ἡ τσάντα της ἐξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια της. Ἐκοψε καὶ τὴν ὤκωσε χωρὶς νὰ προσέξῃ ἓνα μικρὸ χαρτάκι ποὺ εἶχε πέσει ἀπ' αὐτὴν τὸ πάτωμα.

Ὁ Μάκενζυ, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της

νέας τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ ἐξέτασε προεκτικὰ. Ὑστερὰ τὸ ἀφῆκε πάλι κατὰ τῆς καὶ κάθισε στὸ γραφεῖο του. Κι' ὅταν ἡ Μόνα ξαναγύρισε ὕστερὰ ἀπὸ λίγο γιὰ νὰ τὸ ζήτησῃ, προσποιήθηκε πῶς δὲν τὸ εἶχε προσέξει καθόλου.

Ἡ νέα τὸ πῆρε κι' ἐφυγε εὐχαριστημένη.

Τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἐπισκεψὶ αὐτῇ, ὁ Μάκενζυ ἐλάβανε ἓνα μπιλιέτο τῆς Μόνας Χερναεζ, πάνω στὸ ὅποιο ἡ νέα εἶχε χαραχθεῖ βιαστικὰ τέσσερες λέξεις:

«Βοηθήσατε με, πρὸς Θεοῦ!».

Ὁ Μάκενζυ παρουσίασε τὸ γράμμα αὐτὸ στὸν προϊστάμενόν του, ἀρνήθηκε ὅμως ν' ἀναλάβῃ τὴν υπόθεσιν, ἡ ὅποια τελικὰ ἀνέτεθον στὸν συνάδελφόν του Τζόρνταν.

Ὁ Τζόρνταν ἐφῆκε στὴ βίλλα τοῦ Μόρβου κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ἀνοίξε ὁ ἴδιος καὶ χλωμὸς ἐλάφρως μισοκλινόμενος τὴν ταυτότητά του.

— Ποῦ εἶνε ἡ Μόνα Χερναεζ; τὸν ρώτησε ὁ Τζόρνταν.

— Ἐφυγε! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐφυγε χθὲς τὸ βράδυ.

— Λέτε ψέμματα! εἶπε λοκωνικὰ ὁ ἀστυνομικὸς. Σὰς συλλαμβάνω!

Ἡ ἐρευνὰ τοῦ σπλιν δὲν ἔδωκε κανένα ἀποτέλεσμα. Τὸ πρῶν ὅμως, ἀνακρίνοντας τοὺς γείτονες ὁ Τζόρνταν ἔμαθε ὅτι δύο ἀπ' αὐτοὺς περνοῦντας ἀπ' τὴ βίλλα τὴν προηγούμενη βραδύα ἀκούσαν μὴ ἀπορακτικὴ γυναικεία κραυγὴ.

Ὁ Μόρβου ἐξήγησε τότε, πῶς προτοῦ φύγῃ ἡ Μόνα εἶχε ἀρξίσει νὰ βγάξῃ ἐξάφνα καὶ χωρὶς λόγον, ὑστερικές κραυγές.

— Ἡ ἱστορία σας δὲν μὲ ἱκανοποιεῖ καθόλου, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ Τζόρνταν.

Καὶ ἀνάθεσε σὲ μὴ ὁμάδα χωρὶς νὰ σκαψοῦν συστηματικὰ τὸν κῆπο τοῦ σπλιν.

Ὑστερὰ ἀπὸ ἐρευνῆς τριῶν ἡμερῶν, βρέθηκαν χιμμένα βαθειὰ στὸ ἔδαφος μερικὰ κομμένα κόκκαλα καὶ τὸ δακτυλίδι τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας! Ὁ Τζόρνταν γύρισε τότε ἀμέσως στὸ Λονδὶνὸ καὶ ἀνῆγγελε τὴν εἰσοπὶ στὸν Μάκενζυ.

— Ὁ δολοφόνος ἔκαψε προφανῶς τὸ πτώμα τοῦ θύματός του, εἶπε. Ὑπάρχει στὴν κουζίνα ἓνας μεγάλος φούρνος καταλλήλως γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

— Τὰ κόκκαλα εἶνε βεβαίως ἀνθρώπινα, παρατήρησε ὁ Μάκενζυ. Μποροῦν ὅμως οἱ ἱατροδικασταὶ νὰ βεβαιώσουν ἂν εἶνε τῆς Μόνας Χερναεζ;

— Καὶ τὸ δακτυλίδι; παρατήρησε ὁ Τζόρνταν μ' ἓνα θοισμειντικὸ χαμόγελο.

Στὴ δίκην, ὁ Πέτερ Μόρβου διατήρησε μὴ ἀξιοθαύμαστὴ ψυχραιμία. Μόνον ὅταν ἀκούσε τὴν θανατικὴ καταδίκην τοῦ ταραχτικὲς λίγο καὶ χλωμῆσε.

Τὴν παρεμονὴ τῆς ἐκτέλεσεως, ὁ Μάκενζυ ἐλάβε ἓνα γράμμα του, μὲ τὸ ὅποιο τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἐπισκεψθῇ στὸ φυλακὴν. Τὸν βρῆκε νὰ καπνίζῃ τσιγάρο καὶ νὰ φλωπῇ ἄρρημα μὲ τοὺς δεομοφύλακες.

— Ἦθελα νὰ σὰς κἀν μὴ ἐξομολόγησι, προτοῦ πεθάνω εἰς τὸν ἐπιθεωρητῇ. Ἐκὼ σκοτῶσι ἀρκέστες γυναικίους καὶ τίς ἔχω χτίσει ὅλες μέσα στὸ μπετόν τοῦ νέου τμήματος τῆς βίλλας μου...

Χυμωγέλασε ἱκανοποιημένως καὶ συνέχισε:

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅμως πῶς δὲν σκότωσα τὴν Μόνα Χερναεζ... Θὰ ἤθελα νὰ ζαναῖδῃ τὴν νέα αὐτὴ γιὰ νὰ τὴν συγχωρῶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία της! Μὲ τὴν εἶχε καὶ ἓνα χαρὰ ἡ παμπόνηρη!

Ὁ Μάκενζυ δὲν ἐξεπλάγη καθόλου ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτῇ τοῦ Μόρβου. Τὸ χαρτάκι ποὺ εἶχε πέσει ἀπ' τὴν τσάντα τῆς Μόνας τὴν ἡμέρα ποὺ πῆγε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τοὺς ἀρροδῶνες της ἦταν ἓνα εἰσπτήριον γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκην. Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γι' αὐτὸ, τὴν εἶχε παρακολουθήσει καὶ τὴν εἶδε νὰ φεύγῃ γιὰ τὸ Χερσοῦρντ μὲ ταμψισμένην σὲ γρηά.

Ἐτοῖ ἐνῷ ὅλοι τὴν νόμιζαν δολοφονημένην, ἐκεῖνη ταξίδευε στὸν ὠκεανόν. Προηγούμενως εἶχε φροντίσει νὰ σκαθῇ ἓνα λακκό στὸν κῆπον τῆς βίλλας τοῦ Μόρβου καὶ νὰ θάψῃ ἐκεῖ τὰ κόκκαλα ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ ἓνα ἀνατομικὸ ἱνστιτοῦτ μαζὶ μὲ τὸ δακτυλίδι τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας, βεβαίως πῶς θὰ ὀδηγούσαν στὴν ἀγχόν τὸν δολοφόνον τῆς ἀδελφῆς της.

Ὁ Τζὼν Μάκενζυ τὰ ἔφερε ὅλα ἀφῆκε ὅμως νὰ κρεμαστῇ ἓνας ἄνθρωπος γιὰ ἓνα ἐγκλημα ποὺ δὲν εἶχε διαπράξει, γιὰ τὴν συνειδήσιν του τοῦ ἔλεγε πῶς εἶται ἐπρεπὲς νὰ γίνῃ ἀφ' ὅπου ὁ Μόρβου εἶχε ὁμολογήσῃ στὸν ἴδιον τὰ προηγούμενα ἐγκλήματά του.

ΕΝΤΙΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

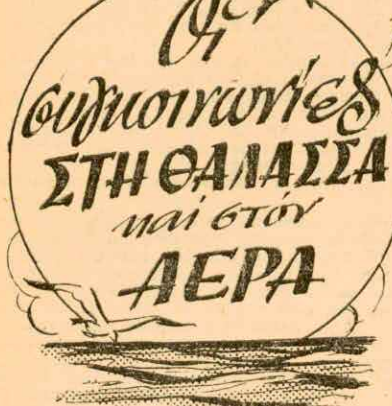
Ὁ ἐφευρέτης ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ διάφορα μεταφορικὰ μέσα, δὲν μένουν ποτέ εὐχαριστημένοι... Μόλις ἐπιτύχουν π.χ. μὴ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων, ἀρχίζουν νέες προσπάθειες γιὰ νὰ φτάσουν στὰ 120 χιλιομέτρα, ἔπειτα στὰ 150, κ.ο.κ.

Τὰ θαλάσσια λοιπὸν μεταφορικὰ μέσα βρίσκονται ἀκόμη πολὺ πίσω ἀπὸ ἀπόψεως ταχύτητας. Ὡς καὶ τὸ γρηγορότερον ὑπερωκεανεῖο εἶνε σωστὴ... χελώνα, μπροστὰ σ' ἓνα κοινὸ τραῖνον. Γιὰ ν' αὐξήσουν σημαντικὰ τὴν ταχύτητα τῶν πλοίων, μερικοὶ τολμηροὶ ἐφευρέτες σκέφθηκαν μὴ ἐντελῶς πρωτότυπη λύσιν.

Ἡ ἀντίστασις τοῦ νεροῦ στὴν κίνησιν τοῦ σκάφους ἀπορροφᾷ ἓνα μεγάλο μέρος τῆς δυνάμεως τῶν μηχανῶν. Γιὰ τοῖτον νὰ μὴ ἀλλάξῃ τὸ σχῆμα τῶν πλοίων; Θὰ μπορούσε δηλαδὴ νὰ καταργηθῇ ἡ καρῆνα καὶ νὰ στηρίζεται ὁλόκληρον τὸ σκάφος πάνω σὲ «τροχοὺς», ποὺ θὰ κυλοῦν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ὅπως οἱ τροχοὶ τῶν ὀχημάτων πάνω στὸ δρόμο.

Τὸ πρῶτον πλοῖον τέτοιου εἴδους κατασκευάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ, τὸ 1880, ἀπ' τὸν πλοίαρχον Φράνκερ. Τρία ἀεροσταγεῖα «τύμπανος», σὰν μεγάλες σημαδοῦρες, συγκρατοῦσαν τὸ σκάφος ἐξῶ ἀπ' τὴ θάλασσα καί, μὲ τὴν περιστροφή τους, τὸ κινούσαν πρὸς τὰ ἔμπρος. Τὸ πλοῖον αὐτὸ ἦταν μικρὸν, ἔκαμε ὅμως ἀρκετὰ ἐπιτυχέματα ταξιδίου στὶς ἀμερικανικὲς ἁκτές.

Τὸ 1897, καθελκύσθηκε στὸν Καναδὰ ἓνα ἄλλο παράδειγμα πλοῖου, ἐφευρέσει καποίου Κνάτ. Αὐτὸ ἔμοιαζε ὁλόκληρον σὰν ἓνα πελώριον καζάνι, ποὺ ἐπέπλεε καὶ προχωροῦσε κυλῶντας πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Οἱ μηχανές, οἱ καμπίνες, κλπ., ἦσαν ὅλες ἐγκατεστημένες σ' ἓνα ἐσωτερικὸ κύλινδρο, ποὺ μετεκινεῖτο μέσα στὸν ἐξωτερικόν, κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, χάρις σ' ἓνα σύστημα ὀδοντωτῶν τροχῶν, ἔτσι ὥστε τὸ περιεχόμενον τοῦ πλοῖου διατηρεῖται διαρκῶς ὀριζόντιον. Τὸ σκάφος αὐτὸ δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ τίς μεγάλες ταχύτητες ποὺ προέβλεπε ὁ ἐφευρέτης του. Ἐνα τρίτον ἐμφανίσθηκε στὸ Σηκουάνα, στὶς ἁκτὲς τοῦ αἰῶνα μας. Λεγόταν «Ἐρνέστος Μπαζέν» καὶ στηρίζετο σὲ ἔξη τροχοὺς ἐπιπλέοντας καὶ περιστρεφόμενους. Ἐκαμε ἓνα ταξίδι ὡς τὴν Ἀγγλίαν, δὲν ἀνέπτυξε ὅμως ποτὲ ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὴς καλλίτερες συνθήκες — ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ 8 κομβούς, δηλαδὴ μολὶς τὸ ἓνα πέμπτον ἐκείνης ποὺ ὑποσχοῦνται ὁ ἐφευρέτης του! Πάντως, ἀπέτελεσε μὴ τεχνικὴ ἐπιτυχία καὶ ἀπέδειξε ὅτι εἶνε δυνατὴ ἡ κατασκευὴ τέτοιων πλοίων.

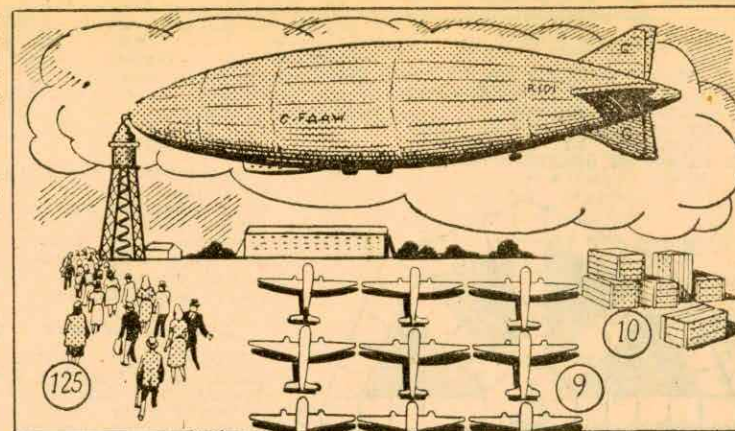
Οἱ πλεον μεγάλες ταχύτητες

σε νὰ πραγματοποιήσῃ τίς μεγάλες ταχύτητες ποὺ προέβλεπε ὁ ἐφευρέτης του. Ἐνα τρίτον ἐμφανίσθηκε στὸ Σηκουάνα, στὶς ἁκτὲς τοῦ αἰῶνα μας. Λεγόταν «Ἐρνέστος Μπαζέν» καὶ στηρίζετο σὲ ἔξη τροχοὺς ἐπιπλέοντας καὶ περιστρεφόμενους. Ἐκαμε ἓνα ταξίδι ὡς τὴν Ἀγγλίαν, δὲν ἀνέπτυξε ὅμως ποτὲ ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὴς καλλίτερες συνθήκες — ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ 8 κομβούς, δηλαδὴ μολὶς τὸ ἓνα πέμπτον ἐκείνης ποὺ ὑποσχοῦνται ὁ ἐφευρέτης του! Πάντως, ἀπέτελεσε μὴ τεχνικὴ ἐπιτυχία καὶ ἀπέδειξε ὅτι εἶνε δυνατὴ ἡ κατασκευὴ τέτοιων πλοίων.

Τὸ 1930, ναυπηγήθηκε ἓνα ταχύτατον πλοῖον αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Στηρίζετο σὲ δύο περιστρεφόμενους κυλίνδρους, εἶχε μηχανὴν 500 ἵππων κι' ἀνέπτυξε στὸν ποταμὸν Δούναδι ταχύτητα 80 μιλίων.

Ὑπάρχουν καὶ σήμερα τέτοια πλοῖα, στὸν Κόλπο τοῦ Μεξικοῦ. Εἶνε μικρὰ κι' ἐφοδισμένα μὲ 4 τροχοὺς φουσκωμένους μὲ ἀέρα, ποὺ τὰ συγκρατοῦν ἐξῶ ἀπ' τὸ νερό. Ἀπεδείχθησαν δὲ καταλλήλота γιὰ τοὺς βάλτους καὶ τὴς λιμνοθάλασσας τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μισισσιππὶ. Ἰδίως χρησιμοποιοῦνται σὲ ἐρευνῆς γιὰ κοιτάσματα πετρελαίου.

Τέλος, στὸν πόλεμον, εἶχαν καταρτισθῇ τὰ σχέδια ἑνὸς καταδιωκτικοῦ τῶν ὑποδρυ-

Τὰ νέα ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα θὰ μεταφέρουν 125 ἐπιβάτες καὶ 10 τόνους φορτίου, ἀλλὰ δὲ 9 βαρὲς βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα...

χίων, ποὺ θὰ ἐκινεῖτο πάνω σὲ τροχοὺς, θὰ εἶχε μηχανὴν 300 ἵππων καὶ θὰ ἔπλεε μὲ ταχύτητα 350 μιλίων τὴν ὥρα! Ἀλλὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν πραγματοποιήθηκε.

Καὶ τώρα ἂς περάσουμε ἀπ' τὴ θάλασσα στὸν ἀέρα. Τὰ τραγικὰ ἀεροπορικὰ δυστυχήματα τοῦ τελευταίου καιροῦ γεννοῦν τὴν ἀπορία γιὰτὶ δὲν χρησιμοποιοῦνται πιά γιὰ τίς γενερίες συγκοινωνίες τὰ πηδاليούχου ἀεροπλοῖα, ποὺ εἶνε ἀσφαλέστερα ἀπ' τὰ ἀεροπλάνα — τοῦλάχιστον γιὰ ὠρισμένες μορφὲς ταξιδίων. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι τὰ πηδاليούχου ἀεροπλοῖα ἐγκατελείφθησαν ὅταν ἀκριβῶς εἶχαν πιά λυθῇ τὰ μεγαλύτερα τεχνικὰ προβλήματα τῆς κατασκευῆς των: Τὸ σκάφος τὸν εἶχε γίνῃ στερεώτερον καὶ μὲ καταλλήλοτερον σχῆμα, εἶχαν ἐφοδισθῇ μὲ μηχανὲς Ντήελ ποὺ ἔκαιγαν ἀκαθάρτον πετρελαῖον ἀντὶ τῆς ἐπικίνδυνος βενζίνης, καὶ τὸ εὐφλεκτό καὶ ἐκρηκτικὸ ὕδρονόγον εἶχαν ἀντικατασταθῇ ἀπ' τὸ «ἥλιον» τὸ ὅποιο δὲν ἀναφλέγεται.

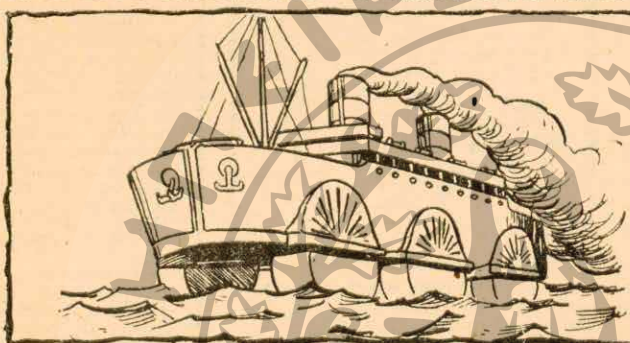
Δυστυχῶς, μόνον οἱ Ἦνωμ. Πολιτεῖες εἶχαν πηγὲς ἡλίου. Τὰ γερμανικὰ λοιπὸν πηδاليούχου ἦσαν γεμάτα μὲ ὕδρονόγον. Γι' αὐτὸ πῆραν φωτιά καὶ κατεστράφησαν δύο ἀπ' τὰ μεγαλύτερα ἀεροπλοῖα τοῦ κόσμου: τὸ «Χίντεμποργκ» καὶ τὸ «R 101». Ἐπειτα ἀπ' τίς καταστροφὲς αὐτῆς, ἡ κοινὴ γνώμη ὅλου τοῦ κόσμου κατέδικασε τὰ πηδاليούχου ἀεροπλοῖα.

Ὡστόσο, τὸ «Κόμης Ζέπελιν» (δίδωμος ἀδελφὸς τοῦ «Χίντεμποργκ») εἶχε κάμει 50 ταξίδια μετὰξὺ Γερμανίας καὶ Νοτίου Ἀμερικής, εἶχε μεταφέρει 13.000 ἐπιβάτες κι' εἶχε μείνει στὸν ἀέρα ἐπὶ 17.000 ὥρες. Ἐπίσης τὸ «Χίντεμποργκ» εἶχε προσφέρει σπουδαίους ὑπηρεσίας στὴ συγκοινωνία, δὲν θὰ καίγοταν δὲ ἀν περιείχε ἥλιον.

Στὸν πόλεμον, οἱ Ἀμερικανοὶ χρησιμοποιοῦσαν μικρὰ πηδاليούχου γιὰ περιπολίας στὶς ἁκτὲς τους. Πολλὰ δὲ ἀπ' αὐτὰ διέσχισαν τὸν Ἀτλαντικόν, μεταφέροντας στρατιώτες καὶ πολυμεφῶδες ἀπὸστασι 2.000 μιλίων, δίχως ἐνδιάμεσος σταθμό. Οἱ κατασκευασταὶ τοὺς ἐθαυρῶνθησαν ἀπ' τὴν ἐπιτυχία τους κι' ἔχουν ἤδη ἐτοιμάσει τὰ σχέδια 3 τεραστίων ἀεροπλοίων, χωρητικότητος 10.000.000 κυβικῶν ποδῶν (δηλαδὴ κατὰ 50% μεγαλύτερης ἀπ' τοῦ «Χίντεμποργκ»), ἱκανῶν νὰ μεταφέρουν 125 ἐπιβάτες καὶ 10 τόνους φορτίου.

Τὸ πηδاليούχου ἀεροπλοῖον ἀπέναντι τοῦ ἀεροπλοῖου: Εἶνε ἀσφαλέστερον στὴν προσγείωσιν καὶ τὴν ἀπογείωσιν, ἀδύρῳ, ἀνετό, δίνει στὸν ταξιδιῶτὴ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι γλιστρεῖ μαλακὰ στὸν ἀέρα. Πρὸ πάντων ἔξ, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσῃ, ἀν τύχῃ νὰ σματῆσούν οἱ μηχανές του.

Οἱ ἐιδικοί προβλέπουν ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ στρατιωτικὸς σκοπὸς: γιὰ τὴν μεταφορά ἀεροπλοίων. Κατήρτιον μάλιστα τὰ σχέδια ἑνὸς πηδاليούχου ἀεροπλοῖου, μήκους 270 μέτρων, ποὺ θὰ μεταφέρῃ 9 βαρὲς βομβαρδιστικὰ μ' ὅλο τὸ φορτίον τους.

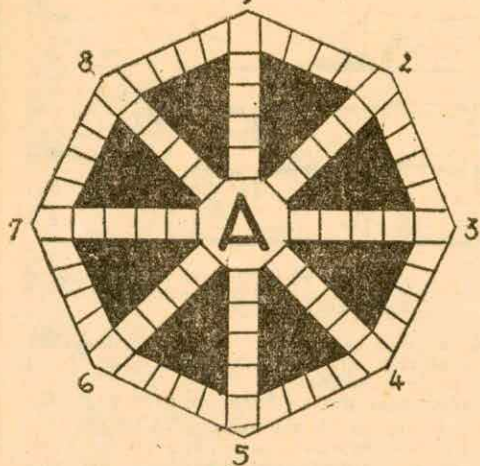
Τὸ «Ἐρνέστος Μπαζέν» κατὰ τὸ ταξίδι του στὴν Ἀγγλίαν.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Γεωγραφικό έκταγμο

Στο παρακάτω σχέδιο μας θα τοποθετήσετε 16 γεωγραφικά ονόματα που έπεσαν στην κατάταξη.
Η τοποθέτηση θα γίνει ως εξής:
Οκτώ ονόματα θα τοποθετηθούν προς το κέντρο αρχίζοντας από το

αριθμημένο τετραγωνίδιο και τελειώνοντας πάντοτε στο κεντρικό «Α».

Δηλαδή και τα οκτώ αυτά ονόματα θα έχουν ένα γράμμα και θα τελειώνουν σε «Α».

Τα άλλα οκτώ ονόματα, που θα τοποθετηθούν στις πλευρές του οκταγώνου, θα έχουν κι' αυτά από ένα γράμμα και το καθένα θα έχει αρχικό του γράμμα το τελικό του προηγούμενου.

Και να τώρα οι εξηγήσεις:

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) Πρωτεύουσα γειτονικού κράτους.
- 2) Λέγεται κι' έτσι η 'Αμερική.
- 3) Τμήμα της Μ. Βρετανίας.
- 4) Μεγάλη χώρα της Ν.Α. Ασίας.
- 5) Πορτογαλική αποικία, στη Δ. Αφρική.
- 6) Τεραστίος άγονος έκτασις.
- 7) Νησί των Ανατολικών Σποράδων.
- 8) Χερσονήσος της Αδριατικής που την διεκδικούν Ιταλοί και Σέρβοι.

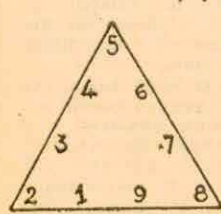
ΣΤΟ ΟΚΤΑΓΩΝΟ

- 1 - 2) Οροσειρά 7.000 χιλιομέτρων της Ν. Αμερικής.
- 2 - 3) Νησί των Κυκλάδων.
- 3 - 4) Περιοχή της Ν.Α. Γαλλίας κοντά στα Ιταλικά σύνορα.
- 4 - 5) Χώρα της Β. Αμερικής.
- 5 - 6) Νησί των Κυκλάδων.
- 6 - 7) Ελληνική πόλις πρωτεύουσα ομώνυμου μακεδονικού νομού.
- 7 - 8) Χώρα της Ν. Ασίας.
- 8 - 1) Χώρα της Ν. Ευρώπης.

Τα δύο δεχέια

Ένας άνθρωπος έχει ένα δοχείο των 4 οκάδων κι' άλλο ένα των 7. Μ' αυτά τα δύο λοιπόν, θέλει να πάρη από ένα βαρέλι 5 οκάδες κρασί. Πώς θα κατορθώσει να το μετρήσει;

Το τρίγωνο

Απ' τους αριθμούς που είναι γραμμένοι στις τρεις πλευρές αυτού του τριγώνου, πρέπει να μεταθέσετε τέσσερες, ούτως ώστε, κατόπιν των 4 αριθμών των τριγώνων των αριθμών κάθε πλευράς να είναι 126.

Ο θερσίμης

Αν ένας θερσίμης θερσίσει ένα τετράγωνο χωράφι με πλευρές 1.000 μέτρων σε 2 ώρες, πόσον καιρό χρειάζεται για να θερσίσει με την ίδια ταχύτητα ένα άλλο χωράφι, επίσης τετράγωνο, με πλευρές 500 μέτρων;

Πόσην ώρα;

Η ταχύτητα του ήχου στον αέρα είναι 332 μέτρα στο δευτερόλεπτο. Αν λοιπόν μιλώ κανείς απ' το Λονδίνο στο Χάρτουμ με ραδιοηλεκτρικό, πόσην ώρα θα κάνει η φωνή του για να φθάσει ως εκεί;

Στο γεωμέτρω

Ένας δίσκος, γραμμοφώνου έχει διάμετρο 20 πόντων. Τα αυλάκια του μέσα στα οποία κινείται η βελόνα, σκεπάζουν τους 14 απ' τους πόντους αυτούς. Ο δίσκος περιστρέφεται 215 φορές, για να παιχθεί το κομμάτι. Πόσο μετακινείται η βελόνα προς τα πλάγια;

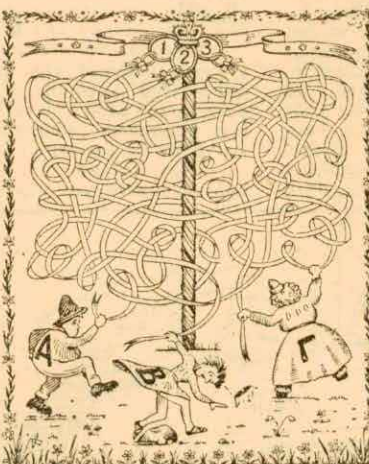
Ερωτήσεις

- 1) Είναι αλήθεια ότι το καλοκαίρι κάνει περισσότερη ζέση, επειδή ο ήλιος βρίσκεται κοντύτερα στη γη;
- 2) Σ' ένα ποτήρι με νερό, έντελως ζεχέλω πλάει ένα κομμάτι πάγου. Διαστάσεις 5Χ5Χ5 πόντων. Όταν λύσει αυτός ο πάγος, πόσο νερό θα κυλή έξω απ' το ποτήρι;

Συλλαβόγριφος

Νότα μία βυζαντινή και μία άλλη τυρινή θα σου δώσουν στη στιγμή μία ολόκληρη τροφή.

Το γιγαντάκι

Τα τρία παιδιά Α, Β και Γ παίζουν γιγαντάκι. Οι τρεις ταινίες, που κρατούν την άκρη τους, είναι δεμένες ψηλά στους κρούους 1, 2 και 3. Μπορείτε τώρα να βρείτε ποιο παιδί κρατάει την κάθε ταινία;

Φτερωτές συλλαβές

Από κάθε μία από τις κάτωθι λέξεις, πάρτε τρία συνεχόμενα γράμματα. Εάν η λύσις είναι σωστή, τότε τα γράμματα αυτά διαβάζονται στη σειρά θα σχηματίσουν παλαιά αεροσκάφη.

Οι λέξεις απ' τις οποίες θα πάρετε τα γράμματα είναι οι εξής: ΑΝΑΠΗΛΟ, ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ, ΑΕΡΙΟΥΧΑ, ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ, ΞΕΝΑΓΟΣ.

Ίσια και ανάπεδα

Ποιός αριθμός, μεταξύ 10 και 100, αποτελούμενος από δύο διαφορετικά ψηφία, διαβάζεται κατά τον ίδιο τρόπο ίσια και ανάπεδα;

Οι λύσεις στη σελ. 70

Η ωμορφη Κερασία

Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς που είχε τρεις γιους. Όταν μεγάλωσαν ο πατέρας τους τα ταξίδεψε για να γνωρίσουν τον κόσμο.

Σε μία κοντινή πολιτεία ζούσε μία γρηά κι' είχε μιαν ωμορφή όρφανη εγγονή που την έλεγαν Κερασία. Τα βασιλόπουλα περνώντας απ' την πολιτεία αυτή είδαν την ωμορφή Κερασία που στεκόταν στο παράθυρο της και θαμψώθηκαν από την ωμορφιά της. Ο καθένας τους ήθελε πια να την πάρη γυναίκα του κι' άρχισαν να μελλώνουν μεταξύ τους.

Με τη βουλή και την άντάρη πούκαναν τα τρία βασιλόπουλα καθώς χτυπιόνταν με τα σπαθιά τους ζήτησαν μία μάγισσα που καθόταν εκεί κοντά κι' αυτή πάνω στο θυμό της καταράστηκε την Κερασία να γίνει ένας βατραχός! «Ετσι κι' έγινε».

Τότε τα τρία βασιλόπουλα συμφιλιώθηκαν και γύρισαν πίσω στον πατέρα τους.

Αγαπημένα μου παιδιά, τους είπε ο γέρο - βασιλιάς, εγώ γέγρασα και θάβελω ν' αφήσω το θρόνο μου στον πειό γνωστικό από σας.

Θα σας βάλω λοιπόν σε δοκιμασία κι' όποιος νικήσῃ αυτός θα φορέση την κορώνα μου. Θέλω να μου βρῆτε ένα πουλί τόσο μικρό που να μπορῇ να περνάει μέσα απ' το χροστό μου δαχτυλίδι.

Οι δύο μεγάλοι αδελφοί έφυγαν μαζί αφήνοντας τον μικρότερο μόνον του.

Το μικρό βασιλόπουλο γύρισε σε δάση και κάμπος, κι' έφτασε κοντά σ' ένα ποτάμι. Κάθισε λίγο να ξεκουραστή, όταν ένας βατραχός βγάλε το κεφάλι του απ' το νερό και τον ρώτη τί θέλει.

Το μικρό βασιλόπουλο του απάντησε θυμωμένο: — Τι άνόητο βατραχάκι που είσαι να ρωτάς πώς μπορείς εσύ να με βοηθήσεις!

— Ποιός ξέρει; είπε το βατραχάκι. Πές μου μόνο τί έχεις.

Το βασιλόπουλο γαλήνεψε λίγο κι' είπε τί ζητούσε. — Θα σε βοηθήσω άμέσως, του είπε το βατραχάκι. Και πηδώντας στα χαμώκλα της όχθης γύρισε σε λίγο κρατώντας ένα πουλάκι μικρό ος φουντούκι.

Κατακαρδύμενο το βασιλόπουλο γούλιασε τον πατέρα του. Έκείνος μόλις είδε το πουλάκι να περνάει μέσα από το δαχτυλίδι του χάρηκε πολύ ενώ τα δύο αδελφια του μικρού βασιλόπουλου καταρούφισαν γιατί δεν είχαν κάνει τίποτα.

— Τώρα, παιδιά μου, τους είπε ο βασιλιάς, θα πάτε να μου φέρετε ένα σκυλάκι τόσο μικρό που να χωράει μέσα σ' ένα καρυδότσουφλο.

Ξεκίνησαν τα βασιλόπουλα και πάλι. Ο μικρός τράβηξε για το ποτάμι.

Έκει ξαναβγήκε το βατραχάκι και το ρώτησε τί ζητούσε.

Σάν του είπε την επιθυμία του, άμέσως βουτάει το βατραχάκι στο ποτάμι, βγάλε ένα καρούδι και το δίνει στο βασιλόπουλο.

— Μέσα σ' αυτό, του είπε, βρίσκεται το πειό μικρό σκυλί του κόσμου.

Χαρούμενο το μικρό βασιλόπουλο γύρισε στον πατέρα του. Οι αδελφοί του κι' αυτή τη φορά δεν είχαν κάνει τίποτα.

Μόλις ο γέρο - βασιλιάς άνοιξε το καρούδι βγήκε από μέσα ένα μικρούτσικο άσπρο σκυλάκι. Ο βασιλιάς φίλησε τον καλότυχό το γυιό του και είπε:

— Τώρα παιδιά μου, τελειώνουν οι δοκιμασίες σας. Θέλω να μου φέρετε εδώ την πειό ωμορφή κυρά του βασιλείου.

Πήραν πάλι το δρόμο τα βασιλόπουλα και στο σταυροδρόμι χώρισαν. Ο μικρός τράβηξε ίσα για το ποτάμι.

— Α μικρό μου βατραχάκι, του είπε με πόνο, αυτή τη φορά δεν θα μπορέσεις να με βοηθήσεις!

— Πές μου τί ζητάς του απάντησε εκείνο. — Όταν το βασιλόπουλο του είπε την επιθυμία του, το βατραχάκι του απάντησε:

— Γύρισε πίσω στο παλάτι σου και η ωμορφή κυρά θάρρη εκεί να σ' αντρώσει.

Γυρίζοντας πίσω το βασιλόπουλο είδε στο δρόμο του ένα ποικίλο να σέρνουν μία καλοκύθα. Πάνω σ' αυτήν καθόταν κομάρωτος ένας βατραχός.

Το βασιλόπουλο γέλασε και τράβηξε το δρόμο του. Όταν έφτασε στη πόρτα του παλατιού αντίκρουσε ένα χρυσοστολισμένο άμαξι με έξη άσπρα άλογα κι' άπάνω καθισμένη την πειό ωμορφή κυρά της χώρας.

Άμέσως το βασιλόπουλο την αναγνώρισε. Ήταν η ωμορφή Κερασία που μία καλή νεράιδα της είχε ξαναδώσει τη μορφή της.

Τη στιγμή εκείνη έφτασαν και τα δύο άλλα βασιλόπουλα κουβαλώντας κι' αυτά δύο ωμορφες κυράδες. Μα μόλις είδαν τη Κερασία με μια φωνή είπαν πως αυτή ήταν η πειό ωμορφή της χώρας κι' ότι άξιζε να την πάρη γυναίκα του ο μικρός αδελφός τους.

Κατακαρδύμενος ο γέρο - βασιλιάς φίλησε το γυιό του και του φόρεσε τη βασιλική κορώνα.

Το μικρό βασιλόπουλο πήρε την Κερασία γυναίκα του, κι' έζησαν μαζί πολλά κι' ευτυχισμένα χρόνια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ρενέ Μπέρκ, ο φονιάς

Ο Ρενέ Μπέρκ ένοιωθε άκόμη σ' όλο του το κορμί μία γλυκεριά ανατριχίλα από τίς φλογερές περιπτώσεις της όμορφης Κλόβις. Μόλις είχε φύγει από την άγκαλιά της σειρήνας...

Κι' όπως προχωρούσε μέσα στο σκοτεινό δρόμο, κατάστρωνε σιγά - σιγά το σχέδιό του...

Ήταν ένα σχέδιο παράτολμο, που, αν πετύχαινε, θάκανε την άλλη μέρα όλο το Σικάγο να μιλή για το κατορθώμα του.

Ένας τηλεφωνικός θάλαμος δρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Ο Μπέρκ μπήκε μέσα σ' αυτόν, έκλεισε πίσω του την πόρτα κι' άφου συμβουλευθήκε το καρνέ του, σήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε έναν αριθμό πάνω στο δίσκο.

Ούτε κεραυνός αν έπεφτε μπροστά στα πόδια του, ο Μπατίστα Καλσίνο δεν θα ένοιωθε την ταραχή που δοκίμασε, ακούγοντας πως ο άνθρωπος που τον ζήτησε στο τηλέφωνο ήταν ο Ρενέ Μπέρκ.

Στην αρχή, το πράγμα αυτό το φάνηκε άδύνατο.

Γιατί ο Ρενέ Μπέρκ ήταν ο φονιάς υπ' αριθ. 1 του Σικάγου. Και δούλευε για λογαριασμό του Πάολο Σκάνσι, που ήταν ο μεγαλύτερος αντίπαλος του Καλσίνο.

Από καιρό τώρα, οι συμμορίες του Σκάνσι και του Καλσίνο αγωνίζονταν ποιά να επιβάλη την κυριαρχία της στο Σικάγο. Ή για την ακρίβεια, ο Καλσίνο προσπαθούσε να εκτοπίση τον Σκάνσι, που ήταν ως τότε ο άδισφιλονέικτος κυρίαρχος της πόλεως των γκάνγκστερς.

Και ο Καλσίνο είχε σημειώσει τόσες προόδους, που πολλοί πίστευαν πως η πλάστιγγα θα έγερνε τελικά προς το μέρος του. Χωρίς αμφιβολία, θα είχαν υπερίσχυσει από καιρό, χωρίς αυτό τον καταραμένο Μπέρκ, που κανείς δεν ήξερε καλά - καλά πως είχε ξεμπρώσει μέσα στο Σικάγο.

Από τη στιγμή που ο Σκάνσι τον είχε προσλάβει στην υπηρεσία του, ο Μπέρκ είχε σκεφτεί όχι λιγότερους από δέκα έφτά ή δέκα οχτώ ανθρώπους του Καλσίνο. Και ο διάβολος μόνον ήξερε πόσους μπορούσε να ξεπαστρώσει άκουη!

Η φωνή του Μπέρκ ακούσθηκε και πάλι στο ακουστικό.

Καταλαβαίνω την έκπληξή σου, Καλσίνο, έλεγαν ο άνθρωπος του Πάολο Σκάνσι. Άλλά δεν έχεις να φοβηθείς τίποτε... Θάρρώ να σε δώ χω-

Ο Μπατίστα Καλσίνο είχε δόξαυρα μαλλιά και μελαψό πρόσωπο. Τα μάτια του ήταν μικρά, αλλά γυάλιζαν σαν την κόψη μίας άσπασμένης λεπίδας.

Καλησπέρα, Ρενέ, είπε. Χαίρω πολύ που σε βλέπω. Ποιός καλός άνεμος σ' έφερε προς τα δω;

Υποθέτω πως με ξέρετε λίγο, απάντησε ο Μπέρκ.

Λίγο;... Πολύ μάλιστα!... Μου στοιχίσεις τόσους ανθρώπους ως σήμερα!... Και πρέπει να σου πω πως ήσαν οι καλύτεροι που είχα...

Άλλά διάζομαι ν' ακούσω τί έχεις να μου πής...

Ένας άνθρωπος σαν και σένα, δεν είναι δύσκολο να το μαντέψει, είπε ο Μπέρκ.

Θέλεις να δουλέψης μαζί μου;

Διαφορετικά, δεν θάρχομουν εδώ.

Για ποιά λόγο;

Ο Μπέρκ τον κύτταξε μ' ένα χαμόγελο.

Δεν είμαι τρελλός να μείνω με τον Σκάνσι, απάντησε. Όλοι ξέρουν πως το μέλλον ανήκει σε σένα. Κι' εγώ θέλω να βρεθώ με το μέρος του νικητού.

Σκέπτεσαι φρόνιμα, Ρενέ, είπεν ο Καλσίνο, χτυπώντας τον φίλικα στον ώμο. Ένα ούσικι;

Είχαν καθήσει τώρα ο ένας απέναντι στον άλλον. Ο Καλσίνο είχε βάσει πάνω σ' ένα τραπέζι μία φιάλη με ούσικι και δύο ποτήρια.

Το παιχνίδι είναι χαμένο για τον Σκάνσι, ξαναείπε ο Μπέρκ, ρουφώντας μία γουλιά ούσικι.

Αυτό πιστεύω κι' εγώ, απάντησε ο Καλσίνο. Πόσα σου δίνει;

Χίλια δολάρια την εβδομάδα. Έκτός απ' αυτά, μου κάνει ένα δώρο για κάθε καλή δουλειά...

Εγώ θα σου δίνω χίλια παντακόσια δολάρια την εβδομάδα. Και θα σου κάμω απ' αυτή τη στιγμή ένα δώρο δέκα χιλιάδων δολαρίων. Είσαι ευχαριστήμενος;

Από τις τρεις σφαίρες οι

Μπέρκ πίεσε τρεις φορές τη σκανδάλη.

Τρεις ελαφροί κρότοι, σαν το ξεβούλωμα ενός μπουκαλιού, ακούσθηκαν μέσα στο δωμάτιο.

Από τις τρεις σφαίρες οι

Μπέρκ πίεσε τρεις φορές τη σκανδάλη.

Τρεις ελαφροί κρότοι, σαν το ξεβούλωμα ενός μπουκαλιού, ακούσθηκαν μέσα στο δωμάτιο.

Από τις τρεις σφαίρες οι

Μπέρκ πίεσε τρεις φορές τη σκανδάλη.

Τρεις ελαφροί κρότοι, σαν το ξεβούλωμα ενός μπουκαλιού, ακούσθηκαν μέσα στο δωμάτιο.

Από τις τρεις σφαίρες οι

Μπέρκ πίεσε τρεις φορές τη σκανδάλη.

Τρεις ελαφροί κρότοι, σαν το ξεβούλωμα ενός μπουκαλιού, ακούσθηκαν μέσα στο δωμάτιο.

Από τις τρεις σφαίρες οι

Μπέρκ πίεσε τρεις φορές τη σκανδάλη.

Τρεις ελαφροί κρότοι, σαν το ξεβούλωμα ενός μπουκαλιού, ακούσθηκαν μέσα στο δωμάτιο.

Από τις τρεις σφαίρες οι

Μπέρκ πίεσε τρεις φορές τη σκανδάλη.

Τρεις ελαφροί κρότοι, σαν το ξεβούλωμα ενός μπουκαλιού, ακούσθηκαν μέσα στο δωμάτιο.

Από τις τρεις σφαίρες οι

Μπέρκ πίεσε τρεις φορές τη σκανδάλη.

δυό βρήκαν τὸν Καλσίνο στὴν κοιλία καὶ ἡ τρίτη στὸ στῆθος.

Ὁ γκάνωκατε σωριάστηκε ἀμέσως πάνω στὸν τάπητα, πού σκέπαζε τὸ πάτωμα, ἐνῶ τὸ αἷμα ὄρχιζε νὰ τρέξη ἀφθονο ἀπὸ τὴς πληγῆς του...

Ὁ Μπέργκ σκεφτόταν πὺς εἶχε κάμει ἀσχημα, ρίχνοντάς του τρεῖς σφαίρες. Γιατί ἴσως τοῦ χρειάζονταν, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ἀντρο τῆς συμμορίας. Μέσα στὸ ὄπλο του εἶχαν μείνει τώρα μόνο τέσσερες σφαίρες.

Ἐβαλε κατόπιν τὴ δέσμῃ μὲ τὰ ὑπόλοιπα χαρτονομίσματα μέσα στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του, ἔχασε τὸ περίστροφο στὸ στῆθος του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Καθὼς ἐκλείνε πίσω τοῦ φώναζε δυνατὰ:

— Καληνύχτα, Μπατίστα. Περιμένω τὴς διαταγῆς σου...

Ἐνας σωματοφύλακας τοῦ Καλσίνο, πού ἔφερνε βόλτες στὸ διάδρομο, τοῦ χαμογέλασε φιλικὰ, καθὼς ὁ «φονιάς» περνοῦσε μπροστὰ του.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Μπέργκ ἔφτασε κάτω, μιὰ ἐκπληξὴς τὸν πείριμενε.

Οἱ δυό «γορίλλες» τοῦ ἔφραξαν μὲ τὰ κορμιά τους τὴν ἔξοδο.

— Τὰ συμφωνήσατε καλά; ρώτησε ὁ ένας.

— Περίφημα, ἀπάντησε ὁ Μπέργκ. Πάίξαμε μ' ἀνοχτὰ χαρτιά καὶ οἱ δυό.

Ἡ στάσις πού εἶχαν πάρει αὐτοὶ οἱ δυό ἄνθρωποι τοῦ φαινόταν πολὺ περίεργη.

— Ἀφῆστε με, λοιπόν, νὰ περάσω, εἶπε Ἀύριο θὰ τὰ ξαναποῦμε.

— Μιὰ στιγμή, ἀπάντησε μ' ἓνα χαμόγελο ὁ ένας ἀπὸ τοὺς δυό. Βλέπετε, δὲν γίνεστε ἀκόμη δικός μας... Καὶ ἡ διαταγὴ εἶνε ρητὴ: ἔσεννα κατὰ τὴν εἴσοδο, τηλεφώνημα τοῦ ἀρχηγοῦ, γιὰ νὰ σ' ἀφήσωμε νὰ φύγετε... Μὴν στενοχωριέσαι, όμως... Ὅπου νάνε θὰ χτυπήσῃ τὸ τηλεφώνω.

— Ἄ, καλὸ τότε! εἶπεν ὁ Μπέργκ.

Κι' ἔκαμε πὺς ἤθελε νὰ βγάλῃ τὴν σιγαροθήκη του. Ἄλλ' ἀντὶ γι' αὐτὴν, ἔβγαλε τὸ περίστροφο πού εἶχε στὸ στῆθος του.

Οἱ δυό γορίλλες δὲν πρόφτασαν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους. Τέσσερες σφαίρες ἐφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν κνήμη τοῦ ὄπλου. Δυό γιὰ τὸν καθένα... Ὅσες χρειάζονταν γιὰ νὰ σωριαστοῦν καὶ οἱ δυό νεκροί.

Ὁ Μπέργκ βγῆκε κατόπιν τρέχοντας καὶ σὲ λίγο κατῆκε μέσα στὴ νύχτα...

Τὸ ἀγκάλιασμα τῆς σειρήνης

Μερικὲς ὥρες πρωτύτερα, ὁ

Μπέργκ δὲν θὰ μπορούσε αὐτὴ νὰ τὸ σκεφθῇ πὺς θὰ σκότωνε αὐτὴ τὴ νύχτα τὸν τρομερὸ Καλσίνο.

Ἄλλὰ πὺς εἶχε πάρει αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν; Καὶ ποῖος ἦ τὴν εἶχε σπρώξει σ' αὐτὴ; Νὰ πὺς εἶχαν γίνει τὰ πράγματα;

Κατὰ τὴς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ὅπως ἔκανε πάντα, ὁ Ρενέ Μπέργκ, εἶχε πάρει στὸ τηλεφώνω τὸν Τράβις Χάν, τὸν ὑπαρχηγὸ τοῦ Πάολο Σκάνσι. Ἄλλ' ἀντὶ γι' αὐτόν, βρῆκε τὴν Λῶρεν, τὴ φίλη του.

— Ὁ Τράβις δὲν εἶνε ἐδῶ, ἀπάντησε ἡ Λῶρεν. Ἐφυγε πρὶν ἀπὸ ἓνα τέταρτο... Ὅχι, δὲν μοῦ εἶπε τίποτε... Ἀκουσε, Ρενέ, μπορεῖς νὰ ἔρθῃς ἀποψε νὰ σὲ ἴδω;

— Σοῦ ἄφησε καμμιὰ παραγγελία ὁ Τράβις;

— Ἡ Λῶρεν γέλασε.

— Πολλὲς φορὲς μοῦ δίνεις τὴν ἐντύπωσιν πὺς φοβάσαι μὴπως σὲ φάω, ἀπάντησε. Μπορεῖ νὰ ἔχω κάποια παραγγελία ἐκ μέρους τοῦ Τράβις, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔχω... Ὅπωςδήποτε, ἐκεῖνο πού θέλω νὰ σοῦ πῶ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ φωνάξω ἀπὸ τὸν τηλεφώνω.

— Καλὰ. Θὰ πάρω ἓνα ταξὶ καὶ σὲ λίγο θὰ εἶμαι ἐκεῖ.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, πού τὸν ὠδηγοῦσε στὸ σπίτι τῆς Λῶρεν, ὁ Ρενέ Μπέργκ σκεφτόταν ἓνα σωρὸ πράγματα. Πρῶτα - πρῶτα, τὴν ἴδια τὴν Λῶρεν. Δὲν ἦταν πολὺ νέα.

Ἄλλ' εἶχε μιὰ σατανικὴ γοητεία. Καὶ ὑπῆρχε στὴ φυσιογνωμία της κατὰ τὸ αἰνιγματικό, πού τοῦ κινούσε τὴν περιέργεια καὶ τὸν τρόμαζε. Ἐπειτα, τὸ μυαλό του ἔτρεξε πρὸς τὴν Κλόβις, τὴ γυναῖκα τοῦ Πάολο Σκάνσι. Στ' ἀλήθειαν, πὺς ἓνας ἄνθρωπος σάν τὸν Σκάνσι, πού δὲν ἦταν καθόλου νέος καὶ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἄκυστικό πάνω του, εἶχε κατορθώσει νὰ κατακτήσῃ ἓνα κοριτσόπουλο σάν τὴν Κλόβις, πού ἦταν δὲν ἦταν εἰκόνη δυό χρόνων (ὅσο περίπου καὶ ὁ Μπέργκ); Καὶ μὴπως ἦσαν μόνο τὰ νεῖατά της; Ὁ Ρενέ δὲν εἶχαν ἴδῃ ποτὲ γυναῖκα πὺς ὁμορφῇ καὶ πὺς γοητευτικῇ ἀπ' αὐτὴν. Ἡ Κλόβις ἦταν ἓνα σπάνιο λουλούδι. Ἀγαποῦσε μὴπως τὸν Σκάνσι; Ἄλλ' ἦταν δυνατόν ποτὲ μιὰ γυναῖκα νὰ κ' ὁμορφῇ σάν τὴν Κλόβις, ν' ἀγαπᾷ τὸν Σκάνσι;

Ὅταν ὁ Ρενέ ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Χάν, βρῆκε τὴν Λῶρεν νὰ τὸν περιμένῃ μέσα τὸν τσάλον. Φάνηκε πολὺ εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἐπίσκεψίν του.

— Καλησπέρα, κυρία Χάν, εἶπεν ὁ Ρενέ, μπαίνοντας. Τί νέα;

Ἡ Λῶρεν προχώρησε ἀμέσως στὸ μπουφέ, γέμισε δυό ποτήρια μὲ οὔισκι, τὰ ἔβαλε

πάνω σ' ἓνα τραπέζακι κι' ἔδειξε ἓνα κάθισμα στὸν Μπέργκ.

— Ἀς πιούμε κατὶ, πρῶτα-πρῶτα, Ρενέ, εἶπε. Ἄλλὰ γιὰ τὴν ἀπόφασιν; Καὶ ποῖος ἦ τὴν εἶχε σπρώξει σ' αὐτὴ; Νὰ πὺς εἶχαν γίνει τὰ πράγματα;

Κι' ἐγὼ τὸ βρῖσκω πολὺ χαριτωμένο, ἀπάντησε ὁ Μπέργκ, ἐνῶ ἔφερνε τὸ ποτήρι μὲ τὸ οὔισκι στὰ χεῖλη του. Στὴν ὑγεία σου, Λῶρεν!

Σὲ λίγο, ρώτησε:

— Τί παραγγελία ἄφησε γιὰ μένα ὁ Τράβις;

— Ὁ Τράβις δὲν ἄφησε καμμιὰ παραγγελία, ἀπάντησε ἡ Λῶρεν. Σὲ φώναζε, γιὰ τὸ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... Φοβάμαι, Ρενέ... Αὐτὸ εἶνε ὅλο! Ἐμαθα νὰ διαβάζω μέσα στὸ μυαλό τοῦ Τράβις. Τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶνε πολὺ ἐκνευρισμένος... Ὅλα δείχνουν πὺς ὁ Καλσίνο ὄρχιζε νὰ γίνεταί ἐπικίνδυνος.

— Ἄλλ' ἡ ὁργάνωσίς μας κρατᾷ πάντοτε γερά, ἀπάντησε ὁ Μπέργκ.

— Τί μπορεῖς νὰ ξέρῃς γι' αὐτό; εἶπεν ἡ Λῶρεν μὲ συλλογισμένο ὄψος.

Καὶ, σὲ λίγο, πρόσθεσε:

— Ἐπρεπε νὰ εἶχαμε ἀπὸ καιρὸ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν Καλσίνο. Ὁ Τράβις τώρα μόλις ὀρχίζει νὰ τὸ καταλαβαίνει... Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἦταν εὐκόλο ἄλλοτε... Ἄλλὰ τώρα;

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ πῇς, πὺς ὁ Σκάνσι φοβάται τὸν Καλσίνο; παρατήρησε ὁ Ρενέ.

Τὸ ὄψος τῆς Λῶρεν ἔγινε περιφρονητικό.

— Ὁ Σκάνσι! εἶπε. Ἄλλὰ δὲν ξέρεις τίποτε, Ρενέ. Μάθε, λοιπόν, ὅτι ὁ Σκάνσι δὲν νοιάζεται γιὰ τίποτε πιά... Ἐχει σταυρώσει τὰ χέρια καὶ περιμένει τὰ πάντα ἀπὸ τὸν Τράβις. Ὁ ἴδιος εἶνε ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ ἢ νὰ κάμῃ τὸ παραμικρό... Τὸ ἄλκοολ καὶ τὰ πολλὰ λεφτὰ τοῦ ἔχουν ἀραιώσει ὅλη τὴν δραστηριότητα, πού εἶχε ἄλλοτε.

— Καὶ τί θὰ γίνῃ;

Καὶ τοῦ Ρενέ τὸ ὄψος ἦταν νησιώτικα τώρα.

Ἡ Λῶρεν ξαναγέμισε τὰ ποτήρια μὲ οὔισκι, ἄφησε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτὰ κι' ἔπειτα ἀπάντησε:

— Ἀκουσε, Ρενέ. Ἡ Κλόβις κι' ἐγὼ εἴμαστε δυό καλὲς φίλες. Οἱ γυναῖκες δυό ἄνθρωπων, ὅπως ὁ Σκάνσι καὶ ὁ Τράβις, πρέπει νὰ συνεννοοῦνται μεταξὺ τους... Νομίζω, λοιπόν, πὺς κατὶ τὸ ἔκτακτο συμβαίνει στὴν Κλόβις.

Ἄν ξέρω ἀκριβῶς τί... Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, εἶνε ὅτι ἡ κυρία Σκάνσι πρὶν ἡμέρες καὶ νύχτες ἀγώνιας... Φοβάται ἀκόμη καὶ τὴ σκιά της... Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα ἓνα ἄνθρωπο νὰ

εἶνε τόσο τρομαγμένος... Καὶ ἂν ἔξερῃ πόσο καλὴ εἶνε ἡ Κλόβις! Στ' ἀλήθειαν, δὲν ἄξιζε νὰ πέσῃ στὰ χέρια ἓνος ἄνθρωπου, ὅπως ὁ Σκάνσι. Ἀν τολμᾷσθον εἶχε τὴν παλὰ δύναμιν του!

Κονταστᾷκε μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα συνέχισε μ' ἐμπιστευτικό ὄψος.

— Νομίζω πὺς ἡ Κλόβις σὲ συμπαθεῖ, Ρενέ, εἶπε. Μοῦ εἶχε μιλήσει πολλὲς φορὲς γιὰ σένα. Φαίνεται πὺς τῆς ἔχεις κάμει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσις...

Ἄλλὰ γιὰ τὸν πηγαίνει νὰ τὴν ἴδῃ;... Ὁ Σκάνσι, ὅπως θὰ ξέρῃς, ἔφυγε σήμερα τὸ πρωῒ... Εἶμαι βέβαιη πὺς ἡ Κλόβις θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ νὰ σὲ ἴδῃ καὶ νὰ μιλήσῃ μαζί σου... Θέλει νὰ τῆς τηλεφωνήσῃ, ὅτι θὰ πᾶς ἀποψε νὰ τὴν ἴδῃ;

Ὁ Μπέργκ ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κινήσιν.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Λῶρεν. Θὰ τῆς τηλεφωνήσω ἀμέσως... Τώρα πρέπει νὰ φύγῃς, Ρενέ... Καὶ πρόσθεσε! Οὐτὲ λέξι ἀπὸ ὅσα εἶπαμε στὸν Τράβις.

Προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του, καὶ, ξαφνικὰ, πιάνοντας τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνάμεσα στὸ χέρι της, τὸν φίλησε στὰ χεῖλη.

— Ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυμοῦσα νὰ σὲ φιλήσω, Ρενέ, εἶπε. Σὲ βρῖσκω ὑπέροχο!

— Μπα! Καὶ τί εἶνε ἐκεῖνο πού σοῦ ἀρέσει σὲ μένα, Λῶρεν;

— Αὐτὸ εἶνε τὸ πὺς παραξενό. Δὲν τὸ ξέρω... Ἄλλ' ὅταν μιὰ γυναῖκα ἀγαπᾷ ἓνα ἄνθρωπο, δὲν ξέρει ποτὲ τὸ γιὰτί.

Ὁ Μπέργκ σήκωσε τὸ ποτήρι μὲ τὸ οὔισκι καὶ ἤπιε, ὅτι εἶχε ἀπομείνει σ' αὐτό.

— Φεύγω, Λῶρεν, εἶπε. Εἰδοποιήσε τὴν Κλόβις, ὅτι πηγαίνω νὰ τὴν ἴδῃ.

Μόλις ὁ πόρτα κλείσθηκε πίσω ἀπὸ τὸν Μπέργκ, ἡ Λῶρεν ἔτρεξε στὸ ἀκουστικό.

— Ἄλλο! Κλόβις! ἐξὸ εἰσαι!... Ὅλα πηγαίνουν περίφημα!... Τὸ ζῶν τοῖμπι-πες στὸ δόλωμα... Πᾶς!... Ὅχι, δὲν παρασύρθηκε ἀπὸ τὴ γοητεία πού αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἄσκει πάνω μου... Νομίζω πὺς ἔπαιξα καλὰ τὸ

Τὰ μνῆνια καὶ ἡ ἐπίδερμιν

Πορὶ δλον ὅτι τὸ θ-λάσσια λουτρά ὠφελοῦν ὃ ἓνα ὕγιη ὁργανισμό ἐπιδροῦν καταστρεπτικά στὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου.

Τὸ ἀλάτι καὶ τὸ ἰώδιο στεγνώνουν καὶ ἐρεθίζουν τὴν ἐπιδερμίδα δημιουργώντας οὐτίδες στὰ βλεφάρια στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν καὶ τοῦ στόματος συνήθως δὲ καὶ στὸ λαιμό.

Ἐπίσης ὁ ἥλιος ἐρεθίζει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ προσκαλεῖ παύδες.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃμεν ὅλες αὐτὰς τὰς ἀνεπιθύμητες συνέπειες εἶνε ἀπαραίτητο ν' ἀλείψωμε τὸ πρόσωπο μας πρὶν ἀπὸ κάθε μνῆνια καθὼς καὶ τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῇμε μὲ μιὰ καλὴ κρέμα πού ἔχει ὡς βάση τὴν Λανολίν.

Ἡ πὺς κατάλληλῃ καὶ εἰδικῇ κρέμα στὴν περιπτῶσιν αὐτὴ εἶνε ἡ Λανολίν (Μελάν).

Ἐτοῖς μορφεῖς νὰ κάνετε ὅσες βουτίες θέλετε καὶ νὰ μείνετε στὸν ἥλιο χωρὶς κανένα φῶδο.

ρόλο μου... Ἡ σειρά σου τώρα... Σοῦ εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία...

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Μπέργκ χτυποῦσε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τοῦ διαμερίσματος τῆς Κλόβις.

Ἡ Τρούντε, ἡ Νορβηγὴ καμαριέρα της, τοῦ ἀνοίξε ἀμέσως.

— Καλησπέρα, κύριε Μπέργκ, εἶπε. Ἡ κυρία Σκάνσι σὰς περιμένει.

Ἡ Κλόβις ἦταν ὄρθια στὴ μέση τοῦ σαλονίου. Φορούσε ἓνα ἀπλό, ἀλλὰ πολὺ κομψὸ φόρεμα καὶ ἔλαμπε ἀπὸ ὁμορφία.

Μόλις τὸν εἶδε, ἔτρεξε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, πού ἦρθες, Ρενέ, εἶπε. Μὴ σοῦ φαίνεται παράξενο πὺς σὲ φωνάζω μὲ τὸ μικρὸ σου ὄνομα... Θὰ ἤθελα νὰ κάνῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιο γιὰ μένα... Εἶμαστε καμωμένοι γιὰ νὰ καταλαβαίνωμε ὁ ένας τὸν ἄλλον... Καὶ τὸ ξέρω πὺς θὰ γίνωμε δυό πολὺ καλοὶ φίλοι.

Τὸν πῆρε κατόπιν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὠδήγησε σ' ἓνα καθίσμα. Ἐπειτα πῆρε κι' αὐτὴν θέσι ἀπέναντί του.

— Τί συμβαίνει, Κλόβις; ρώτησε ὁ Μπέργκ. Ἡ Λῶρεν μοῦ εἶπε ὅτι ὑπάρχει κατὶ πού σὲ τρομάζει... Πές μου, τί εἶνε αὐτό;... Πρέπει νὰ ξέρῃς πὺς δὲν εἶμαι ἀχάριστος. Ὁ Σκάνσι φέρθηκε πάντα πολὺ καλὰ μαζί μου, φυσικά, μὲ τὸν τρόπο του. Μίλησέ μου... Τί εἶνε ἐκεῖνο πού σὲ ἀνησυχεῖ;

Ἡ Κλόβις χαμογέλασε μ' ἓνα εἰρωνικό χαμόγελο.

— Ἐχεῖς δικήν, Ρενέ, εἶπε. Ὁ ἄντρας μου σὲ πληρώνει καλὰ. Ἄλλ' ἀναρωτιέμαι τί θὰ γινόταν, ἂν δὲν εἶχε ἄνθρώπους σάν καὶ σένα.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Ρενέ.

Ὅλα αὐτὰ τοῦ φαίνονταν πολὺ παράξενα. Χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ Κλόβις δὲν ἀγαποῦσε τὸν Σκάνσι. Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν τοῦ τὸ ἔλεγε ἔτσι φανερά.

— Πές μου τί σὲ στενοχωρεῖ; ξαναρώτησε σὲ λίγο. Τί

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

GUERRELA VAGNE DAYDOY FILS

ECOLE PIGIER

ΤΗΛΕΦ. 33.398

Αἰν. Χαρομάννη

ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 54

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΚΩΝΣΤ/ΝΟΥ 60

ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΕΡΨΙΦΕΑΣ

εἶνε ἐκεῖνο πού σὲ κάνει νὰ φοβάσαι;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ, Ρενέ, ἀπάντησε ἡ Κλόβις. Ἄλλα...

— Μὴν μὲ κυττάζῃς μ' αὐτὰ τὰ μάτια σου, πού μὲ γοητεύουν καὶ μὲ τρομάζουν, συνέχισε. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόση ἐπίδρασις ἔχει σὲ μένα τὸ βλέμμα σου... Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ σὲ κυττάζω στὸ πρόσωπο... Ἄ! Τὸ βρῆκα! Ἐλα νὰ καθήσῃς πλάι μου στὸν καναπέ... Ἐτοῖ, θὰ μπορέσω νὰ σοῦ μιλήσω καλύτερα...

Ὁ Μπέργκ σκεφτόταν πὺς οἱ γυναῖκες εἶνε πολὺ περίεργα πλάσματα, ἀλλὰ δὲν ἔφεραν ἀντίρρηση καὶ πῆγε νὰ καθήσῃ στὸν καναπέ πλάι στὴν Κλόβις.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα εἶχε στηριγμένα τὰ μάτια της στὸ τζάκι.

— Ἐχομε πάνω καὶ τὴν ἴδια ἡλικία, Ρενέ, εἶπε. Συνάντησα πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια τὸν Πάολο Σκάνσι καὶ τὸν παντρεύτηκα γιὰτί... ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους... γιὰτί δὲν μποροῦσα νὰ κάμω διαφορετικά. Δὲν εἶχα τὴν εὐχέρεια τῆς ἐκλογῆς... Ἐξέρεις, ὁ Πάολο ἔχει ἡ καλύτερα εἶχε ἓνα ἰδιαίτερο τρόπο, γιὰ νὰ κάνῃ δικὸ τοῦ ἐκείνου πού ἐπιθυμοῦσε. Ὅταν δὲν πετύχαινε μὲ τὸ ἓνα μέσον, κατέφευγε σ' ἓνα δεύτερο κι' ἔπειτα σ' ἓνα τρίτο... Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ σοῦ πῶ;... Δὲν δίσταζε στὴν ἐκλογὴ τῶν μέσων πού χρησιμοποιοῦσε. Ἦταν πάντα κακὸς καὶ σκληρὸς...

Ὁ Μπέργκ, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Λῶρεν, παρατήρησε:

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε καὶ τώρα κακὸς καὶ σκληρὸς.

Ἡ Κλόβις τοῦ ἔριξε ἓνα πλαγίῳ βλέμμα.

— Ὡ, τώρα, τὸ πρᾶγμα διαφέρει, ἀπάντησε.

— Κανεῖς δὲν πρόσθετε τὴν ἀλλαγὴ πού ἔγινε πάνω του, συνέχισε. Ἀπὸ τέσσερες ἢ πέντε μῆνες, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πίνῃ διαρκῶς.

Δὲν ἀσχολεῖται πιά μὲ τίς ὑποθέσεις του... Εὐτυχῶς γιὰ τὴν ὁργάνωσιν καὶ γιὰ τοὺς ἄνθρώπους σάν καὶ σένα Ρενέ... ἔβαλε, ξαφνικὰ, τὰ λευκὰ χέρια της πάνω στὰ δικά του... μερικὸ ἄλλοι, ὅπως ὁ δικηγόρος Λίννεϋ καὶ ὁ Τράβις, φροντίζουν γιὰ τὴν συμφεροντὰ ὅλων μας. Διαφορετικά, ἂν θάπρεπε νὰ βασίλευε στὸν Πάολο...

— Ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους της.

— Ἄλλὰ γιὰτί σοῦ τὰ λέω ὅλα αὐτὰ; εἶπε. Μὴ νομίσῃς, πὺς σὲ φώναζε νὰ ἔρθῃς νὰ μὲ ἴδῃς, γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ μὲ λυπηθῇς.

— Εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ πού μοῦ εἶπες γιὰ τὸν Σκάνσι; ρώτησε ὁ Μπέργκ μὲ ἀνυσυχε ὄψος. Εἶνε ἀλήθεια πὺς ἔπες τόσο χαμηλά;

Ἡ Κλόβις κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της.

— Δυστυχῶς, Ρενέ, ἀπάντησε. Ἄλλὰ τί ἄλλα θέλεῖς νὰ σοῦ πῶ, ἀπὸ τὸ ὅτι παρακολουθοῦμαι μόλις πατήσω τὸ πόδι μου ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ φαντάζεσαι αὐτό;... Φαντάζεσαι ὅτι θὰ βρισκόταν ἓνας ἄνθρωπος τόσο τολμηρὸς, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ νὰ παρα-

κολουθῇ τὴν γυναῖκα τοῦ Πάολο Σκάνσι;... Κι' ἂν ἦταν μόνον αὐτό! Μὲ κατασκοπεύουν καὶ μέσα στὸ ἴδιο τὸ σπίτι μου, Ρενέ. Δὲν ξέρω ποῖος. Ἄλλ' ἔχω ἓνα σωρὸ ἀποδείξεις γι' αὐτό!...

— Ἀλλὰ ποῖος σὲ κατασκοπεύει, Κλόβις;

— Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Καλσίνο;

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;

— Εἶμαι βέβαιη, ὅτι θέλει νὰ μ' ἀπαγάγῃ! Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ τελευταῖο χτύπημα γιὰ τὸν Σκάνσι.

Ὁ Μπέργκ καταλάβαινε πὺς ἡ Κλόβις εἶχε δικήν. Ἄν ὁ Καλσίνο κατάφερνε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ, αὐτὸ θὰ σημάινε τὴν καταστροφὴ τοῦ Σκάνσι. Γιατί ὅλοι θὰ γελοῦσαν εἰς βάρος του κι' ὁ τρομερὸς γκάνωκατε θὰ ἔχανε ἀμέσως ὅλη τὴν ἐπιβολὴ καὶ τὸ κύρος του.

— Αὐτὸς ὁ Καλσίνο εἶνε διαβολάνθρωπος, εἶπεν ὁ Ρενέ. Ἐρεῖ καλὰ τί ἐπιδιώκει. Γιὰ μᾶς, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε εὐχάριστο...

Ἡ Κλόβις τὸν κύτταξε ἀπογοητευμένη.

— Αὐτὸ μόνο βρίσκεις νὰ πῇς; τὸν ρώτησε.

<

ναξε, χωρίς να μου πής καληνύχτα.

Ο Ρενέ ξαναγύρισε και της έδωσε το χέρι.

— Καληνύχτα, Κλόβις, είπε. Σ' ευχαριστώ και πάλι.

Η νεαρή γυναίκα απλώσε κι' αυτή το χέρι της και, με μιά απότομη κίνηση, τον πιάσε προς το μέρος της.

Ο Ρενέ ένοιωσε δυο φλογισμένα χείλη να κολλούν πάνω στα δικά του.

Και, την ίδια στιγμή, το φως έδωσε και το δωμάτιο βυθίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

Όταν ο Ρενέ πήγε στο σπίτι της Κλόβις, θα κόντευαν έπτά. Όταν έφυγε από εκεί, είχαν περάσει οι δέκα.

Δύο τέρτα

Από τη στιγμή που έμαθε τη δολοφονία του Καλβίνο, ο Τράβις Χάν είχε πέσει σε βαθύα σιγή. Δεν ήξερε τί να σκεφθεί, ούτε τί έπρεπε να κάνει.

Ο Μπέρκ τ'α κατάφερε μιά χαρά, είπε σε μιά στιγμή. Εκείνο που με άνησχε, όμως, είναι πως θα πάρη το πράγμα ο Σκάνσι.

Η Λώρεν πήγε κοντά του. Τα μάτια της έλαμπαν παράξενα και υπήρχε κάτι το σατανικό στην έκφρασή της.

Ο Σκάνσι θα πάρη το πράγμα πολύ άσχημα, απάντησε. Θα γίνη έξω φρενών. Και, μάλιστα, περισσότερο από ό,τι θα μπορούσε να φαντασθής.

Γιατί, έλεγε ο Τράβις. Το κάτω-κάτω, αυτό που έγινε δεν είναι κάτι πολύ άσχημο. Έσκυψε λίγο, γέμισε το ποτήρι του με ούισκυ και, φέρνοντας το στα χείλη του, ήπιε μιά γουλιά.

Ακουσε, συνέχισε. Οι αστυνομικοί θα είναι πολύ ευχαριστημένοι, γιατί γλύτωσαν από τον Καλβίνο. Ο Μαργκολεξ, ο υπαρχηγός του, είναι ένας άνθρωπος αρκετά ήρεμος. Δεν του άρσουν τα αίματα. Νομίζω πως, αν και ο Σκάνσι είναι συμφωνός, θα μπορούσε να συνεννοηθεί μιά χαρά μαζί του.

Ετσι, όλα θα πάνε καλά. — Κι' εγώ σου λέω, τον διέκοψε η Λώρεν, πως ο Σκάνσι θα γίνη έξω φρενών, μόλις μάθη τη συνέβη.

Ο Τράβις την κούταξε με απορία.

Θα ξέρης κάτι που δεν θέλεις να μου το πής, παρατήρησε.

Ένα έλαφρό χαμόγελο μιςάνοιξε τα χείλη της Λώρεν. — Κουφιοκέφαλε, απάντησε, ξέρεις που βρίσκεται ο Σκάνσι αυτή τη στιγμή; Έφυγε για τρεις ημέρες, δεν είν' έτσι;... Πού πήγε;... Συνήθως δεν έχει από σένα μυστικά. Αλλά αυτή τη φορά δεν σου είπε τίποτε. Κανείς δεν ξέρει πού πήγε.

Είπε αλήθεια, συμφώνησε ο Τράβις. Πήρε μόνο έναν άνθρωπο μαζί του και είπε πως θα έλειπε τρεις μέρες. Τίποτε άλλο.

Και συ δεν μάντεψες τίποτε;... Τί κουτό που είσαι! Τί θα έλεγες, λοιπόν, αν μάθαινες πως και ο Καλβίνο...

πίσης επρόκειτο να φύγη από το Σικάγο;... Θάφευγε σήμερα το πρωί... Αλλά τώρα, φυσικά, δεν πρόκειται να πάη πουνθενά!

Ο Τράβις είχαν αρχίσει να ανυπομονή.

Γιατί δεν μου λές τα πράγματα καθαρά; είπε. Δεν καταλαβαίνω τίποτε από τις ιστορίες σου.

Ακουσε, λοιπόν, απάντησε η Λώρεν. Ο Καλβίνο και ο Σκάνσι επρόκειτο να συναντηθούν. Είχαν δώσει ραντεβού. Ο σκοπός τους ήταν να συνεννοηθούν και να μοιράσουν μεταξύ τους την πολι. Τί λές για όλα αυτά;

Ο Τράβις την κούταξε με δρβανοίχτα μάτια.

Όλα αυτά είναι καταπληκτικά, είπε. Και να μη μου πη τίποτε ο Σκάνσι!... Αλλά πρέπει να παραδεχθής ότι δεν σκεφτόταν άσχημα.

Σηκώθηκε από τη θέση του και άρχισε να περπατάει νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

Από ποιόν έχεις αυτές τις πληροφορίες; ρώτησε ξαφνικά.

Από την Κλόβις. Ο Σκάνσι δεν ήθελε να μάθη τίποτε κανένας άλλος.

Και νομίζεις ότι θα θυμώσει;

Αν τον νομίζω;... Περίμενε λίγο να μάθης τι συνέβη.

Αυτή τη στιγμή θα πρέπει να βρίσκεται σε κάποιο ξενοδοχείο του Λονγκ-Αϊλαντ ή κάπου αλλού, περιμένοντας τον Καλβίνο. Θα φαντάζεται πως όλα θα πάνε περίφημα.

Αλλά όταν μάθη αυτό που έγινε.

Η Λώρεν γέλασε νευρικά.

Νομίζεις πως ο Μπέρκ διάλεξε την κατάλληλη στιγμή για να ξεπαστρέψη τον Καλβίνο; Χά! Χά! Χά!

Κι' η δική μου γνώμη είναι πως ο Μπέρκ την έχει άσχημα, συμφώνησε ο Τράβις.

Η Λώρεν τον κούταξε στα μάτια.

Φαντάζεσαι πως ο Ρενέ θα φοβηθής; ρώτησε.

Ο Τράβις κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

Αυτός, απάντησε. Είμαι βέβαιος πως τίποτε και κανείς δεν μπορεί να φοβίση το Ρενέ.

Ακουσε, Τράβις, έλεγε η Λώρεν. Όταν ο Πάολο γυρίση, δεν θα έχη λόγους για να είναι ευχαριστημένος από τον Ρενέ. Ας υποθέσουμε,...

Σταμάτησε ξαφνικά.

Μίλησε, λοιπόν, φώναξε έννευρισμένος ο Τράβις. Τι είναι εκείνο που μου κρύβεις;

Η Λώρεν απάντησε με ήρεμη φωνή:

Ο Σκάνσι θα γίνη θηριώδης εναντίον του Μπέρκ, όταν μάθη όλη την αλήθεια.

Ας υποθέσουμε π. χ. ότι κάποιος θα του πη ότι ο Ρενέ έμεινε την περασμένη νύχτα περισσότερο από τρεις ώρες μέσα στο δωμάτιο της Κλόβις, προτού πάη να συναντήσει τον Καλβίνο.

Ο Τράβις γύρισε απότομα προς το μέρος της.

Είπες ότι ο Μπέρκ έμεινε περισσότερο από τρεις ώρες μέσα στο δωμάτιο της Κλόβις; ρώτησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Π. ΦΙΟΡΙ

Ο Άρχων του Πολού

11ον

Ο Γκάρρυ, μέσα απ' τον κεντρικό σταθμό του, έπιδελεπε με το ράνταρ, όλη την έκταση γύρω απ' το νησί και ήξερε με τους ηλεκτρονικούς κατασκοπούς του ποιος έμπαινε σε κάθε δωμάτιο των εγκαταστάσεων του και τί έκανε εκεί.

Αληθινά σατανικός λαθούρινος!

Ο Ρόμπερτς υπήρξε για μας ο μίτος της Αριάδνης.

Χρειάστηκε να περιμένουμε μιά κατάλληλη στιγμή, που ο Γκάρρυ θα έπαυε να παρακολουθής τις συσκευές του.

Κι' η στιγμή αυτή έφτασε όταν άρχισε να διαβάξη εμπρός στο ραδιοφωνικό πομπό το τηλεγράφημα του προς τον κόσμο.

Επιτεθήκαμε τότε αιφνιδιαστικά στη μίς Κατερ και στους άλλους ανθρώπους του Γκάρρυ και τους εξουδετερώσαμε. Έπειτα σταμάτηκα εναντίον του ίδιου του Γκάρρυ!

Οι ραδιοελατάι όλου του βορείου ημισφαίριου μας είδαν να ξεπροβάλλουμε ξαφνικά.

Το θέαμα που έτακολουθήσε, θυμίζε παλιά περιπετειώδη μυθιστορήματα. Ο άνθρωπος που κα'εχε τα ισχυρότερα σύγχρονα όπλα, βρέθηκε ανίσχυρος εμπρός σ' ένα όπλο ταμπάλαιο και πρωτόγονο: ένα μαχαίρι Έσκιμώου!

Ο Γκάρρυ ήταν κατά βάθος δειλός και φαναφρόνος. Έλπιζοντας λοιπόν να σώση τη ζωή του, υπήκουσε σ' όλες τις διαταγές μας. Προκάλεσε την έκρηξη και καταστροφή των ατομικών θερμωγεννητριών, που είχε εγκαταστήσει στον Αρκτικό Ωκεανό. Μόνον αυτός ήξερε το κατάλληλο υψος κύματος για καθεμιά.

Κι' έτσι διεκόπη το τρελό πείραμα του λωσιμάτος των πολικών πάγων.

Εμενε ακόμη να καταστραφούν τα μηχανήματα κατασκευής κοσμικών βολών, καθώς και τα σχέδιά τους, για να μη ξαναφτιάξη κανείς αυτό το τρομερό όπλο. Δεν υπήρχαν έτοιμες βόμβες, γιατί ο Γκάρρυ τις έφτιανε τη στιγμή της χρησιμοποίησώς τους, βάζοντας εις ενέργειαν τις συσκευές που συγκέντρωναν μέσα στο περιβλήμα τους τις κοσμικές ακτίνες. Έτοιμάσαμε πράγματι ό,τι χρειαζόταν κι' απομακρυνθήκαμε μαζί με τους αιχμαλώτους μας, μ' ένα πλοίο του Γκάρρυ, στο οποίο είχαμε φορτώσει και το ελικόπτερό μας. Στείλαμε ένα ηλεκτρικό

κύμα, κι' άμέσως οι κοσμικές ακτίνες που είχαν ήδη συγκεντρωθής, διασκορπίστηκαν και προκάλεσαν μιά τρομακτική έκρηξη.

Είχαμε μείνει ωστόσο πολύ κοντά στο νησί. Η φοβερή υποβρυχία δόνησις δημιουργήσε ένα κύμα, που αναποδογύρισε το πλοίο και το ελικόπτερό μας. Ο Καντόγκαν κι' εγώ προσπαθήσαμε να σώσουμε το Γκάρρυ και τους δικούς του, αλλά δεν το κατορθώσαμε. Καθώς ήσαν δεμένοι, τους κατέπιε η θάλασσα! Μαζί με τον Άρχοντα του Πολού, χάθηκε και το μυστικό της κοσμικής βόμβας του.

Κι' ο Ρόμπερτς;... ρώτησε η Μώντ.

Βρήκε κι' αυτός τον ίδιο τραγικό θάνατο.

Πληρώσει το σφάλμα του, είπε η Μώντ. Είχε ήδη μετανοήσει! Συχωρέστε τον!

Ο Καντόγκαν κι' εγώ σκαρφαλώσαμε με κόπο πάνω στο αναποδογυρισμένο και καταδικασμένο πιά ελικόπτερο. Δεν μπορούσαμε να γυρίσουμε στο νησί, γιατί θα μας σκότωνε η ακτινοβολία, ούτε και να μείνουμε για πολύ πάνω σ' εκείνο το ναυάγιο. Καταφύγαμε λοιπόν σ' ένα όγκοπαγο, που τόν παρέσυρε το ρεύμα.

Όστόσο δεν απελπισθήκαμε. Φτίσαμε ένα «γκλύν», σαν των Έσκιμώων, συντηρήκαμε με το ψόρεμα και τα βγάλαμε πέρα, ως ότου μας ανακάλυψε η μίς Μώντ.

Τώρα σκοπεύουμε να ξαναφύγουμε για το άκρωτήριο Μόρρις Γίεσουπ. Από εκεί θα επιστρέψουμε στις πατρίδες μας, στις σπουδές μας, στην εργασία μας. Θέλετε να προσθέσετε τίποτε, μίς Μώντ και σεις Καντόγκαν;

Ο Άξελ γύρισε και κούταξε γύρω του. Αλλά είδε μόνο το Γιένσεν, που κινιόταν και χαμογελούσε πονηρά. Η Μώντ κι' ο Έντβιν είχαν εξαφανισθής.

Ο Άξελ στράφηκε πάλι προς τον πομπό του και πρόσθεσε: — Δεν είν' εδώ, οι δυο τους. Και δεν μπορούμε να ικανοποιήσουμε την περιέργειά μας, να μάθουμε τί κάνουν.

Α, κύριοι ραδιοελατάι, τους είδατε πού τσκαζαν κρυφά, και δεν υψούατε τίποτα! Και σίγουσα θα γελάτε τώρα.

Κούταξε μιά στιγμή στο κενο. Η λάμψη των ιατρίων του βόλωσε, σαν από κάποια σκέψη. Κι' συνέχισε:

Όσοι προόδους κι' αν κάνη το πνεύμα του ανθρώπου προς κοινωνίες και Αεμύσεις κατακτήσεις, η καρδιά του δεν αλλάζει. Μένει πάντοτε πιστή στο πανάρχαιο, αιώνιο και Άθιο αίσθημα, τον έρωτα!

Εκείνη ένα νεύμα αποναιρισμού γύρισε ένα κομμάτι, κι' η μορφή του γάηκε από όλους τους δέκτες τηλεπράσεως.

ΤΕΛΟΣ

να από τα παραδοξα της ζωής του πλανήτη μας είναι ότι ζεσταίνονται κατά το καλοκαίρι, μ' όλο που βρίσκονται μακρύτερα από τον ήλιο και ότι κρυώνουν κατά το χειμώνα, μ' όλο που βρίσκονται πολύ κοντά στην πηγή της θερμότητος και του φωτός.

Το αντίθετο θα ήταν, βέβαια, ωστό. Και αυτό θα συνέβαινε, μας λένε οι αστρονόμοι, αν ο άξων της γης έκοβε κατακορυφά το επίπεδο της τροχιάς, που ο πλανήτης μας διαγράφει γύρω στον ήλιο.

Αλλά όλοι γνωρίζουμε ότι ο άξων της γης έχει μιά μικρή απόκλιση. Και ακριβώς σ' αυτή την απόκλιση οφείλεται το γεγονός που σημειώσαμε παραπάνω, το ότι δηλαδή υπάρχει καλοκαίρι στη γη, όταν απομακρύνεται από τον ήλιο και χειμώνας όταν πλησιάζει σ' αυτόν.

Νά, λοιπόν, τί συμβαίνει.

Κατά το καλοκαίρι, το μέρος της γης στο οποίο ζούμε, δηλαδή το βόρειο ημισφαίριο, δέχεται κάθετα σχεδόν τις ακτίνες του ήλιου. Γι' αυτό, η θερμοκρασία ανέρχεται. Αντίθετα, κατά την ίδια περίοδο, οι ακτίνες του ήλιου πέφτουν λοξά στο νότιο ημισφαίριο και γι' αυτό έχουν εκεί χειμώνα. Έτσι, ενώ οι μεσογειακοί λαοί λυάνουν στον ιδρώτα, οι κάτοικοι της νοτίου Αμερικής τουρτουρίζουν από το κρύο.

Αυτό συμβαίνει, όπως είπαμε, γιατί ο άξων περιστροφής της γης έχει μιά ώριση απόκλιση.

Αλλά τί θα συνέβαινε αν η απόκλιση αυτή γινόταν λιγάκι μεγαλύτερη;

Οι επιστήμονες, έπειτα από πολύπολους υπολογισμούς, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι θα άρκούσεν—ή αύξησης της απόκλισης του άξονος της γης κατά μερικές μοίρες, για να μεταρθεθούν οι πάγοι των πόλων στη Μεσόγειο.

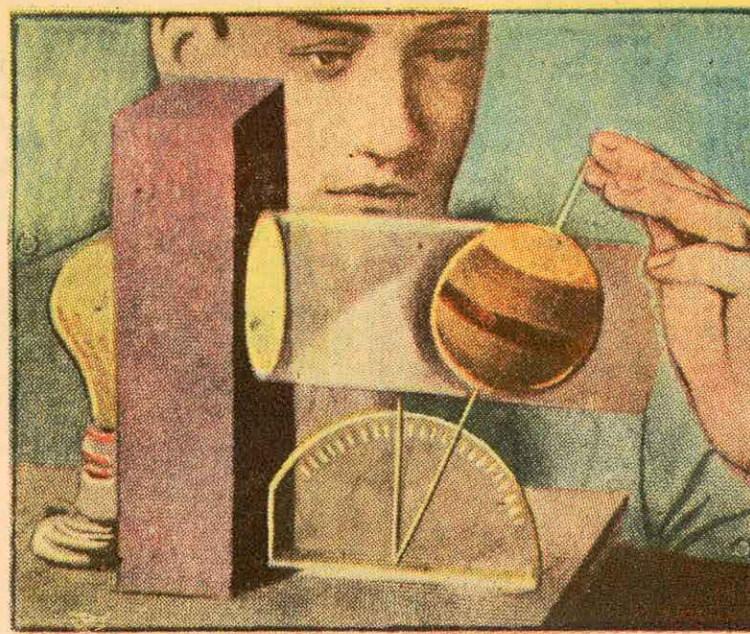
Με απλούστερα λόγια, ο βαθμός του κρύου ή της ζέσσης των διαφόρων περιοχών του πλανήτη μας αντιστοιχούν σε μιά ώριση απόκλιση του άξονος της γης. Η παραμικρότερη απόκλιση θα επέφερε μιά αντίστοιχη τροποποίηση του κλίματος αυτών των περιοχών.

Αλλά προβάλλει άμέσως η έρώτησις αν αυτή η τροποποίησης της απόκλισης του άξονος της γης είναι δυνατή.

Μας φαίνεται λογικό να απαντήσουμε μ' ένα κατηγορηματικό όχι. Και νομίζουμε πως μπορούμε να είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι η γη θα εξακολουθήσει να διαγράφη την τροχιά της γύρω στον ήλιο με την ταχύτητα των 30 χιλιομέτρων κατά δευτερόλεπτον, χωρίς να διατρέχη τον κίνδυνο να γίνη συντομία.

Αλλά τότε πως εξηγείται η περίοδος των παγετώνων, από την οποία πέρασε κατά το παρελθόν ο πλανήτης μας;

Οι επιστήμονες δεν διαστάζουν στην απάντησή τους. Σε μιά μακρινή εποχή, η απόκλιση του άξονος της γης φαίνεται ότι ήταν διαφορετική από τη

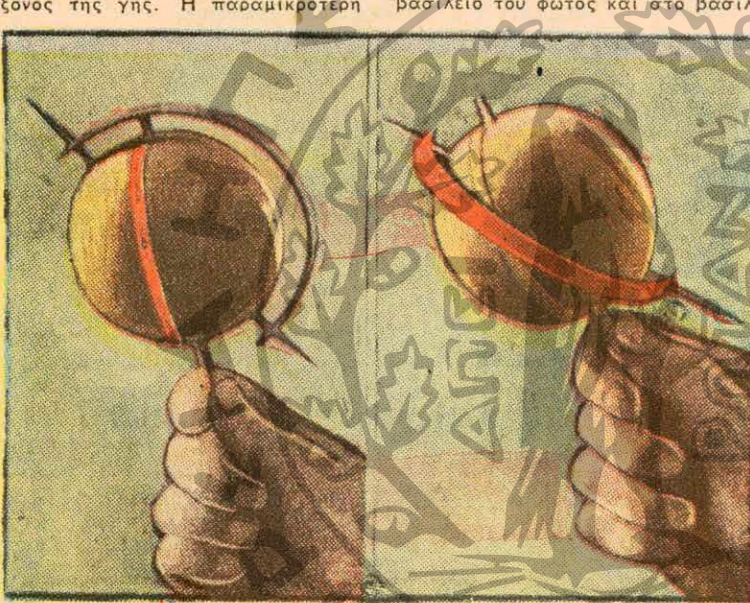
Κάθε αύξησης της απόκλισης του άξονος της γης τροποποιεί αντίστοιχα τις συνθήκες φωτισμού και συνεπώς και της θερμότητος των διαφόρων περιοχών του πλανήτη μας. (Ο ήλιος παριστάται εδώ με μιά ηλεκτρική λυχνία).

Τα περίεργα του ΔΙΟΝΟΣ ΉΣΤΗΣ

Τί θα συμβή αν αύξηθής η απόκλισις του...

μια θέσι, η Ρωσία θα μεταβλήθē σε τροπική χώρα και η Σιβηρία θα σκεπασθē από παρθένα δάση και ζούγκλες, όπου θα ζούν άγρια θηρία και φυλές νεγρών.

Αλλά, άς φαντασθούμε ότι η γη παραμένει σταθερή σ' αυτή τη θέση. Τί θα συμβή τότε; Ο πλανήτης μας θα διαιρεθē στο βασίλειο του φωτός και στο βασίλειο των σκοταδιών. Το βασίλειο του φωτός θα εκτείνεται από το βόρειο πόλο ως έναν παράλληλο που θα βρίσκεται περίπου στο ύψος όπου αρχίζει σήμερα η εύκρατος ζώνη. Από εκεί και κάτω θα απλώνεται το βασίλειο των σκοταδιών, του αιώνιου ψυχρού και του θανάτου.

Μπορούμε να κάμουμε το ίδιο πείραμα μ' ένα πορτοκάλι και να παρακολουθήσουμε πάνω σ' αυτό τις διαφορές φωτισμού σύμφωνα με την απόκλιση που δίνουμε στον άξονα της περιστροφής του.

υπηρερίν και στο γεγονός αυτό οφείλεται το ότι το μεγαλύτερο μέρος της γης σκεπάζεται από άλλους από πάγους.

Εκείνο που συνέβη κατά το παρελθόν μπορεί να ξαναγίνη και στο μέλλον. Κανείς δεν θα μπορούσε ν' απαντήσει σ' αυτό το έρώτημα.

Αλλά, άς φαντασθούμε ότι αυτό είναι δυνατό και ότι η απόκλιση του άξονος της γης μπορεί ν' αύξηθē κατά μερικές μοίρες.

Τί θα συμβή τότε; Οί πολικοί πάγοι θα συγκεντρωθουν κατά μήκος του Ισημερινού και η γη μας θα τρέχη μέσα στο διάστημα περιτριγυρισμένη από ένα άραιο και γυαλιστερό δακτύλιο πάγων.

Αλλά θ' αντιληφθούμε καλύτερα την επίδραση που έχει η απόκλιση του άξονος της γης στη διαμορφώσι του κλίματος των διαφόρων περιοχών του πλανήτη μας, κάνοντας ένα άλλο πείραμα με μιά σφαίρα, π. χ. με ένα πορτοκάλι.

Ας πιάσουμε, λοιπόν, αυτό το πορτοκάλι ανάμεσά στον αντίχειρα και το δακτύλιο, με τον αντίχειρα στο επάνω μέρος και τον δακτύλιο στο κάτω και άς άρχίσουμε να το στριφογυρίζουμε σνάμεσα στα δακτύλια μας. Θό έχουμε τότε μιά ιδέα της περιστροφής της γης γύρω στον άξονά της.

Ας περάσουμε τώρα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο και άς άρχίσουμε να περιστρέφουμε το πορτοκάλι μας μπροστά σε μιά φωτεινή έστια, π. χ. μιά μικρή λάμπα, σε τρόπο που το φως της να πέφτη κάθετα πάνω στο βόρειο πόλο (το μέρος όπου βρίσκεται ο αντίχειρ μας). Τί θα συμβή τότε; Ο Ισημερινός θα βρεθē μέσα στο σκοτάδι και οι πάγοι που βρίσκονταν πριν στους πόλους θα συγκεντρωθουν σ' αυτόν.

Αν η γη βρεθή ποτέ σε παρόμοια θέση, η Ρωσία θα μεταβλήθē σε τροπική χώρα και η Σιβηρία θα σκεπασθē από παρθένα δάση και ζούγκλες, όπου θα ζούν άγρια θηρία και φυλές νεγρών.

Αλλά, άς φαντασθούμε ότι η γη παραμένει σταθερή σ' αυτή τη θέση. Τί θα συμβή τότε; Ο πλανήτης μας θα διαιρεθē στο βασίλειο του φωτός και στο βασίλειο των σκοταδιών. Το βασίλειο του φωτός θα εκτείνεται από το βόρειο πόλο ως έναν παράλληλο που θα βρίσκεται περίπου στο ύψος όπου αρχίζει σήμερα η εύκρατος ζώνη. Από εκεί και κάτω θα απλώνεται το βασίλειο των σκοταδιών, του αιώνιου ψυχρού και του θανάτου.

Θα μπορούσαμε να φαντασθούμε αναρίθμητες άλλες τροποποιήσεις στη απόκλιση του άξονος της γης, με αντίστοιχες τροποποιήσεις του κλίματος διαφόρων περιοχών. Αλλά ίσως είναι προτιμότερο να αφήσουμε τον πλανήτη μας να γυρίζη μέσα στο διάστημα, όπως κάνει έως αυτή τη στιγμή. Το κλίμα των διαφόρων περιοχών του δεν είναι ίσως ιδεώδες. Μπορούμε, όμως, παρηγορηθούμε, όπως, κάνοντας τη σκέψη πως είναι το καλύτερο που μπορούσε να γίνη. Κάτι είναι κι' αυτό...

Ας είμαστε λοιπόν ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι για τον πλανήτη στην όποιο μας έρριξε η Μοίρα.

ΑΡΟΜΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΠΟΥΛΑ ΚΟΛΟΝΙΑ ΠΟΥΛΣ

κανένα και φαινόταν πως ήθελε να ικανοποιήσει μονάχα τα γούστα του. Δραστήριος και προνοητικός, άμεμπτος από ήθικης απόψεως, κατάκτησε γρήγορα την Αι-

“Η Βεατρίκη έκλαψε, μά’ υπόμνε. “Ο άντρας της την έβλεπε μία φορά την ή-μέρα στο βραδυό γεύμα. “Όταν τελειώνε το φαγητό, της φιλούσε ιπποτικά το χέρι κι’ έφευγε. Κάθε μέρα έπανα-λαμβάνονταν ή ίδια τελετή. “Η Βεατρίκη μονάχη έπιλητε τρουερά. Αυτό βάστα-ξε περίπου πέντε μήνες. “Υστερα ο άν-τρας της έβλεπε τη γυναίκα του πολύ σπάνια. Παραδομένος στα πάθη του και στις χυδαίες απολαύσεις του, ο κόμης “Ολντερίγκι παράτησε σχεδόν τη Βεα-τρίκη κι’ έζησε μία ζωή κραπάλης και σκανδάλου. “Εκείνο που πρό πάντων έ-κανε έντύπωση ήταν ότι αυτός ο άλλοτε φιλάργυρος άρχισε να σπαταλά την πε-ριουσία του.

“Ο κόσμος συμπονούσε τη Βεατρίκη για την άτυχία της. Οι νέοι, όταν την έβλεπαν να περνάει σ’ όλη τη λάμψη της ομορφιάς της, ψιθύριζαν:

— Είπε ή “Ολντερίγκι, ή καλλονή της Γοσκάνης.

— “Ο Γκρατσιάνο την έχει φυλακισμένη.

— Πόσων χρονών να είναι; Μόλις είκοσι.

— Για ποιά λόγο ο κόμης τη θυσίασε γι’ αυτή τη συαμένη, τη Σμόρφια;

ΒΕΑΤΡΙΚΗ

Ίστορικό διήγημα

κατερίνη, που τον συμπάθησε πολύ.

“Ο κόμης “Ολντερίγκι θάμπωσε τη Βεατρίκη Ροτανέρ. Θαύμαζε το παρά-στημά του, την τόλμη του, τη χάρι του και την ικανότητά του. “Ωστόσο θα ή-θελε να μην είναι τόσο φιλάργυρος, ού-τε τόσο ματαιόδοξος, γιατί αυτά τα «βι-τοσία» τα συχαινόταν. Παρ’ όλ’ αυτά σκέ-φθηκε πως μία και της ήταν αδύνατο να είναι ή πρώτη στο παλάτι, δεν θα ή-ταν άσχημα να είναι ή δεύτερη. “Ονει-ρεύτηκε για τον “Ολντερίγκι το ρόλο που είχε τάξει ο Ρισελιέ για τον εαυτό του. “Ο βασιλιάς βασιλεύει, μά’ ο ύ-πουργός κυβερνάει. Τό να είναι στη Φλωρεντία ή γυναίκα ενός πρωθυπου-γού, να έχει γύρω της μιά αλλη από θαυμαστά, να μεθάει με τις απολαύ-σεις, ήταν γι’ αυτή ό,τι μπορούσε να ποθήσει περισσότερο.

“Ο κόμης Γκρατσιάνο φέρθηκε στη Βεατρίκη όπως σε μιά ηταίρα που γυ-ρεύει έρωτικές περιπέτειες. “Εκείνη κα-μώθηκε πως δεν κατάλαβε την προσβο-λή, άφησε να ξεσπάσει το πάθος της για το νεαρό Φλωρεντινό και στο τέλος τον έμπλεξε στα δίχτυα της με τους άκκι-σμούς της και με τη, ομορφιά της.

“Ετσι ένα πρωί όλοι έμαθαν με κα-τάπληξι πως ή νέα αυτή που είχε άρ-νηθί όλους τους ήπότες που είχαν ζη-τήσει το χέρι της, είχε παντρευθεί τον πρέσβη της Φλωρεντίας, κληρονόμο μιάς περιουσίας εκατό χιλιάδων δουκά-των.

“Ενα μήνα αργότερα, ο κόμης έφυγε για τη Φλωρεντία μαζί με τη νεαρά του σύζυγο. “Όταν εγκαταστάθηκαν στο πε-ρίφημο για τη διακόσμηση του μέγα-ρου της οδού Γκιμπελλίνα, ή ζωή του άν-θρώπου άλλαξε. “Ο Γκρατσιάνο άπαι-τησε απ’ τη Βεατρίκη να ζή μονάχη, με δυο τρεις γρηές καμαριέρες, με την πρόφαση ότι ήθελε να κρατήσει τη γυναι-κα του για τον εαυτό του, δίχως να δια-κινδυνεύει να του την πάρουν άλλοι και πρό πάντων ο Μέγας Δούξ.

“Η Σμόρφια ήταν μία τσιγγάνα, έξαι-ρητική μελαγχρινή ομορφιά, χορεύτρια, που καταγόταν από λαϊκά στρώματα και ήταν, όπως έλεγαν, ή φίλη του “Ολντερίγκι. “Εξασκούσε μεγάλης επιρ-ροή στον Γκρατσιάνο, τον έβριζε, τον έσερνε με δυο λόγια από τη μύτη και κάποτε μάλιστα τον έδερνε κιόλας.

“Ο Μέγας Δούξ είχε συχαθή τον Γκρατσιάνο που είχε λησμονήσει κάθε αξιοπρέπεια και κυλιόταν στη λάσπη.

Λίγες μέρες αργότερα, ο Γκρατσιάνο ώδήγησε στο μέγαρό του όπου είχε πε-ράσει τη σεληνη του μέλιτος με τη γυ-ναίκα του, την τσιγγάνα που άγαπούσε και την έγκατέστησε. “Η Σμόρφια βα-σίλευε τώρα στο παλάτι του και πήρε για κρεβάτοκάμαρα της το ίδιο το δω-μάτιο του ανθρώπου. “Αρχισε να δίνει γιορτές, χορούς, σουπές και να δέχεται όλη τη Φλωρεντία.

“Ενα βράδυ ο κόμης πήγε στα διαμε-ρίσματα της Βεατρίκης που τα όργια του άντρός της την έκαναν να τρελλαί-νεται από ντροπή και φόβο.

— Κυρία, της είπε με σαρκαστικό τό-νο, ντυθήτε, βάλτε το φόρεμα εκείνο που φορούσατε την ήμέρα των γάμων σας. Στεφθήτε με λουλούδια. Βάλτε όλα τα πολύτιμα πετράδια σας. “Εχω γιορτή στο σπίτι μου. Θέλω να είστε ή βασί-λισσα του χορού.

“Η Βεατρίκη τον κύτταξε με όδύνη. Μόλις αναγνώριζε σ’ αυτόν τον χλωμό, τον αδυνατισμένο, τον μαραμμένο, τον γεμάτο από σπιριά άνθρωπο τον εύγενή νέο που άλλοτε είχε παντρευθεί.

— “Εσείς είστε που μου μιλάτε έτσι; είπε γλυκά.

— Θέλω να σας συγκρίνουν, κυρία μου, με την αγαπημένη μου, τη Σμόρ-φια, ξανά ο Γκρατσιάνο με ήλιθιο χα-μόγελο. Είστε όμοια, μά’ ή Σμόρφια είναι πιο όμοια από σας. “Αν δεν έλθετε αμέσως, θαβάλω τους θαλαμηπόλους μου να σας γυνώσουν και θα σας σύρω έτσι όλόγυμνη στην αίθουσα κι’ εκεί θα

σας μαστιγώσουν μπροστά σ’ όλους. Καλύτερα να με ήπακούσετε.

“Η δυστυχισμένη άρχόντισσα έφριξε. Κατακόκκινη από την ντροπή, πνιγ-μένη από το θυμό της, κύτταξε τον Γκρατσιάνο κατάματα και ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε:

— Τρελλαθήκατε λοιπόν; Τό συλλογι-σθήκατε καλά αυτό που μου ζητάτε;

— Κάνετε λάθος, αγαπητή μου, της απάντησε ο Γκρατσιάνο. Είμαι πολύ καλά στην ύγεια μου και ξέρω τί λέω. “Αν σας ζητάω να κάμετε αυτό το μι-κρό κόπο, τό κάνω για να λάμψη απόψε ή ασύγκριτη ομορφιά της λατρευτής μου Σμόρφια. Σας τό είπα νομίζω. Τα λόγια είναι περιττά.

— Δεν φοβάσαστε τους ανθρώπους, τό Θεό όμως δεν τον φοβάστε;

— Τί σγέει έχει ο Θεός με την απο-ψινή μας διασκέδαση; Μη ζητάτε να με κάμετε ν’ αλλάξω γνώμη. Μη χάνετε άδικα τα λόγια σας. Θά γίνω αυτό που επιθυμώ.

“Επειτα απ’ αυτά τα λόγια, ο Γκρα-τσιάνο έφυγε. “Η Βεατρίκη πήγε και πρόσευχθηκε μπροστά στον “Εσταυρω-μένο για ν’ άντλήσει δυνάμεις.

— “Ιησού Χριστέ, βοήθησέ με, ψιθύ-ρισε, στην τραγική αυτή περίστασι της ζωής μου!...

Τό πλήθος συνιστιζόταν στη λαμπρή αίθουσα. “Εταίρες, χορεύτριες, αψητρι-δες, πατρίκι, καλλιτέχνες, άνθρωποι κάθε τάξεως ήταν μεθυσμένοι από χα-ρά, απόλαυσι και κρασί. Πολυέλαιοι με κεριά έρχονταν άπλετο φώς. Δυο όρχη-στρες σκόρπιζαν ήπιες άρμονίες. Οι μπουφφέδες λύγιζαν από τα κρύα φα-γητά. “Ηταν ένα θέαμα σπάνιο από με-ταξωτά φορέματα, κοσμήματα, κεντή-ματα, από μισόγυμνες ομορφιές.

Τα μεσάνυχτα στο κέντρο της μεγά-λης φωτισμένης αίθουσας ένας όμιλος σχηματίστηκε. “Ηταν ο Γκρατσιάνο “Ολντερίγκι που τρίκλιζε απ’ τό μεθύσι, ο ακόλουθός του, ο Λέλιο. Δίπλα του καθόταν ένας άντρας ψηλός που φορού-σε μάσκα και που κανείς δεν τον γνώ-ριζε. Τέλος, ή Σμόρφια, στολισμένη σαν αυτοκράτειρα, σεδόν γυμνή, προκλητι-κή και ξεδιάντροπη, ήταν ξαπλωμένη σ’ ένα ντιβάνι.

“Η πόρτα άνοιξε. “Η κόμηση Βεατρί-κη, με τό νυφιάτικο φόρεμά της, παρου-

σιάστηκε. “Ηταν χλωμή, μά’ τό βάδιμά της ήταν σταθερό. Χαμήλωσε τα μάτια της βλέποντας τις μισόγυμνες αυτές γυ-ναίκες που γελοῦσαν ξετσίπωτα.

— Χά! Χά! Χά! φώναξε ο Γκρατσιά-νο... Σμόρφια, είσαι όμοια! Μά σεις, κυρία μου, είπε γελώντας ήλιθια στη Βεατρίκη, είστε πιο όμοια. Πολύ εύγε-νικό εκ μέρους σας ναρθήτε στη γιορτή μας.

“Όλοι χειροκρότησαν. “Ακούστηκαν φωνές, ζητωκραυγές, θόρυβος πολύς. “Ο άντρας με τη μάσκα προχώρησε και στάθηκε πλάι στη Βεατρίκη. “Η κόμη-σα πλησίασε στον άντρα της. “Ο Γκρα-τσιάνο σηκώθηκε, τρικλίζοντας, πήγε κοντά της και προσπάθησε να της γυ-μνώσει τό στήθος.

“Η Βεατρίκη θέλησε να μιλήσει, μά’ τό χέλι της έτρεμαν. Τότε σήκωσε τό χέρι της και φάνηκε ένα στιλέτο με χρυσή λα-βή και κοφτερό λεπίδι, που έλαμψε στο φώς των κεριών. Με δύναμι τό βύθισε στο στήθος του Γκρατσιάνο. Τό αίμα ά-νάβλυσε, λέρωσε τό φόρεμα της Σμόρ-φια κι’ ο κόμης έπεσε μουγκρίζοντας στο πάτωμα.

“Όλοι τ’ άχασαν. “Η Βεατρίκη ψώ-χραιμη, στεκόταν όρθή και σιωπηλή.

“Η τσιγγάνα, ή Σμόρφια όρμησε έ-ξαλλη στη Βεατρίκη. Μά’ ο άνθρωπος με τη μάσκα, με ταχύτητα, βύθισε στο στήθος της τό δικό του στιλέτο. “Αμέ-σως έπειτα, έβγαλε τη μάσκα του. “Η-ταν ο Μέγας Δούξ, ο άρχων της Φλωρεντίας. “Η Σμόρφια ξεψυχούσε. “Ο-λοι, τρομαγμένοι, μπρός στο αίστηρό βλέμμα του Μεγάλου Δούκα, όπισθοχώ-ρησαν.

— Κυρία, είπε ο Δούξ στη Βεατρίκη, οί θεοί σας έκδικήθηκαν.

“Ετσι τελείωσε τό δράμα αυτό που κρατούσε, έδώ και δυο χρόνια, σε άγω-νία όλη τη Φλωρεντία. “Η Βεατρίκη δεν έπένθησε. “Εζησε τίμια και άγνή κι’ ύ-στερα από τρία χρόνια παντρεύτηκε με τό Μεγάλο Δούκα της Φλωρεντίας.

ΣΑΡΑ ΜΠΥΕ

“Η Βεατρίκη βύθισε με δύναμι τό στιλέτο στο στήθος του Γκρατσιάνο...

“Ο τετράποδος τιμωρός

Πώς άποκλύφθηκε ένας δολοφόνος

“Αν ο πύργος του Μονταρζί, νοτίως των Παρισίων, διατηρείται ακόμη μετά τη γερ-μανική κατοχή, θα ύπάρχει πάντοτε, πά-νω σ’ απ’ τα μεγάλα τζάκια του, τό ανά-γλυφο ενός σκύλου, που παλεύει άγρια μ’ έναν άνθρωπο. Τό γλυπτικό αυτό έργον συνδέεται με μία τραγωδία που συνέβη τό 15ο αιώνα.

“Ο άρχοντας “Ομπρ ντε Μοντιντιέ κι’ ο σκύλος του Σουσίμ ήσαν, τον καιρό έ-κείνο, σύντροφοι άχώριστοι. Μία μέρα, ο Μοντιντιέ δεν εύρίσκε από μία κυνηγετική έκδρομή του. Δυο μέρες αργότερα, ο Σου-σίμ, κοτσός κι’ αϊμόφυρτος, παρουσιά-σθηκε στο σπίτι του στενωτέρου φίλου του κυρίου του, κάποιου Πώλ Μπρουσσάρ, και τον ώδήγησε στο δάσος του Μοντιντιέ. “Ε-κεί βρισκόταν τό πτώμα του δολοφονημέ-νου Μοντιντιέ.

Βέβαιος ότι τό ζώο θ’ αναγνώριζε τό φονιά του άφέντη του, ο Μπρουσσάρ τό πήρε στο σπίτι του και προσκάλεσε έ-πειτα ένα-ένα, με διάφορες προφάσεις τους γνωστούς του θύματος. “Όταν λοι-πόν έφτασε ο ήπιοτης Μασέρ, ο σκύλος άγρίωσε, έδειξε τό δόντια του και θέλησε να όρμησει εναντίον του. “Ο Μπρουσσάρ πείσθηκε ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος.

Δεν είπε ώστόσο τίποτε τη στιγμή αύ-τή. “Επιφυλάχθηκε να ένεργήσει με συνέσι.

Σε λίγες μέρες κάλεσε σπίτι του μερ-ικούς έμπιστους φίλους του και τους ανακοίνωσε τις ύποψίες του.

“Η ιστορία αυτή έφτασε στ’ αυτιά του βασιλέως Καρόλου Η’, ο όποιος διάταξε τότε να γίνη μία νομομαχία μεταξύ του ήπώτου και του σκύλου. Παρ’ όλες τις δια-μαρτυρίες του, ο Μασέρ αναγκάστηκε στο τέλος να δεχθή. “Οπλίσθηκε λοιπόν μ’ ένα βαρύ ραβδί και μπήκε σ’ ένα περιφραγμέ-νο χώρο, όπου τον περίμενε ο Σουσίμ, άφρίζοντας από τη μανία του. “Ο σκύλος χύθηκε πάνω του, άποφεύγοντας μ’ εύκινη-σία τα χτυπήματά του, τον έκούρσε με τις επιθέσεις του κι’ επιτέλους, στην κα-τάλληλη στιγμή, τον πέταξε κάτω για να τον άρπάξει απ’ τό λαιμό.

— Πάρτε τον!... ούρλιασε τότε ο ήπ-πότης. Πάρτε τον!... “Ομολογώ!... “Ε-γώ σκότωσα τον Μοντιντιέ!...

Τα τελευταία όμως λόγια του πνίγηκαν απ’ τα δόντια του σκύλου, που τό κατα-σπάραζε τό λαιμό! Πριν προλάβει κανείς να επέμβη, ο Σουσίμ είχε άφίσει κατα-γής ένα άψυχο πτώμα. “Ο δολοφόνος του άφέντη του είχε πληρώσει τό έγκλημά του με τη ζωή του!

Οι επιτυχίες του Ουίλλιαμ Χάρπερ

Όσakis ή αστυνομία της Καλιφόρνιας κρίνει ότι μία εγκληματική υπόθεση χρειάζεται επιστημονική εξέταση, καταφεύγει στον δόκτορα Ουίλλιαμ Χάρπερ, ειδικό φυσικό και εγκληματολόγο. Κι' αυτός ανακαλύπτει συνήθως την αλήθεια, χρησιμοποιώντας το μικροσκόπιο, το φασματογράφο, τις υπέρυθρες φωτογραφίες... και την κοινή λογική!

Μία απ' τις επιτυχίες για τις οποίες υπερφανεύεται ιδιαίτερος ο Χάρπερ, όφειλεται στην περιώνυμη υπόθεση Κράουφορντ. Πρό λίγων ετών, αυτός ο Κράουφορντ ξεκίνησε, μαζί με τα τέσσερα μέλη της οικογένειάς του και μ' ένα φιλοξενούμενο, για μία εκδρομή στο όρος Ουίλλσον. Οδηγούσε ένα αυτοκίνητο παλιό, με φρένα όχι περίφημα. Όπως λοιπόν εξήγησε κατόπιν, βρήκε ξαφνικά εμπρός του ένα κρημνό. Φρενάρισε τότε απότομα, αλλά δεν μπόρεσε πια να σταματήσει το αυτοκίνητο, το οποίο γκρεμίστηκε στο βάραθρο. Ο ίδιος πρόλαβε να πηδήσει έξω, οι άλλοι όμως έπιπάζοντες σκοτώθηκαν.

Ο Χάρπερ εξουσιοδοτήθηκε να κάνει μ' ένα έρευνα, γιατί είχε ειδικευθεί στην εκτίμηση της ταχύτητας των αυτοκινήτων απ' τα αποτυπώματα των τροχών τους. Ακολούθησε πράγματι το δρόμο που είχε πάρει ο Κράουφορντ... κι' ανέκαλυψε κάτι απροσδόκητο.

Είναι γνωστό ότι, όταν

Πρακτικές συμβουλές

Ένα απολυμαντικό άγνωστο σε πολλούς είναι η κανέλλα. Αν θέλετε να απολυμάνετε τελείως νερό πόσιμο αφήστε να μουσκέψει μέσα σ' αυτό λίγη κανέλλα σε μασούρι. Με το νερό αυτό μπορείτε κατόπιν να ξεπλύνετε πληγές που θα θεραπευθούν χωρίς να πιάσουν πύον.

Πολλοί άνθρωποι έχουν εκ φύσεως το ελάττωμα να μυρίζουν άσχημα οι μασχάλες τους, όσο κι' αν πλένονται τακτικά. Μπορούν να θεραπευθούν εν μέρει το κακό αυτό με συχνά πλυσίματα με χλιαρό νερό κι' αλάτι. Το βράδυ πριν πέσουν στο κρεβάτι να βάζουν στις μασχάλες κατάπλασμα από ρίζες αγριαγκινάρας και κίτρινου κρίνου σε ίσες αναλογίες, βρασμένες ώπου να γίνουν πολτός. Το πρωί, πλένονται και πουδράρουν τις μασχάλες τους με σκόνη άμυλου ή βόρκα.

Υπάρχει μία καλή μεθοδός για την συντήρηση του κρέατος χωρίς πάγο. Το βάζετε μέσα σ' ένα πλινό δοχείο γεμάτο γάλα, ούτως ώστε να σκεπάζεται τελείως. Όταν θέλετε το βγάξετε και το ξεπλύνετε με κρύο νερό.

Άλλος τρόπος είναι να το αφήσετε μέσα σε λάδι με λεμόνι σε μία κατσαρόλα έρμητικά κλειστή και τρίτος, να το κλείσετε σ' ένα γυάλινο βάζο και να το βάψετε μέσα σε καρβουνόσκόνη.

δώς λοιπόν ήταν βαμμένο το αυτοκίνητο, είχε δε στο ένα πλευρό του μία μακρυνά γρατζουνιά.

Επίσης στα ρούχα του μικρού υπήρχαν ίχνη πράσινης βαφής. Και, σε μία στροφή της πόρτας του αυτοκινήτου, το μαύρο βερνίκι είχε φύγει λίγο κι' είχε ξεσκεπάσει το εσωτερικό πράσινο στρώμα. Στο ίδιο μέρος, ο Χάρπερ βρήκε μερικές ανθρώπινες τρίχες, όμοιες με του παιδιού.

Δεν χρειάζονταν περισσότερα, για να καταδικασθεί αυστηρότατα ο σφεές.

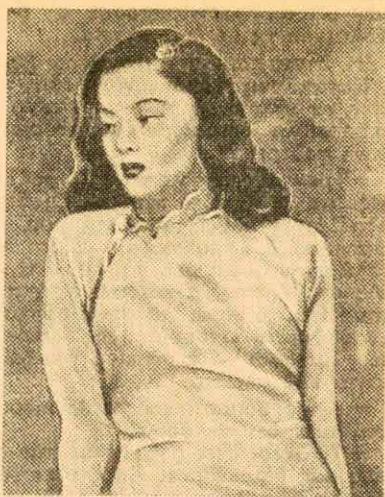
Άλλοτε όμως ο Χάρπερ έχει απεναντίας αποδείξει την αβώτητα διαφορών υπόπτων. Γιατί κάνει τη δουλειά του τελείως αμερόληπτα κι' αντικειμενικά, σαν πραγματικός επιστήμων.

Κάποτε, είχε βρεθεί νεκρή μία γυναίκα. Δίπλα της υπήρχε ένα σημείωμα της, που έγραφε πως θ' αυτοκτονούσε. Όταν όμως ο Χάρπερ ανακάλυψε ότι το αίμα της περιείχε μεγάλη ποσότητα αλκοόλ, υποψιάστηκε άμέσως ότι επρόκειτο περί δολοφονίας. Γιατί, εφ' όσον η γυναίκα είχε προφανώς μεθύσει πριν πεθάνει, πως θα μπορούσε να γράψει, σ' αυτή την κατάσταση, ένα ευανάγνωστο σημείωμα;...

Η μήπως μπορούσε; Για να διαφωτίσει το ζήτημα, ο Χάρπερ μεταχειρίστηκε 10 γυναίκες ως πειραματόζωα. Τις κάλεσε στο εργαστήριό του, όπου βρισκόντουσαν επίσης ο εισαγγελέας, αρκετοί δικηγόροι, αστυνομικοί, ένας γραφολόγος, ένας παθολόγος κι' άλλοι ειδικοί. Και τους έδωσε να πιουν πολύ ουίσκι και να μεθύσουν, ενώ συγχρόνως δοκίμαζε τα λάθη τους στην διδιλία και στο γράψιμο. Τα λάθη αυτά μεγάλωναν, όσο προχωρούσε το μεθύσι. Οι γυναίκες γέλασαν, στρίγγιζαν, δεν μπορούσαν πια να σταθούν στα πόδια τους... Άλλα δεν έχασαν καθόλου την ικανότητα να γράφουν ένα καθαρό και ευανάγνωστο σημείωμα!

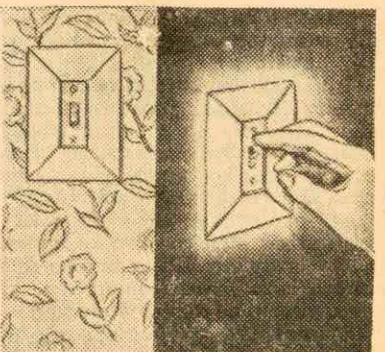
Έπειτα απ' αυτό το πείραμα, ο Χάρπερ βεβαιώθηκε πια ότι η νεκρή είχε αυτοκτονήσει. Ιδιαίτερως ενδιαφέρουσα είναι η ανακάλυψή του Χάρπερ ότι η φωτιά δεν καταστρέφει πάντοτε τα δακτυλικά αποτυπώματα. Απεναντίας μάλιστα, μία πολύ υψηλή θερμοκρασία μπορεί να τα έντυπωση σε ώριμα υλικά τόσο ανεξίτηλα, ώστε να μη φύγουν πια με το σκούπισμα μ' ένα ύφασμα.

Εξ' άλλου, ο Χάρπερ χρησιμοποιεί συχνά το «φασματογράφο» για την εξέταση των πληγών από πυροβόλα όπλα. Κόβει λίγη σάρκα απ' το χέλος της πληγής, καθώς κι' ένα κομμάτι απ' το ρούχο στο μέρος όπου το τρύπησε η σφαίρα. Κι' η εξέτασή τους αποκαλύπτει — απ' τα ίχνη των μετάλλων που υπάρχουν επάνω τους — αν η σφαίρα ήταν χάλκινη ή μολυβένια. Έτσι απαλλάσσονται μερικοί ύποπτοι και περιορίζεται ο κύκλος στον οποίο αναζητείται ο δράστης.

ΤΑ «ΑΝΘΩΙΚΑ» ΦΙΛΙΑ

Η Μεί-Λία είναι η πρώτη Κινέζα που έγινε «βεντέτα» του Χόλλυγουντ. Το συμβολαίο της όμως ορίζει ότι δεν πρόκειται να παίξει σε φιλμ με φινιά «ανθηφόρα»... δηλαδή μ' ένα θερμό φίλι!

Ένας «φωτεινός διακόπτης» από πλαστική ύλη, αλειωμένος με μία φωσφορίζουσα ουσία λάμπει μέσα στο σκοτάδι επί πολλές ώρες μετά την έκθεσή του στο φως, χωρίς στην ιδιότητά του αυτήν, που οφείλεται σε απορρόφηση του φωτός, διακρίνεται άμεσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΜΕΤΡΑΕΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Με το νέο αυτό μηχανήμα—είδος χειροκίνητης πρέσας—μετρώνται σε λίγες στιγμές οι εφημερίδες μιας σελίδας, με αρκετά ακριβή προσέγγιση. Οι ενδείξεις του μηχανήματος συνδυάζονται με τα στοιχεία ενός πίνακος, αναλόγως του αριθμού των σελίδων των εφημερίδων, κι' έτσι βρίσκεται ο αριθμός των φύλλων δίχως μέτρηση.

ΤΙ ΞΕΡΕΤΕ γΙΑ ΤΟ ΜΑΤΙ;

Η λειτουργία του θυμικού αυτού οργάνου

Η όρασις είναι ένα απ' τα πολυτιμότερα δώρα που μας έδωσε ο Θεός. Κι' όμως οι πιο πολλοί άνθρωποι δεν την εκτιμούμε όσο αξίζει, ούτε κι' ενδιαφερόμεθα πολύ για τις λεπτομέρειες της λειτουργίας του ματιού μας. Οι παρακάτω ερωταποκρίσεις θα σας προσφέρουν μερικές γνώσεις για τον αξιολογώμενο και πολύπλοκο αυτό ζωντανό μηχανισμό.

1. Πόση ενέργεια καταναλώνουμε για να ιδούμε;

Το ένα τέταρτο περίπου της συνολικής ποσότητας ενέργειας που καταναλώνει ο οργανισμός μας, χρησιμοποιείται για τη λειτουργία του ματιού, για να βλέπουμε δηλαδή τα διάφορα αντικείμενα που μας περιβάλλουν. Αν μάλιστα τα μάτια μας έχουν κάποια ανωμαλία, μπορεί να χρειάζονται ακόμη περισσότερη ενέργεια.

2. Ο δαλτωνισμός (ή έλλειψη στεραιότητας των ματιών που δεν διακρίνουν σωστά τα διάφορα χρώματα) είναι συχνότερος στους άντρες παρά στις γυναίκες;

Ναί, είναι πάθους μάλλον ανδρικής. Σε κάθε 25 άνδρες, ο ένας πάσχει από δαλτωνισμό. Στις γυναίκες όμως, η αναλογία είναι μόνο 1 στις 250, δηλαδή δέκα φορές μικρότερη.

3. Πόσα χρώματα μπορούμε να ξεχωρίσουμε μεταξύ τους;

Το 1896, οι επιστήμονες υπελογίζαν τον αριθμό τους σε 33 χιλιάδες. Αργότερα, ένας καθηγητής του αμερικανικού πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, τα ανέβασε σε 300 χιλιάδες. Σήμερα, οι ειδικοί εκτιμούνται χρωμάτων μπορούν να διακρίνουν 1 εκατομμύριο διάφορες αποχρώσεις!

Αποτριχωσις

Ριζική αποτριχωσις του προσώπου άνευ ούδε μίας βλάβης του δερμάτος επίτυγχάνεται δια τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος, υπό του ειδικού δερματολόγου ιατρού.

Κ. ΓΑΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ (Ιατρείον Γερανίου 33)

Τηλ 53.539

Ώραι 2—7.20 μ.μ.

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ 13ου τ. μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Άγ. Κωνσταντίνου 12 Τηλ. 53.100.

Σημ.: Αι προσκομίζουσαι τα παρόν αποκομμά λαιθάνουν δωρεάν κάτι.

4. Γιατί ανοιγοκλείνουμε τα μάτια μας κάθε μερικά λεπτά;

Για να τα ξεκουράσουμε. Κιττάζετε αυτή τη σελίδα ατενώς, χωρίς να «παιζέτε» διόλου τα μάτια σας. Σε λίγο, οι λέξεις θ' αρχίσουν να σας φαίνονται θολές. Ξεκαθαρίζουν όμως άμέσως μ' ένα γρήγορο ανοιγοκλείσιμο των βλεφάρων σας. Έξ' άλλου, το ανοιγοκλείσιμο αυτό προφυλάσσει τα μάτια απ' τα ξένα σώματα. Κάθε φορά που κλείνουν τα βλέφαρα, ξεπλένουν το βολβό του ματιού μ' ένα λεπτό στρώμα δακρύων.

5. Ποιός είναι ο καλλίτερος τρόπος, για να βγάλουμε κάτι που μπήκε στο μάτι μας;

Κλείνουμε το βλέφαρο επί 15 δευτερόλεπτα περίπου. Παραμένει έτσι αρκετά δάκρυα για να ξεπλυθεί ο βολβός και να παρασυρθεί το ξένο σώμα. Σε σοβαρότερες περιπτώσεις, αποφύγετε τις έρσικαιτικές χειρουργικές επεμβάσεις. Πολλοί άνθρωποι, που έχασαν την όραση του ενός ματιού εξ αιτίας δυστυχήματος, δεν θα το πάθαιναν αν κατέφευγαν σ' ένα γιστρά για να τους βγάλει το ξένο σώμα που είχε σφηνωθεί στο μάτι τους.

6. Μπορεί ένας ειδικευμένος γιατρός να διαγνώσει διάφορες ασθένειες του σώματος, κυτταζοντας μέσα στα μάτια;

Ναί, γιατί — όπως γράφουμε κι' άλλοτε — κανένα άλλο όργανο δεν παρέχει τόσο χαρακτηριστικές ενδείξεις ωρισμένων ασθενειών. Ο διαβήτης π. χ. διακρίνεται συχνά από μερικές τοπικές αιμορραγίες του αμφιβληστροειδούς. Η διάσεισις του έγκεφάλου, έπειτα από ένα δυστύχημα, αναγνωρίζεται απ' τις ανισες και διασταλμένες κόρες των ματιών. Όσσο κανένα σύμπτωμα δεν μπορεί να πείσει απόλυτα το γιατρό για μία ωρισμένη ασθένεια, γιατί κάθε αρρώστεια έχει συνήθως πολλά συμπτώματα.

7. Τα μάτια μας βλέπουν διαφορετικά στις διάφορες ηλικίες;

Ναί. Το σημείο στο οποίο πρέπει να βάλουμε ένα μικρό αντικείμενο, π. χ. ένα έντυπο κείμενο, για να το διακρίνουμε καλλίτερα, βρίσκεται σε μία απόσταση απ' το μάτι μας που αλλάζει με την ηλικία. Σε ένα παιδί 12 ετών, η απόστασις αυτή είναι περίπου 6½ πόνοι (με την προϋπόθεση βεβαίως ότι η όρασις του είναι κανονική). Όσο προχωρούν τα χρόνια, η απόστασις μεγαλώνει. Σε ένα γέρο 60 ετών, μπορεί να φτάσει το 1 μέτρο.

Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι φέρουν συνήθως γυαλιά για να διαβάσουν, να ράψουν, κλπ.

Τέ μέλι γιατρεύει την καρδιά

Μία επιστημονική ανακοίνωσις που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα της Αμερικανικής Ιατρικής Έταιρείας, περιγράφει την ευεργετική ενέργεια του μελιού στις καρδιακές παθήσεις. Ο γιατρός που έκανε το πείραμα, έδινε στους αρρώστους του 15 γραμμάρια μελι την ημέρα (περίπου μία κουτάλια τής σουπας). Κι' η πρωτότυπη αυτή θεραπεία ώφέλησε πολύ τον καρδιακό μύν, πιθανώς γιατί το μέλι περιέχει ζάχαρη κι' η ζάχαρη είναι ωφέλιμη για τον μύν τής καρδιάς.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ του κίτρινου δωματίου

— Αυτό είναι το σπίτι της βέιας μου! είπε ο Κερ Άντερσον.

— Και θυμάσαι τους όρους της συμφωνίας μας! είπε ο Βαρωνέτος.

— Καί βέβαια! είπε ο Τζώρτζ Τζίλμπερτ. Στοιχημάτισα, πως θα κοιμηθώ στο κίτρινο δωμάτιο. Κι' αν ξημερωθώ ζωντανός, θα μου δώσης πεντακόσιες λίρες!

— Έν ταξεί! Σου λέω μονάχα πως έχεις ακόμη καιρό, να παραιτηθείς από το στοιχημά μας!

— Άκου, φίλε μου, εμείς οι Αμερικανοί, δεν φοβόμαστε τα φαντάσματα. Θα κερδίσω τις πεντακόσιες λίρες σου, και θαχά μια ιστορία να διγούμαι στους φίλους μου στο Σικάγο, όταν γυρίσω στην Αμερική.

— Αν πάλι με στραγγαλίσει το φάντασμα του κίτρινου δωματίου, θα πιάς αύριο το πρωί στο συμβολαιογράφο μου, όπου έχω αφήσει σ' όνομά σου πεντακόσιες λίρες. Απ' αυτές διάβασε ένα μικρό ποσόν για να κάνης μερικές λειτουργίες, για τη σωτηρία της αμαρτωλής ψυχής μου!

— Έχεις το λόγο μου! είπε ο Βαρωνέτος σοβαρά.

Οι τρεις νέοι βρίσκονταν σε μία παλιά, μοναχική βίλλα στις όχθες του Τάμεση. Νωρίς, το βράδυ, ο Κερ Άντερσον τους είχε διηγήσει στη λέσχη που δειπνήσαν μαζί, πως είχε κληρονομήσει από τη θεία του μία στοιχειωμένη βίλλα.

— Όποιος κοιμόταν στο «Κίτρινο δωμάτιο» τον εύρισκαν το πρωί νεκρό, στραγγαλισμένο. — Έγγλέικες κουταμάρες! φώναξε ο Τζίλμπερτ, ο γίγας Αμερικανός, που δεν φοβόταν τίποτα.

— Δέν θα κοιμηθώ διόλου, είπε ο Τζίλμπερτ. Δέν είναι δύσκολο να μου στήσουν καμιά παγίδα.

Δέν ήξερε παρά πολύ λίγο τους δύο Άγγλους. Δέν μπορούσε να τους έχη εμπιστοσύνη. Άναψε δεύτερο τσιγάρο.

— Σ' άρέσουν, Άνανια;

που του έφερε κάποια ναυτία.
— Έχει γούστο να φοβά-
μαι! ψιθύρισε.

— Όχι. Δεν φοβόταν... Άλλά
έκείνο το άπειρο δωμάτιο
με τα κίτρινα ξεθωριασμένα
μεταξωτά του, με τη μυρωδιά
της μούχλας και της υγρασί-
ας, τον έπληραζε παράξενα.

— Μυρίζει θάνατο! ψιθύρι-
σε άδελά του.

Ναί... Μύριζε θάνατο. —Ο-
πως τα κενάκια... οι κατα-
κόμβες... οι κρύπτες όπου
φυλάνε τα πτώματα...
«Ανοήσιες!» σκέφτηκε σε
λίγο.

— Εσφίξε τέλος το πιστό-
λι στο χέρι του κι αποκοιμή-
θηκε βαθεία.

Ευπνισμένο άπότομα. Το κερι
είχε λιώσει κι είχε σβύσει.
Το κεφάλι του ήταν βαρύ και
πονούσε. Έξω από το παρά-
θυρο, μία κουκουβάγια έσκου-
ζε. Στα πόδια του κρεβάτιου
στεκόταν όρθιο ένα άκοιμη-
στο σχήμα. Μιά σιλουέττα...
Κάτι που δεν είχε κεφάλι, πα-
ρά μόνο χέρια... Χέρια που
υψώνονταν σιγά σιγά...

Ο νέος έψαξε να βρή τα
σπίρτα του, αλλά δεν τα
βρήκε.

— Άσε τις κουταμάρες Κέρ
— Άντερσον! φώναξε. Πυροβολώ.

Νευρικά, σήκωσε το πιστό-
λι του και πυροβόλησε. Το
φάντασμα έμεινε όρθιο.

«Αστόχησα!» σκέφτηκε ο
Γκίλμπερτ. Δεν σημάδεψα
καλά.

Αυτή τη φορά, ο Γκίλμπερτ
σημάδεψε καλά. Αλλά και πάλι
χωρίς αποτέλεσμα. Τα ά-
παισία χέρια του φαντάσμα-
τος υψώνονταν όλοένα...

Δίκαιε Θεέ! Τι μακρυσά, τί
άπαισία χέρια. Υψώνονταν
σκελετωμένα, έτοιμα να πέ-
σουν στο λαιμό του Γκίλ-
μπερτ... —Ότισο δεν μπορού-
σε να δη καλά, να σημάδεψη.
Ο ίδρωτας πέφτοντας από το
μέτωπό του, τον τύφλωνε. Στα
τυφλά, υποχωρώντας όσο μπο-
ρούσε στο κρεβάτι, άδειαζε
και τις έφτα υπόλοιπες σφαί-
ρες πάνω στο φάντασμα. Το
πιστόλι ξέφυγε κατόπιν από
τα δαχτυλά του. Κι όταν άρ-
χιζε να νιώθει τα άπαισία έ-
κείνα χέρια να πλησιάζουν στο
λαιμό του, τη στιγμή που έ-
νοιωσε το παγωμένο τους άγ-
γίγισμα, άρχισε να ουρλιάζει
δυνατά, σαν ζωό που το σφα-
ζουν.

★
Πέρασαν έντεκα χρόνια από
τότε.
Σ' ένα μπάρ κοντά στο Νι-
αγόρα, στην Άμερική, ο Κέρ
— Άντερσον και ο Βαρωνέτος έ-
πιναν ούισκι.
— Μά την πίστι μου! Αυ-
τός είναι ο Γκίλμπερτ! φώναξε

ξαφνικά ο Κέρ — Άντερσον. Αί,
Τζίλμπερτ! Παληό φίλε!

Ο γίγας με τ' άσπρα μαλ-
λιά που έπινε ήσυχα στο μπάρ
γύρισε και τους κύτταξε. Εί-
χε φοβερά γεράσει... Το πρό-
σωπό του ήταν πελιδνό, τα
μάτια του βαθουλωμένα.

— Γεια σου, Βαρωνέτο!
είπε.

— Έλα να πιής μαζί μας!
— Ο Τζίλμπερτ πλησίασε και
κάθησε στο τραπέζι τους.

— Όμολόγησε ότι καλά σου
την φτιάξαμε γενναία Άμερι-
κάνε! είπε ο Κέρ — Άντερσον.

— Τι θέλεις να πής; ρώτη-
σε ο Τζίλμπερτ σιγά.

— Να του πούμε την ιστο-
ρία, Τζών; ρώτησε ο Κέρ — Άν-
τερσον.

— Όρισμένως! Τι μπορεί
να μάς κάνει; Φάρσα ήταν...

— Το φάντασμα ήταν
φάρσα;

— Ήμουν εγώ ο ίδιος, είπε
ο Βαρωνέτος. Την έτοιμάξαμε
μέρες. Είχαμε βλέψεις ανάγκη
από τις πεντακοσίες λίρες.

Ο Κέρ — Άντερσον είχε το
κλειδί μίας βίλλας ενός φι-
λου του που έλειπε στην Ά-
σία... Ήταν σωστό «σπίτι
φαντασμάτων» Αυτό μάς έδω-
σε την ιδέα.

— Κι' εκείνα τα χέρια;

— Ψεύτικα! Παραγεμισμέ-
να με στουτιά.

— Σου πήραμε τα σπίρτα
και τον άναπτήρα σου. Και
βάλαμε στα τσιγάρα σου λίγο
«χάπι» για νάσαι πιο νευρικός,
πιο εύφραγτος... και να
σε πάρη ο ύπνος.

— Άκου να σου πω... ψιθύ-
ρισε ο Τζίλμπερτ. Άδειασα
στο φάντασμα εννιά σφαίρες.

— Σφαίρες... άσφαίρες...
Είχαμε κανονίσει και το πι-
στόλι σου. Νάξερεις πώς φο-
δόμουν, μη μου το πετάξεις
στο κεφάλι! Στο κεφάλι μου,
που ήταν καλά κρυμμένο στο
άκέφαλο σώμα μου.

Μ' ένα βογγητό ο Γκίλ-
μπερτ, σηκώθηκε και ριχθηκε
τότε, του Βαρωνέτου.

— Άθλιε! Κακούργε! ουρ-
λιάζε. Θά μου πληρώσεις έν-
τεκα χρόνια άγωνία.

Δέν πρόφτασε να τον στραγ-
γολήσει. Έξη φυλάκες μπήκαν
στο μπάρ, ώρμησαν στον Τζίλ-
μπερτ και τον έδεσαν.

— Εύτυχώς, που προλάβω-
με, κύριε... είπε ο ένας τους.
Είμαστε φυλάκες του διπλα-
νού φρενοκομείου, απ' όπου ο
κύριος δραπέτευσε σήμερα.
Τον βρήκαν μισότρελλο, σ' ένα
έρειπώμένο σπίτι στην Ευρώ-
πη. Όλο για χέρια μιλάει και
για στραγγαλισματα. Και νο-
μίζαμε πώς κόντευε πιά να θε-
ραπευθής! Κρίμα!

ΜΑΚ ΑΡΛΕΝ

Το κυνήγι τών έμπρηστών

Η δράσις ενός ειδικού τμήματος της Ένώσεως
Πυρασφαλείων

Ένα τετράωρο κατάστημα είχε καταστραφή από πυρ-
καγιά, σε μία άμερικανική πόλι. Όλοι είχαν τη γνώμη ότι
έπρόκειτο περί δυστυχήματος, γιατί δεν είχε βρεθής κανένας ύ-
ποπτος ίχνος. —Ότισο ο ιδιοκτήτης του καταστήματος ανέθεσε
σ' έναν πράκτορα του Τμήματος Έμπρησμών της Έθνικής Έ-
νώσεως Πυρασφαλείων να κάμη μία επιτόπιο έρευνα. Εκείνος
έψαξε επί ώρα άνάμεσα στα έρείπια, έξέτασε τα σχέδια του
κτιρίου κι επιτέλους συνέστησε να συλληφθής ο διαχειριστής
της έπιχειρήσεως. Δύο ώρες άργότερα, ο υπάλληλος αυτός ώρ-
λόγησε ότι είχε βάλει φωτιά στο κατάστημα, για να σκεπασή
μια κατάχρησι 10.000 δολλαρίων.

Πώς τον είχε ανακαλύψει ο ειδικός πράκτωρ; Δοκιμάζοντας
μ' ένα σουγιά διάφορα κομμάτια άπαιρημένων ξύλου, δια-
πίστωσε ότι ή φωτιά είχε μεγαλειότερη ένταση σε δυο χωριστά
σημεία: στο γραφείο του διαχειριστού και στην άποθήκη των
βιβλίων του. Φυσικά δέ, ή σύμπτωση αυτή του φάνηκε ύποπτη.

Το Τμήμα Έμπρησμών είναι ένα απ' τα μεγαλύτερα και
λιγότερα γνωστά ιδιωτικά άστυνομικά πρακτορεία. Προσφέρει
δέ πολυτίμες υπηρεσίες, δεδομένου ότι οι πυρκαγιές προκα-
λουν τεράστιες ζημιές στις άμερικανικές πόλεις κι ένα μέ-
σον όρο 27 θυμάτων την ήμερα! Άλλοτε οφείλονται σε άπρ-
σεξιες κι' άλλοτε σε έγκληματικό έμπρησμό. Όταν ύπαρ-
χουν λοιπόν ύπονοις ότι πρόκειται περί της δεύτερας περι-
πτώσεως, οι ενδιαφερόμενοι ή οι κρατικές αρχές αναθέτουν
την ύποθεση στο Τμήμα Έρευνών, που έχει σημειώσει σειράν
έπιτυχών.

Πρό έτών ύπήρχαν στην Άμερική μεγάλες ώργανωμένες
σπείρες, που ανέλαμβαναν να πιστολήσουν ένα κατάστημα ή
ένα εργοστάσιο που κινδύνευε να χρεοκοπήσει. Ο ιδιοκτήτης
εισέπραττε τότε την άσφάλεια και τακτοποιούσε τα οικονο-
μικά του. Τότε άκριβώς ιδρύθη το Τμήμα Έμπρησμών και
άρχισε τη συστηματική δράσι του. Οι πράκτορές του παρε-
τήρησαν ότι κάθε σπείρα χρησιμοποιούσε ένα ώρισμένο έμ-
πρηστικό ύλικό. Αναζητώντας τις πηγές αυτών των ύλικών,
κατέληξαν να βρουν τα ίχνη των έμπρηστών. Επικοινωνήσαν
τότε μαζί τους, προσποιούμενοι τους «πελάτες», τους έστη-
σαν παγίδες και τους έπιασαν επ' αυτοφόρω. Έτσι διαλυ-
θηκαν οι σπείρες.

Πολύ πιο επικίνδυνος όμως απ' τους έπαγγελματίες έμ-
πρηστές είναι οι πυρομανείς, δηλαδή οι ψυχοπαθείς που βά-
ζουν φωτιά για να χαρούν το θέαμα, σαν το Νέρωνα! Η σύλ-
λυσή τους είναι δυσκολότερη, γιατί δεν ακολουθούν τις στε-
ρεωμένες μεθόδους των έμπρηστών, ούτε και ύπάρχει στο
έγκλημά τους το φανερό συμφέρον.

Ένας νέος Άμερικανός 27 έτών, μετά την άπόλυσή του
απ' το στρατό, δεν εύρισκε δουλειά και κατατρεχόταν απ'
την έμμονη ιδέα ότι οι άνθρωποι δεν έκτιμούσαν τα προσόντα
του. Για να έκδικηθής λοιπόν, έβαλε ένα βράδυ φωτιά στις ά-
ποθήκες γεωργικών προϊόντων μίας μικρής πόλεως. Η πυρ-
καγιά κατέστρεψε τρόφιμα άξίας 1.000.000 δολλαρίων, έτοι-
μα να φορτωθούν για την Ευρώπη. Ο δράστης παρακολού-
θουσε με περηφάνεια το έργο του.

— Τι ώραία φωτιά! είπε κάποια στιγμή. Δεν έχω ιδή
καλλίτερη στη ζωή μου!

Τα λόγια του αυτά κίνησαν τις ύποψεις ενός πράκτορος
του Τμήματος Έμπρησμών, που έτυχε να τον άκούση. Συνε-
λήθησε τότε κι ώμολόγησε την πράξη του.

Ένας άλλος πάλι, κάποιος Έλμερ, είχε διορισθής διευ-
θυντής της έθελοντικής πυροσβεστικής υπηρεσίας κάποιας
άμερικανικής πόλεως. Επειδή όμως δεν συνέβαινε καμμία
πυρκαγιά, θέλησε να... βοηθήση την Τύχη, κι έβαλε ο ίδιος
φωτιά στο κτίριο του σχολείου! Προδόθηκε όμως απ' τη βία
του: Μιά όλοκληρη ώρα πρίν δοθής το σύνθημα του κινδύνου,
είχε ρωτήσει τηλεφωνικώς ένα γείτονα αν ύπήρχε καμμία πυρ-
καγιά εκεί κοντά!

Σε πολλές περιπτώσεις ώστόσο, το Τμήμα Έμπρησμών
έξακριβώνει ότι μία ύποπτη πυρκαγιά δεν είχε έγκληματική
προέλευσι, αλλά ώφείλετο στην τύχη. Το 1945, είχε καή
ένα εργοστάσιο. Η άστυνομία είχε συλλάβει άρκετους ύπο-
πτους. Ένας πράκτωρ όμως του Τμήματος Έμπρησμών έψα-
ξε παντού, βρήκε μερικά κομμάτια γυαλιού, κι αυτά τον
ώδηγησησαν στη διαφώτισή της ύποθέσεως: Ένας υπάλληλος
είχε άφισει πάνω στο παράθυρο του γραφείου του μία καρ-
τάρα με νερό. Το κρύσταλλο λοιπόν είχε συγκεντρώσει τις
ήλιακες ακτίνες, σαν φακός, κι έτσι είχαν πάρει φωτιά τα
χαρτιά που ύπήρχαν σ' ένα τραπέζι, δίπλα στο παράθυρο.
Ζ. ΛΑΓΚΕΜΑΝ

***

Έζησε όλη τη ζωή του στη φυλακή

Στη Ρώμη πέθανε τελευταία ένας λωποδύτης, όνόματι,
Γκιουζέππε Φόρτα. Ο άνθρωπος αυτός έζησε όλη σχεδόν τη
ζωή του στη φυλακή. Πραγματικά, μεταξύ των ένδεκα και
του έννενηκοστού έτους της ηλικίας του, έζησε έξω από
τις φυλάκες μόνον 187 ήμερες και όχι συνεχώς. Η μεγαλει-
τερη περίοδος κατά την όποιαν άπήλυνσε την έλευθερία του
ήταν 23 ήμερών.

Οι ληστές της Έφταλίας

Το παράδειγμα

Η Άριστέα του Στριμινέο, μία κο-
πλιμεντατζού και τοιριμονιόζα, ήκανε
ούλοι μέσα στο μαχαλά με τα ψευτο-
μαλιματία τον να την έχουνε ζωντανό
παράδειγμα!

— Κούτταξε μωρή γυναικα, να μοιά-
σης και συ τ' Άριστέας που στόμα έ-
χει και μιλία δεν έχει! ήλγε ο Νικο-
λάκης τ' Έφταλίας του.

Και κάθε φορά που του ντουζίτιζε ρε-
σιτίσιο καυνάδες και ρεμπελιά, ού-
λο με το καλό
την συμβούλευε,
ο φουκαράς ούλο
τ' Άριστέας την
κουβέντα τ' ά-
νοιγε, ούλο για
την φρονιμάδα τον
μιλούσε:

— Τρόχιες πάλι
τη γλώσσα σου
και βνήκες να φα-
λιδίσας; Ντροπή
σου! Δες την Ά-
ριστέα πώς φέρ-
νεται.
— Να βουθαώ
να φκορισθής, άντρα μου.
— Έμμενα μου λες; Άμ εσύ, μωρή
γυναικα, και βουθή ακόμα ούλα τα
μπασαρνίζεις. Μ' ένα κούνιμα του κε-
φαλιού με δυο λοξές ματιές μ' ένα
πονηρό χαμόγελο τσουρσουφλίζεις και
φορμικωνείς κόσμο κι ντουινιά!
Κι ή Έφταλία άρουτι — ύπαρουτι άρ-
χιος τον εξάβαλο.

— Πάψε, βρε γυναικα, κούτταξε να
μοιάσης τ' Άριστέας πουνε δαχτυλο-
δεικτούμενη, τ' ήλγε μ' έπιμωρη ο
Νικολάκης τον.

— Να μοιάσω τ' Άριστέας;... Άμ
νάξερεις τί σιγανοναπιδία είναι κοκο-
μοιρη μου, άπαντούσε ή Έφταλία.

Και σαν έμψυχο παράτημα, ήτρεξε
από ντουροέκι να πη τοσι μουτζέδες
και να δώση τα χαβαντίσια στην γυναι-
κογειτονιά.

— Καλέ είπε μία σπαθάτη, κακοβρα-
κάτη, γέννησε ή Λοάδαντα του Καλά-
ντρα κι' είναι ή έρημη όλομοναχή! Δυο
χρόνια τώρα ο άντρας τον φαντάρος
ούτε ζίνι, ούτε τεπιλι καβά. Και να
δής ένα μωρό ευπντότατο... μιλάει
καλέ!

Η Έφταλία, οκασμένη στα γέλια
ζεφνιούσε:

— Μωρή, δεν νταγιαντώ να μου λες
πώς μιλάει γιατί... αν πη τ' όνομα του
μπασά του, θα γίνη ο μαχαλάς ζορ-
χανάς!

Την ίδια στιγμή σαν υπόμνη, ήπεσε
μια άλλη πιο τρομακτική είδησι: Ο
Στριμινέας άρνθθηκε να δώση του γυ-
ναίκας του λεφτά να κόψη ένα φουστάνι
πουθελε, κι ή Άριστέα έζω φρε-
νών, ή ψευτοφρόνιμη, τον κυνηγούσε
με μία καρέγλα, ως που στο τέλος του
σπασε το κεφάλι και τούκανε τη μούρη
καρεγλάδικη!

— Χριστός και Παναγιά! Ήθελ, καλέ,
την κακούργα φωνάζανε ούλες ματζι
και σταιρουκοπήθηκαν.

Η Έφταλία άκτινοβολούσε πειά από
χαρά, γελούσαν και τα μουστάκια
τον. Το βράδυ, ή πανούργα, σαν γύρισε
ο Νικολάκης, πούερε το έπεισόδιο της
Άριστέας τούπε:

— Θέλω να μου δώσης να κόψω μια
ρόμπα που μ' έχεις γυθι και τοιστρι-
πλάκισα, άχάιρευτε άντρα!

Κι ο Νικολάκης που τον είχε πιάσει
σαρλκι και τοιστριπί, κι ήταν τρομο-
κρατημένος απ' το πάθημα του Στρι-
μινέα της είπε άμέως:

— Να σου δώσω, Έφταλία μου, να σου
δώσω.
Κι' έκείνη, ή μεγάλη άλεπού συνε-
χιζε:

— Τώρα θα σε ρωτήσω και κάτι άλλο:
Έπιμωρη να μοιάσω τ' Άριστέας και
να την έχω παράδειγμα;

Κι ο Νικολάκης λες και τον δάγκα-
σε σκορπιός, πηδής ως άπάνω και ξε-
φώνισε:

— Όχι, Έφταλία μου! Όχι για το
θεό!

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΤΟ ΞΑΦΝΙΚΟ

Εκείνο το βράδυ, σ' ένα παγκάκι στο άλ-
σύλλιο του συνοικισμού, ο Κιρκόρ είδε μία κο-
πέλλα να καθεται. Πέρασε πλάι της και τ' έρ-
ριξε μία φλογερή ματιά.

— Βάί! Βάί! αυτό Σουλτάνα — νταρντάνα ει-
νε! μουρμούρισε και σταμάτησε.

Προσποιήθηκε πώς ήταν κουρασμένος, σύρθη-
κε, δόθεν με κόπο, ο κατεργάρας, ως το παγκά-
κι και στραγγυλοκάθησε πλάι της. Η άπόφασίς
του ήταν ν' άνοιξη κουβέντα με την όμορφη
άγνωση.

«Σίμντι, λακριντί, πατιρντί, καλαμπούρι
νταβατούρι τ' άίνη!» σκεφτόταν.

Άναστένανε, λοιπόν, απ' τα φυλλοκάρδια
του κι άρχισε να μουρμουρίζει:

— Σιτζάκ βάρ!... Ζέστη!... Άτίνα κα-
μίνι — Μπικίνι ήγινε!...

Σιωπή.

Το πρόσωπο της κοπέλλας άπαθές, ή καρ-
διά άσυγκίνητη. Μά ο Κιρκόρ το βιολί του:

— Βάί! Βάί! παγκάκι, ζευγαράκια, στρι-
μωζί, κατε καρδιές καρύδι, ξυνά φρούτα,
βούρ και... δούτα!... Άίπ... ίντροπη, μπέ!
Και πάλι σιωπή.

Σίγουρα ή κοπέλλα ήταν μαθημένη να άπαν-
τά μόνον στις απ' εύθείας έρωτήσεις, σκέφθηκε
ο Κιρκόρ, κι έκανε καινούργια άπόπειρα:

— Ουλέν, μαντάμ... σελάμ... καρντία μου
χαμάμ εινε!... Μπαϊλντίμ!...

Η κοπέλλα γύρισε προς το μέρος του το χα-
ριτωμένο νουτρακι της.

— Άκουσε, κύριε, του είπε. Δεν θυμώνω,
γιατί μιλάς με τόση άναίδεια σε μία γυναικα,
που την είδες μόνη. Εκείνο που με κάνει κι
άγανακτώ, είναι που το πηρες έπάγγελμα αυτό.
Ξεχνάς τ' άρώστα, με τα όποια είχες νταλα-
βέρια. Μά δεν θυμάσαι, λοιπόν, ότι έχουμε γνω-
ριστή μέσα στο τράμ και με συνόδεψες ως το
σπίτι μου; Άχ, άπίστε, όλα τα ξεχάσες!...

Πήρε άμέσως θάρρος ο ντολανταρτζής ο
Κιρκόρ, πησίσεσε πιότερο και της είπε:

— Αφερίμ, μπέ, που τυμήθηκες έμένα...
Έγκώ, μπρέ, βαλάς — μπιλάς μάδους ήκανα...
Ούλα σου τυμούμαι... πώς τέλεις να ξεχάσω
έσένα; Άκόμα και μέσα τραβάνι που ζερβά
μου κατούσους τυμούμαι!

— Όχι, καλέ, δεξιά σου καθόμουν.

— Χάκ βάρ, ντεζιά μου όπως πηγαίναμε,
ζερβά στην πιστροφή.

Κι ο Κιρκόρ, που γελούσαν και τα μουστά-
κια του πήρε κατήφορο:

— Τυμούμαι που σπρακτοράκι φώναξε: «Σι-
τήρια περικαλώ». Τυμούμαι που ήντωσε ένα έσε-
να κι' ένα έμένα μπιλιέτο... τυμούμαι που...

Μά δεν πρόλαβε να τελειώση. Έζω φρενών
σηκώθηκε ή κοπέλλα και τούκοψε τη φορά.

— Πρέπει να ξέρης, μωρέ γεροδούρα, πώς
είσαι ένας μεγάλος βλάκας! του φώναξε. Θέ-
λεις να σου πω την αλήθεια; Δεν έχωμε ποτε
γνωριστή. Άλλα, καθώς φαίνεται, έχεις τόσες
γκόμενες, που δεν ξεχωρίζεις τα πρόσαιτα. Ού
να χαθής, μουρντάρη, παλάνθρωπε!

Λίγο ακόμα κι θα τούδινε την όμπρέλλα
της κατακέφαλα. Εύτυχώς έτρεξε να κρυφτή στο
βάθος, στο πιο σκοτεινό κι άπομένο παγκάκι,
όπου καθότανε μία άλλη κυρία. Κι ο άδιόρθω-
τος άρχισε πάλι το ίδιο βιολί:

— Ουλέν μαντάμ, σελάμ... καρντία μου
χαμάμ... μπαϊλντίμ!

— Ουλέν καρντία σου χαμάμ μπαϊλντίμ...
μούτρα σου ιμάμ μπαϊλντίμ τα κανώ! άκουσε
ξαφνικά τη φωνή της Τακούιτσας, γιατί αυτή
ήταν ή μαντάμ και δεν την γνώρισε μέσα στο
σκοτάδι και πάνω στη φουρία του.

Η Τακούιτσα τον παρακολουθούσε κι εύθυσ
τον άρπαζε απ' το σέρκο και με γροθίες και
κατακεφαλές τον τραβήξε στο σπίτι.

— Χάτηκα, ίχαντακμένος και ζυλισμένος
ένηκα, θρηνώσε ο φουκαράς ο Κιρκόρ. Τώρα
ύναικα μου ίπαστορούμ τα κανή τα μούτρα μου,
ιμάμ μπαϊλντί τα κατασκευάση μούρη μου!...

— Όχι, Έφταλία μου! Όχι για το
θεό!

Σ. Ρ

Οι Ιδιοτροπίες του Πελοπιάδα

Άναχώρησις

Πώς είπατε, κυρία μου; Θα πάτε έ-
ξοχή; Θα μάς λείψετε ένα όλοκλη-
ρο καλοκαίρι; Τι μου λέτε! Μά αυτό
είνε τρομερό. Και μου κάνετε αυτή
την άνακοίνωσι τόσο άπότομα χωρίς
να με προετοιμάσετε προηγουμένως!...
Μά είσατε φοβερή, κυρία μου. Θα ξε-
κουμπισθής, λοιπόν, και θα φύγετε ά-
πό την Άθήνα και θα μάς καταδικάσε-
τε ένα όλοκληρο καλοκαίρι να στερη-
θούμε την πολυ-
τιμη συντροφιά
σας. Όστε το πη-
ρατε άπόφασι πιά
και δεν παίρνει
ανάβολή το πράγ-
μα. Θα πάτε έξο-
χή όπισωθήποτε. Θα
ξεκουρασθής! Να
πάτε, κυρία μου.
Να πάτε και στην
έξοχή κι' ακόμα
παρασάει. Όσο
για μάς τι να γί-
νη. Θα κλάψουμε
λίγο, αλλά θα μάς
περάσω...

— Άν θα
πάω κι' ενώ; — Ά! Ός εδω και μη πα-
ρέκει! Τι να κάνω ενώ στην έξοχή, κυ-
ρία μου; Πώς; Να ξεκουρασθής! Από τί
να ξεκουρασθής; Δόξα σοι ο Θεός, ούτε
σκάψω, ούτε μπουλόα σκάψω. Άλλα
και πιάς βλάκας έβγαλε αυτή την πρό-
ληψι, ότι τάχα ή έξοχή ξεκουράζει;
Να πάω δηλαδή σ' ένα άγνωστο μέρος,
να χάσω τις βολές μου και τις συντη-
θείς μου. Να χωθώ μέσα σ' ένα δωμά-
τιο, να βγαίνω στη βεράντα να χα-
ζεύω μπροστά σε δυο ήλιθια πεύκα και
να παίρνω βαθείας εισπνοές, τάχα πώς
ώφελο! την ύγεια μου. Και να θέλω μία
παγωμένη λεμονάδα και να μην ύπαρ-
χη πάνος, γιατί δεν έφεραν από την
Άθήνα. Και να τρώω ό,τι με σεροδίζουν
υποκριτικώς. Και ναχω κάθε μέρα
γύρω μου νουδούρια, κότες και κατοι-
κες. Και να με ζαλίζη ή μύνη. Και το
μυσηριό να μουντώνουν τα πεύκα από
τον ήλιο και να μη μπορώ να σταθώ.

Και να περπατώ σε χαλασμένους δρό-
μους και να με πνίγη ή σκόνη. Και να
είμαι υποχρεωμένος να συνάψω γνωρι-
μίες με τους γεγόνους και να ύφιστα-
μαι την παρέα τους, ενώ που δεν θέλω
να είω άνθρωπο. Και να βλέπω το βρά-
δυ τους συζύγους ναρχωνται κουρασμέ-
νοι, τακτικισμένοι, ιδρωμένοι, σκοτωμένοι
και φορτωμένοι από την Άθήνα, για να
φερουν στις κυρίες κρέας και ψάρι και
τυρί και βούτυρο και ναλα και αλεύρι
και κλωστή και βελόνες και δεν ζερω
τί άλλο. Και ν' άκούω από πάνω και
τις διαταρτυρίες σας γιατί μέσα στη
ζολάδα τους ξεχάσαν οι άνθρωποι να
σας φέρουν την πουντίρα ή το κραγιόν
που τους παραγγέλτατε.

Αι όχι κυρία μου. Τέτοιες κουταμά-
ρες ενώ δεν τις κάνω. Εγώ δεν άφήνω
ούτε το δικαίό μου που ζερεί τις ι-
διοτροπίες μου, ούτε το γκαρβόνι του
καφεζιού που έδωξα δυο χρόνια για
να του δώσω να καταλάβη πώς πίνω
τον καφέ μου, ούτε την άσφαλο που
περπατώ χωρίς να σκοινιάω για να
πάω τα καταβάρα και να πείσω τον
εαυτό μου ότι ώφελεται ή ύγεια του.

— Όχι, κυρία μου. Εγώ θα μείνω εδω
και θα περάσω το καλοκαίρι μου όπως
πάντα μετ'αυτού Όμηνορά. Συνταγματός
και των περικύμων. Όσο για όσα να
πάτε. Και στην έξοχή και στα βουνα
και στα λαγκάδια, όσα γίνεται μία υα-
κούμια να μεταβάλλεται σε μεταφορικό
ζώο και να σας κουβαλάη τα κρεαζού-
μενα και ναχω από τις φωνές
σας. Κι' όσο για το αν θα μάς λείψετε,
τι να γίνη. Θα το ύποστούμε κι' αυτό.
Κι' αν μπορούσατε μάλιστα να λείψετε
διά παντός έμένα τουλάχιστον ένα μου
κάνετε μεγάλη ευχάριστη. Στο καλό,
λοιπόν, κυρία μου. Κι' όταν γυρίσετε
σας, παρακαλώ, να μη πνιγνήςτε
τις έντυπώσεις σας, ούτε καν να μου
άναγγείλετε την έπιστροφή σας το κα-
λό που σας θέλω. Ορίστε μάς! Πολύ
με παραφουσκώσατε διάολε!...

ΠΕΛΟΠΙΑΔΑΣ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ Ευρωπαϊκά & Ελληνικά
ΑΡΩΜΑΤΑ Εμφιασμένα & χύμα
ΕΙΔΗ ΞΥΡΙΣΜΑΤΟΣ
Μιά πλήρης εκλεκτή συλλογή
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ — ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ο Διεθνής Στίβο

Οι Σουηδοί ποδοσφαιριστές νικηταί στους Ολυμπιακούς;

Το ποδοσφαιρικό 1947 ανέδειξε τους Σουηδούς ως την υπ' αριθ. 1 Σκανδιναβική χώρα στο σπορ αυτό.

Με τις νίκες της κατά της Δανίας με 0-1 και 4-1, κατά της Νορβηγίας με 5-0, οι Σουηδοί δικαίως ανακηρύχθηκαν ως ποδοσφαιρικοί άσσοι του Βορρά. Κατά τον Ρούντολφ Έκλφ, διευθυντή του «Ντάγκεν Νύχτερ» της Στοκχόλμης και διεθνώς αναγνωρισμένου διαιτητή ποδοσφαίρου, η υπεροχή αυτή των Σουηδών δεν είναι εκπληκτική, αν λάβει κανείς υπ' όψιν του, ότι η Σουηδία είναι η μόνη Σκανδιναβική χώρα που δεν ανέμιξε στον πόλεμο ή δεν έπληγη βαρεία από αυτόν.

Με τη βάση αυτή της Σουηδικής ποδοσφαιρικής υπεροχής στη Σκανδιναβία ξεκινώντας κανείς, υπολογίζοντας τις νίκες των Σουηδών επί των αγγλικών επαγγελματικών ομάδων το 1946 και λαβαίνοντας υπ' όψιν την εύρυθμη διαδεδομένη γνώμη της ανωτερότητας του Σουηδικού ποδοσφαίρου από το ευρωπαϊκό ερασιτεχνικό «φουτμπόλ» δεν διατάζει να διακινδυνεύσει τη γνώμη πως οι Σουηδοί έχουν όλες τις δυνατότητες να ανακηρυχθούν Ολυμπιονίκες στο ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα του Λονδίνου.

Το εξαιρετικό επιτυχημένο «τουρνέ» της πρωταθλήτριας της Σουηδίας «Νορκοπίνγκ» στην Αγγλία το φθινόπωρο του 1946, όπου νίκησε την «Τσάρλτον» με 3-2, την «Σέφιλντ Γιουνάιτεντ» με 5-2, τη «Νιούκαστλ Γιουνάιτεντ» με 3-2 και η ήττα της από την «Μπλάνκ» με 1-1 με τη «Βολντερχαμπτον Γιουνάιτεντ», μαρτυρεί ότι η εθνική ομάδα των Σουηδών δεν θα ένοχη στην αποτυχία της να κερδίσει το χρυσό μετάλλιο.

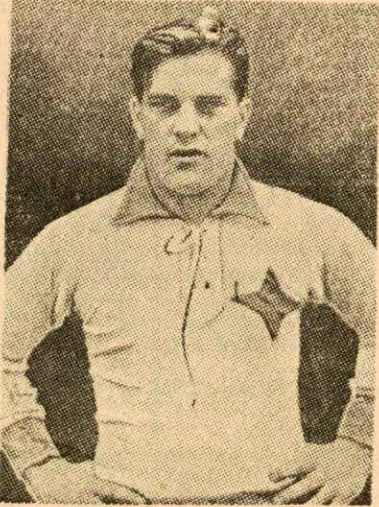
Οι Σουηδοί όταν δεν παίζουν με τις καθιερωμένες ευρωπαϊκές μεθόδους γίνουν. Δεν ξέρουν τι να κάνουν, όταν ένας αντίπαλος δεν άκουει ήρωαίους και κανονικούς γεωμετρικούς συνδυασμούς, αλλά ανα-

πτύσσει ατομική πρωτοβουλία και επιδεικνύει «αρτιστικές» εκπλήξεις κάθε λεπτό. Φοβούνται περισσότερο τα «ανωρθόδοξα» ποδοσφαιρικά έθνη από εκείνα που παραδέχθηκαν το Βρετανικό σύστημα του WM. Είναι δυνατόν η εθνική Σουηδίας, να νικήσει στους Ολυμπιακούς Αγώνες από κάθε «άουτσάιντερ» ομάδα, αρκεί η τελευταία να εφαρμόσει γρήγορες, χαμηλές, μικρές πάσες, ακριβώς όπως την έπαθε το 1936 στην Ιαπωνία.

Η ήττα της εθνικής ομάδας της Σουηδίας με 4-2 απ' την εθνική της Αγγλίας το περασμένο φθινόπωρο μάλλον ενισχύει τη γνώμη για την ανωτερότητα των Σουηδών. Όπως έγραψε κάποτε ο αγγλικός τύπος καμιά αγγλική ερασιτεχνική ομάδα δεν θα μπορούσε να αντισταθεί στους Σουηδούς. Μετριοφρονες όμως οι τελευταίοι αναγνωρίζουν πως η ισχυρή ερασιτεχνική ποδοσφαιρική ομάδα της Μεγάλης Βρετανίας δεν είναι λιγότερο επίφοβη των ομάδων της Ευρώπης και της Νοτίου Αμερικής.

Έτσι λοιπόν μετά από ένα αληθινό αθλητικό συναγερμό, που ξεσηκωσε στο πόδι ολόκληρο το φιλαθλή Σουηδικό έθνος, οι πρωταθληταί του ποδοσφαίρου του Βορρά προετοιμάζονται να αναμετρηθούν με το άθος του ερασιτεχνικού «φουτμπόλ» στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου.

Κρυφό καμάρι των Σουηδών, η εθνική ομάδα των προπονηθηκε συστηματικά όλο το χειμώνα σε κλειστό στάδιο και μόλις τα χιόνια έλυσαν, κατήλθε για να δοκιμάσει τις δυνάμεις της και στο ποδοσφαιρικό γήπεδο. «Αν κρίνει κανείς απ'

Ο αρχηγός της Εθνικής ποδοσφαιρικής ομάδας της Σουηδίας, περιψήφιος διεθνής «σέντερ φορ» Γκιούναρ Νόρνταλ.

τα αποτελέσματα που είχε με τις Σουηδικές ομάδες, που της έδωσαν για προπονησι αντιμέτωπες, πρέπει η νέα εθνική ομάδα της Σουηδίας να είναι πολύ ισχυρότερη εκείνης που αντιμετώπισε την εθνική ομάδα της Αγγλίας το 1947.

Τη βαρεία εύθυνη της αρχηγίας της Σουηδικής ομάδας ανέθεσαν στον κεντρικό κυνηγό της πρωταθλήτριας ομάδας της Σουηδίας «Νορκοπίνγκ», τον Γκιούναρ Νόρνταλ. Σοβαρώτερη αποστολή δεν είχε ποτέ αναλάβει ο γνωστός ως «Τόμμι Λάουτον» ποδοσφαιριστής της Σουηδίας. Ολόκληρη η φιλαθλή Σουηδία έχει στρέψει την προσοχή της από τότε στο δημοφιλή αυτόν παίκτη, του οποίου η αξία περίτρανα ομολογείται απ' το γεγονός μόνον ότι εξέλεξε ως κεντρικός κυνηγός της αντιπροσωπευτικής ομάδας της Ευρώπης, που αντιμετώπισε την Εθνική της Αγγλίας το Μάιο του περασμένου χρόνου στη Σκωτία. Τότε ο Νόρνταλ σημείωσε και το μοναδικό τέρμα των Ευρωπαίων.

Ορμητικός και ταχύς ο Γκιούναρ Νόρνταλ, περισσότερο από 20 φορές διεθνής έχει μεγάλη ειδικότητα στο γρήγορο σταμάτημα της μπάλας και στο απ' ευθείας «πασάρισμα». Είναι δηλαδή απορριμμένος «σούτερ» και η φήμη του ξεπέρασε από καιρό τα σύνορα της Σουηδίας.

«Ηδη είναι εύτυχες κι' αισιόδοξες για το μεγάλο ρόλο που του εμπιστεύθηκε η πατρίδα του. Αισιόδοξες περισσότερο από κάθε άλλη φορά ο Νόρνταλ έμφυχώς τους συμπαίκτες του στις προπονήσεις των και τους καλλιεργεί την πεποίθηση, με την πείρα και τον τρόπο που απόκτησε από τους μεγάλους αγώνες του στα διεθνή ποδοσφαιρικά γήπεδα πως η Σουηδία πρέπει οπωσδήποτε να τιμηθεί στο ποδοσφαίρο Λονδίνου με τον άμραντο Ολυμπιακό στέφανο.

ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ρεκόρ στο γκόλφ

Τον Ιούνιο του 1909 στο πρωτάθλημα του γκόλφ του Ραντντ του Κάρντιφ ο Δρ. Ε. Τζόσελντ, γνωστός βιρτουόζος του γκόλφ, προέκλησε να επιτύχει τις 18 τρύπες του γηπέδου σε 45 λεπτά της ώρας. Ο Τζόσελντ δέχθηκε την πρόκληση και φέρνοντας αθλητική στολή και με ένα μοναχικό ραβδί του γκόλφ (ως γνωστόν ανάλογα με το είδος του χτυπήματος πρέπει να είναι και το «στυκ» (το ραβδί του γκόλφ) να πραγματοποιήσει ρεκόρ 44 λεπτών στις 18 τρύπες, καθόρθωμα πραγματικό καταπληκτικό.

Την επιτυχία αυτή του Τζόσελντ κανένας παίκτης του γκόλφ δεν υπέρσσε να πραγματοποιήσει μέχρι σήμερα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Γεωγραφικό έκταγωνα ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) ΑΓΚΥΡΑ 2) ΣΑΛΩΝΑ 3) ΣΚΩΤΙΑ 4) ΑΡΑΒΙΑ 5) ΑΓΓΟΛΑ 6) ΣΑΧΑΡΑ 7) ΙΚΑΡΙΑ 8) ΙΣΤΡΙΑ

ΣΤΟ ΟΚΤΑΓΩΝΟ

- 1-2) ΑΝΔΕΙΣ 2-3) ΣΙΦΝΟΣ 3-4) ΣΑΒΟΓΙΑ 4-5) ΑΛΑΙΣΚΑ 5-6) ΑΝΔΡΟΣ 6-7) ΣΕΡΡΑΙ 7-8) ΙΝΔΙΑΙ 8-1) ΙΤΑΛΙΑ

Τα δύο δεξεία

Γεμίζει το δοχείο των 4 οκάδων και το αδειάζει μέσα στών 7. Αναγεμίζει των 4 και απογεμίζει μ' αυτό των 7. Μένει έτσι μέσα στών 4 μια οκά. Αδειάζει έπειτα στών 7 μέσα στο βαρέλι, μεταφέρει σ' αυτό τη 1 οκά αναγεμίζει των 4 και το αδειάζει μέσα στών 7, το οποίο περιέχει έτσι 5 οκάδες.

Τέ τριγωνο

Οι αριθμοί που θα μετατεθούν είναι: Το 1 στη θέση του 7 το 7 στο 1, το 9 στο 3 και το 3 στο 9

Ο θερσιμός

Χρειάζεται μια ώρα, γιατί το πρώτο χωράφι έχει έκταση 10.000 τετραγωνικών μέτρων και το δεύτερο 2.500

Ποσην ώρα;

Ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Γιατί, στην περίπτωση αυτή, η φωνή δεν ταξιδεύει με την ταχύτητα του ήχου αλλά μεταδίδεται με ηλεκτρικά κύματα, που έχουν ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στο δευτερολέπτο

Στο γρημύφωρο

Κατά 7 πόντους, δηλαδή κατά το συνολικό πλάτος που έχουν τα αλφάκια στο ένα πλευρό του δίσκου

Ερωτήσεις

- 1) Όχι. Στο βόρειο ημισφαίριο ο Ήλιος απεικνίζεται απ' τη Γη 5.000.000 χιλιομέτρων περπατών στην 1η Ιανουαρίου.
- 2) Δεν θα κυβη καθόλου. Με το λυωμένο του πλάνου επηρεάζεται συνεχώς και συστολά. Το νερό του κομμάτιου που θα λυώση θα καταβεί ακριβώς στον ίδιο χώρο που κατείχε προηγουμένως το βυθισμένο μέρος του πλάνου.

Συλλογές ρίψε

ΓΑ - ΛΑ = ΓΑΛΑ

Τέ γκίτανγκι

Ο Α κρατάει την ταινία 2, ο Β την 3, ο Γ την 1.

Φτερωτές συλλογές

Τα γραμμάτια που πρέπει να πάρει από κάθε λέξη είναι τα έξης: ΑΝΑΠΝΩ, ΠΑΛΙΟΡΟΙ, ΑΕΡΙΟΥΧΟ, ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ, ΞΕΝΑΓΟΣ

Κι' έτσι σχηματίζονται τα: ΠΗΔΑΛΙΟΥΧΟΜΕΝΑ

Ισια και ανάπεδα

Το 69 ή το 96

Η λυσία του 179 η σταυρολέοι

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΔΑΚΟΣ - ΑΓΙΝΑ - ΓΛΑΥΣ 2) ΥΠ - ΣΤΕΙΡΑ 3) ΛΑΤΟΜΟΣ - ΕΩΣ - ΛΥΤΟΝ 4) ΒΙΟΣ - ΣΙΝΙ 5) ΑΜΑΖΟΝΙΟΣ - ΑΥΛΙΚΟΣ 6) ΥΛΗ - ΠΥΡ - ΝΑΟΣ 7) ΚΡΕΜΑ - ΠΕΝΙΑ - ΙΟΣ 8) ΑΚΤΗ - ΜΕΝ - ΣΙΜΟΣ - ΜΕ 9) ΣΟΙ - ΣΟΛ - ΤΙΣ - ΤΟΝ 10) ΟΝ - ΚΑΥΜΑ - ΜΝΑ - ΜΑΝΗ 11) ΤΑΝ - ΑΝΟΙΑ - ΠΑΣΑΣ 12) ΜΕΝΤΑ - ΟΡΑ - ΠΑΤ 13) ΚΑΡΤΟΝ - ΑΡΣΕΝΙΚΟΝ 14) ΡΑΚΙ - ΑΚΡΑ 15) ΚΑΔΟΙ - ΤΣΕ - ΙΑΜΑ ΓΚΗ 16) ΝΟΙΚΙΑ - ΝΑ 17) ΝΑΝΤΗ - ΣΑΣΩΝ - ΣΑΝΔΗ

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΔΕΛΤΑ - ΚΑΣΟΣ - ΧΑΚΩΝ 2) ΜΑΡΚΟΝ - ΜΑ 3) ΚΙΤΡΑ - ΕΤΙ - ΤΕΡΗΔΩΝ 4) ΖΥΜΗ - ΚΑΝΤ 5) ΣΥΜΒΟΛΑ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ 6) ΠΟΙΝΗ - ΜΟΥ - ΑΝΑ 7) ΣΟΙ - ΠΕΛΜΑ - ΙΚΤΙΣ 8) ΙΣ - ΣΟΠΕΝ - ΑΝΘ - ΗΣΚΑ 9) ΝΤΕ - ΣΥΝ - ΟΡΑ - ΕΙΣ 10) ΤΕΩΣ - ΡΙΣ - ΜΙΑΡΑ - ΑΡ 11) ΑΙΣΙΑ - ΑΙΤΝΑ - ΣΚΙ 12) ΝΥΝ - ΜΙΑ - ΠΕΡΑΝ 13) ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ - ΠΑΝΑΜΑΣ 14) ΙΣΟΣ - ΜΑΤΙ 15) ΑΣΤΑΚΟΣ - ΤΑΣ - ΚΡΙΟΝ 16) ΟΣ - ΜΟΝΑΚΟ 17) ΞΕΝΟΣ - ΠΕΝΗΣ - ΝΟΗΤΗ

'Αστυνομικά «ΚΟΛΠΑ»

Πώς την παθάνουν οι κακοποιοί

Η έκρηξη μιας ώρολογιακής βόμβας είχε προκαλέσει το θάνατο τριών ατόμων, στις 9 Δεκεμβρίου 1929, σ' ένα σπίτι του Μπρούκλιν. Οι ύπονοι της αστυνομίας έστράφησαν σ' ένα Ιταλό, εκείνος όμως επέμενε ότι ο δράστης ήταν ένας φίλος του.

Οι αστυνομικοί συνέλαβαν και τους δύο. Ο αστυνομικός πήρε ιδιαιτέρως το φίλο του Ιταλού στο γραφείο του, ενώ ο Ιταλός περιμένει στον προθάλαμο. Σε λίγο ακούστηκαν μέσα απ' το γραφείο σπαστικές φωνές. Έπειτα βγήκε ο φίλος, με το πρόσωπό του αιμόφυρτο. Μόλις τον είδε σ' αυτή την κατάσταση, ο Ιταλός χλώμιασε και φώναξε:

— Μην τον χτυπάτε άλλο! Έγώ είμαι ο ένοχος! Όμοιωσά!

Ότ'όσο οι αστυνομικοί δεν είχαν άγγιξει καθόλου το φίλο του Ιταλού. Είχαν παίζει μόνο μια κωμωδία, με τη συνεργασία του, ξεροντας ότι ο Ιταλός δεν είχε την ψυχική άντοχη να ιδεί να βασανίζεται ένας άθώος. Τού είχαν αλείψει δηλαδή το πρόσωπο με... κόκκινη μπογιά, κι' έτσι είχαν συντηρήσει τη νευρική άντοχη του ένοχου!

Αυτό είναι ένα από τα πολλά κόλπα που μεταχειρίζονται οι αστυνομικοί, για να αποσπασουν ομολογίες απ' τα ύποπτα πρόσωπα που έχουν συλλάβει.

Επίσης μια συνηθισμένη μέθοδος τους είναι να συνιστούν στους ύποπτους μ' ενθαρρυντικά λόγια να ομολογήσουν. «Όλοι κάνουν λάθη...» τους λένε. «Άλλοτε πάλι τους συγκινούν μιλώντας τους για τη μητέρα τους.

Προκειμένου για συστηματικούς εγκληματίες, τα πράγματα είναι δυσκολότερα. Για να τους κάνουν να ομολογήσουν, οι αστυνομικοί τους πηγαίνουν στον τόπο του εγκλήματος ή τους δείχνουν το όπλο, ένα ματαμένο ρούχο του θύματος, κλπ.

Συνήθως, οι κακοποιοί δεν κατορθώνουν ν' αντξουν στον ψυχικό αυτό κλονισμό.

Αλλά κι' όταν αποτύχει η απλή αυτή μέθοδος, δεν απογοητεύονται. Αναζητούν το αδύνατο σημείο, την «Αχιλλεία πτέρνα των ανθρώπων τους. Κάποτε, είχαν συλληφθή στη Ν. Υόρκη έξι κακοποιοί, κατηγορούμενοι για το φόνο ενός ταμίου. Δεν υπήρχαν όμως πολλές ενδείξεις εναντίον τους. Αφού τους ανέκρινε επί ώρες, δίχως αποτέλεσμα, ο αστυνομικός τους πρότεινε να «πείσουν» την ιστορία της ζωής τους εμπρός στον κινηματογραφικό φακό ενός φωτορεπόρτερ. Εκείνοι δέχθηκαν κατενθουσιασμένοι, διόρθωσαν τις γραβάτες τους και τα μαλλιά τους... και καθένας τους αναπαρέστησε με υπερφάνεια το ρόλο που είχε παίζει στο έγκλημα! Η ματαιοδοξία τους να κινηματογραφηθούν τους παρέσυρε και τους έστειλε στην ηλεκτρική καρέκλα!

Άλλοι κακοποιοί ομολογούν μόλις οι αστυνομικοί τους απειλήσουν ότι μπορεί να μπλεχθή στην υπόθεσή και το «κορίτσι» τους.

Είπε πολλοί εκείνοι που ποθούν να εκμυστηρευθούν σε κάποιον, ότι βαραίνει τη συνείδησή τους — ιδίως δε όταν περιμένουν να δικασθούν. Οι ντετεκτίβ λοιπόν μεταμφιέζονται σε κακοποιοί, φυλακίζονται δηθεν στο ίδιο κελί με τους ύποπτους και μαθαίνουν έτσι τα μυστικά τους.

Στην περίπτωση κάποιου Χέρμαν Σάιντελ, που είχε συλληφθή το 1937 στο Κοννέκτικουτ για ένα έγκλημα, οι αστυνομικοί μεταχειρίστηκαν τον πόλεμο νευρών. Τον έβαλαν δηλαδή μέσα σ' ένα αυτοκίνητο κι' άρχισαν να γυρίζουν μ' αυτό την πόλη, χωρίς να προφέρουν λέξη. Δεν άπαντούσαν, όταν ο Σάιντελ τους ρωτούσε που πήγαιναν. Αυτή η σιωπηλή αυτοκινήταδα διήρκεσε επί τρεις ώρες. Και, τελικά, ο Σάιντελ ξέσπασε:

— Μά μιλήστε μου λοιπόν, πρὸς Θεού!... Ναι, εγώ έκανα το φόνο! Μιλήστε μου όμως πιά, αλλιώς θα τρελλαθώ!

Προκειμένου για ύποπτους που έχουν συλληφθή π. χ. για μια κλοπή, οι αστυνομικοί τους κατηγορούν για κάτι βαρύτερο, π. χ. για μια δολοφονία. Κι' εκείνοι τότε διαμαρτύρονται:

— Ναι, έκλεψα, αλλά δεν έσκότωσα κανένα!...

Η «κολακεία» επίσης είναι ένα συνηθισμένο κι' επιτυχημένο μέσον. Κάποιος Μονρόε είχε συλληφθή στο Σικάγο, κατηγορούμενος για ένα φόνο. Οι αστυνομικοί άρχισαν να φλυαρούν μαζί του για διάφορα θέματα, και σε μια στιγμή του είπαν ότι θα μπορούσε να γίνει ένας άριστος ντετεκτίβ. Έσπεραν τότε τη συζήτηση στην υπόθεσή του φόνου και προσποιήθηκαν πως άκουγαν με προσοχή τις παρατηρήσεις και τις κρίσεις του.

— Βρέθηκε το σφυρί; τους ρώτησε κάποια στιγμή ο Μονρόε.

Οι αστυνομικοί κυττάθηκαν και χαμογέλασαν. Κανείς άλλος, εκτός απ' αυτούς, δεν ήξερε ότι το έγκλημα είχε γίνει με σφυρί. Επομένως, τα άστοχα λόγια του Μονρόε φανέρωναν την ένοχότητά του. Τού το είπαν, και τότε εκείνος τάχασε και ομολόγησε.

Όταν, το 1927, μια γυναίκα βρέθηκε νεκρή, στο Λονδίνο, οι αστυνομικοί σχημάτισαν τη βεβαιότητα ότι την είχε σκοτώσει ο φίλος της, κάποιος Ρόμπινσον. Δεν είχαν όμως σοβαρές ενδείξεις εναντίον του. Ίδιως χρειαζόταν ν' αποδείξουν ότι βρισκόταν στον τόπο του εγκλήματος. Κι' οι αστυνομικοί δεν το είχαν καταφέρει ακόμη.

Ο Ρόμπινσον αρνήθηκε ν' απαντήσει στις ερωτήσεις τους. Τέλος, ένας ντετεκτίβ του είπε:

— Μά σάς ρωτούμε μόνο και μόνο για να μάς βοηθήσετε στη διαλεύκανση αυτής της υπόθεσής. Γι'αυτούμε ότι η γυναίκα αυτοκτονήσε. Έσείς τί λέτε;

— Μά βέβαια! φώναξε ο Ρόμπινσον, βέβαιος ότι είχε ξεγελάσει την αστυνομία. Το ξέρω καλά, γιατί ήμουν μπροστά!

Δεν ήταν πιά δύσκολο να στηριχθή η κατηγορία εναντίον του. Και το δικαστήριο τον έστειλε στην άγχνη.

Στην Ουάσινγκτον, ενώ ανέκριναν ένα έμπροστί, ένας αστυνομικός πέταξε «τυχαίως» ένα αναμμένο σιγάρο μέσα στο καλάθι των αχρηστών. Τα χαρτιά πήραν φωτιά. Οι αστυνομικοί προσποιήθηκαν ότι τάχασαν κι' ότι δυσκολεύονταν να σβύσουν τις φλόγες. Ο έμπροστίς παρακολούθησε το θέαμα με μάτια υπνωτισμένους, γιατί — όπως απεδείχθη αργότερα — ήταν «πυρομανής».

— Είδετε τί μεγάλη φωτιά; τού είπε ξαφνικά ένας ντετεκτίβ. Σχεδόν σαν εκείνη που ανάψατε εσείς χτες!

— Ναι!... Ναι! απάντησε εκείνος με έξαψη.

Και ώμολόγησε πιά την ένοχότητά του, χωρίς άλλες άρνήσεις.

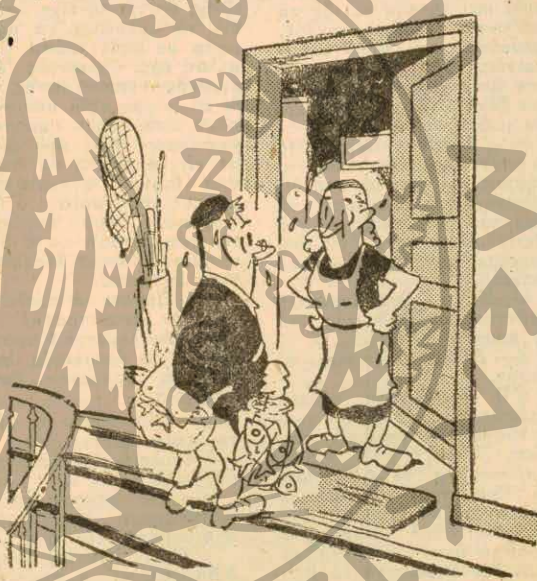
Κ. ΓΟΥΑ-ΥΛ

«Το καλό το παλληκάρι...» (Σκίτσο Μάνου Τερζή)

—Τόσο πολύ σε συγκίνησε το έργο, Εὐαந்தία μου; —Όχι, καμμένη, δάκρυα γιατί έτρωγε ο διπλάνος μου... κρεμμύδια!...

— Πώς φαίνεται πως υπάρχει άφθονο ψάρι στην αγορά!...

Το χαμένο τρέινο

Περίπετειώδες διήγημα

Εμπρός στο μικρόφωνο του ραδιοφωνικού σταθμού καθέσται ένας άνθρωπος με χειροπέδες. Τον φρουρούν δυο δεσμοφύλακες. Έχει καταδικασθεί εις θάνατον, γι'α την προδοτική δράση του σε μια υπόθεση εμφάνισης εχθρικών υποβρυχίων στις αμερικανικές ακτές. Πριν όμως απ' την εκτέλεσή του, παρακάλεσε να του επιτρέψουν να μιλήσει στο ραδιόφωνο και να κάνει «συμπαικτικές αποκαλύψεις». Κι' οι αμερικανικές αρχές του έδωσαν την άδεια.

Ονομάζομαι Ερμπερ ντε Λερνάς, άρχισε ο καταδικασμένος μπροστά στο μικρόφωνο. Κι' είμαι ο μόνος που ξέρω τι απέγινε ο Λουί Καρατάλ... Μερικοί μεγάλοι κύριοι, που μ' άκουσε, καταλαβαίνουν τι θέλω να πω! Ας φροντίσουν λοιπόν να με βοηθήσουν, όσο είναι ακόμη καιρός! Έχουν αρκετή δύναμη, ώστε να επιτύχουν να μου χαρίσουν ή ποινή μου και να μου δοθεί διαβατήριο, για μια ουδέτερη χώρα. Τότε θα σωθώ. Αν όμως μ' αφήσουν στην τύχη μου, τότε θα φανερώνω τα όνοματά τους, όταν τελειώσω την αφήγησή μου!

Η ιστορία μου άρχισε τον Ιούνιο του 1925. Ένας κύριος Λουί Καρατάλ παρουσιάσθηκε τότε στα γραφεία της Εταιρείας Σιδηροδρόμων, στο Λίβερπουλ, και ζήτησε να ιδη το διευθυντή. Ήταν κοντός, μεσόκοπος και πολύ μελαγχολικός. Τον άκολουθούσε ένας άνθρωπος σωματώδης, που δεν άφινε απ' το χέρι του μια μικρή βαλίτσα.

Εφθάσα τώρα μόλις απ' την Κεντρική Αμερική, εξήγησε ο Καρατάλ στο διευθυντή, και βιάζομαι να πάω το γρηγορότερο στο Παρίσι. Μπορείτε να μου παραχωρήσετε ένα ειδικό τρέινο;

Χμ... όλα γίνονται! απάντησε ο διευθυντής. Μα θα κοστίζει ακριβά.

Δεν μ' ενδιαφέρει το ποσό.

Ο διευθυντής κάλεσε άμέσως τόν άρμόδιο τηλεγράφο και του έδωσε οδηγίες. Έτσι, στις 4.30, ξεκίνησε απ' το Λίβερπουλ το ειδικό τρέινο — μια ατμομηχανή κι' ένα βαγόνι — με τους δυο ξένους.

Η γραμμή ήταν άνοιχτή, κι' έτσι δεν έπρόκειτο να σταματήσει το τρέινο πουθενά πριν απ' το Μάντσεστερ.

Ωστόσο, στις 6.15, ένα τηλεγράφημα απ' το Μάντσεστερ άγγειλε ότι

ξαγοράσει τη συνενοχή διαφόρων υπαλλήλων της Εταιρείας Σιδηροδρόμων. Έμαθα άμέσως ότι θα έτοιμαζόταν ειδικό τρέινο για τόν Καρατάλ και φρόντισα να τοποθετηθούν σ' αυτό ένας μηχανικός κι' ένας θερμαστής, που ήσαν δικόι μου άνθρωποι.

Λίγο πριν απ' το Μπαρτον Μόρς, υπήρχε άλλοτε μια διακλάδωση της γραμμής, που οδηγούσε σ' ένα εγκαταλελειμμένο ανθρακωρυχείο. Δεν συνδεόταν πια με την κυρία γραμμή, άρκοις όμως να τοποθετηθούν μερικές πρόσθετες σιδηροτροχιές, για ν' άποκαταστήσει η συνδεσις. Μερικοί εμπιστοί μου εργάτες έκαναν τη δουλειά αυτή σε λίγες ώρες. Κι' έτσι, όταν έφτασε το ειδικό τρέινο, πέρασε στη διακλάδωση, χωρίς ν' αντίληφθούν τίποτε οι δυο επιβάτες του. Καμείς δεν μπορούσε πια να ιδη τί συνέβαινε στην άκρη στυμένη αυτή γραμμή, που κρυβόταν άνάμεσα σε απόκρημνους βράχους. Μόνον ένα παρακολούθουσα τη σκηνή, πάνω από ένα ύψωμα.

Ο μηχανικός κι' ο θερμαστής λιγότερον την αχρηστία της μηχανής και πότες άναμεσα σε απόκρημνους βράχους. Μόνον ένα παρακολούθουσα τη σκηνή, πάνω από ένα ύψωμα.

Ο μηχανικός κι' ο θερμαστής λιγότερον την αχρηστία της μηχανής και πότες άναμεσα σε απόκρημνους βράχους. Μόνον ένα παρακολούθουσα τη σκηνή, πάνω από ένα ύψωμα.

Όσο άπίστευτο κι' άν φαίνεται αυτό, δεν άποκαλύφθηκε τίποτε επί 18 όλόκληρα χρόνια για την αινιγματική εξαφάνισή του τρέινο. Τώρα λοιπόν έρχομαι έγω να ριζώ φως στο μυστήριο... και ν' άποκαλύψω, άν χρειασθώ, τα όνοματά των μεγάλων προσώπων που με χρησιμοποίησαν τότε, για την εξόντωση σ'ι του Λουί Καρατάλ!

Τόν καιρό εκείνο, γινόταν στο Παρίσι μια συνταρακτική δίκη για ένα τεράστιο και παγκόσμιο πολιτικό-οικονομικό σκάνδαλο. Κινδύνευε η τιμή και το στάδιο πολλών προσωπικοτήτων της Εύρώπης και της Αμερικής. Μια μυστική διεθνής επιτροπή είχε αναλάβει να σκεπάσει τα πράγματα με κάθε τρόπο. Ένα μέλος της, γνωστός Αμερικανός γεωροισαστής, ήρθε σ' επαφή μαζί μου — ήμουν άπό τότε «μυστικός πράκτωρ». Και μου ανέθεσε να έμποδίσω να φτάση στο Παρίσι ο κυριώτερος μάρτυς κατηγορίας: ο Λουί Καρατάλ, που έπρόκειτο να παρουσιάσει στο δικαστήριο διάφορα ένοχοποιητικά έγγραφα.

Πρέπει να προλάβω με την καταστροφή! μου είπε. Αν λείψη ο Καρατάλ, η δίκη θα εκφυλισθώ, γιατί δεν θα υπάρχουν θετικά στοιχεία.

Βασισθήτε σε μένα! του είπα. Ξέρετε όμως, είνε μια δουλειά που θα στοιχίσει πολύ.

Τα χρήματα δεν μάς ενδιαφέρουν. Διαθέτω άπερίοριστα κεφάλαια.

Έτσι λοιπόν, όταν ο Καρατάλ κι' ο σωματοφύλακάς του Γκομέζ έφτασαν με το υπερωκεάνειο απ' την Κεντρική Αμερική στο Λίβερπουλ, έγω είχα στήσει ήδη τα δίχτυα μου. Είχα έ-

ξαγοράσει τη συνενοχή διαφόρων υπαλλήλων της Εταιρείας Σιδηροδρόμων. Έμαθα άμέσως ότι θα έτοιμαζόταν ειδικό τρέινο για τόν Καρατάλ και φρόντισα να τοποθετηθούν σ' αυτό ένας μηχανικός κι' ένας θερμαστής, που ήσαν δικόι μου άνθρωποι.

Λίγο πριν απ' το Μπαρτον Μόρς, υπήρχε άλλοτε μια διακλάδωση της γραμμής, που οδηγούσε σ' ένα εγκαταλελειμμένο ανθρακωρυχείο. Δεν συνδεόταν πια με την κυρία γραμμή, άρκοις όμως να τοποθετηθούν μερικές πρόσθετες σιδηροτροχιές, για ν' άποκαταστήσει η συνδεσις. Μερικοί εμπιστοί μου εργάτες έκαναν τη δουλειά αυτή σε λίγες ώρες. Κι' έτσι, όταν έφτασε το ειδικό τρέινο, πέρασε στη διακλάδωση, χωρίς ν' αντίληφθούν τίποτε οι δυο επιβάτες του. Καμείς δεν μπορούσε πια να ιδη τί συνέβαινε στην άκρη στυμένη αυτή γραμμή, που κρυβόταν άνάμεσα σε απόκρημνους βράχους. Μόνον ένα παρακολούθουσα τη σκηνή, πάνω από ένα ύψωμα.

Ο μηχανικός κι' ο θερμαστής λιγότερον την αχρηστία της μηχανής και πότες άναμεσα σε απόκρημνους βράχους. Μόνον ένα παρακολούθουσα τη σκηνή, πάνω από ένα ύψωμα.

Α. ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ-ΥΛ

Η ΗΠΕΙΡΟΣ που εξαφανίσθηκε

Πώς έτεμαχίσθη η Γκοντβανάλαντ

Έχουμε περάσει περισσότερα από 100 εκατομμύρια χρόνια από τόν καιρό που όλόκληρη το νότιο ημισφαίριο της γης σκεπαζόταν μ' ένα θεμελιώδες φυτό που λεγότανε «γλωσσόπετριο». Το φυτό αυτό είνε γνωστό σήμερα μόνον απ' τα απολιθώματά του, που βρέθηκαν μέσα σε πανάρχαια γεωλογικά στρώματα. Είχε δε φύλλα με σχήμα γλώσσας.

Τα ίχνη της «γλωσσόπετριο» συναντώνται στην Αργεντινή, στη Βραζιλία, στην Αφρική, στις Ινδίες, στην Αυστραλία, σ'όν Ανταρκτικό, δηλαδή σε χώρες που χωρίζονται σήμερα μεταξύ τους από άπεραντους ωκεανούς. Πώς είχε λοιπόν ευδοκιμήσει το φυτό αυτό σε τόσα διαφορετικά κλίματα και πώς είχε διεισθώ απ' τη μία άκρη στην άλλη, περνώντας πάνω από ύψρες έκτασεις χιλιάδων μιλίων;

Η μόνη εξήγηση είνε ότι υπήρχε άλλοτε μια τεραστιά ηπειρος, απ' την οποία σκηνιασθήκαν κατόπιν η Αφρική, η Νότιος Αμερική, η Αυστραλία, οι Ινδίες κι' η Ανταρκτική. Οι γεωλόγοι που παραδέχονται την ύπαρξή της, την έχουν ονομάσει «Γκοντβανάλαντ», απ' τόν όνομα μιας περιοχής των Ινδών όπου πρωτοβρέθηκαν απολιθώματα γλωσσόπετριο.

Η ηπειρος αυτή ήταν μόνοντο άμολή, έπιπεδη, χαμηλή, με ριχές λίγες και με κλίμα εύκρατο. Είχε δηλαδή όλες τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να ευδοκίμηση η γλωσσόπετριο. Έτσι, σε μερικές εκατοντάδες χιλιάδων έτών, το δυναμικό αυτό φυτό άπλώθηκε σ' όλόκληρη τη Γκοντβανάλαντ.

Έπειτα άκολούθησε μια παγκόσμια γεωλογική περίοδος ζήρας. Η γλωσσόπετριο ξεράθηκε τότε κι' άπομείναν μόνο τα απολιθώματά της. Τι απέγινε όμως η Γκοντβανάλαντ; Αν ριζούμε μια ματιά στο χάρτη, βλέπουμε ότι οι ακτές της Βραζιλίας έφωρμίζουν ακριβώς μέσα σ'όν άντικεινό άφρικανικό Κόλπο της Γουινέας. Γενικά, η Νότιος Αμερική, η Αφρική, η Αυστραλία κι' η Ανταρκτική ταιριάζουν μεταξύ τους, σάν να είνε κομμάτια μιας μεγαλύτερης ηπειρος που κόπηκαν, έσπασαν κι' άποσκαρύνθηκαν τόν ένα απ' τόν άλλο. Δεν μπορεί να πρόκειται περί απλής συμπύκνωσης. Άλλωστε παρατηρείται και μια αντίστοιχία των βουνών, των ορυκτών κλπ. αυτών των διαφόρων ηπειρών. Τα βουνά του Ανταρκτικού π. χ. άποτελούν σάν μια πρόεκτασι των Άνδων της Αμερικής. Τέλος βρέθηκαν σ' όλες αυτές τις ηπειρους τα ίδια είδη σκουληκιών, ψαριών του γλυκού νερού και έρπετών.

Πρέπει άκόμη να σημειώθώ ότι ο στερεός φλοιός της γης, πάνω σ'όν οποίο πετούμε, είνε λεπτότατος. Έχει πάχος μόλις 15-35 χιλιόμετρα και «πλέει» πάνω σ' ένα βαρύ στρώμα πυριτομαγνητικών ενώσεων που άποτελούν τη μεγάλη μάζα της γης.

Σ' αυτά όλα τα δεδομένα σπριζεται η θεωρία του κομμάτιαστος της Γκοντβανάλαντ. Φαίνεται δηλαδή ότι η ηπειρος αυτή άρχισε να περιστρέφεται και σ'όν χρόνος να μετακινήται προς τόν βορειοδυτικό. Με τη φυγόκεντρο δύναμη, άποχωρήθηκε ένα κομμάτι της άνέθηκε βορειότερα και σχηματίσθη την Αφρική. Φτάνοντας σ'ή νέα του θέσι, συγκρούσθηκε με την Εύρωπη και την Ασία. Η δύναμη της συγκρούσεως έκοισε τόν έδαφος να «χωρήσει» κι' έτσι σκηνιασθήθηκε η οροσειρά του Άτλαντος και τα βουνά της Περσίας.

Η υπόλοιπη ηπειρος έσκαλούσθη να περιστρέφεται και να κομματιάζεται. Έτσι σκηνιασθήκαν η Νότιος Αμερική, οι Ινδίες κι' η Αυστραλία που άποσκαρύνθηκαν προς διάφορες διευθύνσεις. Το υπόλοιπο της Γκοντβανάλαντ άλλαξε κατεύθυνση, κατέθηκε προς τόν Νότιο Πόλο κι' άπέτέλεσε την ηπειρο του Ανταρκτικού. Όλες αυτές οι μεταβολές έγιναν μέσα σε 120 εκατομμύρια χρόνια. Αν υποθέσουμε ότι τα κομμάτια της Γκοντβανάλαντ μετεκινούντο με ταχύτητα μόλις 15 πόντων τόν έτος σ'όν χρονικό αυτό διάστημα θα διέτρεχαν 11.000 μίλια. Υπολογίζεται δε ότι η Αυστραλία έκοισε μια διαδρομή 8.000 μιλίων ως τη νέα της θέσι, η Νότιος Αμερική 7.000 κι' Αφρική 2.500 μιλίων.

«Έρχομαι κοντά σου!»

— Άγάπη μου, γιατί μου τόκα- νες αυτό; Τί σου έκανα ή άμοιρη και μ' άφηνες μόνη κι' έρημη σ'όν κόσμο; Τί σου φταίξα;

Μια νέα γυναίκα, ξανθογάλανη, ή Νανά, είνε πεσμένη και δέρνεται πάνω στο πάτωμα τού άντρός της που είνε ξαπλωμένος, με μια πληγή στο στήθος.

Απ' τις φωνές και τούς θρήνους μαζεύτηκε ή γειτονιά και ύστερα έφτασε ή άστυνομία στο διαμέρισμα της οδού Θήρας, όπου είχε γίνει ή αυτοκτονία τού Μπάμπη Νικολάου, ταμία σε κάποια έταιρεία.

Η αυτοκτονία αυτή έδωσε άφορμή να ξεσπάσει όλόφανερα πια, τόν μίσος της πεθεράς και της κοινιάδας της Νανάς, που ποτέ δεν είδαν με καλό μάτι αυτό τόν γάμο.

Αμ' αυτό φαίνόταν πώς εκεί θα κατέληγε με μια τέτοια σπάταλη ζωή που έκανε αυτή, μούγκρισε ή πεθερά άγριοκυττάζοντας την άμοιρη τη Νανά.

★

Το Μπάμπης Νικολάου είχε έρωτηθεί τρελλά τη Νανά σε μια έκδρομη. Με την πικάντικη άμορφιά της ή νέα, είχε ξετρελλάνει όλους τούς νέους της συντροφιάς. Κι' ώστόσο, καθέναν χωριστά, κάτι είχε να πη εις βάρος της για τόν παρελθόν της.

Ο Μπάμπης, όμως, χωρίς να λογαριάζει τίποτα από όσα του λέγανε, της φανέρωσε την άγάπη του και σε λίγο την παντρεύτηκε.

Δύο χρόνια βάσταξε ή εύτυχία τους, χωρίς κανένα σύννεφο. Μα όταν έβιθε ο Μπάμπης ότι τα χρέη τόν έπνιξαν κι' ότι δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει ένα σημαντικό έλλειμμα σ'όν ταμείο του, φύτεψε μια σφαίρα στην καρδιά του χωρίς να πη τίποτα στη Νανά. Μα και τί της έλεγε; Τί έφταιγε εκείνη; Ό,τι τού ζητούσε της τόνιβε με κλειστά μάτια για να μη την χάση.

★

Όταν γύρισε ή Νανά από τόν νεκροταφείο, κλείστηκε στην κάμαρά της. Ήθελε να μείνη μόνη με τόν πόνο της. Εκεί άφησε να ξεχυθώ όλος ο σπαραγμός της ψυχής της. Δεν είχε συγγενείς, δεν είχε κανένα να την παρηγορήσει. Κι' έλαίγε, έκλαιγε άτέλειωτα τη συμφορά της. Είχε σκοτεινιάσει μέσα σ'όν δωμάτιο, όταν ξαφνικά άκουσε κάποιον έλαφρό θόρυβο, που την έκανε να ριγίση μέσ' σ'ή μοναξιά της. Γύρισε τόν κεφάλι και με τόν θολωμένο βλέμμα της, προσπαθώσε να διακρί-

★

Όταν γύρισε ή Νανά από τόν νεκροταφείο, κλείστηκε στην κάμαρά της. Ήθελε να μείνη μόνη με τόν πόνο της. Εκεί άφησε να ξεχυθώ όλος ο σπαραγμός της ψυχής της. Δεν είχε συγγενείς, δεν είχε κανένα να την παρηγορήσει. Κι' έλαίγε, έκλαιγε άτέλειωτα τη συμφορά της. Είχε σκοτεινιάσει μέσα σ'όν δωμάτιο, όταν ξαφνικά άκουσε κάποιον έλαφρό θόρυβο, που την έκανε να ριγίση μέσ' σ'ή μοναξιά της. Γύρισε τόν κεφάλι και με τόν θολωμένο βλέμμα της, προσπαθώσε να διακρί-

★

Όταν γύρισε ή Νανά από τόν νεκροταφείο, κλείστηκε στην κάμαρά της. Ήθελε να μείνη μόνη με τόν πόνο της. Εκεί άφησε να ξεχυθώ όλος ο σπαραγμός της ψυχής της. Δεν είχε συγγενείς, δεν είχε κανένα να την παρηγορήσει. Κι' έλαίγε, έκλαιγε άτέλειωτα τη συμφορά της. Είχε σκοτεινιάσει μέσα σ'όν δωμάτιο, όταν ξαφνικά άκουσε κάποιον έλαφρό θόρυβο, που την έκανε να ριγίση μέσ' σ'ή μοναξιά της. Γύρισε τόν κεφάλι και με τόν θολωμένο βλέμμα της, προσπαθώσε να διακρί-

ΚουΒορίστρα ΠΡΙΟΝΙ

νη μέσ' σ'όν μισοσκόταδο. Κι' είδε την κοινιάδα της να προχωρή άθροβα, σάν φάντασμα, κοντά της. — Ζήσ άκόμα, φόνισσα; της φώναξε και στα μάτια της άστράψε μια λάμψη μίσους.

Τί θέλεις από μένα; Γιατί με τυραννάς; της απάντησε ή Νανά. Φύγε, άφησέ με μόνη να κλάψω τη δυστυχία μου.

Θά φύγω, άχι, όμως πριν σου πώ δυο κουβέντες. Ναι, ήρθα να σου πώ πως είσαι μια φόνισσα, πως σ'όν σκότωσε, πως σ'όν άνοιξε τόν τάφο. Τα λούσα σου, τα γλέντια σου τόν έπνιξαν. Σε ήπρε γδυτή, πεινασμένη και για να χορτάσεις έδωδες, έδωδες άλόγιστα. Κι' αυτός που σ' αγαπούσε, γιατί τόν είχες μαγέψει με τα καμώματά σου, βουτήχτηκε στα χρέη για να πραγματοποιή τις έπιθυμίες σου. Έγινε και κλέφτης για χάρη σου. Είσαι μια έλεεινή, μια φόνισσα, γιατί έσ'όν τόν σκότωσε. Έσ'όν με τόν έγωισμό σου ώπλισες τόν χέρι του...

Φτάνει! Φύγε! μούγκρισε ή Νανά και σκώθηκε να κλείση την πόρτα.

Τόν σκοτάδι είχε άπλωθώ τώρα πυκνό μέσα στην κάμαρα. Και οι άδρες περνούν. Θά έπρεπε να είνε πολύ άργα γιατί όλοι οι θόρυβοι είχαν σταματήσει γύρω της εκτός από τούς δυνατούς χτύπους της καρδιάς της Νανάς. Σ'ι αυτή της άνηχούν τα λόγια της κοινιάδας της: «Είσαι μια φόνισσα! Έσ'όν τόν σκότωσε!».

Με κόπο σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και πήλσιε στο τραπέζακι της τουαλέτας της.

Άναψε τόν φάκ και τόν πρώτο πράγμα που αντίκρυσε ήταν τόν γραμματάκι που της άφησε ο Μπάμπης πριν πεθάνη. Τόν ξαναδιάβασε: «Πειθαίνο και λυτάμαι πού σ' άφηνω μόνη. Ωστόσο, δεν σου λέω, αντίο, γιατί θα σε περιμένω, άγάπη μου σ'όν Άλλο Κόσμο που δεν υπάρχει δυστυχία και συμφορά».

Με περιμένει... ψιθύρισε ή Νανά και τα δαχτυλά της φαχούλευσαν να βρουν μερικές άμυδαλες μορφίνης που είχαν άπομείνει από τόν καιρό που είχε άρρωστήσει και πονούσε φρικτά στα νεφρά.

Τίς έσπασε και τίς άδειασε σ' ένα μικρό ποτήρι, ψιθυρίζοντας: — Έρχομαι! Ναι, άγαπημένε μου, έχω τόν θάρρος να σ' ακολουθήσω, εκεί που βρίσκεσαι τώρα. Έρχομαι, άγάπη μου, για να κρατήσω τόν όρκο μου πως ούτε ο θάνατος δεν θα μάς χωρίσει!

Έπ'ιπε τόν περιεχόμενο τού ποτηριού, έσδυσε πάλι τόν φάκ και σωριάστηκε μέσα σε μια βαθιά πολυθρόνα, περιμένοντας τόν θάνατο.

Τα δάκρυα πλημμύρισαν πάλι τα μάτια της. Οι λυγμοί βγαίνουν πνιγμένοι από τόν στήθος της.

Περιμένει τόν θάνατο... Μια νάρκη άπλώνεται σ'όν της τόν σώμα. Ή σκέψη της μουδιάζει... Περιμένει τόν θάνατο να την λυτρώσει από τόν ψυχικό της μαρτύριο.

Θέλησε να σηκώθ, μα τα πόδια της ήσαν βαρεια, σάν μολύβι και ξανάπεσε στην πολυθρόνα.

Ένας βαρύς ύπνος ασάβισε τόν βλεφαρά της.

Σάν σ' όνειρο ψιθυρίζει: — Έρχομαι!... Έρχομαι!...

Δύο τελευταία δάκρυα ξεφεύγουν από τα θολωμένα της μάτια.

Ήρθε ή ώρα!... Ψιθυρίζει. Τώρα πια θα πεθάνω... Όλα θα τελειώσουν...

Κι' έφυγε τόν κεφάλι της για τελευταία φορά σ'όν στήθος της. Οι παλμοί της καρδιάς της μόλις άκούγονται, σβύνουν όλοένα. Ο θάνατος την διπλώνει στα μαύρα του φτερά!...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του αυτόματου τηλεφώνου

Ο Στρώουγκερ και τόν πάθημά του

Έκατομμύρια άνθρωποι σ'όν τόν κόσμο χρησιμοποιούν καθημερινά τόν αυτόματο τηλεφών. Είνε όμως μετρημένοι στα δαχτυλά εκείνοι που ξέρουν σε ποιόν όφείλεται ή τόσο χρήσιμη αυτή εφεύρεσις.

Ο εφευρέτης λοιπόν τού αυτόματου τηλεφώνου ήταν κάποιος Άλμον Στρώουγκερ, εργολάβος, εγκατεστημένος σ'όν Κάνσας Σίτυ της Αμερικής. Όπως όλοι οι σύγχρονοι του, βασανιζόταν κι' αυτός με τις τηλεφωνητριες και με τόν «καδουρδιστήρια» της εποχής του. Μια μέρα τού 1888, ο Στρώουγκερ έχασε μια αξιόλογη δουλειά, εξ αίτίας ενός λάθους της τηλεφωνητριάς τού κέντρου, που έιπε ότι τόν τηλεφώνου τού «μιλεί». Τόν πάθημά του αυτό ήταν ή σταγόνα που ξεχείλισε τόν ποτήρι...

Χωρίς νάνε μηχανικός, ο Στρώουγκερ άρχισε πειράματα, για να δημιουργήση ένα τηλεφωνικό μηχανήμα, που θα καταργούσε τις τηλεφωνητριες. Αδιαφορώντας για τίς ειρωνείες εις βάρος του, συνέχισε τις προσπάθειές του, ως ότου βρήκε αυτό που ζητούσε. Και, τόν 1889, ίδρυσε στην Ίντιανά μια έταιρεία, μαζί με κάποιον φιλόδοξο πλάσιό απ' τόν Σικάγο, για την πρακτική έφαρμογή κι' έκμετάλλευσι της εφευρέσεώς του.

Σιγά-σιγά, τόν αυτόματο τηλεφών άρχισε να επικρατώ. Τόν Λονδίνο, τόν Βερολίνο κι' άλλες κοσμοπολιτικές πόλεις εφωδιάσθηκαν μ' αυτό.

Κατόπιν κηρύχθηκε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, κι' ή έλλειψη έξασκούμενου προσωπικού συνέτελεσε στη μεγαλειότερη διάδοσι τού αυτόματου τηλεφώνου.

Σήμερα, απ' τόν 50.000.000 τηλεφών που υπάρχουν σ'όν τόν κόσμο, περισσότερα απ' τόν μισό είνε αυτόματα. Ένα μεγάλο δε ποσοστό απ' αυτά έχουν κατασκευασθώ απ' την «Αυτόματο Ηλεκτρική Έταιρεία» τού Σικάγο, που δεν είνε παρά ή μικρή έταιρεία τού Στρώουγκερ, αλλά έλεγχομένη σήμερα σε πραγματικό κολλοσό.

Τόν «κέντρον» τού αυτόματου τηλεφώνου είνε ένα ήλιγγιώδες πολύπλοκο σύστημα από σύρματα και ηλεκτρικές συνδέσεις. Όταν ένας συνδρομητής σηκώη τόν ακουστικό, στέλνει σ'όν κέντρο ένα ηλεκτρικό ρεύμα, τόν οποίο κάνει άμέσως να λειτουργήσ τόν γινωστό σήμα που δείχνει ότι μπορεί ν' άρχισή την έπιλογή τού αριθμού.

Αν τώρα γυρίση π. χ. τόν δίσκο ως τόν αριθμό 4 κι' έπειτα τόν άφήσώ έλεύθερον να έπιστρέψω σ'ή θέσι του, ακούονται κατά τη διαδρομή τόν τέσσερες μικροί και γρήγοροι χτύποι. Αυτό σημαίνει ότι διαβιβάζονται απ' τόν μηχανήμα σ'όν κέντρον τέσσερα ηλεκτρικά ρεύματα, που έπιδρούν σ' ένα σύστημα ηλεκτρικών έπαφών. Τόν ίδιο συμβαίνει και στις έπομενες περιστροφές τού δίσκου. Κι' έτσι, μ' ένα έξυπνο μηχανισμό, γίνεται ή συνδεσις των δυο τηλεφώνων.

Μας φαίνεται τότε ότι άκούμε σ'όν ακουστικό μας να κουδουνίζει τόν τηλεφών που ζητήσαμε. Παύκειται όμως για μια μικρή... άπατη, για ψυχολογικούς λόγους! Κανονικά, δεν βάπτεπε ν' άκούμε τίποτε, ως ότου μάς απαντήσει ο συνομιλητής μας. Περιμένοντας όμως έμπρός σ' ένα σιωπηλό ακουστικό, θα χάνουμε γρήγορα την ύπομονή μας, σε 10-15 δευτερόλεπτα, και θα κλείνομε τόν τηλεφών. Τόν κέντρο λοιπόν μάς συνδέει άυτόματος μ' ένα ειδικό κύκλωμά του, που κουδουνίζει συνεχώς. Κι' άκούοντας αυτό τόν κουδούνισμα, άυπατάμεθα, τόν άποδίδομε σ'όν τηλεφών που καλέσαμε και περιμένουμε πολύ περισσότερη ώρα να μάς απαντήσουν.

Ένα άλλο μηχανήμα έχει αναλάβει τη λογιστική υπηρεσία τού κέντρου. Καταγράφει δηλαδή τόν τηλεφωνήματα, τόν χρεώνει σ'όν αντίστοιχο αριθμό και παρέχει έτοιμα τα στοιχεία σ'όν υπάλληλο που θα βγάλή τόν λογαριασμό τού κάθε συνδρομητού.

Ένας Αμερικανός μηχανικός έπενδυσε μια έφαρμογή τού ίδιου συστήματος τού αυτόματου τηλεφώνου για μπακάλικα χωρίς υπαλλήλους! Ο πελάτης διαλέγει από μια βιβρίνα δειγμάτων, ότι έπιθυμεί, τρυπάει έπειτα μια κάρτα σε ώριμένα σημεία, αναλόγως τών ειδών που διάλεξε, και την παραδίδει σ'όν ταμείο. Εκεί ή κάρτα περνάει από ένα μηχανήμα κι' οι τρύπες της κάνουν να λειτουργή ένα σύστημα σάν τού αυτόματου τηλεφώνου.

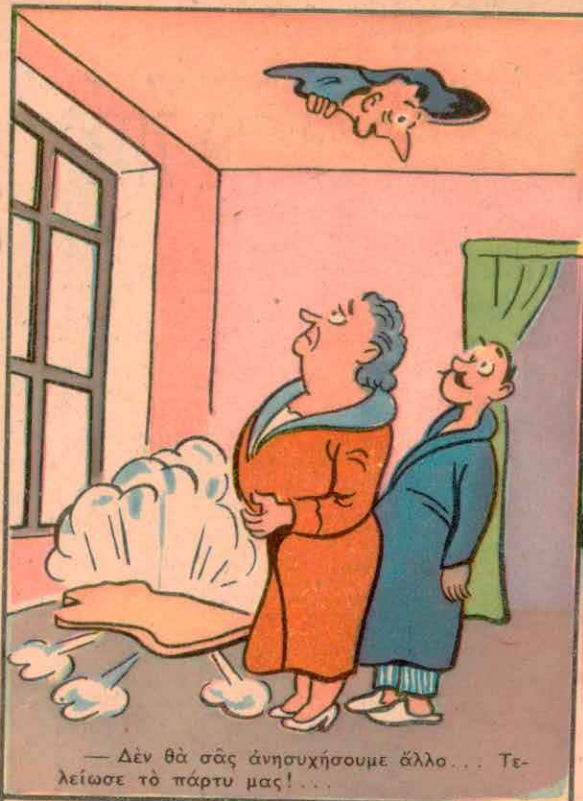
Ένα λοιπόν ο πελάτης πληρώνει τόν λογαριασμό, άρχίζουν συγχρόνως να φτάνουν και να πέφτουν μέσα σ' ένα πανέρι τόν είδη που ζητήσε!

MIPANTA

— Δεν θα σ' ανησυχήσουμε άλλο... Τε-
λείωσε τὸ πάρτυ μας!...

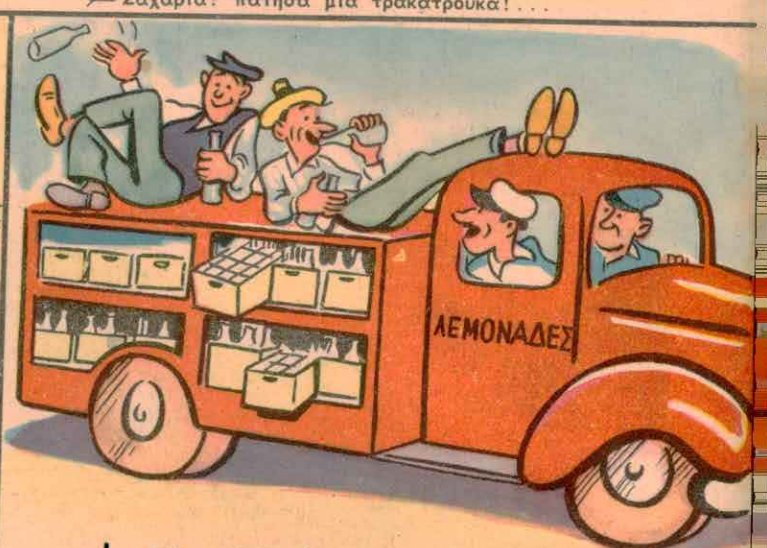

— Ζαχαρία! πάτησα μιὰ τρακατρούκα!...

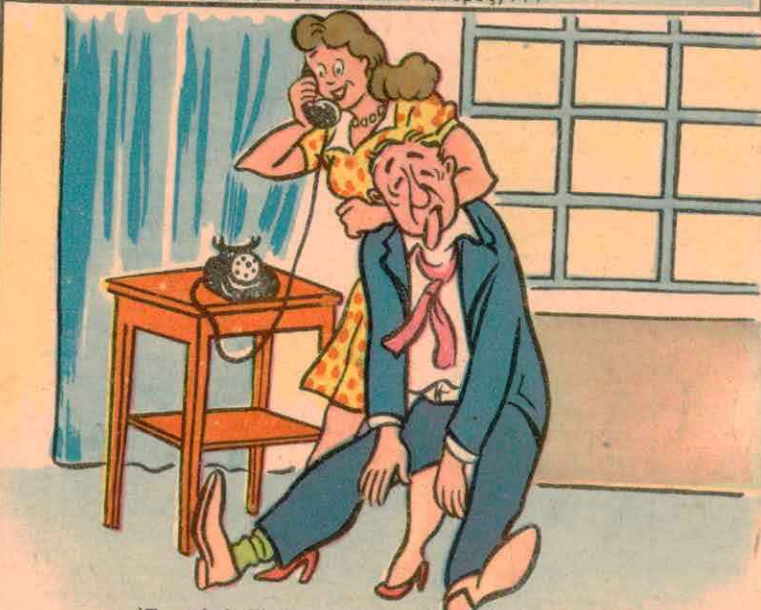

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙ

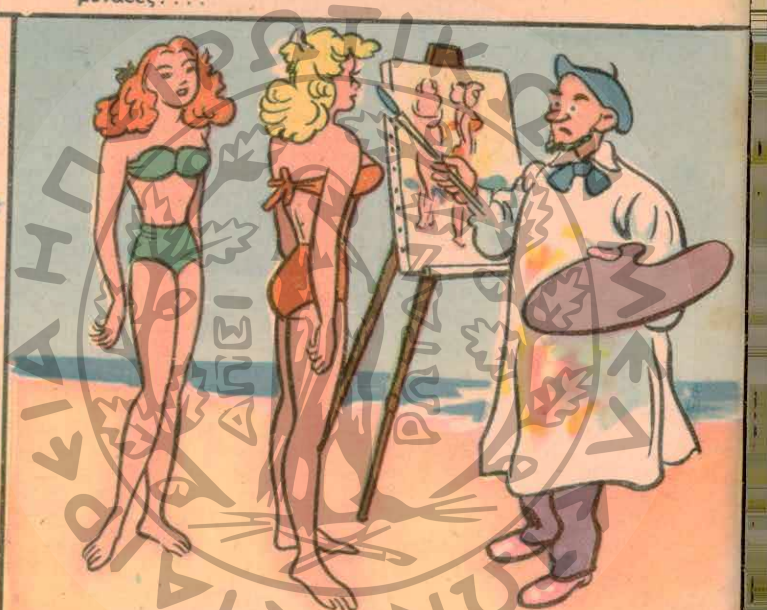
— Ψίτ! κύριος! Μήπως είστε άνύπανδρος;...

— Είδες, ρε Παναγιώτη, τί άχάριστος είνε ό κόσμος;
Τους μαζεύεις άπ' τόν δρόμο κι' αυτοί σου πίνουν τις λε-
μονάδες!...

— Έμπρός! Εισαγγελία;... 'Ο σύζυγός μου άποσύ-
ρει τήν αίτηση διαζυγίου... Μόλις αύτή τη στιγμή ώμο-
λόγησε ότι δέν μπορεί νά ζήση χωρίς έμένα!...

— Θα πάψετε τέλος πάντων νά μ' ένοχλήτε; 'Ηρθα
νά ζωγραφίσω τοπεία κι' όχι γυναίκες!...